

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

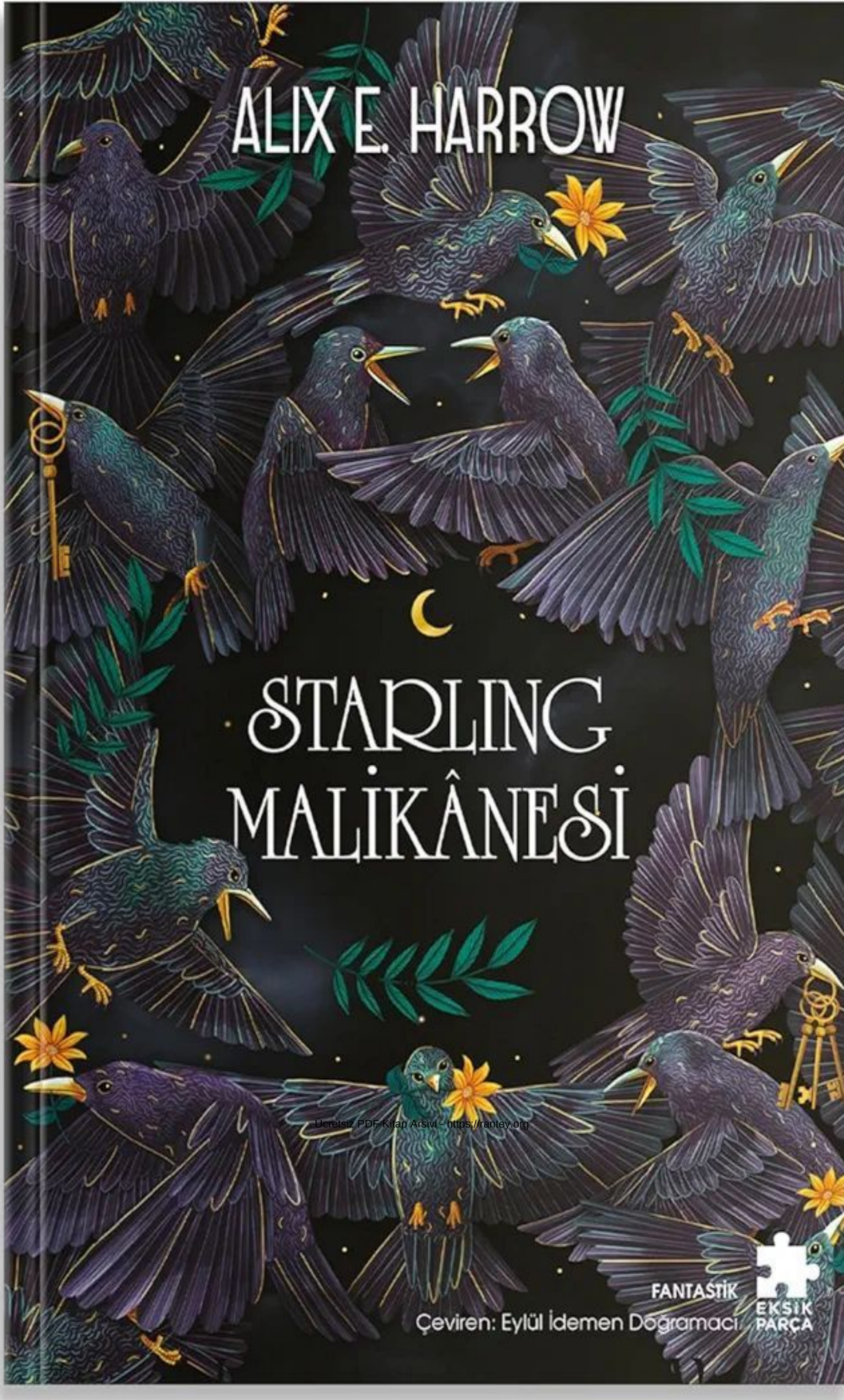
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIX E. HARROW

STARLING
MALİKÂNESİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Çeviren: Eylül İdemen Doğramacı

FANTASTİK

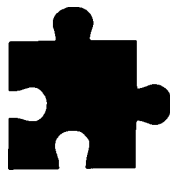
EKSİK
PARÇA

ALIX E. HARROW

STARLING MALİKÂNESESİ

Çeviren: Eylül İdemen Doğramacı

Eksik Parça Yayınları

Starling Malikânesi

Alix E. Harrow

İlk olarak *Starling House* adıyla Tor Books tarafından yayımlanmıştır.

© 2023 Alix E. Harrow

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Eylül İdemen Doğramacı**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Son Okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Kapak Tasarım: **Micaela Alcaino**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-8600-17-9

Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Baror International, Inc. ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

[instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

[facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

[youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

[tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

x.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Alix E. Harrow. Eski bir akademisyen, yardımcı öğretim görevlisi, kasiyer, yaban mersini hasatçısı ve Kentuckyli olan Alix E. Harrow, şimdi eşi ve vahşi doğayla iç içe büyüyen iki çocuğuyla Virginia’da yaşayan tam zamanlı bir yazardır.

New York Times’in çok satanlar listesine giren ve Hugo Ödüllü *The Ten Thousand Doors of January* [*On Bin Kapı*], *The Once and Future Witches*, *Starling House* [*Starling Malikânesi*], *The Everlasting* romanları ile iki masaldan oluşan bir ikileme (*A SPINDLE SPLINTERED* ve *A MIRROR MENDED*) ve çeşitli kısa öyküler yazmıştır. “*A Witch’s Guide to Escape: A Practical Compendium of Portal Fantasies*” adlı öyküsüyle 2019’da Hugo En İyi Kısa Öykü Ödülü’ne layık görüldü. Eserleri Nebula, World Fantasy ve Locus gibi prestijli ödüllere aday gösterildi. Zengin hayal gücü ve derin anlatımıyla tanındı. Yeni romanı *The Everlasting* Eksik Parça 2026 yayın programındadır.

erkek kardeşlerime

BİR

Bazen hayatımda hiç görmediğim bir evi rüyamda görüyordum.

Aslında o evi neredeyse hiç kimse görmemişti. Logan Caldwell, geçen yaz tatilinde bu evin ziline basıp kaçtığını iddia ediyordu ama benden bile daha büyük bir yalancıydı. Gerçek şu ki evi yoldan geçerken bile göremezdiniz. Görebilecekleriniz sadece bahçe kapılarının demir dişleri ve bir dil gibi uzanan uzun, kırmızı garaj yoluydu; belki bir de hanımeli ve yeşil çalılarla kaplı kireçtaşı duvarların anlık bir kesiti. Ön taraftaki eski tabela bile sarmaşıklar tarafından yarıya kadar yutulmuştu ve üzerindeki harfler, yosunların ve bakımsızlığın etkisiyle o kadar silikleşmişti ki artık sadece başlığı okunabiliyordu:

STARLING¹ MALİKÂNESİ

Ancak havanın erkenden karardığı bazı kış akşamlarında, çınarların arasından tek bir ışıklı pencere görmek mümkündü. Bu garip bir ışıktı: rüzgârla titreşen zengin bir kehribar rengindeydi; sokak lambasının tekdüze ışığına ya da bir floresanın hastalıklı mavisine hiç benzemiyordu.² O penceredeki ışığın, nehir kıyısındaki kömür santralinden gelmeyen tek ışık olduğuna inanıyordum.

1 Starling, İngilizcede sığırcık demektir (ç.n.)

2 1987-2017 yılları arasında Gravely Power ölçüm görevlisi Lyle Reynolds'a göre Starling Malikânesi hiçbir zaman elektrik şebekesine veya belediye su sistemine bağlanmadı. Telefon şirketi, 1947'de Starling arazisine direk yerleştirme hakkı için dava açtı ama üç çalışanın hastaneye kaldırılmasına neden olan bir dizi çirkin kazanın ardından projeden vazgeçildi.

Rüyamda ılık benim için yanıyordu.

Onun peşi sıra bahçe kapılarından giriyor, araba yolundan geçiyor ve eşiği atlıyordum. Aslında korkmalıydım –Starling Malikânesi hakkında sadece geceleri, verandadaki lambanın vızıltısı altında yarı fısıltıyla anlatılan türden hikâyeler dolaşırdı– ama rüyamda tereddüt etmiyordum.

Rüyamda evimdeydim.

Görünüşe göre bu benim bilinçaltım için bile çok zorlayıcıydı çünkü genellikle bu noktada uyanıyordum. Motel odasının yarı karanlığında göğsümde aç, boş bir ağrıya gözlerimi açtığımda nedeninin yuva özlemi olabileceğini düşünsem de sanırım bundan asla emin olamayacaktım.

Sonra, şafak vakti otoparkın ışıkları sönene kadar tavana bakardım.

On iki ya da on üç yaşlarındayken birdenbire ortaya çıkmışlardı; tam da okuduğum kitaplardaki bütün karakterler büyü-lü güçler kazanmaya, şifreli mesajlar almaya ya da her neyse öyle şeyler yaşamaya başladığı sırada; haliyle kafayı onlara takmıştım.

Kasabadaki herkese Starling hakkında sorular sorardım ama aldığım tek karşılık kısılmış gözlerden gelen yan bakışlar ve cık-cıklamalar olurdu. Bu kasabadakiler beni pek sevmezlerdi; bakış-larını benden, bir dilenci ya da asfalta yapılmış bir leşmişim, doğ-rudan bakarlarsa çözmek zorunda kalacakları bir sorunmuşum gibi kaçırırlardı. Ama Starlingleri hiç sevmezlerdi.

Onları nesiller boyu Eden sivil toplumunun en temel etkin-liklerine (kilise, devlet okulu, gönüllü itfaiye ekibi yararına pasta satışları) katılmayı reddeden ve bunun yerine adli tabip dışında kimsenin şahsen görmediği o büyük evde gizlenmeyi yeğleyen, kökenleri şüpheli, eksantrik ve merdümگیرiz bir aile olarak gö-rüyorlardı. Paraları vardı ki bu genellikle cinayet dışında her şeyi mazur gösteriyordu ama bu para ne kömürden ne de tütünden geliyor ve kimse bu aileden biriyle evlenmek istemiyordu. Starling soy ağacı, aşılannmış dallardan ve yeni filizlerden oluşan çıldırtıcı

bir yayılımdı; kasaba sakinleriyle bir bağı olmayanlar ve kapısına gelip de Eden'a ayak bile basmadan Starling soy ismini alan yabancılarla dolup taşıyordu.

Kasabalıların çoğu, kendilerinin de evleriyle birlikte yerin dibine batmasını ve ne yas tutanlarının ne de hatıralarını yaşatanlarının kalmasını diliyordu; belki kasabanın üzerindeki asırlık lanet de böylece kalkardı.

(Lanetlere inanmazdım ama lanetli kasaba diye bir şey olsaydı, burası Kentucky'deki Eden'a benzerdi. Eden eskiden ülkenin bir numaralı kömür bölgesiydi ama artık elektrik santrali, bir uçucu kül havuzu ve iki Dollar General'in³ bulunduğu, nehrin kıyısındaki bir açık kömür ocağından ibaretti. Sadece buradan ayrılmaya gücü yetmeyenlerin kaldığı, suyun tadının pas gibi olduğu, yaz mevsiminde bile nehirden buz gibi sisin yükseldiği ve vakit öğleyi geçtikten sonra bile alçak bölgelerde kümелendiği bir yerdi burası.)

Kimse bana Starling Malikânesi'nin hikâyesini anlatmayınca, ben de kendi hikâyemi uydurdum. Eden gibi bir kasabada yapacak pek bir şey olmadığı gibi, yaş grubumdan pek fazla arkadaşım da yoktu. Gülümsemeniz ne kadar parlak olursa olsun, First Christian bağış kutusundan giyindiğiniz ve okul malzemeleriniz çalıntı olduğu sürece asla çok popüler biri hâline gelemezsiniz; diğer çocuklar gülümsemenizin ardındaki açlığı hissediyor ve hep birlikte bir gemi kazasına uğrarsak, altı hafta sonra dişlerimi kemikleriyle karıştırırken bulunacağıma ilişkin içgüdüleriyle benden uzak duruyordu.

Bu nedenle hafta sonlarının çoğunu küçük kardeşimle motel yatağımızın üzerinde bağdaş kurup perili ev hikâyeleri uydurarak geçirdim, ta ki ikimiz de üç odaya birden açılan kapının tokmak sesini duyunca çılgılığı basacak kadar dehşete düşene dek. En iyilerini gece yarısından sonra, Jasper uyurken ve annem dışarıdayken kendimle baş başa kaldığım saatlerde yazardım ama onları hiçbir yere göndermezdim. Zaten tüm bunları yıllar önce bıraktım.⁴

3 ABD'de çok yaygın bir indirim marketleri zinciri.

4 Bu doğru değil. Opal, 2006 ile 2009 yılları arasında halk kütüphanesindeki personel yazıcısını birkaç kısa kurgu eseri basmak için kullandı. 2008'de bir edebiyat dergisinden, ne yazık ki fantastik, korku ya da "her ne olması gerekiyorsa" yayımlamadıklarını söyleyen kişisel bir ret yanıtı aldı.

Bir keresinde anneme rüyalarımın bahsetmiştim. Gülmüş ve şöyle demişti: “Eğer o lanet kitabı senin kadar çok okusaydım ben de kâbus görürdüm.”

Dördüncü ya da beşinci yaş günümde annem bana *Yeraltı*’nın bir kopyasını almıştı; kapağı örümcek ağı renginde kumaşla ciltlenmiş, başlığı gümüş renginde iplerle nakşedilmiş bir on dokuzuncu yüzyıl baskısıydı. İkinci eldi, muhtemelen çalıntıydı ve iç kapağında başka birinin adının baş harfleri yazıyordu ama o kitabı öylesine çok okumuştum ki yaprakları dikişlerinden ayrılmaya başlamıştı.

Hikâye fazlasıyla sıradandı: küçük bir kız (Nora Lee) başka bir dünyayı (Yeraltı) keşfeder ve ardından halüsinasyon benzeri maceralar başlar. Çizimler de pek iyi değildi; ürkütücü ile kâbuslara girebilecek kadar korkunç arasında gidip gelen bir dizi sade taşbaskıdan ibaretti. Ama onlara, ardıl görüntüleri göz kapaklarımın içinde kalana kadar baktığımı hatırlıyorum: hayaletimsi Canavarların arşınladığı kapkara topraklar, birbirine dolanmış ağaçların arasında kaybolan solgun figürler, toprağın altındaki gizli oyuklara düşen küçük kızlar... Onlara bakmak, aynı şeyleri bilen bir başkasının zihnine girmek gibiydi: her gülüşün arkasında keskin dişler, dünyanın güzel yüzünün altında ise çıplak kemikler vardı.

Yazarın adını parmak uçlarımla okşar, C+ aldığım okul ödevimin kenar boşluklarını bu isimle doldururdum: E. Starling.

Başka kitap yayımlamamıştı. Tek bir röportaj bile vermemişti. *Yeraltı*’ndan başka arkasında bıraktığı tek şey, ağaçların arasına gizlenmiş o evdi. Belki de bu kadar takıntılı olmamın gerçek nedeni buydu. O kadının nereden geldiğini görmek, gerçek olduğunu kendime kanıtlamak istiyordum. Onun gizli mabedinin içinde yürümek, parmaklarımı duvar kâğıdının üzerinde gezdirmek, perdelerinin esintiyile uçuştüğünü görmek ve bir an için bunun onun hayaleti olduğuna inanmak istiyordum.

O kitabı son açtığımdan bu yana on bir yıl kırk dört gün geçmişti. Annemin cenazesinden doğruca eve gelmiş, onu yarım paket Newports, küflü bir düş kapanı ve bir tüp rujla birlikte kapaklı bir alışveriş poşetine tıkmış ve çantayı yatağımanın altına itmiştim.

Bahse girerim sayfaların hepsi çoktan şişmiş ve küflenmişti; yeterince zaman tanındığında Eden'daki her şey çürümeye yüz tutardı.

Starling Malikânesi'ni bazen hâlâ rüyamda görüyordum ama artık bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca öyle olsa bile, ben Tractor Supply'da yarı zamanlı bir işte çalışan, dişleri berbat durumda olan, lise terk biriydim ve bu lanetli ve ücra kasabadan daha iyisini hak eden bir kardeşim vardı.

Rüyalar benim gibi insanlara göre değildi.

Benim gibi insanların iki liste yapması gerekiyordu: neye ihtiyaç duyduklarının ve neleri istediklerinin listesini. Eğer aklınız varsa ilk listeyi kısa tutar, ikincisini de yakardınız. Annem bunu hiçbir zaman başaramamıştı; o her zaman istiyor, arzuluyor ve canını dişine takıp uğraşıyordu –ta ki başaramayıp pes edene dek. Ama ben çabuk öğrenen biriydim. Tek maddeli bir listem vardı ve bu beni oldukça meşgul ediyordu.

Çift vardiyalı işler ve tırnaklanması gereken cepler vardı; bir de sosyal hizmet görevlilerini yanıltma ve pizzaları mikrodalgaya sığacak şekilde ikiye bölme çabası, derme çatma web sitelerinden satın alınabilecek ucuz inhalatörler ve Jasper'ın nefesinin hışırtısını ve tıslamasını dinleyerek geçirilecek uzun geceler.

Tabii bir de Jasper'ın PSAT sınavını geçtikten sonra kuzeydeki lüks bir okuldan aldığı krem rengi zarf ve o zarf geldikten sonraki gün açtığım ve annemin bana miras bıraktığı pek çok önemli beceriyi –kurnazlık, hırsızlık, yankesicilik, çekicilik ve dirençli ve kesinlikle yersiz bir iyimserlik– kullanarak büyütmeyi başardığım tasarruf hesabı vardı. Ama tüm bunlar, Jasper'ı buradan kurtarmaya yetmiyordu.

Rüyaların başıboş kedilere benzediğini ve onları beslemeyi kestiğimde kaybolacaklarını düşünüyordum.

Bu nedenle artık ne Starling Malikânesi hakkında hikâyeler uyduruyor ne de etrafımdakilere evin hikâyesiyle ilgili sorular soruyordum. Artık ne demir bahçe kapılarının önünden geçerek oyalanıyordum ne de daha büyük, yabancı bir dünyadan sadece benim için parlıyormuş gibi görünen o yalnız kehribar rengi ışığı

bir an olsun yakalamak umuduyla pencerelerine yüreğim ağzımda bakarak. Alışveriş torbasını yatağın altından asla çıkarmıyordum.

Ama bazen, uykuya dalmadan hemen önce, pencerenin dışında asfalt ve yabani otlardan başka bir şey olmamasına rağmen, motelin duvarlarında ağaçların siyah gölgelerinin yükseldiğini görüyordum. Çevremde Canavarların sıcak nefesini hissediyor ve onları *Yeraltı*'na kadar takip ediyordum.

İKİ

Gri bir şubat salısı akşamıydı, berbat bir günün ardından motele dönüyordum.

O günü böylesine boktan yapanın ne olduğunu bilmiyordum; ondan önceki günlerle ve onu takip etmesi muhtemel günlerle hemen hemen aynıydı: soğukta motelden işe ve işten motele doğru yaptığım iki uzun yürüyüşle kesintiye uğrayan, özelliksiz bir zaman aralığıydı işte. Sekiz saat boyunca tuzsuz tereyağının insandaki karşılığı olan Lacey Matthews ile çalışmak zorunda kalmıştım ve vardiyamızın sonunda kasa açık verince müdür bana *gözüm üzerinde* bakışı attı; tutarsızlığın benim hatam olduğunu düşünüyordu sanki. Sadece önceki gün kar yağmıştı ve kasvetli kalıntılar oluklarda eriyor, tenis ayakkabılarımdaki deliklerden sızarak ayaklarımı sıırılsıklam ediyordu ve o sabah sağlam paltoyu Jasper'a vermiştim. Yirmi altı yaşındaydım ve kahrolası bir araba alacak param yoktu. Hepsi bu.

Lacey'yi ya da geceleri çağrı merkezinde çalışan kuzeni Lance'i arayabilirdim. Ama Lacey bana din propagandası yapacak, Lance de Mezarlık Yolu'nda kenara çekip kot pantolonumun üst düğmesine uzanacak ve ben de muhtemelen ona izin verecektim çünkü bu oldukça iyi hissettirecekti; üstelik motel de güzergâhının fazlasıyla dışındaydı ama sonra kokusu; benzin istasyonu banyolarındaki sarı sabun kalıpları gibi jenerik, asitli kokusu svetşörtüme sinecekti ve o kadar derin, o kadar düz bir ilgisizlik hissedecektim ki hâlâ bir şeyler hissedebildiğimden emin olmak için yatağın altındaki o alışveriş çantasını çıkarma isteği duyacaktım.

Dolayısıyla yürümeye başladım.

Tractor Supply'la motel arasında altı buçuk kilometrelik bir mesafe vardı, halk kütüphanesinin arkasından dolanıp nehri eski demiryolu köprüsünden geçersen ki bu rota beni her zaman garip, huysuz bir moda sokardı, beş buçuk kilometreydi yolum.

Bitpazarını, karavan parkını, ikinci Dollar General'ı ve eski Hardee's binasını ele geçiren Meksika mekânını geçtikten sonra yoldan çıkıp demiryolunu takip ederek Gravely arazisine çıkıyorum. Geceleri elektrik santrali neredeyse güzeldir, altın renginde ışıklarla aydınlanan devasa şehir o kadar parlaktır ki gökyüzünü sarıya çevirir ve arkanıza uzun bir gölge bırakır.

Sokak lambaları uğulduyordu. Sığırcıklar mırıldanıyordu. Nehir kendi kendine bir şarkı tutturmıştı.

Eski demiryolu köprüsünü yıllar önce döşemişlerdi ama ben bağlantıların dışarı çıktığı en kenarında yürümeyi seviyordum. Aşağıya baktığınızda boşluklardan hızla akan Mud Nehri'ni, o kapkara kayıtsızlığı görebiliyordunuz, bu nedenle yukarı bakarak yürüyordum. Yaz aylarında kıyılardaki hanımelleri ve japonsarışıkları birbirine o kadar sıkı sarılır ki yeşilden başka bir şey göremezdiniz ama bu mevsimde arazinin engebelerini, eski bir maden ocağından kalan çentikleri görebiliyordunuz.

Oranın yutmaya hazır, açık ve siyah bir ağız olduğu zamanları hatırlıyordum ama bazı çocuklar birbirlerini TEHLİKE tabelalarını geçme konusunda cesaretlendirmeye başlayınca, belediye orayı tahtalarla kapattı. İnsanlar bunu daha önce pek çok kez yapmıştı ama o gece sis çok yükselmişti –Eden'da sis o kadar yoğun ve hızlı çöker ki neredeyse yanınızda yürüdüğünü hissedebilirdiniz– ve aralarından biri muhtemelen kayboldu. Cesedi hiçbir zaman bulamadılar.⁵

Nehir bir denizkızını aratmayacak kadar tatlı ve yüksek bir sesle şarkısını söylüyordu ve ben de kendimi ona mırıltıyla eşlik ederken bulmuştum. Aşağıdaki suyun soğuk karanlığı beni pek cezbetmiyordu; intihar teslimiyettir ve ben pes edecek biri değildim ama

5 13 yaşındaki Willy Floyd, 13 Nisan 1989'da kayboldu; eski maden kuyusu Opal'in doğmasından dört yıl önce kapatılmıştı. Belki de bunu sadece rüyasında görmüştü ve rüyayı bir anı sanmıştı.

aşağıda, kemiklerin ve dip balıklarının arasında kalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyordum: hayatta kalma mücadelesinin, hayata devam edebilme çabasının çektirdiği eziyetten çok uzak, çok sessiz bir yerde olmaya benziyordu.

Yorgundum. Hepsi bu.

Eminim ki bu, lisedeki rehberlik danışmanı Bay Cole'ün "destek ağıma ulaşmam" gerektiğinde "kriz noktası" olarak adlandıracağı şeydi ama benim bir destek ağım yoktu. Garden of Eden Motel'in sahibi ve yöneticisi olan Bev, annemle yaptığı şaibeli bir anlaşma nedeniyle 12 numaralı odada ücret ödemedem yaşamamıza izin vermekle yükümlü olsa da bundan hoşlanmakla yükümlü değildi. Bir de Muhlenberg Bölgesi Tarih Derneği'nin kurucusu ve yerel kütüphaneci Charlotte vardı; o da kütüphane kartı edinmek için uydurma bir adres verdiğim ve bir sürü DVD'sini internette sattığım için kütüphaneye girişimi yasaklamayacak kadar nazikti. Sadece benden bunu bir daha yapmamamı istemekle ve bana dişlerimdeki çürükleri sızlatacak kadar tatlı bir fincan kahve ikram etmekle yetinmişti. Bir de motelin çöp konteynerinin altında yaşayan vahşi alaca bir kedi ve erkek kardeşim vardı.

Keşke annemle konuşabilseydim. Öğüt verme konusunda berbattı ama şimdi neredeyse onun öldüğü yaşıyordum; bunun bir arkadaşla konuşmak gibi olacağını hayal ediyordum.

Ona Stonewood Akademisi'nden bahsedebilirdim. Jasper'ın transkriptlerini oraya nasıl gönderdiğimi, tüm formları nasıl doldurduğumu ve sonra da onları kayıt ücretini mayıs sonuna kadar ödemek koşuluyla gelecek dönem ona bir yer ayırmaları için tatlı dilimi kullanarak nasıl ikna ettiğimi. Bana öğrettiği gibi açık yüreklilikle ve güler yüzle onları bir sorun çıkmayacağı konusunda temin ettiğimi. Önümüzdeki üç ay içinde size sağlık sigortası yapmak zorunda kalmamak için mesai saatinizi titizlikle haftada otuzun altında tuttukları asgari ücretli bir pozisyonda çalışarak birikimimi dört katına çıkarmam gerektiğini.

Ama bir yolunu bulacaktım çünkü bunu yapmak zorundaydım ve bu zorunluluk için gerekirse cehennemin dibine yalınayak inmeyi bile göze almıştım.

Ellerim buz gibiydi ve telefonumun mavi ışığıyla parlıyordu. hey serseri, kitap raporu nasıl gidiyor?

harika, diye yazdı Jasper ve ardından açıkçası şüpheli sayıda ünlem işareti geldi.

yani? tez cümle ne? Gerçekten endişeli sayılmazdım; kardeşim, kahverengi tenli ve kıvrıkcık saçlı oğlanlardan beklentilerine rağmen devlet okulu sistemindeki tüm öğretmenlerin takdirini toplayacak kadar azimli ve keskin bir zekâyâ sahipti ama ona satışınca kendimi daha iyi hissediyordum. Nehrin şarkısı kafamın içinde yumuşamıştı bile.

tezim şu: ağzıma aynı anda on dört şekerleme sığdırabiliyorum; ayrıca bu kitaptaki herkesin bay cole'la uzun bir sohbet yapması şart.

Heathcliff'i, danışmanın küçük plastik sandalyelerinden birinde kamburunu çıkarmış, elinde buruşturulmuş bir öfke kontrolü broşürüyle otururken hayal ettim ve içimde garip bir sempati filizlendi. Bay Cole iyi bir adamdı ama dünyanın karanlığa ve kanunsuzluğa teslim olduğu, sadece kurnazların ve zalimlerin hayatta kalabildiği tarafında yetişen insanlarla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

Jasper kurnaz ya da zalim değildi, bu da onu buradan çıkarmamı gerektiren yüzlerce şeyden yalnızca biriydi. Hava kalitesinin, Konfederasyon bayraklarının ve arkamızdan sinsî bir köpek gibi çaktırmadan süzülen ve doğrudan aşıl tendonunuza hamle yapan talihsizlikten hemen sonraki nedendi. (Lanete inanmazdım ama lanetli aile diye bir şey olsaydı, bize çok benzerdi.)

Bu bir tez değil. Parmaklarım ekranımdaki örümcek ağı şeklindeki çatlaklara takılıyordu.

Pardon, 10. sınıf İngilizce dersinde ne görmüştün?

Gülüşüm havada hayalet beyazlığında asılı kaldı. Belanı Sike-rim Okulu'ndan 4.o ile mezun oldum!

Kısa bir ara. Sakin ol. Yarın iş fuarı var, kimse makaleleri topla-mayacak.

Okuldayken iş fuarından nefret ederdim. Bu kasabada elektrik santralinde partikül solumaktan başka iş olmadığından, sadece bir AmeriCorps standı ve Baptist misyonerleri grubundan biri el

ilanları dağıtırdı. Asıl heyecan, sonunda Gravely Power'ın CEO'su Don Gravely'nin sahneye çıkıp sanki parasının her kuruşunu ağabeyinden miras almamış gibi, sıkı çalışma ve Amerikan ruhu hakkında yaptığı dayanılmaz konuşmaydı. Spor salonundan çıkarken hepimiz onun elini sıkmak zorunda kalmıştık ve bana yaklaştığında, yoksulluğun bulaşıcı olabileceğini düşünüyormuş gibi irkilmmişti. Avucunun içi taze soyulmuş haşlanmış yumurta gibiydi.

Jasper'ın o ıslak eli sıkıldığını hayal edince tenim ısınıyor, tüyletim diken diken oluyordu. Jasper'ın o saçma sapan konuşmaları dinlemesine ya da herhangi bir başvuruyu eve götürmesine gerek yoktu çünkü Jasper, Eden'da sıkışıp kalmayacaktı.

bayan hudson'ı arayıp ateşin olduğunu söyleyeceğim, fuarı sık-tir et.

Ama gelen yanıt şuydu: Yok, böyle iyi.

Nehri arkamda bırakıp yokuş yukarı doğru kıvrılırken, konuşmamız kesintiye uğradı. Elektrik hatları âdeta tepeme çökmüş, ağaçlar safları sıklaştırarak yıldızları kapatmıştı. Kasabanın bu tarafında sokak lambası yoktu.

Neredesin? Acıktım.

Artık yolun kenarında tuğlaları zamanla delinmiş ve sarkmış, harcı Amerikan sarmaşıklarının ve zehirli sumakların yaltaklanan parmakları altında ufalanmış bir duvar uzanıyordu. Starling mekanından geçiyorum.

Jasper cevaben tek bir gözyaşı döken gülen yüz emoji gönderdi ve RIP yazdı.

Ona orta parmak emoji gönderdim ve telefonumu svetşörtümün cebine soktum.

Hemen geri dönmeliydim. Gözlerimi kasaba yolunun boyalı beyaz şeridinde, aklımı ise Jasper'ın tasarruf hesabında tutmalıyım.

Ama yorgundum, üşüyordum ve bitkinlik artık iliğime, kemiğime kadar işlemişti. Adımlarım yavaşladı. Gözlerim, ağaçların karartıları arasında bir kehribar parıltısı yakalama umuduyla yukarılara doğru kaydı.

İşte oradaydı: sahilden çok uzaklaşmış bir deniz feneri gibi, alacakaranlıkta altın sarısı bir ışık saçan, tek bir yüksek pencere.

Ama deniz fenerlerinin işi sizi yakına çekmek değil, uzakta kalmanız için uyarmaktı. Yolun kenarındaki hendeğin üzerinden atlayıp tuğla yerini soğuk demire bırakıncaya kadar elimi duvarda gezdirdim.

Starling Malikânesi'nin kapıları uzaktan pek görünmüyordu ve o mesafeden sadece yarısını pasın ve sarmaşıkların yediği ve nezaketsiz görünecek kadar büyük bir asma kilitle kapatılmış bir metal yığınının ibaretti. Ama yakından bakıldığında üzerindeki şekilleri seçebiliyordunuz: çok fazla eklemenden oluşan pençeler ve bacaklar, pullu sırtlar, diş dolu ağızlar ve göz delikleri boşalmış kafalar... İnsanlar bunları şeytan ya da daha kötüsü *modern sanat* olarak tanımlıyordu ama bunlar bana *Yeraltı*'ndaki Canavarları hatırlatıyorlardı ki bu, onların ne kadar rahatsız edici olduklarını söylemenin güzel bir yolu.

Kapının ardındaki pencerenin parlaklığını hâlâ görebiliyordum. Yaklaştım, parmaklarımı açık çenelerin ve kıvrık kuyrukların arasında dolaştırdım, o ışığa baktım ve çocukça bir güdüyle onun benim için parlamasını diledim. Uzun bir günün ardından evde beni karşılamak üzere açık bırakılmış bir veranda ışığı gibi.

Evim yoktu, veranda ışığım da. Ama ihtiyacım olan şeye sahiptim ve bu yeterliydi.

Sadece bazen, Tanrı yardımcım olsun, daha fazlasını istiyordum.

Kapıya o kadar yaklaşmıştım ki nefesim soğuk metalin üzerinde inci gibi parlıyordu. Buradan gitmem gerektiğini biliyordum; akşam geceye dönüyordu, Jasper'a akşam yemeğini hazırlamam gerekiyordu ve soğuktan ayaklarımı hissedemiyordum. Ve ben ayakta dikilmiş, tam olarak adlandırmayı bile başaramadığım bir açlıkla boğuşarak karşımdaki kapıya bakıyordum.

Kendime hak verdim: rüyalar tıpkı başıboş kediler gibiydi. Onları beslemezseniz bedenleri zayıflarken zekâları ve pençeleri keskinleşir ve hiç beklemediğiniz bir anda şahdamarınıza atılıverirlerdi.

Demirin ısırığını ve kanın ıslak sıcaklığını hissedene kadar kapıyı ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim bile. Küfrederek svetşörtümün kolunu yarığa doğru ittim; sağlık ocağı tetanos

aşıları için ne kadar ücret alıyordu acaba? Hem havadaki bu anı zengin ve tatlı koku da nereden geliyordu?

Tam o anda iki şeyi birden fark ettim.

Penceredeki ışık sönmüştü.

Ve Starling Malikânesi'nin kapısının diğer tarafında duran biri vardı.

Starling Malikânesi'nde asla misafir olmazdı. Evde partiler düzenlenmez, akrabalar ağırılanmazdı; oraya HVAC servisi veya teslimat kamyonu bile uğramazdı. Bazen bir grup lise öğrencisi, hormonları tavan yaptığında duvara tırmanıp eve gizlice girmekten bahseder ama sonra sis yükselir veya rüzgâr başlar ve bu girişim asla tam olarak gerçekleşmezdi. Haftada bir kez yiyecekler kapının önüne yığılır, ısınan süt şişeleri kahverengi kâğıt torbaları ıslatırdı. Arada sırada şık siyah bir araba yolun karşısına park eder ve birkaç saat boyunca, kimse girip çıkmadan, öylece dururdu. Son on yılda Starling topraklarına herhangi bir yabancının ayak bastığından şüpheliydim.

Bu da kapının arkasında durabilecek sadece bir kişinin olduğu anlamına geliyordu.

Son Starling o evde yapayalnız yaşıyordu; ilk olarak gösterişli ismiyle (Alistair ya da Alfred; kimse hangisi olduğundan emin değildi), ikinci olarak da saç kesimiyle (en son görüldüğünde talihsiz entrikaları ima edecek kadar dağınıktı) lanetlenen Boo Radleyvari bir yaratıktı. Onu lanetleyen üçüncü şeyse anne ve babasının garip, çok garip bir şekilde genç yaşta öldüğüne ilişkin karanlık söylenti idi.⁶

Ama Starling House'un varisi ne zengin bir münzeviye ne de bir katile benziyordu; bilakis, üstüne tam oturmayan düğmeli bir gömlek giymiş, dikiş yerlerine karşı omuzlarını büzmüş, zayıf düşmüş bir kargayı andırıyordu. Yüzü sert köşelerden ve bir gaga burnun yardığı somurtkan kemiklerden oluşuyordu ve saçları as-

6 Lynn ve Oscar Starling, 2007 yılının Ekim ayının içinde ölmüştü. Adli tabip daha kesin bir ölüm tarihi belirleyememişti; otopsi raporunda talihsiz gecikmeden ve onların "lanet olası durumundan" bahsediyordu.

lan baş olmasına bir santim kadar kalmış yırtık pırtık bir kanat gibiydi. Yırtıcı bakışlarını gözlerime dikmişti.

Ona, motelin çöp bidonlarını yağmalarken yakalanmış bir keseli sıçan gibi, kaçmaya hazır şekilde çömeldiğim yerden baktığımı fark ettim. Yasadışı bir şey yapmıyordum ama neden gün henüz batmışken garaj yolunun ucunda durduğuma ilişkin harika bir açıklamam yoktu ve onun gerçekten bir katil olma ihtimali yüzde elliydi, ben de annemin kendini ne zaman köşeye sıkıştırırsa yaptığı şeyi yaptım: gülümsedim.

“Ah, orada olduğunuzu görmemiştim!” Göğsümü tuttum ve genç kızlara özgü küçük bir kahkaha attım. “Sadece geçiyordum ve bu kapılara daha yakından bakmam gerektiğini düşündüm. Çok süslüler. Neyse, sizi rahatsız etmek istememiştim, şimdi yoluma devam edeceğim.”

Starling Malikânesi’nin varisi karşılık vermedi. Sanki o ana kadar hiçbir şeye gülümsememiş veya gülümsemeyecekmiş gibi, normal şekilde doğmamış da keskin bir kayadan oyulmuş gibi, öylece duruyordu. Bakışları sol elime, svetşörtümün kolunun kandan sıırıslam olduğu ve dramatik bir şekilde parmak uçlarımdan damladığı yere kaydı. “Lanet olsun.” Elimci cebime sokmak için başarısız bir girişimde bulundum ama bu canımı yaktı. “Yani, önemli bir şey değil. Daha önce tökezlemiştim, biliyor musunuz ve ...”

O kadar hızlı hareket etmişti ki nefes almaya bile zamanım kalmamıştı. Eli kapıdan fırladığı gibi benimkini yakaladı ve onu geri almam gerektiğini biliyordum; on beş yaşında yapayalnız kaldığınızda, yabancı erkeklerin herhangi bir parçanızı ele geçirmesine izin vermemeyi öğrenirsiniz. Ama aramızda devasa bir asma kilit vardı ve benim tenim ne kadar soğuksa, onunki de o kadar sıcaktı. Elimci çevirip avucumu avucunun içine aldığında hafif bir tıslama duydum.

Bir omzumu kaldırdım. “Sorun yok.” Sorun vardı: elim yapışkan bir kırmızılığa belenmişti ve öyle bir yarılmıştı ki Japon yapıştırıcısının ve peroksidin de fayda etmeyeceğini düşünmüştüm. “Kardeşim beni iyileştirecek. Evde beni bekliyor, o yüzden gerçekten gitmeliyim.”

Elimi bırakmadı. Ben de çekmedim. Başparmağı kesğin pürüzlü çizgisinin üzerinde yaraya tam da dokunmadan gezindi ve aniden parmaklarımı saran parmaklarının ürperdiğini, titrediğini fark ettim. Belki kan tutuyordu ya da eksantrik münzeviler genç kadınların evlerinin kapısında kan kaybetmesine alışkın değildi.

“Önemli bir şey değil.” Genelde Jasper dışında kimseye içtenlik beslemesem de bu adama karşı belli bir sempati duyuyordum. Ya da simetri: o da benim yaşlarımda, kötü giyimli, titreyen ve kasanın yarısının nefret ettiği biriydi. “Ben gerçekten iyiyim.”

Başını kaldırdı; onunla göz göze geldiğim anda korkunç bir kesinlikle yanıldığımı anladım. Elleri sinirden ya da soğuktan değil, öfkeden titriyordu.

Kanı çekilmiş teni yüzünün sevimsiz kemiklerinin, dudakları da hırlamaya hazırlanan bir hayvanınki gibi dişlerinin üzerinde gerilmişti. Gözleri dipsiz kuyular kadar karaydı.

İtilmiş gibi geri çekildim, gülümsemem yüzümde donmuştu. Sağlam elimle cebimdeki motel anahtarını arıyordum. Benden daha uzun olabilirdi ama ondan daha kirli dövüşeceğime bahse girebilirdim.

Ama kapıyı açmadı. Yaklaştı ve alnını demire bastırdı, parmaklıkları saran parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Üstlerindeki yapışkan kanım parlıyordu.

“Koş,” dedi dişlerini gıcırdatarak.

Koştum.

Sert ve hızlı adımlarla, sol elimi göğsüme doğru kıvrarak koştum. Hâlâ zonkluyordu ama eskisi kadar soğuk değildi.

Starling Malikânesi’nin varisi, kızın kendisinden kaçışını izledi ve bundan pişmanlık duymadı.

Elini elinden çekişindeki tavrından ya da koşmaya başlamadan önce dövülmüş çiviler kadar sert ve dümdüz gözlerinin ona parlayışından pişmanlık duymuyordu. Hele kesinlikle gerçek olmayan o parlak, cesur gülümsemenin birdenbire ortadan kaybolmasından hiç pişmanlık duymuyordu.

İçini, kızın arkasından seslenmek için anlık ve saçma bir dürtü yokladıysa da –*dur*, diyebilirdi, hatta *geri dön*, bile diyebilirdi– geri gelmesini kesinlikle istemediğini kendine hatırlattı. Koşabilirdiği kadar hızlı ve uzağa koşmasını ve koşmaya devam etmesini istiyordu. Eşyalarını toplayıp Waffle House’tan bir Greyhound bileti almasını ve arkasına bir kez bile bakmadan Eden’i terk etmesini istiyordu.

Bunu yapmayacaktı elbette. Ev onu istiyordu ve Ev inatçıydı. Kanı görünmez bir dil tarafından yalanmışçasına kapıdan kaybolmuştu bile.

Onu neden istediğini bilmiyordu: çarpık dişli, kot pantolonunun dizleri delinmiş, gözlerindeki azim dışında hiçbir özelliği olmayan, çilli, korkuluk gibi bir kızdı. Belki de ona karşı tavrından dolaydı. O bir hayalet, bir söylenti, çocuklar uyuduktan sonra kulaktan kulağa fısıldanan bir hikâyeydi; kız üşümüştü, canı yanıyordu ve giderek koyulaşan karanlıkta yapayalnızdı ama yine de o öyle yapmasını söyleyene kadar ondan kaçmamıştı. Ev her zaman cesurlardan hoşlanmıştı.

Ama Arthur Starling, Starling Malikânesi’nin son Muhafız’ı olacağına ailesinin mezarları üzerine yemin etmişti. Her şey olabilirdi –korkak, aptal, olağanüstü başarısız– ama kesinlikle sözünden cayacak bir adam değildi. Bir daha kimse pençelerin tıkırtılarını ve nefes seslerini dinleyerek geceyi geçirmeyecekti. Başka hiç kimse hayatını zaferin sessizliğiyle ya da başarısızlığın o devasa bedeliyle ödüllendirilen görünmez bir savaşla harcamayacaktı. Ondan sonra Starling kılıcını taşıyacak kimse olmayacaktı.

Hele sert bakışlı ve yalancı gülümsemeler atan cılız bir kız asla.

Arthur alnını kapıdan çekti ve arkasını döndü; omuzları, annesinin gözlerini kışmasına neden olacak kadar kamburlaşmıştı. Kısılacak gözleri kalmış olsaydı elbette.

Ev’e dönüş yolculuğu olması gerekenden daha uzun sürmüştü; yol olması gerekenden daha da kıvrımlı, zemin daha sert ve gece daha karanlıktı. Evin eşiğinden adım attığında bacakları ağrıyordu.

Duraksadı ve bir elini kapı çerçevesine koydu. Kanı çatlıyor ve derisinden pul pul dökülüyordu. “Onu rahat bırak,” dedi yu-

muşak bir sesle. Yıllardır birbirlerine medeni terimlerle hitap etmemişlerdi ama nedense bir anda sert bir, “Lütfen,” ilıştirmişti cümlesinin sonuna.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve inledi. Uzak bir koridordaki huysuz bir kapı gümledi.

Arthur yorgun adımlarla kamburunu üst kata taşıdı. Tamen giyinik olmasına rağmen hâlâ titriyor, zihninin bir yarısı bir borunun yastığının üzerinden sızıntı yapmaya başlamasını veya gevşek bir panjurun pervaza aritmik bir şekilde çarpmasını bekliyordu.

Ama sadece rüyalar vardı. Her zaman o lanet rüyalar.

Beş yaşındaydı ve Ev sağlam ve zindeydi. Ne sıvasında bir çatlak ne korkuluklarında bir kırık ne de damlayan bir musluğu vardı. Arthur’a göre bu bir ev değil, bir ülke; gizli odalardan, gıcırdayan merdivenlerden, yaprakların gölgelediği döşeme tahtalarından ve güneşte solmuş koltuklardan oluşan sonsuz bir harita. Her gün babasının verdiği fıstık ezmeli reçelli sandviçle güçlenerek evi keşfe çıkıyor ve her gece sığırcıkların ninnileriyle uyuyordu. Ne kadar yalnız olduğunun farkında bile değildi.

Sekiz yaşındaydı ve annesi, ince bileklerini her bükmeye çalıştığında düzleştirerek parmaklarını kabzanın etrafına sarıyordu. *Evimizi seviyorsun, değil mi?* Yüzü ciddi ve yorgundu. Annesi her zaman yorgundu. *Sevdiğin şey için savaşmalısın.*

Arthur o anda terleyerek uyandı ve bir daha da uyuyamadı. Çatı katındaki odasının yuvarlak penceresinden dışarı baktı ve annesini ve ondan, yani kızıdan önceki tüm Muhafızları düşünerek gümüş rengi ağaçların salınışını izlemeye koyuldu.

Şafaktan önceki son düşüncesi, kızın akıllı ve kurnaz biri olduğu ve Starling Malikânesi’ne sadece aptalların da en aptalının döneceğine ilişkin umuttu.

ÜÇ

Ne kadar yalnız ya da yorgun olursam olayım, ağaçların arasından ışık ne kadar güzel görünürse görünsün, Starling Malikânesi'ne bir daha asla ama asla dönmeyecektim. Sesi beni motele kadar takip ediyor, kulaklarımda ikinci bir nabız gibi yankılanıyordu: *koş, koş, koş.*

12 numaralı odanın yumuşak ışıklı atmosferine nefes nefese, titreyerek ve halısını çamurlara bulayarak adım attığımda anca sustu.

Jasper kulaklığını çıkarmadan beni selamladı, dikkatini düzenlediği videonun gri tonlamalı karelerine vermişti. “Sonsuza kadar gelmeyeceğini düşününce ben de son acılı tavuk ramenini yedim. Sona kalan...” Başını kaldırdı. Yüzündeki çokbilmiş ifade bir anda silindi, kulaklığı boynuna indirdi. “Sana ne oldu?”

Bayılacakmış gibi değil de umursamaz göründüğümü umarak kapıya yaslandım. “Gerçekten son acılı tavuğu ortalıkta bırakacağımı mı sandın? Benim kendi zulam var.”

“Opal...”

“Yerini sana asla söylemeyeceğim. Cesedimi çiğnemen lazım.”

“*Ne oldu?*”

“Hiç bir şey! Sadece evin önünden koşarak geçtim.”

“Sen... evin önünden... koşarak geçtin.” “Koşarak” sözcüğünü şüphe dolu bir sesle hecelemişti. Omuz silktim. Bana dudaklarını büzerek uzun uzun baktı, sonra da yan tarafıma, zemine manalı bir bakış attı. “Halının her yerine damlayan da ketçap herhâlde?”

“Hayır.” Hain sol elimi svetşörtümün cebime sokup banyoya daldım. “Acı sos.”

Jasper bağıırıp çağırarak bana amaçsız tehditler savurmaya başladıysa da ben tavan vantilatörünü ve duş musluğunu açınca bir noktada pes etmek zorunda kaldı. Klozete çöktüm ve titremenin bacaklarımdan omuzlarıma, oradan da parmak uçlarıma yayılmasına izin verdim. Panik hâlinde, kızgın ya da en azından kafası karışık hissetmeliydim ama tek hissedebildiğim benimle dalga geçilmiş olmasının ve bundan pek hoşlanmadığının verdiği donuk mağduriyetti.

Soyunma ve duşa girme fikri gözümde büyüyordu, ben de sadece svetşörtümü çıkarıp giderden akan suyun tamamen berraklaştığını görene kadar elimi duş başlığının altına tutmakla yetindim. Aslında düşündüğüm kadar derin değildi, sadece hayat ve aşk çizgilerimi uğursuz bir şekilde kesen düzensiz bir çizgiden ibaretti. (El falı meraklısı değildim ama annem bütün bu saçmalıklara balıklama daldı. Mahkeme tarihlerini ya da veli toplantılarımızı unuttur ama yıldız haritalarımızı ezbere bilirdi.)

Kesiğin üzerine yarım şişe peroksit boşalttım ve yaranın üzerini tamamen kapatabilecek bir yara bandı aramaya koyuldum. En sonunda Jasper'ın Cadılar Bayramı'nda mumya olarak boy gösterdiği yıl yaptığım gibi, eski bir çarşıftan yırttığım şerit hâlindeki kumaşları elime sardım.

Kapıyı açtığımda oda karanlıktı; duvarlar, panjurların arasından giren park yeri ışıklarının parıltısı yüzünden kaplan çizgileriyle bezenmişti. Jasper yataktaydı ama aslında uyumuyordu –astımı horlamasına neden oluyordu– ama ben ikizimin yanına uyuyormuş gibi sokuldum.

Beni dinlemesini dinleyerek, nabzımın elimde atışını fark etmemeye ya da gözlerime dikilen o gözlerin karasını hatırlamamaya çalışarak uzanıyordum.

“İyi misin?” Jasper'ın sesindeki titreme, bende onun yatağına girip sırt sırta uyuma isteği uyandırdı; tıpkı hâlâ üç kişiye ve yalnızca iki yatağımız varken yaptığımız gibi. Ve sonrasında, rüyalar başladıktan sonra olduğu gibi.

Ama yanına gitmek yerine tavana bakarak omuz silktim. “Ben her zaman iyiyim.”

Yüzünü duvara dönerken polyester hışırdadı. “Sen fazla iyi bir yalancısın.” Ben *olağanüstü* bir yalancıydım. “Ama bu diğerleri için geçerli. Ailen dışındakiler için.”

Masumiyeti karşısında gülmek, belki de ağlamak istedim. En büyük yalanları her zaman en sevdiklerinize söylersiniz. *Seninle ilgileneceğim. Her şey yoluna girecek. Her şey yolunda.*

Güçlkle yutkundum. “Her şey yolunda.” Bana inanmadığı aşikârdı; odanın diğer tarafından bir ürperti yayılıyordu. “Her neyse, bitti.” O buna inanmış mıydı mı bilmiyorum ama ben inanıyordum.

Ta ki rüyaya kadar.

Bu diğerleri gibi değildi. Diğerlerinde eski aile filmleri ya da yarı unuttuğunuz güzel anılar gibi yumuşak, sepya bir ışık vardı. Buysa sıcak bir günde soğuk suya dalmak, bir dünyadan diğerine geçmek gibiydi.

Starling Malikânesi’nin kapısına geri dönmüştüm ama bu kez önce asma kilit, sonra da kapının kanatları açılmıştı. Garaj yolunun karanlık dehlizinde yürürken dikenler kollarımı çekiştiriyor, ağaçlar parmaklarını saçlarıma doluyordu. Starling Malikânesi karanlığın içinden, ininden çıkan devasa bir hayvan gibi çıktı: üçgen çatısından omurgası, soluk taştan kanatları ve kulesindeki tek kehribar gözüyle. Dik basamaklar, ayaklarının etrafında kuyruk gibi kıvrılıyordu.

Sokak kapısının da kilidi açıldı. Eşiği geçip aynalardan, pencerelerden, dallanıp budaklanan ve sonra yeniden bir araya gelen salonlardan, kör duvarlarla veya kapalı kapılarla biten merdivenlerden oluşan bir labirente adım attım. Adımlarım gittikçe hızlanırken her kapıdan içeri dalmaya ve sanki çaresizce bulmayı istediğim bir şey varmış gibi, bir kapıdan diğerine koşmaya başladım.

Derinlere indikçe hava soğudu ve nemlendi. Döşeme tahtalarından soluk bir sis sızıyor, ayak bileklerimin çevresine dolanıyordu. Bir noktada koştuğumu fark ettim.

Bir döşeme kapağından geçerek taş merdivenlerden aşağıya indim. Zemini kan damarları gibi sarmış kökleri gördüm ve bunların evin kendisine ait olması gerektiği gibi kafa karıştırıcı bir

düşünceye kapıldım; ölü keresteler ve çiviler yeterince zaman verilirse yeniden dirilecekti sanki.

Karanlıkta hiçbir şeyi seçemesem de merdivenlerin aniden bir kapıyla son bulduğunu fark ettim. Gümüş zincirlerle sarıymış, kaba taştan bir kapıydı. Zincirlerinde bir asma kilit sallanıyordu. Kilit açıldı. Kapıysa aralık.

Aralıktan soğuk bir sis süzülüyordu ve ben, rüyaların tuhaf kadederciliğiyle, çok geç kaldığımı, çok kötü bir şeyin çoktan gerçekleştiğini anlamıştım.

Anlamadığım bir acıdan boğularak, bilmediğim bir ismi haykırarak kapıya uzandım...

Sonra uyandım; ağzımda gözyaşı tadı vardı. Uykumda yumruklarımı sıkmış olmalıydım çünkü kan bandajdan süzölmüş ve sol elimin etrafında birikmişti.

Hava hâlâ karanlıktı ama yine de dünkü kot pantolonumu giydim –manşetleri hâlâ sulu kardan ıslak, cepleri çalıntı yirmiliklerle doluydu– ve yedek uyku tulumunu omzuma atıp dışarı çıktım. Sırtımı beton bloğa dayayarak oturdum ve Şirret'in kâh mırıldanıp kâh hırlayarak kucağıma tırmanmasına izin verdim. Bu arada ben de güneşin doğmasını ve rüyanın etkisinin diğerleri gibi silikleşmesini bekliyordum.

Ama öyle olmadı. Kötü bir soğuk algınlığı gibi göğsümün derinliklerine işliyordu. Gün boyunca omuzlarımda görünmez duvarların baskısını, başımın üstündeki kirişlerin ağırlığını hissettim. Dağınık yapraklar kaldırımda duvar kâğıdı desenlerine dönüşüyor, Tractor Supply'ın aşınmış muşambası ayaklarımda altında eski ahşap döşeme gibi gıcırdıyordu sanki.

O gece geç saatlere kadar uyumadım; otoparkın ışıkları altında bir Regency romanı okudum ve evi aklımdan çıkarmaya ya da en azından o acı veren, anlamsız kederden kurtulmaya çalıştım. Ama gözlerimi kapatır kapatmaz rüya beni alıp aynı karmaşık koridorlardan, dolambaçlı merdivenlerden geçirdi ve aynı kilitsiz kapının önünde bıraktı.

Oradan kaçtıktan altı buçuk gün sonra, Starling Malikânesi'ne geri döndüm.

Bakın; bunu gerçekten planlamamıştım. Hayatımın olağan akışı içinde işe gidip gelirken fazladan sekiz yüz metre yürüyecek ve böylece bir daha Starling topraklarına yüz metre bile yaklaşmak zorunda kalmayacaktım. Lacey'den beni arabayla bırakmasını isteyecek ya da bisiklet falan çalacaktım. Korkak biri değildim ama Jasper bana, elimi tutup koşmamı söylerken beliriveren tehlikeye işaretini tanımamı sağlayacak kadar korku filmi izletmişti.

Ama altı gecelik berbat bir uykuyla ve tabii ki Jasper'ın endişeli bakışlarından kaçmak ve işe gitmek için uzun yollar katederek, banyo aynalarını sıra sıra pencerelerle karıştırarak ve omzumun üzerinden var olmayan kapı aralıklarına bakıp durarak geçirdiğim bu altı buçuk günün ardından pes ettim. Yorgundum ve biraz da çıldırmış durumdaydım, ayrıca elimdeki kesik kapanmayacak gibi görünüyordu ve bandaj yapmak için kullandığım eski çarşaf stokum bitmek üzereydi.

İşte oradaydım; pazartesi öğle yemeği molamı, gözlerimi Starling Malikânesi'nin kapısına dikip bakmakla geçiriyordum.

Kapılar da bana bakıyordu; üzerindeki Canavarlar günün soğuk ışığında salt demirden ibaretti. Yarı korku, yarı başka bir şeyle dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Açıl susam açıl. Ya da her neyse.”

Hiçbir şey olmadı çünkü hiçbir şey olmayacaktı elbette çünkü ben saçma sapan çocukluk hikâyelerimden birinde değilim ve sihirli kelime ya da perili ev diye bir şey yoktu, varsa bile bunların benim gibi biriyle hiçbir ilgisi olamazdı.

Sabah sardığım sol elime, sonra yolun iki tarafına baktım; tıpkı saçma bir şey yapmak üzere olan ve görülmek istemeyen birinin yaptığı gibi.

Yanımdan bir kamyonet geçti. Ona neşeyle, *burada görülecek bir şey yok* havasında el salladım ve dikiz aynasındaki gözlerin başka tarafa çevrilişini yakaladım. Bu kasaba gözlerini kaçırmakta gerçekten iyiydi.

Kamyonet virajda gözden kaybolduğu gibi beyaz pamuklu bandajı çözdüm –kesik hâlâ altı gün önceki kadar geniş ve pürüzlüydü, hâlâ kan akıtıyordu– ve avucumu kapıya bastırdım. Ka-

labalık bir odada tanıdığınız bir yüzü fark ettiğinizde yaşadığınız türden bir heyecan hissettim ve kapılar ardına kadar açıldı.

Kalbim tekledi. “Tamam.” Kendimle mi yoksa kapılarla mı konuştuğumdan emin değildim. “Tamam. Tabii ki.”

Muhtemelen sadece hareket sensörü, kamera, önceden ayarlanmış bir makara veya tamamen mantıklı başka bir açıklaması vardı. Ama bu, aklıma tamamen yatmıyordu. Tıpkı cesur kahramana içinizden *Kaç!* diye haykırırken, hikâyenin bir an önce başlamasını istediğiniz için, bir yandan da kalmasını dilediğiniz bir gizem romanının başlangıcı gibiydi.

İçime kısa bir nefes çektim ve kapıdan geçerek Starling topraklarına adım attım.

Garaj yolu o güne kadar hiç asfaltlanmamış, çakılla bile kaplanmamış gibi görünüyordu. Sadece kırmızı kile kazınmış ve dağınık bir ölü çim çizgisiyle bölünmüş bir çift lastik izinden ibaretti. Alçak yerlerde biriken yağmur suyu, kırık bir aynanın dağılmış parçaları gibi kış beyazı gökyüzünü yansıtıyordu. Ağaçlar, kendilerine bir göz atmaya çalışıyormuş gibi birikintilerin üzerinde toplanmıştı. Ağaçların arasından kuşların üzerime diktiği gözleri parlıyordu. Siyah ve ıslak.

Rüyalarımda yol karanlık ve dolambaçlı görünüyordu ama aslında tek bir virajı döndükten sonra karşıma çıkıverdi.⁷

Starling Malikânesi.

Pencereler, çürük pervazların üzerinde birer ince göz gibiydi. Saçaklardan boş kuş yuvaları sarkıyordu. Zemin çatlak ve eğimliydi; sanki her şey toprağın açık ağzına doğru kayıverecekti. Taş duvarlar, sarılcı bir bitkinin çıplak, bükümlü tendonlarıyla kaplıydı – o anda bunun hanımeli olduğunu fark ettim; bilinç kazanmasına ve beslenmeyi talep etmesine ramak kalmıştı. İçeride birinin yaşadığına ilişkin tek işaret, eğik bir bacadan yavaşça sızan odun dumanıydı.

Beynimin rasyonel yarısı, buranın sağlık bakanlığı tarafından mühürlenmesi ve en yakın çukura itilmesi gereken bir enkaz ve

7 Mülkün uydu görüntülerinin güvenilir olduğu biliniyordu. Adresi telefonunuza yazdığınızda, arduaz çatılardan ve asla tam olarak odaklanamayan bulanık, inatçı yeşilden başka bir şey göremezdiniz.

göz zevkine düşman bir ucube olduğunu kabul ediyor, daha az rasyonel tarafım o ana kadar izlediğim her bir perili ev filmi, seksi ve beyaz bir kadının gölgeler içindeki malikâneneden kaçışını tasvir eden her bir ucuz roman kapağını bir kez daha gözden geçiriyordu.

Daha da az rasyonel olan tarafımsa merak içindeydi.

Nedenini bilmiyordum; belki de şekli bana tuhaf açılar ve derin gölgelerle bezeli, pek de saklanamamış bir sırrı andıran E. Starling illüstrasyonlarından birini hatırlatmıştı. Belki de ihmal ve terk edilenlere karşı zaafım vardı.

Ön basamaklar, keçeleşip kararmış yapraklarla kayganlaşmıştı. Kapı, bir zamanlar kırmızı veya kahverengi olabilecek ama artık akşamüstü yağmurunun renksizliğine bürünmüş otoriter bir kemerden ibaretti. Yüzeyi bereli ve lekeliydi; ahşaba kabaca oyulmuş küçük şekilleri anca yaklaşıncaya fark edebilmiştim. Yüzlerce şey vardı; at nalları, çarpık haçlar, açık gözler, spiraller, daireler ve hiyeroglifler ya da kod satırları gibi uzun sıralar hâlinde uzanan şekli bozulmuş eller. Bunlardan bazılarını annemin tarot kartlarından ve astroloji haritalarından tanıyordum sanki ama çoğu tanıdık değildi; bilmediğim bir alfabenin harfleri gibi görünüyordlardı gözüme. Bunlarda bir dengesizlik, bir çaresizlik vardı; bana kafamın ritüellerle kesilmeden veya bodrumdaki bir taş sunakta kurban edilmeden önce buradan gitmem gerektiğini söylüyorlardı.

Ama ben daha da yaklaştım.

Elimi kaldırıp Starling Malikânesi'nin kapısını üç kez tıklattım. Ona birkaç dakika verdikten sonra –gamlı baykuş gibi düşünmesine, gizlenmesine ya da orada her ne yapıyorsa onu bitirmesine ara vermesinin birkaç saniye süreceğini düşünmüştüm– kapıyı bir kez daha çaldım. Ayaklarımla ölü yaprakları karıştırırken, arabayla gezmeye mi çıktı acaba, dedim içimden. Acaba ehliyeti var mıydı? Onu, yolcu koltuğundaki Bay Cole'ün gözetimi altında paralel park alıştırması yaparken hayal etmeye çalışsam da başaramadım.

Kapıyı üçüncü kez çalmak üzereyken kapı hiddetle açıldı. İşte, karşımdaydı.

Starling Malikânesi'nin varisi, gün ışığında daha da çirkindi: çarpık burnunun üzerindeki kaşları ağırlaşmış gibi dümdüz uza-

nıyor, gözleri kireçtaşı kayalıklarına gömülmüş bir çift maden şaftı gibi görünüyordu. Gözleri büyüdü.

Merhaba, ya da sana nasıl yardımcı olabilirim, gibi normal bir şey söylemesini bekledim. Ama o sadece bana bir insan çörteni gibi, sessiz bir dehşetle bakmakla yetindi.

Neşeli bir gülümseme takındım. “Günaydın! Ya da tünaydın. Geçen gece tanışmıştık ama gelip kendimi doğru dürüst tanıtmam gerektiğini düşündüm. Benim adım Opal.”

Uzattığım elime gözlerini birkaç kez kırıştıtararak baktı. Ve benimle tokalaşmadan kollarını göğsünde çaprazladı. “Sanırım koşmanızı tavsiye etmişim,” dedi sert bir sesle.

Gülümsemem donar gibi oldu. “Koştum.”

“Aynı zamanda ‘asla geri dönmemenizi’ de ima ettiğimi düşünmüştüm.”

Sesi o kadar kuru, o kadar bezgindi ki gülümsemem bir an silinecek gibi oldu. Ama ânında yeniden takındım onu. “Şey, rahatsız ettiğim için özür dilerim, buraya geldim, çünkü,” –*lanet olası eviniz beni rahatsız ediyor*– “çünkü çevrimiçi mimarlık dersi alıyorum ve projem için birkaç fotoğraf çekmeyi umuyordum.” Bölge üniversitesinin mimarlıkla ilgili çevrimiçi dersler verip vermediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunun ortalığı kurcalamak, rüyalarındaki evi kafamdan atmak ve onun yerine kirli duvar kâğıtları ve gıcırdayan merdivenler gibi sıkıcı gerçekleri koymak için iyi bir bahane olduğunu düşünmüştüm.

“Demek... fotoğraf çekmek istiyorsunuz. Şu, ” –çatık kaşlarının arası biraz daha derinleşti– “mimarlık dersi için.”

“Evet. İçeride konuşabilir miyiz?”

“Hayır.”

Genelde erkekleri kazaklarını omuzlarıma sarmaya zorlayan hafif teatral bir ürperti taklidi eşliğinde, “Burası çok soğuk,” dedim. Hava soğuk değil, kelimenin tam anlamıyla dondurucuydu; güneşin hiç doğmadığı ve rüzgârın beyaz dişlerini takındığı o zallim şubat günlerinden biriydi.

“Madem öyle,” dedi her bir kelimeyi dişler gibi, “paltonu giyseydin.”

Sesimdeki şirin ve aptal tonu korumak için kendimi zorlayarak, “Bak, sadece birkaç fotoğraf çekip gideceğim. N’olur!” Evi işaret ettim; salon, omuzlarının arkasında örümcek ağları ve gölgeler arasında kayboluyordu. Bakışları, elimin kavisini katetti ve taze kan parıltısında duraksadı. Elimi önlüğümün altına sıkıştırdım.

Bakışları yüzüme döndü. Tekrar, “Hayır,” dedi ama bu kez sesi neredeyse özür diler gibiydi.

“Yarın yine geleceğim,” tehdidini savurdum. “Ertesi gün ve sonraki gün de; ta ki sen beni içeri alana kadar.”

Starling Malikânesi’nin varisi bana bir kez daha uzun, çirkin bir bakış attı, sanki yeterince sevimsiz davranırsa garaj yolundan koşarak geri döneceğimi düşünüyormuş, sanki sekiz yıllık satış deneyimi derimi kalınlaştırmamış, şekerle kaplamamış gibi.

Yavaş yavaş 10’a kadar saydım. Tepemizde gevşek bir panjur duvara çarptı.

Kendisiyle mücadele ediyor gibi görünüyordu; temkinli bir tavırla, “Bu... işe yaramaz,” dedi ve dudakları büküldü. Acaba bir şekilde rüyalarımın, geceleri şakaklarımdan süzülen yaşlarla ve dudaklarımda başka birinin ismiyle nasıl uyandığımdan haberi var mıydı? Bunları daha önce yaşayan olmuş muydu?

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sesimi makul bir tonda ayarlayarak sordum: “Ne işe yarar?”

“Bilmiyorum.” Ağzının büzülüşünden, bir şeyleri bilmemekten hoşlanmadığı izlenimini edindim. “Belki biraz zaman verirsen...”

Telefonuma göz attım, kapüşonumun altından bir tutam saç önüme düştü. “Şey, yirmi dakika sonra geri dönmem gerekiyor ve yarın çift vardiyam var.”

Sanki vardiyanın ne olduğundan ya da neden çift yapıldığından emin değilmiş gibi bana göz kırptı. Sonra gözleri sol tarafımda bir yere kaydı ve o asi saç buklesine takıldı.

Burun deliklerinin kenarları beyazladı. Aniden taş yerine durgun sudan yapılmış gibi görünmeye başladı; yüzeyinde bir dizi duygunun dalgalandığını görebiliyordum: korkunç bir şüphe, şok, keder, derin suçluluk...

Bir hezeyan geçirmek ve çığlık atmak, tıslamak ya da saçını başını yolmak üzere olduğunu hissettim; ona doğru mu yoksa ondan uzağa mı koşmam gerektiğine karar vermeye çalışırken güçlükle yutkunup gözlerini kapattı.

Yeniden açtığında yüzü o her zamanki donukluğuna kavuşmuştu. “Ya da Bayan...?”

Annem soy ismini ruh hâline göre seçerdi (Jewell Star, Jewell Calamity, Jewell Lucky). Genelde saçıma uyması için dikkat çekici İskoç–İrlandalı isimleri (McCoy, Boyd, Campbell) kullanırdım ama nedense, “Sadece Opal,” deyiverdim.

Bu pek hoşuna gitmemiş gibiydi. Dudakları titreşti ve en sonunda bir uzlaşmaya vardı: “Bayan Opal.” Sanki ben ve Tractor Supply önlüğüm akıl almaz boyutlarda bir yükmüşüz gibi uzun bir iç geçirdi. “Belki size bir iş teklif edebilirim.”

DÖRT

Arthur, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Daha kötü bir şey söylememek için dilini sertçe ısırıldı.

“Bir iş mi?” Kızın –Opal’in– sesi şendi ama üzerine diktiği gözleri soğuk gümüş rengindeydi. “Ne yapacağım?”

“Şey.” Arthur, birkaç korkunç fikri değerlendirip eledikten sonra, soğukkanlılıkla devam etti: “...Ev idaresi.” Bir an kelimenin etimolojisini düşündü –bu kadar titiz bir idare gerektiren bir ev daha var mıydı acaba?– ve ürperdi. “Temizlik, yani.” Jeolojik kum ve toz katmanlarının altında neredeyse boğulmuş olan zemine doğru küçümseyici bir jest yaptı.

Pislik onu pek rahatsız etmezdi –aslında bu Ev’le verdiği uzun ve önemsiz savaşta onun pek çok silahından biriydi– ama onu ortadan kaldırmak birkaç amaca hizmet edebilirdi: Ev gördüğü bu ilgiyle sakinleşebilir, daha tatmin edici bir Muhafız’a ilişkin sahte vaatlerle oyalanabilir, kız angarya yüzünden evden uzaklaşabilir ve Arthur da kıza olan iğrenç borcun küçük bir kısmını ödeyebilirdi.

Arthur önceki gece, saçları svetşörtünün kapüşonunun altına sıkıştırılmış hâldeyken, kızı tanıyamamıştı ama artık saçlarının boynuna doğru uzandığını, solgun yanaklarına yapıştığını, gömleğinin önünü ıslattığını hatırlıyordu. Saçların rengini, ilk ambulans köşeyi dönünceye kadar anlayamadı. Aniden parlayan farların ışığında kollarındaki bir kömür yatağına ya da mevsimsiz açan gelin-ciklerle bezeli bir tarlaya dönüştüler.

Bu sabah kapısının önünde bitivermesinin uzun ve karmaşık bir intikam planının parçası olabileceği, onu evine davet etmenin

ciddi bir yanlış hesap sayılabileceği aklına geldi ama kızın ifadesi hâlâ soğukkanlı ve güvensizdi. “Bu çok hoş bir teklif,” dedi dikkatlice, “ama benim zaten bir işim var.”

Arthur parmaklarını ona doğru salladı. “Elbette size ödeme yapacağım.

Kızın gözlerinde taze basılmış paranın üzerindeki ışık gibi soğuk bir parıltı belirdi. “Ne kadar?”

“Ne kadar isterseniz.” Starlinglerin serveti yıllar içinde önemli ölçüde azalmışsa da Arthur o paraya pek uzun bir süre ihtiyaç duymayacaktı; ayrıca kıza olan borcu parayla ödenecek türden değildi. Arthur’dan ceplerine taş doldurup Mud Nehri’ne atlamasını bile istese, buna hakkı vardı; bilse de bilmese de.

Opal bir tutar söyledi ve belirsiz bir meydan okumayla çenesini kaldırdı. “*Haftalık* olarak.”

“Tamam.”

Arthur başka bir gülümseme, hatta belki de gerçek bir gülümseme bekliyordu –ayakkabılarının durumuna ve bileklerinin keskin kemiklerine bakılırsa bu paraya ihtiyacı vardı muhtemelen– ama kız gülümsemek şöyle dursun, neredeyse fark edilmeyecek bir hamleyle geri çekildi. Sonra Arthur’a birkaç adım daha geri gitmiş olmasını diletcek kadar alçak ve sert bir sesle sordu: “Bu bir şaka mı?”

“Hayır?”

Opal rahatlamış görünmedi. Bakışları, bir yalan yakalamaya çalışıyormuş gibi yüzünde geziniyordu. “Sadece temizlik yapacağım. Başka hiçbir şeye elimi sürmem.”

Arthur, partneri senaryodan ayrılan bir aktör gibi hissetti kendini. “Aslında birkaç ufak tefek işe de ihtiyaç olabilir. Ev biraz ihmal edilmiş durumda.” Rüzgâr, camsız bir pencerede umutsuzca ıslık çaldı. Arthur topuğunu yere sürttü. Rüzgâr sustu.

Kız *evet* demek istiyordu. Bunu vücudunun eğiminde ve yüzündeki açlıkta görebiliyordu ama kız çok net bir şekilde şöyle dedi: “*Başka* hiçbir şey yapmam.” Arthur kıza baktı. Kız alt dudaklarını yaladı. “Senin için yani.”

“Korkarım ne demek istediğinizi anlayamıyorum.”

Kız bakışlarını ondan uzaklaştırıp gözlerini kısarak sol kulağının üstündeki boş alana dikti. “Bak, zengin bir adam genç bir kadına durup dururken bir sürü para teklif ederse ve ondan temizlik deneyimi hakkında hiçbir şey sormazsa –sormadın ama yıllardır motelde odaları temizliyorum– o genç kadın ondan temizlikten fazlasını bekleyip beklemediğini merak edebilir. Belki de kızılara karşı tuhaf bir zaafı vardır.” Saçlarını bilinçli bir şekilde kapüşonunun altına sıkıştırdı. “Yani aslında o adam kızla y–”

“*Aman Tanrım, hayır.*” Arthur sesinin son hecede çatlamamasını yürekten diliyordu. “Ben –böyle değilim–” Ani bir aşağılanmışlık hissiyle gözlerini kapattı.

Yeniden açtığında Opal gülümsüyordu. Şimdiye kadar yüzünde gördüğü tek gerçek gülümsemesiydi muhtemelen: dudakları kurnaz, alaycı ve keskin bir kıvrımla sonlanmıştı. “O zaman tamam. Kabul ediyorum.” Koridorda bir sıcaklık dalgası yayıldı, odun dumanı ve mor salkım kokuları saçarak kapıdan çıkıp gitti. Gülümsemesi genişleyince üç çarpık dişi görünmüştü. “Ne zaman başlayacağım?”

Arthur nefes verdi. “Yarın. İsterseniz.”

“Evde temizlik malzemeleri var, değil mi?”

“Evet.” Bir yerlerdeki bir lavabonun altında mavimsi spreylere ve üçüncü kattaki küvette bir paspas olduğundan kesinlikle emindi ama bunları kendisi de hiç kullanmamıştı. Anne babası bile onlara ihtiyaç duymamış olabilirdi; o zamanlar Ev’in bir parıltısı vardı.

“Çalışma saatlerim nedir?”

“Şafaktan sonra istediğiniz zaman gelebilir ve gün batımından önce çıkabilirsiniz.”

Temkin, kızın yüzünde bir tilki gibi gezindi; bir oraya, bir buraya. “Bunu ifade etmenin ne kadar normal bir yolu. Yarın görüşürüz o zaman.”

Arthur, “Durun,” deyince arkasına döndü.

Arthur cebinden şingirdayan metal bir halka çıkardı. Halkanın üzerinde dört olması gerekirken üç anahtar vardı; hepsi de uzun siyah dişli ve stilize, yılan benzeri bir S harfi şeklindeydi. Anah-

tarlardan birini çıkararak Opal'e uzattı. Opel irkildi; Arthur kızın kendisinden, gösterdiğinden çok daha fazla ve olması gerektiğinden çok daha az korktuğunu fark ederek biraz bozuldu.

Anahtarı salladı. “Bahçe kapıları için. Sakın kaybetmeyin.”

Kız, tenine dokunmadan anahtarı elinden aldı; kızın ellerinin hâlâ soğuk olup olmadığını ve neden düzgün bir palto giyme zahmetine girmediğini merak etti Arthur.

Opal, ağzının köşesi gülümseme olamayacak kadar üzgün bir ifadeyle kıvrılmış hâlde, başparmağını anahtarın gövdesi üzerinde gezdirdi. “Tıpkı kitap gibi, değil mi?”

Arthur kasıldığını hissetti. “Hayır.”

Kapıyı kızın yüzüne kapatmaya çalışıyordu ama menteşelerde hiçbir hareket yoktu. Kapı durup dururken, çerçevesi şişmiş ya da açtığından bu yana birkaç dakika içinde zemin eğrilmiş gibi, sıkışmıştı.

Opal'in yüzü boşluğa doğru kaydı. Ev tenine mavi gölgeler düşürerek çillerini yutmuştu. “Adın ne?”

Arthur kıza dik dik baktı. Kız beklemeye hazırlanır gibi bir omzunu küstahça çerçeveye dayamıştı; Arthur o anda tüm bu saçma planın Opal'in dersini alan, her şeyi akışına bırakan türden bir insan olmasına dayandığını fark etti. İşleri bu noktaya getirmek bir hata mıydı? Bunu düşünmek için çok geçti.

“Arthur,” dedi; heceler ağzına yabancı gelmişti. Bu kelimeyi en son ne zaman yüksek sesle söylediğini hatırlayamıyordu.

Kızın yüzünü, gözlerinin temkinli hareketlerini, şah damarının hızlı nabzını ve eski püskü kapüşonundan yeniden kaçan o tek lanet bukleyi –kil kadar, pas kadar kırmızıydı– son kez gördü; kapı aniden çözülürmüştü.

Sürgü memnun bir tıkırtı çıkardı ve Arthur bir kez daha Starling Malikânesi'nde yalnız kaldı. Bunu umursamıyordu –yalnızlık birkaç yıl içinde o kadar yoğunlaşıyor ve kokuşuyordu ki neredeyse başlı başına bir arkadaş hâline geliyor, topuklarınızın dibinden sızıyor ve sürünüyordu– ama şimdi salon bomboş görünüyordu. Duvarlar kasvetle eğilmiş, toz havada kül gibi asılı kalmıştı.

“Yarın,” dedi sessizce. Toz zerrelere dans ediyordu.

Starling Malikânesi'nden uzaklaşmak, gardırobun içinden ya da tavşan deliğinden yukarı tırmanıp baş döndürücü bir rüyadan uyanmak gibi sersemletici bir duyguydu. Terk edilmiş Burger King'ler, sigara izmaritleri ve Tractor Supply'ın şeker kırmızısı logosuyla aynı dünyada var olması imkânsız görünüyordu. Ama anahtarı elimdeydi; ağır, soğuk ve son derece gerçektir, *Yeraltı*'nın sayfalarından fırlamış bir obje gibiydi.

Arthur'un da kitabı benim gibi sayısız kez okuyup okumadığını merak ediyordum. O da siyah beyaz rüyalar görüyor, ensesinde izlenmenin ağırlığını, hayvan gözlerinin hayali baskısını hissediyor muydu acaba?

İçeri girmeden önce anahtarı önlüğümün cebine koydum.

“Geç kaldın.” Lacey'nin sesi sadece müdürün duyabileceği kadar yüksek, ispiyonculukla suçlanamayacak kadar da alçaktı.

“Evet, dönüşte Starling Malikânesi'ne uğradım. Bir ara çalışacak birini aradıklarını görmüştüm de.” Sahtekârlığınızla ün saldıktan sonra, sadece dosdoğru gerçeği söyleyerek de yalan söylemek mümkün olabiliyordu.

Lacey'nin ağzı parlak bir yay gibi kıvrıldı. “Hiç komik değil. Nenem onun zamanında orada iki Starling'in yaşadığını söylemişti; iki kadınmış bunlar.” Sesi alçaldı; imaların ağırlığı altında âdeta eziliyordu. “İkisi de evlenmemiş.” Lacey'nin nenesine Muhlenberg'deki potansiyel kocaların kalitesini göz önüne alıp almadığını sormak isterdim ama Lacey'nin varlığı göz önüne alındığında, bu konuda bazı tavizler vermiş gibi duruyordu. “Ve bir gün ortadan kaybolmuşlar. Puff! Üstelik *tam da* küçük Willy Floyd'un kaybolduğu günde.”⁸ Bu korelasyonu, jüriye bazı lanet deliller sunan bir avukatın olanca ciddiyetiyle vurgulamıştı.

“Willy'nin arkadaşları onun gözünü karartıp eski madenlere indiğini söylememiş miydi?”

8 1971-1989 yılları arasında evde yaşayan Odessa ve Madge Starling, en son eski ortaokulun arkasında canlı olarak görüldü. Okulun müstahdemi, şerife kadınların bir şeyi kovaladıklarını söyledi. Önce bunun bir köpek olduğunu belirtse de sonraki ifadesinde bunun Willy ve arkadaşları olduğunu iddia etti. Eski maden kuyusunun ağzından inleme seslerinin yankılandığına ilişkin raporlar olmasına rağmen, bir daha ne Willy'yi ne de Starlingleri gören oldu.

Lacey, iki torba köpek maması ve bir kuş evini kasadan geçirmek için ara vermek zorunda kaldı. “Nenem onların Satanist olduklarını ve *kan ritüeli* için Floyd’a ihtiyaç duyduklarını anlatmıştı.”

Arthur bana bir tarikatçı gibi görünmemişti ama dürüst bir Baptist’e de benzemiyordu. Baptistlerin saçlarını çenelerinin üzerine uzatmalarına izin verildiğini sanmıyordum. “Birinin Satanist olduğunu gösteren işaretler nelerdir, Lace?”

“Eh, kimse onları kilisenin içinde görmedi.” Lacey benim de kiliseye gitmediğimi hatırlayana kadar herhangi bir şey söylemedim. Annem ben doğmadan önce gittiğini söylerdi ama bir kez dışarı çıktıktan sonra içeri yeniden girmenin tek yolu dizlerinin üstünde sürünmektir ve ikimiz de emeklemeyi hiç sevmezdik.

Lacey aceleyle ekledi: “Ve geceleri hep ortalıkta dolaşıyorlardı. Muhtemelen *kurban etmek üzere* tuhaf hayvanlar besliyorlardı.”

“Kulağa karmaşık geliyor. Bunu bir hizmetçiye de yaptırabilirlerdi ki.”

Lacey bana onaylamaz bir bakış attı –nenesi görse onunla gurur duyardı– ve ben de vardiyamın geri kalanını stokları doldurup yerleri paspaslayarak geçirdim. Sonra da elimi çekmeceye sokma zahmetine bile girmeden çıktım çünkü muhtemelen buna artık mecbur değildim; bunun karmaşık bir şaka, Satanist bir ayin ya da tuhaf bir seks olayı olmadığını varsayarsak tabii.

12 numaralı odaya döndüğümde, Jasper yatakta sızıp kalmıştı; kulaklıkları yan tarafında ezilmiş, yumuşak ensesi savunmasız, ince bir çapraz çizgi gibi öylece yatıyordu. Ödevini bitirmiş olmalıydı çünkü en sevdiği markasız kurgu uygulaması ekranında açıktı.

Her zaman kısa videolar çekerdi; rüzgârda çapraz kesişen ağaç dalları, kurumuş bir su birikintisinde kıvranan kurbağa yavruları, çatlak kaldırımında koşan kendi ayakları. Klasik gençlik bunalımı işleriydi işte; ama açılar tuhaf ve rahatsız edici, görüntüler o kadar çok filtreliydi ki hayalet gibi bir gerçek dışılık kazanıyordu. Son zamanlarda bunları bir araya getirerek küçük, tuhaf anlatılar hâlinde ötmeye başlamıştı.

Bunlardan birinde beyaz bir kız, bir ağacın gövdesine kıkırdayarak bir kalp oyuyordu. Ağacın gövdesinden koyu renkli bir

sıvı fişkırıyor ama o bunu görmezden geliyor ve elleri bileklerine kadar kırmızı, kaygan bir tabakayla kayganlaşana kadar oymaya devam ediyordu. Son sahnedeysse kameraya dönüp dudak hareketleriyle ‘*Seni seviyorum,*’ diyordu.

Son anlatısında, ölü bir kuşu nehre indiren bir çift kahverengi el görünüyordu. G–Sonra görüntülerde garip küçük bir atlama oluyor ve ardından ıslak siyah tüylerle kaplı bir el sudan dışarı uzanıyordu. Eller sımsıkı kenetlenmişti; nedeninin tutku mu yoksa şiddet mi olduğunu anlamak imkânsızdı.

Japon yapıştırıcısının Jasper’ın ellerinden söktüğü parçaların yerindeki kırmızı lekelerin iyileşmesi günler almıştı.

Yeni çalışmasını bana henüz göstermeyecekti belli ki. Ekranındaki kareler artık buğulanmış pencerelere benzeyen bir dizi boş beyaz şekilden ibaretti.

Arkamdaki sürgüyü çekmek için kapı tokmağını tutmuştum ki Jasper kıpırdanıp gözlerini kısarak bana baktı; kafasının bir tarafındaki bukleleri düzleşmişti. “Eve şimdi mi geldin?” Biraz ürkütüm; bulunduğumuz herhangi bir yer, mesela bir otobüs durağı ya da benzin istasyonu, ne kadar evimizse, 12 numaralı oda da o kadar evimizdi.

“Frank bizi fazla mesaiye bıraktı.”

Aslında eski demiryolu köprüsünde titreyerek, suyun yağlı yüzeyinden yansıyan gökkuşağı parlaklığını izleyerek ve olağanüstü bir aptallığa imza atıp atmadığımı düşünerek bir saat oyalanmıştım. Sonunda muhtemelen öyle olduğuna karar vermiştim ama bu bir ilk değildi ve en azından bu kez buna değebilirdi.

Jasper’ın yanına, yatağa çöktüm. “Bayan Hudson kitap raporunu geri verdi mi?”

“Evet, A aldım.” Jasper, kendisiyle bir mücadeleye giriştikten sonra ekliyor: “A eksi.”

“Sanırım bir tür *rehin alındım* sinyali vermeye çalışıyorsun. Şantajla uğruyorsan iki kez göz kırp.”

“Bu adil değildi! Bunun bir korku romanı mı aşk romanı mı olduğunu söylememiz gerekiyordu, değil mi? Ben de *ikisi de* dedim çünkü öyleydi ve beş puanımı kırdı.”

Bayan Hudson'ın evinin her tarafını tuvalet kâğıdıyla kaplamayı teklif ettim, Jasper bunun genel not ortalamasını olumlu etkilemeyeceğini düşündü ve bu yüzden ikimiz de daha iyi hissedene kadar ona kötü isimler takarak uzlaştık. Sonra Jasper amatör film yapımcılarının forumlarına daldı. (İnternette bu kadar çok vakit geçirmesi beni endişelendiriyordu. Geçen yıl onu lisedeki sinema kulübüne katılması için ölümüne zorladım; ta ki Jasper bana sabırla Ronnie Hopkins'in ondan "CARTEL THUG #3" olarak listelenen senaryosundaki bir karakter için İspanyolca replikler yazmasını isteyince o kulübün bir üyesi olduğunu anlatana dek. Ben savunmacı bir tavırla sadece yardım etmeye çalıştığımı söyleyince, Jasper da bunun bir sonraki korku filminin başlığı olacağını belirtti. Pes ettim.)

Ben mağazanın markasını taşıyan üç paket Pop-Tarts (akşam yemeği) paketini ve sıcak çikolata (tatlı) için mikrodalga musluk suyunu açarken, memnun bir şekilde ekranı kaydırıyordu.

Nedense annemin yaz elmaları ve sonbahar şeftalileri hakkındaki eski tatlı şarkılarından birini söylemek istedim, öyle de yaptım. Aslen nereli olduğunu bilmiyordum –en eski anılarımdan biri, annemin bizi bir yerden bir yere götürürken arabanın yanında hızla kayan telefon direklerini izlemektir– ama aksanı tıpkı benimki gibi toy ve güneyliydi. Ama sesi benimkinden daha iyiydi: kısık ve sigaradan kalınlaşmış.

Jasper bana şöyle bir baktı ama ağzı bir şey söyleyemeyecek kadar doluydu.

Akşamı uyku tulumlarımızın içinde, başımızdaki ağrı ve parmaklarımızdaki şeker yapışıklığıyla geçirdik. Hava, camları payet gibi buz parçalarıyla kaplayacak ve ısıtıcıyı tıngırdatacak kadar soğuktu, ben de pes ettim ve Şirret'i içeri aldım. O da bu cömertliğimin karşılığını yatağın altına sinerek ve yatak her gıcırdadığında tıslayarak ödedi. Noel ışıklarını fişe taktım ve oda puslu altın rengine dönüştü; acaba bir yabancı ellerini cama dayasa ne görürdü? İkimiz, *Lost Boys* ya da *Boxcar Children* gibi, iki evsiz çocuk gibi saklandığımız yerde birbirimize sokulmuş yatıyorduk.

Gece yarısından bir süre sonra Jasper, "huzurlu plaj dalgaları" adlı şarkı listesine geçti. Bana durağan gibi geliyordu ama Jasper

her zaman okyanusu görmek istemişti. Ve görecekti, yemin ederim ki görecekti. Belki ben de onunla giderdim.

Bunu hayalimde canlandırmaya çalıştım: giysilerimi bir sırt çantasına tıkıyor ve 12 numaralı odayı boş ve adsız bir şekilde ardımda bırakarak ilçe sınırından çıkıyordum. Bu düşünce bana fantastik ve yapay geldi; köklerini söküp otoyolda yürümeyi hayal eden bir ağaç gibi.

Bu çok aptalcaydı çünkü benim köklerim yoktu; annemin 94 model Corvette'inin arka koltuğunda doğmuştum. Küçükken onu kızdırdığımı, sonsuza kadar motelde kalıp kalmayacağımızı, Eden'in yeni evimiz olup olmadığını sorduğumu hatırlıyordum. Gülüşündeki kırılmanlığı, durduğunda çenesinde beliren sert çizgiyi hatırlıyordum. *Ev, sıkışıp kaldığın yerdir.*

Jasper'ın nefesi hırıltılı bir horlamaya dönüşür dönüşmez, bilgisayarı yatağından yavaşça aşardım. Şirret baştan savma bir tıslama sesi çıkardı.

Omzumun üzerinden beni izleyen biri varmış da ona bunu ne kadar az önemsedığımı kanıtlamam gerekiyormuş gibi, bir süre amaçsız örüntülere tıkladım. Mayın Tarlası'nın üçüncü oyunundan sonra özel bir sekme açıp arama çubuğuna iki kelime yazdım: *Starling Malikânesi.*

Görsel sonuçları her zamankiyle aynıydı: çoğunlukla kuşlar, gökyüzünde doygunluğu azaltılmış auroralar gibi asılı duran devasa sığırcık sürüleri, Starling Malikânesi'nin kapılarını veya yol kenarındaki tarihi tabelayı gösteren birkaç puslu fotoğraf. Bu görseller beni Starling Malikânesi'ni on hayalet emoji'si üzerinden sekiz olarak derecelendiren ama pek fazla gerçek bilgi içermiyormuş gibi görünen bir perili ev bloguna ve web sitesi dört yıl evvel "çok yakında" olarak listelenen Kentucky Eyaleti Tarih Derneği'ne götürdü.

Arama sonuçlarının altlarında, eski moda bir gelinlik giymiş, pek de güzel olmayan bir kızın kehribar rengi bir dagerotipi vardı. Yanında, saçlarının renksiz griliğinden aslında sarı ya da kırmızı olabileceğini düşündüğüm orta yaşlı bir adam duruyordu ve elini kızın omuzuna atmıştı. Her nedense kız adamdan uzak durmaya çalışıyordu sanki.

Bendeki *Yeraltı* kopyasında yazarın fotoğrafları yoktu ama ben onun kim olduğunu daha bağlantıya tıklamadan biliyordum. Onu ele veren şey gözlerindeki vahşi, derin bakış ve parmak uçlarındaki mürekkep lekeleriydi.

Fotoğraf beni Eden, Kentucky'nin Wiki sayfasına yönlendirdi. Herkesin zaten bildiği hikâyeyi bana aktaran tarih bölümüne göz attım: ilk madenlerin açılışı, Gravely Power'ın kuruluşu, yerel halkça "Koca Jack" olarak adlandırılan dünyanın en büyük kürekli Ajax 3850-B'si, yetmiş bin dönümlük alanın kazılıp kurutulması, herkesin hâlâ nefret ettiği o Prine şarkısı;⁹ Koca Jack'in seksenlerde kendi mezarını kazarken, etrafına tabutu taşıyanlar gibi toplanmış küçük küreklerle birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı.

Çocukken motelin ofisinde takıldığım zamanlarda, Bev'in bana babasının onu Koca Jack'in tepesine çıkardığı zamanı anlattığını hatırladım. Her yönde kilometrelerce ileriye görebildiğini, tüm ilçenin kırkyama bir yorgan gibi ufka doğru uzandığını anlatmıştı. Yüzü bir anlığına yumuşak ve hoş görünmüştü; ta ki yapacak daha iyi bir işim yoksa bana Windex ve bir rulo kâğıt havlu getirmemi söyleyene kadar.

E. Starling'in ismi "Önemli kişiler" bölümüyle sadece bir kez ilişkilendirilmişti.

Sayfanın üst kısmında, küçük bir ünlem işareti ve yanında makalenin doğrulama için ek atıflara ihtiyacı olduğuna ilişkin bir hatırlatma vardı. Notu içimdeki tuhaf, elektriksi gerginlikle, açıklayamadığım bir kaşıntıyla okudum.

Boş bir belge açtım ve imleç yanıp söndü; Mors alfabesiyle yazılmış bir davetiye gibi. Sekiz yıldır özgeçmiş ve birtakım düzenbazlıklar dışında hiçbir şey yazmamıştım –çünkü Jasper hayal ürünü olmaktan daha fazlasını hak ediyordu ve Lost Boys bile

9 Opal burada, John Prine'in 1971'de çıkan ve ilk albümündeki "Paradise" şarkısını kastediyor. Gravely Power, "Üzgünüm oğlum ama sormakta çok geç kaldın / Yaşlı Gravely'nin kömür treni onu çoktan götürdü" sözüne ciddi ciddi alınmış, bunun sonucunda birkaç dava açılmış, bir de "Gerçekler ve Prine" başlıklı bir ilan hazırlanmıştı. İlan şöyle başlıyordu: "Ne ilginçtir ki bizi haksız yere karalayan bu kaydın yapılması için gereken enerjinin sağlanmasına muhtemelen bizzat yardımcı olduk."

sonunda büyümek zorunda kalmıştı– ama o gece baştan çıkmıştım. Beni buna sevk eden, kış göğünü delip yükselen devasa bir harabe hâlindeki Starling Malikânesi’nin anısıydı belki. Belki de E. Starling’in hayatındaki çıplak gerçekler, anca kurguyla düzeltilebilecek, memnuniyetsizlik yaratan bir eğriydi. Belki de kahrolası rüyalardı.

En sonunda, dizüstü bilgisayarı Jasper’ın uykusunda kıpırdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapatmadan önce, kendime bunun sadece bir araştırma olduğunu söyleyerek, Wiki sayfasını kopyalayıp belgeye yapıştırdım.

E. Starling (yazar)

Vikipedi, özgür ansiklopedi

Eleanor Starling (1851– 4 Mayıs 1886), Eserlerini E. Starling ismiyle yayımlayan, on dokuzuncu yüzyılda yaşamış Amerikalı çocuk kitabı yazarı ve illüstratörü. *Yeraltı* adlı resimli kitabı başlangıçta pek tutulmasa da yirminci yüzyılda yeniden canlandı ve artık Amerika’nın en etkileyici çocuk edebiyatı listelerinde sıklıkla yer alıyor.

Biyografi [düzenle]

Eleanor Starling’in doğumuna ilişkin bir kayıt bulunmuyor. [1] İsmi tarihi kayıtlara Gravely Bros. Coal & Power Co.’nın (artık Gravely Power) kurucusu ve ortağı John Peabody Gravely ile nişanlandığının duyurulmasıyla geçti.[2] Çift 1869’da evlendi, ama John Gravely kısa süre sonra öldü ve şirketi hayattaki kardeşi Robert Gravely’ye, serveti de karısına kaldı.

Sanat veya edebiyat alanında hiçbir zaman resmi bir eğitim almayan Starling, *Yeraltı*'nın taslaklarını otuzdan fazla yayıncıya sundu. Cox & Donohue'den Julius Donohue, içinde "fazlasıyla amatörce ve üzücü" yirmi altı resim bulunan bir paket aldığını ve bunları kesonunun alt çekmecesine koyduktan sonra unuttuğunu hatırladı. [3] Birkaç ay sonra, altı yaşındaki kızı yatmadan önce kendisine "kâbus kitabını" okuması için yalvarınca, nüshanın bulunduğunu fark etti.[3] Cox & Donohue, Starling'e mütevazı bir sözleşme teklif etti ve 1881 baharında *Yeraltı*'nı yayımladı.

Eleanor Starling ne editörleriyle ne de okurlarıyla tanıştı. Tüm röportaj tekliflerini reddetti ve adresine gönderilen mektupları zarflarını bile açmadan iade etti. 1886'da öldüğü duyuruldu. Çalışmaları, 1956'da telif hakkı kapsamı dışında kalana kadar kasada tutuldu. Muhlenberg'teki evi, Kentucky Eyaleti Tarih Kurumu tarafından listeye dâhil edildi.

Eleştiriler [düzenle]

Yeraltı, yayınlandıktan sonra hem eleştirel hem de ticari bir başarısızlık olarak görüldü. *Boston Times*'ta yazan bir eleştirmen, kitabı "kasıtlı olarak rahatsız edici" ve "Bay Carroll'dan yapılmış açık bir hırsızlık" olarak tanımlarken[4] Hristiyan Çocuklar Birliği, kitabın ahlaksızlığı teşvik ettiği için yasaklanması için birçok eyalet yönetimine dilekçe verdi. Donohue'un yayımladığı açık mektupla bir kitabın çıplaklık, şiddet, seks, alkol veya küfür içermediği hâlde nasıl ahlaka aykırı olabileceğini sorması üzerine, Hristiyan Çocuklar Birliği, *Yeraltı*'ndaki Canavarların "korkunç anatomilerini" ve kitabın yarattığı "genel korku havasını" öne sürdü.[5]

Kitap sonraki yıllarda sessiz bir okur kitlesi edindi. 1900'lerin başında bazı sanatçı ve yazarlar E. Starling'i ilham kaynaklarından biri olarak gösteriyorlardı.[6] Başlangıçta beceriksiz ve eğitimsiz olduğu gerekçesiyle göz ardı edilen eserleri, sade kompozisyonu ve duygu yoğunluğu nedeniyle övgüyle karşılanmaya başlanmıştı. E. Starling'in "Yeraltı'na" düşen Nora Lee isminde küçük bir kızı anlatan ve pek okunmayan öyküsü, korku, yalnızlık ve canavarlık temalarıyla olan ilişkisiyle tanındı.

O tarihten bu yana *Yeraltı*, neo-Gotik ve modernist hareketlerin ilk çalışmalarından biri olarak anılıyor ve çocuk edebiyatının on dokuzuncu yüzyılın katı ahlaki netliğinin yerini daha karanlık, daha belirsiz temalara bıraktığı kültürel bir dönüm noktası olarak kabul ediliyor.[6] Yönetmen Guillermo del Toro, E. Starling'in çalışmalarını övmüş ve "fantezinin amacının dünyayı güzelleştirmek değil, çıplak bırakmak olduğunu" öğrettiği için yazara teşekkür etmişti.[7]

Uyarlamalar ve İlgili Çalışmalar [düzenle]

Yeraltı, 1932'de New York City'deki Halk Tiyatrosu'nda aynı isimde bir sahne oyunu olarak sergilendi ve 1944'te ve 1959'da yeniden uyarlandı. 1959'daki prodüksiyon yalnızca üç gece sonra sona erdi ve Amerikan Karşıtı Faaliyetleri İzleme Komitesi raporunda "Amerikan değerlerine, geleneksel aile yapısına ve ticarete düşman bir tutum benimsemekle" itham edildi.

Yeraltı, 1983'te uzun metrajlı bir film olarak çekildi ama bu film hiçbir zaman yayınlanmadı. *Yeraltı'nın Keşfi* adlı filmin çekimlerini konu alan bir belgesel, 2000 yılında IDA Ödülü'ne aday gösterildi.

2003 yılında Josh Ritter'ın üçüncü stüdyo albümü *Hello*

Starling'de "Nora Lee & Me" adlı gizli bir parça yer aldı. Bluegrasslı kız grubu Common Wealth de kitabın 2008'de çıkardıkları *onları takip edin* adlı alternatif country türündeki albümlerine ilham verdiğini belirtti. Kitap 2010'larda bir çizgi roman serisi olarak uyarlandı. Norman Rockwell Müzesi, 2015 yılında Rovina Cai, Brom ve Jenna Barton'un eserlerinin yer aldığı *Starling'in Varisleri: Karanlık Fantezi Tarihine Bir Bakış* adlı bir sanat sergisi düzenledi.

İlave Okumalar [düzenle]

- Mandelo, L. (1996). "Canavarca İştahlar: E. Starling'in Metnindeki Garip Canavarlık." Güney Gotik Eleştirel Okuyucusu'nda. Salem Basın.
- Liddell, Dr. A. (2016). "Harikalar Diyarından Yeraltı'na: Beyaz Bir Kadın Olmak ve Kaçış Politikası." Amerikan Edebiyat Tarihi. 24 (3): 221–234.
- Atwood, N. (2002). *Starling'den Burton'a Gotik Çocuk İllüstrasyonu*. Houghton Mifflin.

BEŞ

O gece rüyamda evi görmedim. Aslında hiç rüya görmedim ki bu benim için tuhaf bir durum; çoğu zaman ağzımda nehir suyu ve kan tadıyla, saçlarımda kırık cam parçalarıyla, göğsümde boğulan bir çığlıkla uyanıyordum. Ama o sabah, Starling topraklarına ayak bastığım ilk sabah, içimde radyo istasyonları arasındaki ölüm sessizliği kadar derin bir sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Starling Malikânesi'nin kapıları beni boş demir gözleriyle selamladı. Sol elim ağrıyordu ama bu kez anahtar, kırmızı bir kordonla boynumda asılıydı. Dönen kilidin sesi olduğundan daha dramatik gelmişti bana; ayakkabılarımdan arasından hissedebildiğim tektonik bir kayma gibiydi. Sonra göğüs kemiğime çarpıp duran anahtarımınla birlikte garaj yolunda ilerlemeye başladım.

Starling Malikânesi, hâlâ Tanrı onu bir Gotik romanın kapağından alıp Mud Nehri'nin kıyısına atmış gibi görünüyor ve hâlâ olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyordu. Kırık pencere camlarının bana sırtan sivri uçlu küçük ağızlar olduğunu hayal ettim.

Arthur Starling kapıyı üzerine uymayan buruşuk bir kazakla açtı; gözleri bilincinin öğleden önce açılmasından hoşlanmayanlara özgü o alıngan kırmızılıktaydı.

Ona birkaç bin watt'lık neşeli bir gülümsemeyle bakarak acımasızca, "Günaydın!" diye haykırdım. Dalların arasından isteksizce parıldayan güneşe gözlerimi kısarak baktım. "Şafaktan sonraki herhangi bir saatin uygun olduğunu söylemiştin."

Gözleri keskin birer yarığa dönüştü.

"Girebilir miyim? Nereden başlamalıyım?"

Gözlerini, kendini kapıyı suratıma çarpmaktan içten bir yakarıyla alıkoyabiliyormuş gibi tamamen kapattı ve kenara çekildi.

Starling Malikânesi'nin eşiğinden içeri adım atmak, kıştan doğrudan yaza geçmek gibiydi: hava tatlı, zengin ve sıcaktı. Boğazımdan aşağı kaydı ve doğrudan kafama nüfuz etti. Duvarlar bana doğru eğiliyordu sanki. Ayaklarım oldukları yere kök salmış gibiydi. Sarmaşıkların döşeme tahtalarının arasına çıkıp ayak bileklerime dolandığına, çivilerin ayaklarımın yumuşak tenine doğru ilerlediğine ilişkin bir vizyon gördüm.

Kapı arkamdan bir tokat gibi sert bir hamleyle kapandı. Duvarlar doğruldu. Döndüğümde Arthur'un karanlıkta beni izlediğini gördüm; avucunu kapıya dayamış, donuk ve anlaşılmaz bir ifadeyle duruyordu. Kapının bu tarafı da tıpkı dışarısı gibi oymalarla kaplıydı ama işaret ve sembollerden oluşan düzgün satırlar, neredeyse pençe izlerini andıran derin, düzensiz çizgilerden oluşan rastgele bir çapraz şekille kesintiye uğramıştı.

Normalliğe tutunarak kapıyı işaret ettim. "Köpeğin mi var?"

"Hayır." Kuduz bir rakun ya da bir balta kazası hakkında son derece makul bir açıklama eklemesini umarak bekledim ama sadece, "Annem, hayvanları sahiplenmeden de onlarla ilgilenebileceğimizi söylerdi," demekle yetindi.

"Deneyimlerime göre hayvanları sen sahiplenmezsin, onlar seni sahiplenir." O sabah motelden çıkarken, Şirret çöp bido-nunun altından her zamanki çılgın keskinliğiyle beni izliyordu. "Buralarda hiç başıboş dolaşan olmadı mı?" Eden'da her zaman başıboş sokak hayvanları, gözleri sulanmış kedi yavruları ve yaba dişleri gibi kaburgaları olan sarı köpeklerle rastlamak mümkündü.

"Hayır." Gözleri üzerimde gezindi, kot pantolonumdaki deliklere odaklandı ve üst dudağı kıvrıldı. "En azından yakın zamana kadar."

Pek sinirli biri sayılmazdım. Benim gibi insanlar öfkelerini kendilerini kovdurmayacak, tutuklatmayacak veya küfür ettirmeyecekleri şekilde bastırmayı öğrenirdi. Ama dudağının mağrur kıvrımını görünce, öfkenin bir akkor hâlinde içimi yaktığını fark ettim.

Tam sonrasında pişman olacağım bir şey söylemek, *bana bak, pislik* diye başlamak üzere ağzımı açıyordum ki yanımdan geçerek koridora gitti. Sonra elini tembelce kaldırdı. “Mutfak dolabında bir süpürge ve lavabonun altında da malzemeler var. Gerisini halledebileceğinizden eminim.”

Adımları gölgelerin içinde gıcırdayıp sürüklenerek silinip gitti ve sonunda Starling Malikânesi’nde yapayalnız kalıverdim.

Etrafımdaki hava, yoğun ve beklenti doluydu. Bir ayna beni kendi ürkek gri gözlerimle izliyordu. Eleanor Starling’in gözlerinin ne renk olduğunu, nasıl öldüğünü, kocasının nasıl öldüğünü ve kemiklerinin üzerinde durduğum döşeme tahtalarının altında gömülü olup olmadığını merak ettim. Koridorun ortalarında bir kapı, Hollywood gıcirtısıyla açıldı. Çıglıklar içinde kaçma isteğimi güçlkle bastırdım.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bak, bela istemiyorum.” Hayaletlere, ibislere, ruhlara, uzaylılara, astrolojiye, büyücülüğe veya vampirlere inanmıyordum ama perili eve giren ve hayaletlere inanmadığını yüksek sesle ilan eden kişinin, olan bitenden herkesten önce korkunç bir şekilde öldürüldüğünü biliyordum. “Ben sadece temizlik için geldim, tamam mı?” Parmak ucunda yürüyen bir ayağın altındaki merdiveninkini andıran, uysal bir inilti geldi. Bunu izin olarak yorumlamaya karar verdim.

İlk bir iki saatimi ortalıkta dolaşarak geçirdim. Salonlardan rastgele odalar fışkırıyor, bir ağacın örüntüden yoksun kökleri gibi dallanıp budaklanıyordu: oturma odaları, salonlar, sıkışık ofisler, fayans kaplı tuvaletler, merdivenlerin altındaki dolaplar ve tavanları kirli kaplı balo salonları. Hayatım boyunca hiç kaybolmamıştım –Eden’da kaybolmak insanın kendi bedeninde kaybolması gibi olurdu zaten– ama kendimi, *keşke belime bir kırmızı yumak bağlasaydım*, diye düşünürken bulmuştum.

Ev artık kirlenmeyi çoktan geçmiş, neredeyse harabeye dönüşmüştü; içerisiyle dışarısı arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran türden bir pislikti bu. Yerlerdeki toz tabakası o kadar yoğundu ki ayakbılarımın altında toprak gibi esniyordu. Duvar kâğıtlar kabarmış ve soyulmuştu. Perdelerin kıvrımlarında, kanepelerin köşelerinde

kara gözlerle benzeyen küfler tomurcuklanmıştı. Bazı odalar dar-madağınken –mobilyaları devrilmiş, kilimleri buruşmuş, duvarlardaki aynalar sökülmüş ve parçalanmış, süpürgelikler hâlâ keskin cam kırıklarıyla çevriliydi– bazıları ise son derece düzenliydi. İkinci katta, masası iki kişilik hazırlanmış, liken rengi peçetelerin üzerine kaşık ve çatalların durduğu bir yemek odası buldum. Tabaktaki tavuk kemikleri, ince ve sarı birer ağız gibi gülümsüyordu.

Arka cebime birkaç kararmış gümüş kaşık tıktıktan sonra, o odadan sessizce çıktım. Birini başıboş olarak tanımlıyorsanız, bunun bir veya birkaç sonucu olacağını düşünmeniz de gerekirdi.

Tüm bu pisliğin altında, hiçbir temizlik işleminin çözemeyeceği sorunlar vardı: çatlak pencere camları, damlayan borular, dengede duramadığımı hissedeceğim kadar eğimli bir zemin. Odalardan birinde sıva, buzağılayan bir buzul gibi parçalanmıştı; altındaki çivileri ve çıtalaları, kabuk bağlamış demir boruları ve yağlı, pul pul eşekarısı yuvalarını görebiliyordum. Bir de her şeyi saran, devasa örümcek ağlarına benzeyen garip beyaz kordonlar vardı; neden sonra bunların bitki kökü olduğunu anlayabilmiştim. Hanımeli kökleri, kireçtaşının içinde kıvrılarak derinlere yayılmış olmalıydı.

Yan oda küçük ve aydınlıktı; pastel duvar kâğıtlarıyla ve yumuşak bir kanepayla dekore edilmişti. Duvarlarda yüzleri tozla kaplanmış portreler vardı. Gözlerimi kısarsam burası neredeyse rahat bir oda bile olabilirdi; pisliği, küfü ve pencere pervazlarındaki ağustos böceği kabuğu yığınlarını saymazsam tabii. Üzerine oturduğumda, kanepeden sanki açık pencereleri ve bahar esintilerini hatırlamış gibi, bayat bir tatlılık yayıldı.

Muhtemelen ödümün kopması gerekiyordu; burası çürümekte olan ürkütücü ve uçsuz bucaksız bir labirentti ama ben daha çok üzüntü hissediyordum. Starling Malikânesi bana, tüm sevgisini ona vereceğini vadeden kişi tarafından sevilmemiş, yarı aç yarı tok bir evcil hayvanı ya da kırık bir oyuncak bebeği anımsatıyordu.

Kanepenin minderine kararsız, hafif bir hamleyle vurdum. “Seni düzelteceğiz. Merak etme.” Perdelerin rüzgârla dalgalanması muhtemelen bir tesadüftü.

Mutfak hemen bir sonraki köşede idi: evyeyle buzdolabı arasındaki pis fayansların üzeri ayak izleriyle kaplanmış, ocak paslanmış, Paleolitik çağdan kalma mikrodalga fırın yanlış zamana ayarlanmıştı. Vadedilen temizlik malzemeleri, fare yuvasına dönüşmüş, yarı çürümüş bir paspas ve ergiyip Çernobilvari tek bir yapıya bürünmüş koli spreylere kutusundan ibaretti. Ben de çareyi bir perdeyi parçalara ayırmakta ve lavabonun yanındaki bir kovayı suyla doldurmakta buldum. Su kesik kesik geliyordu ama temizdi. Starlinglerin bir kuyusu ya da pınarı olmalıydı; kasabanın suyu gri renkte ve acıydı, üstelik küvette kabuklanmış kimyasal halkalar bırakıyordu.

Neredeyse rahat olan oturma odasına döndüm ve paçavrayı lambrinin üzerinde gezdirdim. Su, iki hamlede çamurlanıp kapkara olmuştu, yüzeyinde sinek kanatları ve tespih böcekleri süzülüyordu. Kovayı boşalttım ve aynı şeyleri sayısız kez tekrar tekrar yaptım. Saatler ovalama, sıkma, boşaltma, doldurma, musluktan gelen tıslama ve paçavranın ıslak tokadının oluşturduğu döngünün ritmiyle geçip gitmişti. Dizlerim ağrıyordu. Ellerim pespembeydi; sol avucumdaki kesik yeniden açılmıştı. Sızan kan, daha silemeden döşeme tahtalarına damlıyordu.

Pencere camlarını, duvar kâğıtlarını, döşemeleri sildim; paçavrayı hafifçe portrelerin üzerinde gezdirdim ve bir düzine birbiriyle uyumsuz yüz ortaya çıktı.

Tabloların hiçbirinde etiket ya da imza yoktu.¹⁰ Figürlerinin hiçbirinde, aileye özgü en ufak bir ortak benzerlik yoktu ama bana yine de aynı takımın parçaları gibi geliyorlardı. Bunu hissettiren, hepsinin bakışlarındaki o hassas ve önemli bir iş üzerindeyken işlerinden alıkonuyormuş hissini yaratan yoğunluktu. Bir de her bir portrede dizlerin üzerinde düz bir şekilde tutulan veya arkadaki duvara asılmış, zamanın geçmesine rağmen değişmeyen yalın gümüş kılıçtı.

En yaşlısı, bizzat Eleanor Starling olması gereken, Wiki sayfasındaki fotoğrafından çok daha yaşlı, hayaletimsi, kara gözlü bir

10 Sanat tarihçileri ve küratörlerle yapılan istişareler de dâhil olmak üzere, yürütülen kapsamlı araştırmalara rağmen, bu portrelerin orijinal ressamlarını belirlemenin imkânsız olduğu anlaşılmıştı. Ne bir sipariş kaydı ne ayırt edici bir stil ne de tanımlanabilir pigmentler söz konusuydu. Sanki bu tablolar, Starling Malikânesi'nin duvarlarında kendiliğinden birer birer ortaya çıkmıştı.

Viktorya dönemi kadınıydı. Diğer tablolar da cildindeki tuhaf beyaz lekelerle bir insan kalikosuna benzeyen genç bir adam, omuzlarında çizgili battaniyeler olan ve kesinlikle gülümsemeyen uzun siyah saçlı iki kız kardeş, başında Buhran dönemi melon şapkasıyla siyahi bir genç, kollarını birbirlerinin beline dolamış iki kadın, ellili yılların şık giysileri içinde bir aile vardı. En yeni portrede beyaz bir çift vardı: yüzünde normalin iki katı elmacık kemiğiyle doğmuş gibi, tanıdık bir şişkinlik olan geniş omuzlu bir kadın ve nazikçe gülümseyen, sırık gibi bir adam.

Tablolarda, ölümlerin yüzlerinin duvarda birer tahnitlenmiş eser gibi düzenlenişinde, Eden sokaklarında güvenli bir şekilde yürüyemeyen insanların müzedeymişçesine sergilenişinde korkunç bir şeyler vardı. Buraya nasıl geldiklerini, nasıl öldüklerini merak ediyordum.

Çalışırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Omurgamı rahatlatmak ve biraz ezilmiş bir Pop–Tart yemek için doğrulduğumda, güneş büyümüş ve alçalmıştı. Kalbim sıkıştı; odanın yarısından da azı temiz olarak nitelenebilirdi –üstelik bu nitelemenin “temizlik” kavramına bakışının epey geniş açılı olması gerekiyordu. Odada durmuş, ağrıyan omzumun altında uzanan sağ kolumu sallayarak gölgelerin uzayışını izlerken, bana verilenin bir iş olmadığını fark ettim; bana verilen imkânsız bir görevdi. Tıpkı bir kralın kızının istenmeyen taliplerine ya da bir tanrının günahkâr bir ruha verebileceği türden bir görev. Burayı yaşanabilir hâle getirmek için profesyonellerden oluşan ekipler, birkaç endüstriyel çöp konteyneri ve muhtemelen bir şeytan kovucu gerekiyordu ve ben sadece Gloria ve annesinin Michoacán’a döndüğü ve Bev’in yardıma ihtiyaç duyduğu dönemlerde birkaç ucuz motel odasını temizleyen bir kızdım.

İşi bırakmalıydım. Ekstra vardiya için Frank’e yalvarmalıydım. Ama Stonewood’un ücretini asgari ücretle ödeyemezdim ve evin anahtarı göğsümde soğuk ve tatlı bir his uyandırıyor, üstelik Starlingli çocuğa ondan ikinci kez kaçışımı görme zevkini bahşedemezdim.

Jasper'a mesaj attım –bu gece geç saatlere kadar çalışacağım, son acılı tavuğu lavabonun altındaki tampon kutusuna sakladım– ve paçavrayı yeniden sıktım. Ev etrafımda iç geçiriyordu.

Arthur, gün batımından hemen önce kendini annesinin en sevdiği odasında tek başına dururken buldu.

Orada olmayı amaçlamamıştı; kütüphaneden çıkıp üçüncü kattaki banyoya gitmiş ve kendini birinci katta, annesinin katalogdan sipariş ettiği sarkık kanepeye bakarken buluvermişti. Annesi kendisine çok hoşgörülü davranan biri sayılmazdı ama bazen, zorlu bir gecenin ardından, o kanepeye oturur ve sisin dağılması için şafağı beklerdi. Arthur onun güzel bir kadın olmadığını biliyordu ama o sabahlarda, doğan güneşin altın rengine boyadığı savaş yorgunu yüzü, Starling kılıcının kabzasını kavrayan ellerinin kanlı eklemeleriyle güzelliğin de ötesine geçiyor, âdeta efsaneleşiyordu.

Arthur bu odayı neredeyse on yıldır çürümeye terk etmişti. Artık bütün o yıllar silinip gitmiş gibi bir tazelikte parlıyordu. Her an annesi o asker ciddiyetindeki gülümsemesiyle köşeden çıkıp gelecek, babası mutfaktan kendisine seslenecek gibiydi. Arthur bir adım geri çekildi; eski Muhafızların gözleri sanki tabloların içinden onu takip ediyor, tartıyor, yetersizlikle itham ediyordu.

Arkasındaki zemin gıcırdadı ve Arthur hızla dönerek bir elini kalçasına doğru itti. Opal kapının eşiğinde durmuş, ona bakıyordu.

Svetşörtünü koltuğunun altına tıkmıştı ve tişörtü leş gibiydi. Sol avcunun mutfağındaki perdeye benzeyen bir bez parçası sarmıştı ve şakaklarına yapışan bukleleri kan kırmızısı kesilmişti.

Opal'in bakışları kalçasına doğru uzanan eline kaydı, sonra başka yöne gitti. Başıyla batmakta olan güneşi işaret etti. “Gidiyorum.”

Arthur elini gayet rahat bir tavırla cebine soktu ve o flörtöz ses tonunu takındı. “Peki, ilk gününüz hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Opal'in dudaklarındaki o alaycı kıvrım, o çarpık dişler bir anlığına yeniden belirdi. “Sanırım Bay Augeas'a bundan sonra ahırlarının temizlenmesine gerek olup olmadığını soracağım. Bu evden sonra çocuk oyuncağı olur.”

Arthur ona gözlerini birkaç kez kırıştıtararak baktı. Sonra, ne diyeceğini bilemediği için, sevimsiz bir ifadeyle şöyle dedi: “Yalnız o Aw–ci–as diye telaffuz ediliyor.”

Kızın gülümsemesi sıcaklığını ve içtenliğini kaybedivermişti. “Ay! Özür dilerim. Okulu Antik Yunancaya geçmeden önce bırakmış olmalıyım.” Svetşörtünü kolunun altında kaydırđı. Boğuk bir cınlama duyuldu.

“Öyle demek istemedim; sadece mitoloji bir tür...” –çağrı, görev, takıntı– “...hobi. Ailemde.” Arthur kıza bakamayacağını fark etti. Ağır bir zarf çıkardı ve el yordamıyla kıza uzattı. “Ücretiniz.”

Opal zarfı katlayıp arka cebine koydu ve daha fazlasını almak için elini uzattı. “Malzemeler için biraz daha fazlasına ihtiyacım var.” Sesi yumuşacıktı.

“Demek yine geleceksiniz. Yarın.” Arthur ne memnun ne de üzgün görünmeye çalışırken en sonunda sıkılmış gibi görünmüştü.

“Evet.”

Kızın uzattığı eline bir yirmilik koydu. El kıpırdamadı. Bir yirmilik daha koydu.

Para bir diğer cepte kayboldu ve Opal ona dönerken sustalı kadar keskin bir gülümsemeyle baktı. “Başboşlar böyledir işte.” Sesi, omzunun üzerinden Arthur’a doğru yankılanıyordu. “Vazgeçmeyiz.”

Arthur öyle demişti çünkü öyle söylemek zalimlikti. Çünkü bu kızın canını yakardı ve insanlar kendilerini inciten şeyden nefret ederlerdi; kız da ondan nefret ederse belki daha da fazla incinmeden oradan kaçabilirdi. Yani pişmanlığın bir yumru olup boğazına oturması için hiçbir neden yoktu. Güçlölkle yutkunup, neredeyse fısıldar gibi, “Özür dilerim,” demesi için de.

Opal’in özrünü duymuş olduğunu dilemesi için de.

Kız gittikten sonra, sabun ve temiz ahşap kokusunu içine çekerek oyalandı. Ev ustaca değişmiş, ışık bükülmüş ve hava soğumuştı; böylece oda tam olarak son günkü hâline gelmişti. *Lanet olsun*, dedi içinden ama o günün anısı etrafını çoktan sarmış, bir çene gibi üzerine kapanıvermişti.

On dört yaşındaydı. Annesi sarı kanepesinde sessizce uzanıyor, babasıysa ammesinin kafa derisinden bir parçayı dikkatlice yerine dikiyordu. Savaş uzun sürmüş ve hayli çetin geçmişti –her zaman bu kadar kötü müydü? Sis olması gerekenden fazla mı yükseliyordu?– annesinin elmacık kemiklerinin üzerindeki deri bembeyaz kesilmişti.

Arthur bir süre onları izlemişti. Babasının bir piyanistin ya da ressamın ellerine benzeyen uzun parmaklı elleri, karısını hayatta tutmak gibi kanlı, bitmek bilmeyen bir işe yönelmişti. Annesi, daha doğrusu çetrefilli yarası, grileşmeye başlamıştı bile. Sağ eli hâlâ kabzanın üzerinde, huzursuzca ve saldırıya hazırды.

Arthur pek düşünmeden evden gideceğini söyleyivermişti.

Annesi gözlerini açarak, *Buna nasıl cüret edersin*, diye sormuştu. Ona her zaman sert davranmıştı ama onunla hiç bu şekilde, bu kadar öfkeli bir küçümsemeyle konuşmamıştı. *Evimi benden aldılar –kendi evinden öylece uzaklaşabileceğini sanıyorsun– bu senin doğuştan gelen hakkın–*

Babası nazıkçe eşinin adını söylemiş ve annesinin ağzı bir anda dikilmiş, dikişleri çok sıkıymış gibi kapanıvermişti. *Hiçbir yere gitmiyorsun*, demişti sonra.

Ama Arthur gitmişti. Tam o gece, Ev inleyip sızlarken, kütüphanenin penceresinden çıkıp morsalkımlara tutunarak aşağı inmişti. Salkımın kendisini durdurmaya çalışacağını düşünmüştü ama ayağı kaydığında tam da elini attığı yerde eski bir sarmaşık kafesine denk gelmiş, babasının kamyonunda da fıstık ezmeli reçelli sandviçlerle dolu bir sırt çantası bulmuştu.

İpi kesilmiş bir uçurtma gibi, baş döndürücü ve tehlikeli bir neşeyle otobüs terminaline doğru sürmüştü.

Annesini yeniden gördüğünde, bir devedikenini yavaşça sağ göz çukuruna giriyordu.

Ev yeniden değişti ve anılar kayboldu. Arthur yirmi sekiz yaşındaydı. Yalnızdı ve buna minnettardı.

ALTI

O akşam 12 numaralı odaya döndüğümde kaşıkları Jasper'ın yatağına fırlattım. Lütfen bunları eBay'e koy, teşekkür ederim. Antika hesabına."

Jasper kaşıkları soğukkanlılıkla inceledi. Parmağını gümüşe sürttü ve kaşlarını çatarak geri çekti. "Bunları Tractor Supply'dan almamışsın."

Aslında Tractor Supply'a bir daha adım atmamak, artık hayat-taki amacımdı.

Arthur'un parasını sayar saymaz Lacey'e Frank'e işi bıraktığımı söyle :) yazdım ve ilk ödememi nereye göndermem gerektiğini öğrenmek için Stonewood Akademisi'ni aradım. Telefondaki kadın, bariz bir duraksamayla, "Nakit... olarak?" diye tekrarladı ve sağ olsun, bana son teslim tarihini bir kez daha hatırlattı. Sanki bil-miyormuşum gibi. Sanki tesislerin önünden her geçişimde tarihi kafamda tekrarlamıyormuşum gibi.

"Hayır," dedim.

Jasper birkaç şey daha sormak istiyor gibi görünüyordu ama bana yanıtlanmasını istemediği hiçbir şeyi sormayacağına ilişkin bir anlaşmamız olduğundan, sadece yasa dışı bir şey yapmadığımı şiddetle umduğunu dile getirmekle yetindi.

Elimi ölümcül bir yara almış gibi göğsüme bastırdım. "Kim, *ben mi?*"

"Ya da tehlikeli bir şey."

O kadar endişeli görünüyordu ki ona en samimi gülümse-memle baktım. "Yapmadım. Gerçekten." Doğru bile olabilirdi. Yani, hayaletli ev diye bir şey varsa, Starling Malikânesi kesinlikle

öyleydi ama şu ana kadar bana inlemekten ve gıcırdamaktan başka bir şey yapmamıştı. Üstelik Arthur'un, bir seks avcısı ya da bir vampirden çok, sıradan bir pislik olduğundan fazlasıyla emindim. "Lütfen ama?" Kaşıkları dizimle dürttüm. "Telefonumun kamerası berbat."

Jasper, söylediğimi yemediğini göstermek için göz temasını biraz daha devam ettirdikten sonra dramatik bir şekilde kendini yatağa bıraktı. "Yapacaktım ama Bev interneti yine kapattı."

"Ondan yeniden açmasını istedin mi?"

Gözlerinden birini şaşkınlıkla açtı. "Beni sevdiğini sanıyordum. Son sınıfıma kadar hayatta kalmamı istediğini—"

Jasper'a bir yastık fırlattım, o da teatral bir tavırla hırıldadı. Hırıltısı hedeflediğinde de gerçekçiydi; nefesi boğazında ıslık çalıyordu sanki.

Boş otoparktan geçip ön büroya gittim; Bev ağzında biriken tütünün tükürüğü boş bir kola kutusuna boşaltmak için duraksadığı anlar dışında, ekrandaki *Jeopardy!*'ye bağırarakla meşguldü. Muhtemelen elli yaşında bile değildi ama doksan yaşındaki bir adamın sosyal alışkanlıklarına ve saç kesimine sahipti.

Yine her zamanki tartışmamıza giriştik: Bev, internetin ahlaksız bedava otlakçı gençler için değil, para ödeyen müşteriler için var olduğunu iddia etti, bunu duyunca ona küfrettim, o da bizi sokağa atmakla tehdit etti, yine küfrettim ve bana orta parmağını gösterdi ve uzatma kablosunu prize taktı. Kahvaltı barı olarak reklamını yapma cüretini gösterdiği katlanır oyun masasının üzerinde duran dört paket Swiss Miss'i çaldım.

"Bu arada bunlar da ödeme yapan müşteriler için."

"Ve bil bakalım sende ne eksik?"

Bev kaşlarını çatarak televizyona baktı ve "Gravelylerden bazıları geri döndü," dedi; huysuzluğunun nedenini şimdi anlamıştım işte. Bev'in benden ve Jasper'dan daha çok nefret ettiği tek şey, bazen güvenilir sabit su ve oda servisi gibi şeyler isteme cesaretini gösteren gerçek misafirlerdi ve misafirlerden daha çok nefret ettiği tek şey de Gravelylerdi; Bev'in onları eyaletteki her bir sosyal, çevresel ve ekonomik sorundan bizzat sorumlu tuttuğu-

nu söyleyebilirdim. Açıkçası yöneticilerin hiçbiri aslında Eden’da yaşamıyordu; Don Gravely’nin şehir sınırlarının hemen dışında, yedi banyosu ve beyaz sütunları olan yepyeni bir evi ve evinin önünde de kırmızı, sahte bir gülümsemeyle gülümseyen o berbat zenci uşak heykellerinden biri vardı – ama bazıları her yıl yıllık toplantılar gibi şeyler için şehre gelirlerdi ve Garden of Eden Motel dışında kalacakları yer yoktu. Bev’in tek tesellisi, motelden her seferinde ön camlarının üzerinde kalın bir kuş pisliği tabakasıyla ayrılmalarıydı.

Bev, bakışlarını *Jeopardy!*’den ayırıp, panjurların arasından park yerindeki pahalı SUV sırasına dikti. “Genişlemekten bahsediyorlar, bunu biliyor muydun? Bir tanesi kapasitenin iki katına çıkarılması, yeni sahaların açılması gibi konulardan bahsediyordu. Kadın bana yepyeni bir uçucu kül havuzu inşa edeceklerini söyledi.” Sonra refleksif bir tepkiyle ekledi: “Lanet olası akbabalar.”

“Dikkat et, Muhlenberg County’nin bir numaralı girişimcisi-nden bahsediyorsun.” Ben de onlardan pek hoşlanmıyordum –belki her yıl EPA cezalarını ödemek yerine bacalarına filtre taksalardı Jasper gerçekten nefes alabilirdi ve benim de onu buradan çıkarabilmek için perili evi temizlememe gerek kalmazdı– ama Bev’in yüzünün kızarmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

“Çocukken gümüş güvelerimiz vardı. Hiç gümüş güve gördün mü?”

“Hayır?”

“Tabii ya.” Tartışmayı kazandığını düşünmüş olacaktı ki bana gelen posta yığını tezgâha fırlattığı gibi televizyonuna geri döndü.

Charlotte’in motele göndermek zorunda olmadığı hâlde yine de göndermekte ısrar ettiği bir yığın kütüphane broşürü, talihsiz borç tahsildarlarından birkaç bildirim, bazı önemsiz postalar ve Toplum Temelli Hizmetler Departmanı’ndan gelen, üzerinde büyük harflerle İADELİ TAAHHÜTLÜ yazan bir zarf. Bu sonuncusu, yutkunmama ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmama neden olmuştu; annem olsa *elimden başkası gelmedi*, derdi.

Boğazımı temizlerken, Trebek 400 dolarlık bir soruyu alaycı bir ifadeyle yanıtladı. “Hey, Bev?”

Gözlerini televizyondan ayırmadan masanın üzerindeki yarım kutu şeker kaplı donutu bana doğru itti. “Zaten bayatlamaya başlamışlardı.”

“Aslında başka bir şey soracaktım; Starlingleri tanıyor musun?”

Kaşlarını çattı ve bakışlarını Daily Double’dan alarak bana çevirdi. Bev’in kaşlarını çatmasına fazlasıyla aşinaydım; ‘şu lanet müziği kapat’tan ‘yine küçük para kavanozuna mı musallat oldun, seni ahlaksız’a kadar uzanıyordu ama bu yeniydi. Bev’in genellikle endişelendiği tek şey tahtakuruları ve vergi denetimleri olmasına rağmen temkinli, neredeyse endişeli bir tavırla bakıyordu. “Onlarla ilgili neyi merak ediyorsun?”

“Sadece onları düşünüyordum, hepsi bu. Şu evi mesela.”

Tekrar homurdandı. “Starling Malikânesi konusunda beni sık-boğaz etmeyeli uzun zaman olmuştu, evlat. Durmadan o evden bahsederdin.”

Çocukluğumu; o karnı tokken bile aç, dizleri yara bere içinde, atik kız çocuğunu hatırladım. Annemle hayatımız boyunca 12 numaralı odada yaşamamıştık –başka birkaç otelde ve birkaç karavanda kaldığımızı, annemin saçının rengini ve pervasız gülüşünü beğenen ama benden pek de hazzetmeyen erkeklere ait kanepelerde birkaç ay yattığımızı hatırlıyorum– ama bu motel, birkaç aydan fazla kaldığımız ilk yerd.

Bev, bir yabanarısı yuvasını kurcaladığım ve iki kolumdan da birer kez sokulduğum güne kadar, çoğunlukla bana ön ofisin penceresinden dik dik bakıyordu. O gün annem ortalıkta yoktu, ben kaldırımda oturmuş gözyaşlarımın tadını genzimde hissederken, Bev yanıma gelip yaraların üzerine ıslak birer çiğneme tütünü parçası yapıştırıvermişti. Bu üzerimde Tanrı’nın sopasının olmadığı gibi bir izlenim yarattıysa da acım hafiflemişti.

“Evet, geçen gün sırf merakımdan Google’da arattım ama pek bir şey bulamadım. Belki sen bu konuda bir şeyler biliyorsundur diye düşündüm.”

Bev kola kutusuna siyah bir akıntı püskürttü ve “İnsanlar bunu konuşuyor. Neler dediklerini biliyorsun,” demekle yetindi.

Aslında bilmiyordum çünkü insanlar benimle yalnızca köşeye sıkıştıklarında konuşuyorlardı. Küçük kasabaların, mükemmel küçük kar küreleri gibi kucaklayıcı ve dost canlısı olması gerekirdi ama ben ve Jasper her zaman camın diğer tarafında tutuluyorduk. Nedeni sadece pankek kahvaltıları ve Şükran Günü yemekleri için kiliseye gitmem ya da ruj süren, gömleklerinin eteği kot pantolonunun kemerine yetişmeyen ve bazen küçük plastik torbalarda haplar satan bir annem olmasıydı belki. Ya da Eden sakinlerinin hem anne hem baba tarafınızı en az üç nesildir tanımaktan hoşnut olması ve bizim bildiğimiz tek aile üyelerinin birbirimizden ibaret olmasıydı.

Kutunun üzerindeki beyaz kaplamalı donuttan minik, isteksiz bir ısırık aldım. “Bana bildiklerini anlatır mısın?”

“Hayır.” Bev, Arthur Starling’in bana iş teklif etmeden önce yaptığına esrarengiz bir şekilde benzeyen bir bezginlikle iç geçir-di. Televizyon, kapatıldığında hafif bir elektrik çıtırtısı çıkaracak kadar eskiydi. “Ama sana bir hikâye anlatacağım.”

Bu Starling Malikânesi’nin hikâyesidir.

İnsanlar bunu farklı şekillerde anlatır ama büyükbabam hep böyle anlatırdı. O bir yalancıydı ama en iyi yalancılar gerçeğe en yakın duranlardır, o nedenle anlattıklarına inanıyorum.

Olaylar şöyle gelişti: Bir zamanlar Gravely soy ismini paylaşan üç kardeş, nehir kıyısından kömür çıkartarak bir servet kazanmıştı. Onlar iyi, dürüst çocuklardı ve biraz parası olan dürüst erkeklerin kaderini onlar da yaşayacaktı; sahtekâr bir kadın gelip hayatlarını bitirecekti.

Eleanor Starling’in yolunun Eden’a nasıl düştüğü belli olmadığı gibi, çok güzel de sayılmazdı ama yine de Gravelylerin evine sızmayı başarmıştı. Garip bir kızdı, sessiz ve yalnızdı, melankoliye yatkındı ama Gravely oğlanları ona çok düşküdü. Geldikten kısa bir süre sonra en büyük Gravely’yi Mud Nehri’nde yüzüstü kapaklanmış hâlde buldular. Üzerinde bir iz yoktu ama yüzünün kelimelerle ifade edilemeyecek türden bir dehşete şahit olmuş gibi azapla gerilip kaldığını söylediler.

O zamanlar bu trajik bir kaza olarak görülmüştü ama birkaç hafta sonra ortanca kardeş küçük Eleanor Starling ile nişanlandığını açıkladığında kasaba halkı, herkesin yapacağı gibi, dedikoduya başladı. Kendilerine Gravely kardeşlerin en büyüğünün dikkatli ve temkinli tavırlarıyla bilindiği hâlde nasıl olup da Mud Nehri'ne düştüğünü sormaya başladılar. Belki de Bayan Starling hakkında hoşlanmadığı bir şey öğrenmiş ya da çevirdiği dolaplara çomak sokmaya çalışmıştı. Ama insanlar şüphelerini kendilerine sakladılar; Eden her görgü kuralı için riayetle övünmüştür ve görgü kuralları çoğunlukla çeneni kapalı tutmak ve kendi işine bakmak demektir.

Zaten John Gravely onları dinlemezdi bile; Eleanor'a resmen abayı yakmış ya da arkasından konuşulanlara göre, ona kendini iyice *kaptırmıştı*. Düğün günü gelip çattığında Eleanor solgun yüzüyle damadın yanında duruyordu; çirkin bile bulunamayacak kadar silikti ama John Gravely ona sıcak bir Temmuz günü kavuştuğu bir bardak buzlu suymuş gibi bakıyordu.

O gece sis aniden yükseldi ve yoğunlaştı. Dağıldığında da John Gravely'yi kendi maden kuyusunun dibinde ölü yatarken buldular, yüzünde en az zavallı kardeşininki kadar korkunç bir ifade vardı. Eleanor Starling hiçbir yerde yoktu ama John'u bulanlar, karanlığın derinliklerine doğru ilerleyen ve geri dönmeyen küçük, çıplak ayak izleri gördüklerini söylediler.

Çoğu insan onun ortadan kaybolma nezaketini göstererek son Gravely'nin huzur içinde yas tutmasına izin vereceğini umuyordu ama üç gün sonra Eleanor, kocasının engebeli arazisinde, üzerinde gelinliğiyle çukurlara bata çıka dolaşırken görüldü. Onu bulan çiftçiler, ıslanarak ağırlaşmış gelinliğinin ayak bileklerine dolandığını, eteğinin sanki nehirden çıkmış gibi alüvyonlarla kaplanarak griye döndüğünü söylüyordu. Tıpkı bir çocuk gibi neşeyle gülüyormuş.

Taze dul, şerife düğün gecesi yürüyüşe çıktığını ve kaybolduğunu, zavallı kocasına ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anlattı. Kimse ona inanmamıştı ama hiçbir yargıç onu mahkûm edemedi; dolayısıyla kasaba halkı Eleanor'un kocasının tüm servetini –ve maden sahasının nehrin hemen karşısında kalan yüz altmış altı dönümlük en zengin bölgesini– kendine *The Courier*–

Journal'a ve *The Lexington Daily Press'e* haber olacak kadar büyük bir ev inşa etmek için kullanırken sadece olan biteni izleyip aralarında fısıldaşmakla yetindi.

Eleanor evi için tuhaf bir yer seçmişti: ormanın içinde, evin yoldan görülemeyeceği kadar derin, nemli, alçak bir oyuktu burası. Kasaba halkı evin varlığından yalnızca oraya gidip gelen işçiler sayesinde haberdar olmuştu; Topoğrafların, mimarların, marangozların, duvar ustalarının, çatı ustalarının ve boyacıların biri gelip biri gidiyordu. Onları, işe aldıktan birkaç gün içinde de kovmuştu; anlatılanlara göre işçilerinin yerel halkla fazla dostane ilişkiler kurmasını istemiyordu ya da dümdüz deliydi. Yoksa neden dört ayrı çilingirle anlaşıp, sonra her birine kalıplarını eritmelerini emretsindi ki? İşe aldığı son kişi, bahçe kapılarını yerine takmak için Cincinnati'den gelen bir demirciydi.

Eleanor, kapıların takılmasından sonraki gün eve taşındı ve bir daha hiç ortalarda görünmedi. Sonraki yirmi yıl boyunca, hâlâ hayatta olduğuna ilişkin tek işaret, geceleri parıldayan, huzursuz bir hayvanın kehribar rengi gözleri gibi ağaçların arasından bakan pencereleriydi.

Kasaba, onun elini eteğini çektiği dönemde gelişti. Grant yönetiminden ve Freedmens Breau'den¹¹ kurtuldu, halı tacirleriyle barıştı, vergi tahsildarlarıyla savaştı. Gravelylerin en küçük çocuğu, yeni kömür yatakları açarak ve nehir boyunca demiryolu rayları döşeyerek aile şirketini ayakta tuttu. İyi bir evlilik yaptı ve sık sık gülümsedi; insanlar Eleanor Starling'in onu rahat bırakacağına inanmaya başlamıştı.

Ama sonra, sisin nehirden testerenin altından dökülen talaşlar gibi büyük beyaz bukleler hâlinde çıktığı hastalıklı bahar gecelerinden birinde, son Gravely kardeş de kötü talihin kurbanı oldu.

Karısına şirket işleri nedeniyle geç saatlere kadar dışarıda olacağını söylemiş ve en sevdiği atına; Stonewall adlı, çoğu erkeğin bir yıllık kazancından çok daha pahalıya mal olan parlak safkan

11 İsmi Türkçeye Azat Edilmişler Bürosu olarak çevrilebilecek bu kurum, azat edilmiş siyahi kölelere gıda, yakıt, barınacak yer gibi konularda destek olmak üzere kurulmuş ve 1865-1872 yılları arasında faaliyet göstermiştir (ç.n.)

atına binerek yola çıkmıştı. Stonewall ayakları yere sağlam basan bir hayvandı ama o gece bir toynağını demiryolu bağlantılarının arasına kaptırmış ya da bileğini burkmuş olmalıydı. Belki de ileride, sisin içinde hareket eden bir şey görmüş ve bir adım daha atmayı reddetmişti. Herkesin kesin olarak bildiği tek şey, gece yarısı kömür treni geldiğinde, Stonewall'un da binicisinin de rayların üzerinde durduğuydu.

Bunun dul kadının işi olduğuna ilişkin hiçbir kanıt yoktu. Ama o geceden sonra Starling Malikânesi karanlığa gömüldü.

Bu konuda birkaç farklı teori dillendiriliyordu: Eleanor başladığı işi bitirdiği gibi kaçmış, bu üç kardeşin ruhu kendi intikamlarını kendileri almaya karar vermiş ya da Eleanor ani bir pişmanlıkla kendini asmış olabilirdi; belki de evindeki o dolambaçlı merdivenlerden birinden düşüp boynunu kırmış, öylece yatıyordu.

Sonunda şerif araştırmayı üstlendi –gerçi asıl merak ettiği Eleanor'un cesedinin durumu muydu yoksa serveti mi, orasını bilemiyorum– ama kapılar kilitliydi ve duvarlar yüksekti. Yüzünde bir odaya girmiş de oraya neden girdiğini unutmuş gibi bir kafa karışıklığı ifadesiyle ve üzerinde çamur ve dikenlerle kasabaya geri döndü.

Aslında aradan geçen bunca zaman içinde Eden halkı dul kadını ve onun tuhaf evini unutup yine kendi işine odaklanabilirdi ama bunu yapmadıklarını zaten biliyorsun. Bunu fazlasıyla üç sağlam nedenden dolayı yapamadılar.

Bunlardan ilki, Eleanor'un kimsenin haberi ya da onayı olmadan biraz ünlendiğine ilişkin keşifti. Kitabı; o herkesin görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı hastalıklı, rahatsız edici şeyi, tıpkı kötü bir misafir gibi, adının herkesin isteyebileceğinden daha uzun süre akıllarda kalmasına neden oldu.

İkincisi, bir sonraki baharda Eden'a gelen hırpani genç adamdı. Starlinglerden olduğunu iddia ediyordu ve belki de öyleydi; Kasabanın kesin olarak bildiği tek şey, kapıların ona açıldığı ve gelişiyse ağaçların arasındaki kehribar rengi ışıkların yeniden ortaya çıktığıydı.

Üçüncü nedense nadiren ve sadece dolaylı olarak, bir telkin ya da ima şeklinde dilendiriliyor. Eleanor'un ölümüyle Eden'a düşen kara gölgelere ilişkin bir şey bu. Her şey böyle bozuldu: nehir daha da karardı, bulutlar daha da alçaldı, zengin kömür damarları kurudu, sağlıklı çocuklar âdeta çürüdü, iyi talihler kötüye, tatlı rüyalar kâbusa döndü. Starling Malikânesi görüş alanımızın hemen dışına çöreklenmiş duruyor. Gözleri üzerimizde.

Soğuk ve rutubetli gecelerde sis hâlâ öyle yükseliyor. Bazıları bunun sadece bir hava olayı olduğunu düşünüyor ama büyük-babam hep bunun sis olmadığını söylerdi. Bu Eleanor Starling'ti; elinde kötülük ve sisten başka hiçbir şeyi kalmamış, Gravelylerin kanına henüz doymamış, hâlâ ondan nefret eden kasabanın peşine düşmüş Eleanor Starling.

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

YEDİ

Yine geç saatlere kadar ayakta kalmayı planlamamıştım ama öyle oluvermişti işte: dizüstü bilgisayarın ekranını Jasper'ın yatağından görünmeyecek şekilde çevirmiş, benim için hiçbir önemi olmaması gereken bir hikâye yazmaya koyulmuştum.

Uykum, *Güzel ve Çirkin*'in haftalardır beklediğim müstehcen yeniden anlatımının altı bölümünü okuduktan sonra bile gelmemişti. Sayfaların içine Bev'in hikâyesi sızmış gibiydi, öyle ki güllerle kaplı bir şato yerine, hanımelleri tarafından yutulmuş bir ev görüyordum. Sesi, ritmi, dudağına sıkıştırdığı tütünün hafif hırıltısı bile kulağımdaydı.

Sonunda vazgeçtim. Sıkıcı isimlere sahip bir dizi klasörün içine “Belge 4” ismiyle kaydettiğim dosyayı açtım ve her şeyi yazdım. Kendime, başkasının hikâyesini yazmanın kendi hikâyemi uydurmak kadar kötü olmadığını söyledim; tıpkı bir yalanı tekrarlamanın bir yalanı uydurmak kadar kötü olmadığı gibi. Bunların muhtemelen birer saçmalıktan ibaret olduğunu da ekledim.

Odama dönmeden önce Bev'e bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını sormuştum. Çenesini önce bir yana, sonra diğer tarafa eğdi. “Yetecek kadar.”

“Neye yetecek kadar?”

“Bu insanlardan uzak durmana yetecek kadar. Bence bu kasabada bir lanet varsa, o da kömürden başka bir şey değil ve tüm Starlinglerin ilki kadar kötü olup olmadığı hakkında da hiçbir fikrim yok. Ama sana şunu söyleyebilirim: hayatta kalan çocuğa güvenmiyorum.”

İman tahtamı bir ürperti yaladı. Hafif ve meraklı çıkmasına çalıştığım bir sesle sordum: “Neden?”

Bev gözlerini gözlerime dikti. “Anne–babası o kadar da kötü değillerdi. İnsanlar sana onlar hakkında türlü türlü saçmalık anlatacak –Bitsy Simmons inandığı her şey üzerine yeminler ederek birkaç Sibiryâ kaplanı beslediklerini iddia ediyor, bir gece ormanda büyük beyaz bir şey görmüşmüş –ama ben buna inanmıyorum. Kocası, o külüstür kamyonuyla etrafta gezinir ve motelin yanından geçerken hep el sallardı... Her neyse, ikisi de on bir ya da on iki yıl önce öldü. Ve çocuk polisi bile aramadı. Günlerce.”

Ürperti midemi sardı ve bir taş gibi ağırlaştı. Bev yumuşak bir sesle devam etti: “Hayvanlar onlara o kadar kötü davranmıştı ki adli tabip asıl ölüm nedenlerini anlayamadığını söyledi. Belki de kaplan besliyorlardı. Ama adli tabibe göre, çocuk tüm bu süre boyunca tek bir gözyaşı bile dökmemiş. Sadece kendisiyle işleri bitti mi diye sormuş çünkü akşam yemeği vakti gelmiş.”

Uzun, nahoş bir sessizlikten sonra boğuk bir sesle, “Hımm,” demeyi başardım.

Ben kitaplarımı ve önemsiz postalarımı toplarken Bev de televizyonu tekrar açtı.

Ofisinin kapısının eşliğinden geçmemi bekledi ve sonra kısık ve ciddi bir sesle ekledi: “Starling Malikânesi’nden uzak dur, Opal.”

Başım yerde, ellerim ceplerimin derinliklerinde, otoparktan geçtim. Sis nehrin kıyısından yukarı doğru süzülüyor, yoldaki çukurlarda ve girintilerde birikiyordu.

Şimdi daha da yükselmişti. Sokak lambaları, alçakta asılı duran gezegenler gibi puslu ve hayaletimsi bir hâl almış ve gösterişli SUV’lar altlarında çömelmiş duran hayvanlara dönüşmüştü. Ertesi gün, jantları küçük pas lekeleriyle kaplanacak ve kaliteli deri koltukları nemli ve çürük bir koku yayacaktı.

Annem her zaman böyle gecelerin uğursuz olduğunu söylerdi. Ertesi gün sis dağılana kadar bahis oynamaz ya da anlaşıp yapmazdı.

Şansa inanmam ama annemin öldüğü gece hava sisliydi ve bazen eğer öyle olmasaydı –ya da birkaç tane içip her zamanki samimiyetiyle hayatımızın yönünü değiştireceğini söylemeseydi veya

ona hâlâ inanıyormuş gibi davranmak yerine onunla tartışsaydım ya da o lanet Corvette'i sürmeseydi ya da o şey, her neyse, yolun karşısına geçmeseydi... Belki bana Starling Malikânesi'nden uzak durmamı söyleyen Bev değil, o olurdu.

Belki de haklı olurdu. Parası için kocasını öldüren bir kadının, çocuk kaçırmış iki kadının ya da ebeveynlerinin cesetlerini kupkuru gözlerle izleyen bir çocuğun evini temizlediğim fikri pek hoşuma gitmemişti. İçimde aniden duş alma, Starling Malikânesi'nin kirini tırnaklarımın altından temizleme ve bir daha geri dönmeme isteği belirmişti.

Odanın diğer tarafından bir ses geldi: tiz, titrek bir ıslık sesi. Ses duraksadı, hızla patladı ve yeniden başladı. Kulağa kaynamaya başlayan bir çaydanlık gibi gelse de şişen ve kapanan bronş tüplerinden nefes almaya çalışan on altı yaşındaki bir gençten başkası değildi.

Jasper ilk astım krizini geçirdiğinde on iki yaşındaydım. Saat sabahın üçüydü ve annem yatağında değildi. Ambulansların pahalı olduğunu bildiğim için 911'i aramak istememiştim. Bütün muslukları en sıcak ayarda açmış ve banyonun kapısını kapatmışım. Jasper'ın iyileşmeyeceğini ve annemin gelmeyeceğini anlayana kadar onu buharın içinde tutmuştum; kaburgaları inip kalkıyor, bebek yağıyla kaplı kasları seğiriyordu. Sevk memuru yanıt verdiğinde sakin bir sesle, "Ne yapacağımı bilmiyorum," demiştim.

Artık ne yapacağımı biliyordum. Yataktan kalktım ve Jasper tamamen uyanmadan eline bir inhalatör koydum. İki pompa, beş nefes, iki pompa daha. Jasper hiçbir şey söylemedi ama bakışlarını bakışlarıma sabitlemişti.

Bir Waffle House kupasına iki kaşık hazır kahve koydum ve mikrodalgada yüksek ısıda pişirdim, sonra içine dört paket sıcak çikolata ekledim. Google kafeinin işe yaradığını söylüyordu ama Jasper tadına dayanamıyordu.

Karışımı içti. Bekliyorduk. Yaklaşık her beş dakikada bir parmaklarımı şıklattım ve o da tırnaklarının maviye dönüp dönmediğini kontrol etmeme izin verdi.

Sonunda ıslık sesi kesildi, gösterge geriledi; ta ki sadece hava giriş çıkışı kalana kadar.

“İyiym.” Jasper’ın sesi hâlâ biraz gergindi ama ona annelik taslamamdan nefret ediyordu.

Yatağa geri döndüm ve uyuyormuş gibi yaparak Jasper’ın nefesi derinleşene kadar dinledim. Stonewood Akademisi’nin web sitesinin görselini düşündüm: masmavi, berrak gökyüzü ve yemyeşil, sağlıklı çimenler. Bu görsel verilmiş bir söz gibi, gerçek Aden cennetinin haritası gibi, mih gibi aklımdaydı; ta ki renkler kafamda gerçekdışı bir doygunluğa erişene kadar.

Hayalet hikâyelerine, gizemli cinayetlere, günahlara veya sığırcıklara kafa yormadım çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu. Starling Malikânesi’ne geri dönecektim çünkü buna mecburdum.

Jasper için.

Kelimeler rahat ve tanıdık, şimdiye kadar kendime sorduğum her sorunun yanıtı kolaydı. Ama ilk kez bana biraz ezbere, biraz ikna edicilikten uzak geliyorlardı, sanki içimde onlara inanmayan karanlık bir yanım vardı. Gülümsüyor ve kulağıma fısıldıyordu: *Yalancı*.

İkinci sabahımda motelden daha da erken çıktım; alışveriş torbalarının ağırlığından bileklerim zedelenmiş, süpürge ve paspasın sapı yüzünden omuzlarım morarmıştı. Kapıyı sığırcıkların çığlık atmasına neden olacak kadar yüksek sesle ve gerekenden kesinlikle daha fazla kez çaldım. Bev sığırcıklardan nefret ediyordu çünkü hurmalarını yiyor ve çevirmeli internetinkine benzer sesler çıkarıyorlardı ama ben onları her zaman sevdim. Ara sıra onları alacakaranlıkta, Koca Jack’in arkasında bıraktığı çukurların ve bataklıkların üzerinde çeşitli örüntü kümeleri hâlinde yükselip alçalırken görür ve yeterince uzun süre izlerseniz bu örüntülerden gökyüzünde yazan her neyse onu okuyabileceğinizi düşünürdünüz ama bunu asla başaramazdınız.

Arthur kapıyı açtığında yerimde sıçradım. Bu kez konuşmaya tenezzül etmemiş, sadece bana nemrut bir teslimiyetle bakmakla yetinmişti. Çenesi yeni kabuklarla, gözlerinin altı mavimtırak çöküntülerle kaplanmıştı; Eden’daki herkesten az uyuyordu sanki.

Bu garip evin garip akıntılarına kapılıp rüyalar âlemine dalmak için yanından süzülerek eşikten geçmekle geçmemek arasında kalmıştım ki Arthur bana bakarak iç geçirdi. Ona dil çıkarmak için

duyduğum güçlü dürtüyü bastırdım. Bunun yerine ona en ağır poşetleri verip yanından geçerek mutfığa doğru yürümeye başladım. Mutfığı bulana kadar pek çok utanç verici hamle ve dönüş yapmam gerekti; Arthur alaycı bir gölge gibi, poşetleri dizlerine vura vura beni takip ediyordu.

En sonunda poşetleri ocağın üzerine yığıldı ve çamaşır suyu, boraks ve markasız Windex şişelerine neredeyse korkuyla baktı. Çoğunu Bev'in malzeme dolabından çalmıştım –Arthur'un verdiği ikinci yirmiliği kabalığının bir özrü olarak görmüştüm– ama paspası ve süpürgeyi, yepyeni bir Ale-8 ve öğle yemeği niyetine bir şekerlemeyle birlikte Dollar General'dan almıştım.

Arthur, gün içinde yaptıklarını yapmak üzere üst kata çekildi –bence bu faaliyetler mezar toprağıyla dolu bir tabutu da kapsıyordu– ben de yeniden oturma odasında çalışmaya başladım. Hatırladığımdan daha iyi görünüyordu; hâlâ eski püsküydü ama yaşanabilir olmaya yaklaşıyordu. Günün geri kalanını süpürgeliklerdeki kirleri temizleyerek ve zemini yağlı sabunla ovarak geçirdim; Starling Malikânesi'nde hayalet varsa, huzur içinde çalışmama izin verecek kadar nazikti. Eve acı ve arka cebimdeki zarfın verdiği gururla döndüm. İkinci ödemeyi o gece Stonewood'a gönderdim.

Haftanın geri kalanı da aynı şekilde geçti. Perşembe günü, farelerin kemirdiği çarşafarla ve çamur eşekarılarının yuvalarıyla dolu üç büyük çöp poşetini uzun garaj yolu boyunca sürükleyerek çıkardım. Cuma günü, on takım sararınış perdeyi çamaşır suyuna bastırdım ve kurumaları için yemek odasındaki sandalyelerin arkasına astım; oda bir hayalet ailesini akşam yemeğinde ağırlıyormuşum gibi görünüyordu. Cumartesi günü –hafta sonları çalışıp çalışmadığımı sormamıştım ama paraya ihtiyacım vardı ve Arthur haftanın hangi günü olduğunu bilmiyor gibi görünüyordu– kileri süpürdüm ve üzeri halıyla kapatılmaya çalışılmış bir kapak buldum.

Kulpu zemine gömülmüş, boyutuna göre komik kaçacak kadar büyük bir asma kilitle kapatılmıştı ve ahşap yüzeyi birtakım oyma sembollerle bezenmişti. Bir video oyununda bir ipucu keşfediyormuşum gibi hissettim; beni daha yakına gelmeye, daha derine inmeye, daha fazlasını öğrenmeye davet eden dev, parlak bir

oktu bu kapı. Halıyı tekrar düzelttim ve temizliğini tamamlamadan kilerden çıktım. Öğleden sonra da kendi kendime rüyalar, gök gü-rültüsü ve yanan eski evler hakkında şarkılar söyledim durdum.

Pazar günü bir merdiven bulmak için üçüncü kata çıktım ve kendimi koltuklar, raflar ve halk kütüphanesindekinden daha fazla kitapla dolu yüksek tavanlı bir odada buldum.

Film setlerinin dışında var olduğunu düşünemeyeceğim türden bir yerdi; tüm pencereleri bölmeli, duvarları meşe lambri kaplı ve içindeki kitaplar deri sırtlıydı. Folklor ve mitoloji kitaplarına, masal ve çocuk tekerlemesi derlemelerine, korku romanlarına, tarih kitaplarına ve sayfalarının yarısı köşesinden bükülmüş kalın Latince sözlüklere göz gezdirdim. Midem özlemle, kırgınlıkla ve merakla buruldu.

Adını okumaya bile zahmet etmeden raftaki kitaplardan birini kapıverdim.

Ovidius'un olağanüstü eski bir baskısıydı; her şeyin korkunç bir kafiyeyle yazıldığı ve *bitti* yerine *nihayete erdi* denen zamanlardan günümüze ulaşmıştı. Açılan sayfada, mağarada uyuyan bir tanrıdan söz eden Uyku Evi" başlıklı uzun bir paragraf vardı. "Lethe" sözcüğünün altı o kadar mantıktan uzak görünen bir ısrarla çizilmişti ki çizgi ufak bir kesiğe dönüşmüştü. Sayfanın kenar boşluğuna Latince isimlerin bir listesi yazılmıştı: *Acheron, Styx, Cocytus, Pyriphlegethon, Lethe* ve sonra: *altıncı nehir mi?*

Nasıl olduğunu bilmesem de –harflerin sert kıvrımları ya da mürekkebin karalığıyla ilgili bir şey değilse tabii– bu notları alanın E. Starling'in ta kendisi olduğunu biliyordum.

Arkamda hafif bir öksürük duydum. Yerimde öyle bir zıpladım ki kitap elimden düştü.

Arthur Starling beni gölgeler içindeki berjer koltuktan bir Bond kötüsü gibi izliyordu. Etrafında yapışkanlı not kâğıtlarıyla dolu düzinelerce kitap ve düzgünce etiketlenmiş klasörler yığılıydı. *Tsa-me-tsa ve Pearl Starling, 1906-1929. Ulysses Starling, 1930-1943. Etsuko Starling, 1943-1955.*¹²

12 İsmi geçen kişilerin hiçbiri Starling ismiyle doğmamıştı ama hepsi bu isimle gömüldü. Kan bağı olmasa da hepsinin mükemmel kayıtlar tutma eğilimi vardı ve şu anki Starling Malikânesi Muhafız'ı da bana erişim izni verecek kadar cömert davrandı.

Arthur'un dizinin üzerinde kalın, sarı bir kâğıt parçası vardı. Sol serçe parmağı grafitli gümüş grisine boyanmış, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Bilekleri temel hobileri sin-sice yaklaştırmaktan ve kaşlarını çatmaktan ibaret, kemikleri ince kaslarla ve yaralı bir ciltle kaplı birinden beklediğimden daha güçlü görünüyordu.

"Aa, selam!" *Ovidius*'u yeniden rafa kaldırdım ve ona masumca el salladım. "Orada ne var?"

Yüzü buruştu. "Hiçbir şey."

Sayfayı daha iyi görebilmek için başımı eğdim. Üst kısımda notlar, çoğunlukla çetele işaretleri ve tarihler var ama sayfanın alt yarısı çapraz tarama ve grafitle kaplanmış durumda. "Buradan fazlasıyla iyi görünüyor. Şu ön taraftaki çınar mı?"

Kâğıdı ters çevirerek dik dik baktı.

"Bunlar dövme mi?" Gömleğinin kıvrılmış manşetlerinin altından süzülen koyu mürekkep çizgileri, yara izlerinin pürüzlü çizgilerine karışmıştı. Herhangi bir görüntü seçemesem de şekiller bana bahçe kapılarındaki oymaları hatırlatmıştı: gözler ve açık avuç içleri, haçlar ve spiraller.

Arthur gömleğinin kollarını indirdi ve sert hareketlerle manşet düğmelerini ilikledi. "Size belirli bir amaç için para ödüyorum, Bayan Opal." Sesi buz gibiydi. "Bir şeyleri temizlemeniz gerekmiyor mu?"

O gece Starling Malikânesi'nden kapüşonlu svetşörtüme sarılı bir çift şamdan ve bir dolma kalemle ayrıldım çünkü Arthur'a lanet olsundu.

En azından onu çok sık görmek zorunda değildim. Kapıyı açtığı anda, "Günaydın," ve evden çıkarken, "Şey, ben çıkıyorum," cümleleri ve bunların karşılıkları dışında başka bir şey konuşmadan koca birkaç haftayı devirmiştik. Arada bir yanlış yöne saptığımda, kambur omuzlarımı ve taranmamış saçlarımı görüyordum ama genellikle evde benden başka birinin daha olduğuna ilişkin tek işaret, tepemdeki tavan arasından ara sıra gelen gümbürtüler, mırıltılar ve mutfak lavabosundaki yığına günbegün eklenen tabaklardı. Ara sıra ocakta sağlıklı ve alışkın olmadığım kadar ev

yapımı kokan taze kahveye ya da bir tencere çorbaya denk gelsem de o hayal meyal çukurları ve tümsekleri düşünüyor, peri kralının yemeğini yiyen aptalların başına gelenleri aklımdan geçiriyor ve hiçbirine dokunmuyorum.

Zaten Starling Malikânesi'nde zamanın tuhaf bir ilerleyişi vardı. Bazen saatler öylece akıp gidiyordu ve kendimi küçük kız masallarıyla oyalamakta olduğumu fark ediveriyordum (Ben kötü üvey annem tarafından derzleri temizlemek zorunda bırakılan Külkedisi'yim; ben suratı bir karganın kafatasına benzeyen Çirkin tarafından büyümlü bir şatoya hapsedilen Güzel'im). Bazen de saatler kirli köşelere ve lekeli süpürgeliklere doğru kayıp gidiyor ve kafamı gri suyla dolu kovadan kaldırıp ufkun hemen üzerinde asılı duran güneşi görüyor ve evin bir günü, bir haftayı daha yuttuğunu fark ediyordum.

Zamanın tek güvenilir ölçütü, evin durumuydu.

Şubat ayının sonunda birinci kat neredeyse yaşanabilir hâle gelmişti. Örümcek ve fare popülasyonu hâlâ artıyordu ve bazen tavanlardan düşen sıva parçaları ya da zeminin sanki ev kendi içine çöküyormuş gibi merkezi bir noktaya doğru eğilmesi konusunda elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ama koridorlarda dolaşmak artık bir mahzen mezarda gezinmek gibi hissettirmiyordu. Masaların yüzeyi parlıyor, pencere camları ısıltılar saçıyordu. Halılar artık gri değil kırmızı, mavi ve koyu yeşil renkteydi ve çamaşır suyu ile fayans temizleyicinin kokusu, küfün o nemli kokusunu bastırmıştı.

Ev kendisine gösterilen tüm bu ilgiyi takdir ediyor gibi görünüyordu. Dış cephe hâlâ lekeli ve kasvetliydi ama asmalar hafiften canlılıklarına kavuşup yeşeriyor, saçaklarda yeni kuş yuvaları belirliyordu. Zemin hâlâ inleme ve gıcırtilardan oluşan senfonisine devam ediyordu ama artık minör tonda olmadığına yemin edebilirdim.

Bazen kendimi tuhaf bir şekilde memnuniyetle mırıldanırken buluyordum. Çoğunlukla sorun sadece paraydı ve benim tecrübelerime göre para, yüz sorunun doksan dokuzunu çözebilirdi. Ama bu memnuniyetin bizzat Starling Malikânesi'yle; etrafımdaki duvarların üzerime kapanmış birer avuç gibi gelmesiyle, kapı tokmağının elime oturmasıyla, oraya ait olduğuma ilişkin o saçma, çocukça duyguyla da ilgisi vardı.

SEKİZ

Mart ortasına geldiğimizde, serçeler yoldaki çukurlarda yıkanmaya ve nergisler keçeleşmiş yaprakların arasından başlarını temkinle çıkarıp bakmaya başlamıştı. Hava hâlâ soğuktu ama dünya çamurlu ve ayık kokuyordu; bu da bana kilimleri ve koltuk minderlerini dışarı sürükleyip havalandırma konusunda ilham vermişti. Onları en büyük, en eski çınarın gövdesine dayadım ve toz bir sis gibi ağaçları gizleyene ve soğuğa rağmen ter damlaları cildimi yakana kadar yeni süpürgeyle dövdüm.

Minderleri havalanmaya bırakıp yaprakların ve kıvrılmış kurtçukların arasından merdivenlerden yukarı çıktım. Ama kapı koluna uzandığımda, kapının arkamdan kilitlendiğini fark ettim.

Sinirlenmiş, utanmış ve ağartıcı lekeli bir Bible Study tişörtü yerine kapüşonlu bir svetsört giymemiş olmanın pişmanlığıyla kapıya birkaç kez vurdum. Rüzgâr buzlu parmaklarını yakamdaki deliklere sokuyordu. Kapıyı tekrar çaldım.

Arthur'un gelmeyeceğini (beni duyamadığı ya da pisliğin teki olduğu için) anlamama yetecek bir sürenin sonunda, kan beynime sıçradı. Tanrım, soğuktan nefret ediyordum. Bu bana nehrin beni yuttuğunu, yıldızların kaybolduğunu, dünyanın sonunun geldiğini hissettiriyordu. On bir yıldır yüzmeye gitmemiştim.¹³

Bay Cole buna *Klasik TSSB* derdi, sanki bir faydası varmış gibi.

13 Çevredeki akarsulardan birkaç derece daha soğuk olmasının yanı sıra, ülke genelinde Mud Nehri'nde yüzülmemesi gerektiğine ilişkin uyarılar yapıyordu. Raporda, suda cıva ve arsenik bulunduğu ve istatistiksel olarak beklenmeyen sayıda boğulma vakası görüldüğü de belirtiliyordu. Hayatta kalanlardan biri, bileğinde bir el hissettiğine ve onu aşağı çektiğine yemin etmiş, elin parmaklarının küçük bir kızınki gibi küçük ve narin olduğunu bildirmişti.

Ayağımı eşiğe sertçe vurdum ve eve küfrettim. Anahtarımı kilide sokmaya çalışıyordum ama dönmüyordu bile. Yalvaran bir sesle eve onun için yaptığım onca zorlu işi hatırlattım; bir evle konuştuğum için kendimi aptal gibi hissetsem de buna son verecek kadar da aptal değildim. Çenemde sanki dişlerim takırdamak istiyormuş gibi bir ürperti vardı ve terim rüzgârın etkisiyle yapış yapış olmuştu. Kapı sakinliğini koruyordu.

Sol elimi esnettim. Kesiğin büyük kısmı artık iyileşmişti ve onu tekrar açmak utanç verici görünüyordu, bu nedenle tuzun ve etin tadını alana kadar alt dudağımı ısırdım. Parmak uçlarım gittikçe kızarıyordu.

Arkamdaki basamaklarda çizme sesi duyduğumda, evi kutsayan tarih öncesi bir tarikatçı gibi, kilide kendi kanımı sürmek üzereydim. Süpürgemi düşürdüm ve arkama döndüğümde Arthur Starling'in özellikle utanç verici bir şey yaptığımda ortaya çıkma alışkanlığı olduğunu fark ettim.

Sadece casus filmlerinde ve ucuz polisiye romanların kapaklarında gördüğüm türden uzun, koyu renkli bir palto giymiş, saçlarını yüksek bir yakanın altına dağınık bir şekilde toplamıştı, yüzü temiz havanın etkisiyle kızarmıştı. Bana, patilerini sinekliğe sıkıştıran Şirret'e baktığım gibi bakıyordu; bu kadar zavallı, talihsiz bir yaratıkla nasıl olup da muhatap olduğunu anlayamıyordu sanki.

İç geçirdi. “*Lütfen* evimde bir yerlerinizi kanatmaktan vazgeçin.”

Öfkeyle dudağımı emdim. “Nereden geldin?”

“Duvarların içinden geçtim.”

Gözlerimi kısarak arkasındaki çınarların beyaz kemikleri dışında gölgeler içinde bomboş kalmış olan kış ormanına baktım ve kendime bu çocuğun ve onun ürkütücü saçmalıklarının benim sorunum olmadığını hatırlattım. “Öyle ya.”

“Üşüyorsunuz,” dedi. Ben ikinci el tişörtümün içinde titrerken o karşımda, üzerinde o sıcacık zengin çocuk paltosu ve kış aydınlığında iki güvenli çıkıntı oluşturan dimdik omuzlarıyla dikiliyordu, Bu bana unutmayı tercih ettiğim şeyi hatırlattı ve bir anda kan beynime sıçrayıverdi.

"Çüş artık." Sesimdeki kasiyer civıltısı tonunu bir kenara bırakıp gerçek ses tonumla konuşmaya başlamıştım. Gözlerinin büyüdüğünü sevinçle fark ettim. "Bak, perili bir ev mart ortasında kapılarını kilitleyip seni dışarıda bıraktığında ve etrafta *Tanrı* bilir ne yapmakla meşgul olduğu için seni içeri alacak kimse bulunmadığında..."

Elinde şingırdayan anahtarlarla birlikte iki uzun adımda yanımdan geçti ve yüzü yakasının arkasına yarı gizlenmiş hâlde, kapının kilidini açtı.

Beni kovmak üzere olup olmadığını düşünerek ve bunu umursamak zorunda kalmamış olmayı, aptal evindeki son kaşığa kadar çalmış olmayı dileyerek, peşinden evin nemli karanlığına adım attım.

Ama hiçbir şey söylemedi. Koridorda birbirimize bakmadan öylece duruyorduk. Sıcaklık beni nedense üşütmüşü, ürpertiler çenemden karnıma doğru ilerliyor, kaburgalarımı tıngırdatıyordu. Ceketini çıkarıp bana doğru beceriksiz bir hamleyle uzattıktan sonra, sertçe katlayıp kolunun arasına sıkıştırdı.

Kaşlarını çatarak yere baktı ve huysuz bir tavırla sordu: "Neden *palto* giymemekte inat ediyorsunuz?"

Kötü bir şey söylememek için Jasper'ın adını kafamda üç kez tekrarladım. "Çünkü," dedim –sesim biraz sertleşmişti– "paltoyu erkek kardeşim giyiyor."

Arthur'un gözleri o korkunç suçluluk duygusuyla parıldayarak benimkilerle kesişti. "Bir erkek kardeşiniz var demek."

"Evet. Benden on yaş küçük."

Boğazı şişti. "Peki, siz ikiniz babanızla mı yaşıyorsunuz? Ailenizle, yani."

"Ah, şimdi havadan sudan sohbet mi ediyoruz yani? Bir şeyleri *temizlemem* gerekmiyor muydu?" Yine ağzı yarı açık bir hâlde irkildi ve beni kovmaya karar veremedi sözlerimi sürdürdüm: "En son babamın Tennessee'de kamyon sürücülüğü yaptığını duydum ama İştirak Nafakasından sorumlu görevliler, ben on sekiz yaşıma geldiğimde onu rahat bıraktılar." Aslında on beş yaşındaydım ama Jasper'ı elimde tutmak için o çekleri kaybetmeye değerdi. "Jasper'ın babasının kim olduğunu da bilmiyoruz."

Annem bize onun yazın Eden'da kalacağını söylemişti. Ondan hoşlandığını çünkü taze kesilmiş tütün koktuğunu ve gerçek bir beyefendi gibi her zaman önce onun birasını açtığını söylemişti. Jasper onu her ağustos ayında etrafa sorardı, ta ki Meksika dükkânını işleten kadın ona ilçe şerifinin tarlalarda dolaşarak H-2A vizesi talep etmeye başladığını söyleyene kadar. Jasper'ın babasının Managua'ya geri döndüğünü duymuştu.

“Annemiz de...” Bakışlarımı Arthur'dan kaçırdım ve sesimin titremesine izin verdim. “Öldü. Araba kazası.” Annenin öldüğünü söyledikten sonra kimse sizi kovmazdı.

Yüzünü göremiyordum ama insanların bunu öğrendiğinde nasıl baktığını biliyordum; o bakışlarda acıma, dehşet ve o tuhaf, dolaylı utanç olurdu; ecza dolabına göz atarken içinde utanç verici bir şey bulmuş gibi bir utançtı bu. Sonra da yapmacık özürler ve on bir yıl gecikmiş başsağlığı dilekleri gelecekti.

Ama Arthur sadece, “Ya,” demekle yetindi.

Kısa bir sessizlik oldu. Nedense bölüverdim. “Sarhoş değildi. İnsanların ne dediğini biliyorum ama çok iyi bir sürücüydü. Sadece – sadece talihsizdi, sanırım.”

Kendisi öyle düşünmüyordu; tehlikeli yakınlaşmaları ve kıl payı –onu acil servise düşüren uyuşturucu karışımlı hapları, en sonunda kurtulabildiği kıskanç erkek arkadaşını, çarpmamak için yoldan çıkmayı göze aldığı tilkiyi– sıralar ve dünyanın en şanslı kadını olduğunu söylerdi. Bense şanslı bir kadının böyle bir listesi olmayacağını savunurdum. Sanırım sonunda kazanan bendim.

Arthur bir süre ne yanıt vereceğini düşündü. Sonunda, “Annem,” demeyi başardı ve duraksadı. Sonra ekledi: “O da.”

O anda boğazıma bir yumru oturdu; sempatiye acı verecek kadar yakın bir şey, ona ulaşmaya yönelik korkunç bir dürtüydü bu. Boğazımı temizledim. “Ben –bak, özür dilerim–”

O sert ve soğuk tavrını takınarak lafımı kesti. “Size ikinci bir palto almaya yetecek kadar para ödediğimi sanıyorum.”

Gülesim geldi. Ona benim gibi insanlardan, tutmamız gereken iki ve uymamız gereken tek listeden, yapamadığımız tek şey için her şeyden vazgeçtiğimizden bahsetmek istedim. Jasper'ın vide-

olarını düzenlerken parmak eklemlerini çiğnediğinden ve bazen benim ona bakmadığımı düşündüğü anlarda ufka attığı o dünyaya her anlamda aç bakışlarından, dün aldığım ve güz dönemi için okula kaydının yapıldığını bildiren e-postadan. Hatta ekte kabul müdürünün ilıstırdığı, 'Jasper gibi öğrencileri' ağırlamaktan ne kadar mutlu olduklarını anlatan ve web siteleri için bir fotoğraf göndermemi isteyen kişisel bir not bile vardı. Ben de onlara eski bir yıllık fotoğrafını, Logan'la birlikte bilgisayarlarının başında çekilmiş birkaç pozunu ve üzerinde kapüşonlu svetşörtüyle bir albüm kapağı için poz verir gibi motelin duvarına yaslandığı eğlenceli bir kareyi göndermiştim.

Omuz silkmekle yetindim. "Parayı buna harcamıyorum."

"Neye harcamıyorsunuz? Paltoya mı?"

"Kendime." Bunu şakacı bir tavırla söylemeye çalıştıysam da çıplak gerçek olduğu gibi meydandaydı işte. Arthur bunu fark etmediğini düşündüren soğuk bir tavırla, "Anlıyorum," dedi ve kolunun üzerindeki paltosuyla birlikte hızla uzaklaştı.

Günün geri kalanında onunla karşılaşmadım. Genellikle gün batımından önce ortaya çıkardı ama o akşam ev boş ve sessizdi. Zarfım oturma odasındaki kanepede beni bekliyordu.

Zarfin altında düzgünce katlanmış, hafif kış havası, odun dumanı ve başka bir şey kokan uzun, yünlü bir palto vardı.

Arthur kendine kesin bir dille ve defalarca bunun önemli olmadığını söyledi. O sadece bir paltoydu, o kadar. Yani annesinin ona verdiği son şeydi. Aslında mektubunu cenazeden sonra cebinde bulmuştu; mezarından çıkıp oraya eliyle koymuştu sanki.

(Ev'in küçük oyunlar oynadığını biliyordu ve o anda sadece var olduğu, sevdiği şey için yeterince mücadele etmediği için onu yerle bir etmek istemişti. O da cevaben mektubu yırtarak ikiye bölmüştü.)

Evet. O sadece bir paltoydu, o kadar.

Ama göğsünün tam ortasına hastalıklı bir suçluluk duygusu çöreklenmiş, bütün gece içini kemirip durmuştu. Suçluluk duygusuyla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Kılıcı, ama kendisi böyle huzursuz ve gerginken, kemikleri cildinin altında sızlayıp dururken var oluyormuş gibi görünen geniş, boş bir odaya götürdü. Alıştırmalarını acımasız, zarafetten uzak bir verimlilikle sürdürüyordu. Annesi kılıç kullanma konusunda, tüm hayatını birisinin kabzasını eline vermesini bekleyerek geçirmiş gibi yetenekliydi. İşin ucunda kıyamet varmış gibi, görkemli ve kaçınılmaz bir son varmış gibi savaşırdı. Arthur ise bir kasap gibi, aceleci ve çirkin hamlelerle savaşıyordu. Ama yine de omuzları titreyene ve tendonları bileklerinin etrafındaki sıcak tellere dönüşene kadar çalışıyordu.

Bu yeterli değildi. Sonra kitapların başına oturdu ve Avrupa'nın efsanevi yaratıklarına ilişkin bir rehber niteliğindeki lime lime olmuş kitaba gömüldü. Bir kadını, hem de sisli bir gecede, ölüme sürüklediği iddia edilen çarpık, kıvrımlı yaratığın tasviriyle bezenmiş, on sekizinci yüzyıldan kalma bir mezar taşının taslağını çizmek için durdu. Kitapta bunun devasa, kana susamış bir su samuru olduğu iddia edilse de yerel halk ona “*beithíoch*” diyordu.

Arthur ciltli bir günlüğü açtı ve koordinatları, suyun yakınlığını, sisi, yerlilerin şans getirmesi için kapılarının üzerine oydukları sembolleri deftere kaydetti. Bizzat Eleanor Starling'e kadar uzanan, nesiller boyunca sürdürülmüş çılgın araştırmalara ait yüzlerce başka kayıt, eksantrik bir efsanevi yaratık derlemesinde toplanmıştı.

Ama Arthur, sayfaya “Mevcut Faaliyetler” başlıklı yeni bir sütun eklemişti. Bildirilen son saldırının 1927'de gerçekleştiğini belirten rehberde atıfta bulunuyordu.

Yok, yazdı ve göğsünde neredeyse umuda benzeyen garip, keskin bir ağrı hissetti. Kötü hikâyeler bile bitiyordu işte.

Dikkatli olursa, yani tereddüt etmez ve dikkati dağılmazsa, bu işi bitirecekti.

Arthur masasının çekmecesini açtı ve cam bir mürekkep kavanozu, bir şişe ispirto ve keskin yıldız uçlu bir uzun çelik iğne seti çıkardı. İlk dövmelerini tükenmez kalem ve dikiş iğnesiyle yapmıştı ama artık daha dikkatliydi.

Alanı tükeniyordu. Kollarında ve göğsünde çapraz çizgiler vardı, iğneyi fazla derine ittiği yerlerde etleri düğüm düğüm olmuştu. Ama gömleğini yukarı sıyrıp sandalyede dönerse, bir dizi çapraz kılıcın hemen altındaki bir çift saksağan arasında, avuç içi büyüklüğünde bir cilt parçasına ulaşabilirdi.

Bu kez yılanlarla çevrelenmiş bir kadın yüzü olan bir Gorgon'u seçti. Başlarda dövme yaptırmak sadece soğuk bir hesaplamadan, planlarının mantıklı bir parçasından ibaretti. Ama artık bundan keyif almaya başlamıştı. Ayrılan derinin sesi, mürekkebin yakıcılığı, salınımın ta kendisi, yavaş yavaş yumuşak ve savunmasız olan her şeyi sildiği, ihtiyaç duyduğu silaha dönüştüğü hissi; hepsi ona zevk veriyordu.

Uzun bir süre sonra cildinde boncuk boncuk birikmiş kanı sil-di ve aynada eserini kontrol etti. Kadının yüzündeki birkaç tesadüfi değişiklik dışında, tasarımı iyi kopyalamıştı. Figürün çenesi çok keskindi ve ağzının sert çizgisi çarpık bir kıvrımla bitiyordu.

Artık Starling Malikânesi'ne yürüyerek gitmeyi o kadar da sorun etmiyordum. Arthur'un paltosunu giymek, parlak düğmeden kapı kolları ve soğuğu dışarıda tutan sert yün duvarları olan küçük bir ev giymek gibiydi. İlk kez birinin kışın nasıl gerçekten sevebileceğini anlıyordum; dünya donarken ısınmak nefis bir meydan okumaydı.

Paltoyu Jasper'ın görebileceği zamanlarda giymemeye özen gösteriyordum. Soru sormamak konusunda iyiydi ama onu endişelendirmenin âlemi yoktu, bu nedenle sabahları okul servisinin otoparktan çıkmasını bekliyor, sonra kollarımı paltonun kollarıma sokuyor ve yakamı kaldırarak mart sonu rüzgârına karşı gardımı alıyordum.

Tam motelin otoparkından çıkıyordum ki birisi, "Opal? Opal McCoy?" diye seslendi.

Döndüğümde güzel bir beyaz kadının bana doğru geldiğini gördüm. Beni şans eseri yakalamış gibi gülümsüyordu ama kaldırımıdaki adımları sert ve kararlıydı. Dişleri pahalı görünüyordu.

“Evet, bayan?” Bu hitap kulağıma çok toy ve taşralı gelmişti. “Bayan” okul öğretmenleri, kuaförler ve marketteki tacize uğramış görünen anneler içindi; bu kadınsa tamamen başka bir kategorideydi. Saç kesimi küt ve moderndi ve kadranı bileğinin iç kısmına dönük bir saati vardı.

“Ben Elizabeth Baine.” İsminin her bir hecesini, ona şimdiye kadar kimsenin Liz diye hitap etmediğini anlatmak ister gibi telaffuz ediyor. “Sizinle ufak bir sohbet gerçekleştirebileceğimi umuyordum.”

“Yaa. Neyle ilgili? Şu anda işe gidiyorum, aslında...”

“O hâlde çabuk olacağım,” dedi Baine ve biraz daha gülümsedi. Bu, iyi çalışılmış bir ifadeydi; kaslarının beni de gülümsetmek amacıyla etkili bir şekilde yeniden düzenlendiği belliydi. *Sorun değil*, diyordu bu gülümseme, *bana güvenebilirsin*. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. “Starling Malikânesi’nde çalışıyorsun, değil mi?”

Nerede çalıştığımı kimseye söylememiştim; bundan ne Jasper’ın ne Bev’in ne Charlotte’ın ne de Şirret’in haberi vardı ve Arthur’un yeni hizmetçisi hakkında gelişigüzel dedikodu yapıldığı fikri, beynime kramplar sokmuştu.

Karıncalanmalar kollarımdan ve omurgamdan aşağı doğru yayıldı. “Belki öyledir.”

“Ah, endişelenme.” Yaklaşıp omzuma dokundu. E–kasabasındaki JCPenney’ninki gibi kokuyordu: steril, buharla preslenmiş. “Biz böyle şeylerin kaydını tutuyoruz.”

“Siz tam olarak kimsiniz?”

“Ah, tabii ya!” Küçük, dost canlısı bir kahkaha. “Yenilikçi Çözümler Danışmanlık Grubu’ndayım. Gravely Power ile çalışıyoruz.” Elini uzattı. Ona kendisiyle tanışmaktan çok memnun olduğumu söylemem gerektiğinin farkındaydım; büyük resimde ne kadar da küçük bir yalandı bu. Kollarım yanlarımda, Arthur’un kollarında kaskatı duruyordu.

Baine elini hiç gücenmeden, yumuşak bir tavırla geri çekti. “Bize yardım edebileceğini umuyorduk, Opal. Bir süredir Starling mülkünün şu anki sakiniyle iletişim kurmaya çalışıyoruz.”

“Peki neden?” Yanıtının umurumda olmadığını fark edene kadar ağzımdan kaçmıştı bile.

“Bu madenler ve mülkiyet üzerinde sahip olunan haklarla ilgili bir mesele; pek de anlamadığım pek çok hukuki terim içeriyor.” Hepsini de anladığından emindim; alçakgönüllü, neredeyse çocuksu gülüşüne rağmen gözleri elmas kadar keskindi. “Bay Gravely her zaman Eden’a yatırım yapmak için yeni fırsatlar peşindedir ve biz Starling mülkünün büyük bir potansiyele sahip olduğunu düşünüyoruz. Fabrikanın genişletildiğini biliyor musun?”

“Duymuştum, evet.”

Ses tonumdaki bozulmadan memnun kalmamış olacak ki azarlar bir tonda, “Bu Eden’in ekonomisi için çok iyi olabilir,” dedi.

“Elbette.” Sonra, Bev’in yanında birkaç kötü alışkanlık edinmeden büyümek imkânsız olduğu için şunu ekledim: “Uçucu kül havuzundaki sızıntıyı nihayet durdurdular mı? İnsanlar Martin County’de olanları unutmuş değil. Massey ne kadar ödedi, beş bin mi? Üstelik orada hâlâ kendi sularını içemiyorlar...”

“Gravely Power kendini toplumun sağlığına ve güvenliğine adanmıştır,” dedi Baine. “Şimdi; bana Starling mülkü hakkında ne söyleyebilirsin?”

“Ben sadece bir hizmetçiyim.” Bev’in kafamda yankılanan sesini –*kahrolası akbabalar*– bastırmaya çalışarak dostça omuz silk-tim. “Yani bu konu için Arthur’u aramanız gerekecek.”

“*Arthur*’un kayıtlı bir numarası yok.” Baine adına hafif bir vurgu yapmış ve nedense bu ismi kullanmamam gerektiğini hissetmiştim.

“Öyleyse mektup yazın.”

“Yanıt yazmıyor.” İfadesi hâlâ sakindi. “Bay Starling’e ilgimizin ciddiyetini aktarabileceğinizi umuyorduk. Bu çok kârlı bir düzenleme olabilir.” Saniyesine kadar zamanlanmış bir duraksamadan sonra ekledi: “Hepimiz için Opal.” Gülümsemesi bu kez şunu söylüyordu: *Seni nasıl ikna edeceğimi biliyorum.*

Haklıydı da. Dudaklarımın sevimli bir gülümsemeyle gerildiğini, omurgamın yumuşadığını hissedebiliyordum. *Elbette, bayan* demek için ağzımı açmıştım ki, “Özür dilerim. Size yardım edemem,” deyiverdim.

Hangimizin daha çok şaşırdığını söylemek imkânsızdı. Gözlerimizi kırıştıtarak birbirimize baktık, ikimiz de gülümsemeye tenezzül etmemiştik. Neden sonra parmaklarımın Arthur'un paltosunun manşetine sıkı sıkıya yapıştığını fark ettim.

Başka kötü seçimler yapmadan veya daha kötü düşmanlar edinmeden kaçma dürtüsüne karşı savaşıarak arkamı döndüm.

Baine'in sesi arkamdan yetişti. "Bay Gravely durumunuzu biliyor." Durdum. "Bu ona acı veriyor." Ses tonunda sanki kazanan bir kart çekmiş gibi zafer dolu bir ton seziliyordu ama hangi oyunu oynadığımızı bilmiyordum. Tanıdığım tek Bay Gravely, haşlanmış yumurtaya benzeyen elleri ve ciğ ciğer renginde saçları olan, elektrik şirketinin ve ilçenin yarısının sahibi olan Gravely idi. Adımı bildiğini hayal etmekte bile zorlanıyordum. Bu bir başka rüşvet miydi? Yoksa –göğsüm sıkıştı– bir tehdit miydi?

Dönüp Baine'e baktım, bakışlarım sertti. "Hangi durumu kastettiğinizi bilmiyorum ama biz gayet iyiyiz."

Baine muhtemelen samimi olması gereken bir yüz ifadesi takındı. "Size yardım etmek istiyor, Opal."

"Bay Gravely neden beni önemsiyor?"

"Çünkü..." Hafifçe kısılmış gözleri, yüzümde gezindi. Birtakım hızlı hesaplamalar yaptığı izlenimine kapıldım. Sonra bir gülümsemeyle tüm o hesapları yutuverdi. "Çünkü o iyi bir adam. Bu kasabayı gerçekten çok seviyor, biliyorsun."

Bundan şüpheliydim. Gravelylerin kasabanın kenarında büyük bir evi vardı ama sürekli bir tatil ve seyahat hâlindeydiler.¹⁴ Don'un hangi kızılık ağaçlarının önce çiçek açtığından ya da geceleyin yankılanan tren düdüğü'nün kulağa nasıl yalnız, nasıl boş geldiğinden haberinin bile olmadığına bahse girerdim. O kadar fazla metal yutmadığından, musluk suyunun tadının ona kan gibi geldiğinden emindim. Ben Eden'ı sevip sevmediğimi bilmiyordum ama bundan her bir hücremle emindim.

14 Orijinal Gravely Malikânesi, elektrik santralinin bulunduğu yere çok yakın bir yerde bulunuyordu. 1886'da Gravely kardeşlerin en küçüğünün ölümüyle terk edilmiş ve kısa bir süre sonra alev almıştı. O zamandan beri, Gravely ailesinin hiçbir üyesi Eden'da yaşamamış, sadece birkaçı buraya en fazla bir iki günlük ziyaretlerde bulunmakla yetinmişti.

Baine'e bakarak omuz silktim ve *kaybol* der gibi bir ses tonuyla. "Elbette," dedim. Ben ana yola varamadan, sis Baine'in siluetini yuttu.

Arthur o sabah her zamankinden daha da asık suratlıydı. Gözlerinin altı olgunlaşmış meyveler gibi morarmış ve şişmişti, uzaklaşırken hafifçe topalladığı da gözümünden kaçmamıştı. Ona ne bunu sordum ne Elizabeth Baine'den ve kârlı anlaşmasından bahsettim.

Çalışırken Baine'i unutmak çok kolaydı. Kendimi toz almaya ve süpürmeye, pencere pervazlarındaki küfleri kazımaya ve çekmecelerdeki çamur yuvalarını boşaltmaya verdim. Aklıma tekrar tekrar çıkan tek düşünce, artık Starling Malikânesi'yle ilgilenen tek kişi olmadığımı.

DOKUZ

İşten çıkınca doğrudan motele dönmem gerekirdi ama ben bunun yerine Jasper'a yine mesaiye kalacağım diye mesaj atıp eski demiryolu köprüsüne varmadan sağa döndüm. Burası, nehir boyunca bir kalenin burçları gibi sıralanan kuleleri ve katran karası suyla dolu hendeğine benzeyen kül göletiyle enerji santralinin en net şekilde görüldüğü noktaydı. Sonrasında pek bir şeyin yetişmediği, engebeler ve çalılarla kaplı Gravely arazisi uzanıyordu. Bev, şirket arazisine gömülmesi yirmi ya da otuz düzenlemeye aykırı olduğundan, Koca Jack'i oraya gömdüklerini söylerdi.¹⁵

Kapanış saatinden bir saat önce Muhlenberg Halk Kütüphanesi'ne girdim.

Charlotte bilgisayar masasının üzerine eğilmiş, bir müşteriye renkli fotokopinin sayfa ücretinin yirmi beş sent olduğunu anlatıyordu; gözlükleri tepesinde, sarı örgüsünü omuzunun üzerindeydi. Sesinin tonundan bunu birkaç kez açıkladığını ve birkaç kez daha açıklamak zorunda kalacağını umduğunu anlaşıyordu, bu nedenle resepsiyona dönene kadar Yeni Gelenler bölümünde gizlenmeyi yeğledim.

Beni, "Hangi dağda kurt öldü," diye selamladı ama bunda hiçbir kötü ima yoktu çünkü Charlotte'un doğasında kötülük yapabilme yetisi yoktu. Gecikme ücretlerini daha duyurular yayımlanmadan affeder ve kütüphane koltuklarında uyuyakalan sarhoşları asla polise bildirmezdi; üstelik Jasper'a PSAT sınavından önce

15 Gömme töreni her açıdan sinir bozucu bir olaydı. Operatör, alt tabakanın gözenekli ve ufalanabilir olduğundan, bunun da mezarı sürekli dolduran bir dizi küçük toprak kaymasına neden olduğundan endişeleniyordu. Gazetecilerse bekletilmekten ve hava koşullarından şikâyetçiydi. Sis kameralarına iyi gelmiyordu.

bizzat ders vermişti ve sınıf arkadaşlarından biri ona Meksika'ya dönmesini söylediğinde, müdürün ofisine şikâyetle ilk giden de o olmuştu. Charlotte geldiğinde Bev bile oturuşunu düzeltir ve parmaklarıyla saçlarını tarardı.

“Selam Charlotte. Nasıl gidiyor? Okul seni yormuyor ya?” Charlotte yıllardır çevrimiçi yüksek lisans dersleri alıyordu. Nedenini Tanrı bilirdi; onu Morehead Eyaleti'nden aldığı İngilizce diplomasından başka hiçbir şeyi olmadan işe almışlardı ve Eden'da on yılı devirmişti; bu saatten sonra kaç pislik her haziranda kütüphaneyi bezediği gökkuşağı süslerinden şikâyet ederse etsin kovulması da pek mümkün görünmüyordu.

“Yeterince iyi. Nerelerdeydin?”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Son zamanlarda çok fazla ekstra vardiya var, hepsi bu.”

“Peki, Jasper nasıl?”

“Harika. İyi.” Ona içinde bulunduğu tuhaf ruh hâlinden ya da inhalatörün elimize ulaşmasını beklediğimizden, bu nedenle her gece saat ikide ya da üçte hırıltılarla uyanıp tekrar nefes alabilene kadar nebülizöründen tuzlu su akıttığından bahsetmemeyi tercih ettim. Bazen sonrasında yeniden uyuyamıyordu ve sabah uyandığımda onu solgun yüzü ve boş bakışlarıyla dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş hâlde buluyordum. Üzerinde çalıştığı şeyi izleme hâlâ izin vermemişti.

“Her neyse, sadece...” Parmaklarımı masasında gezdirip zımbasının üzerinde tıkırdattım.

Charlotte zımbayı elimin altından uzak bir köşeye doğru itti. “Evet?”

“Starlinglerle ilgili bir şeyler olup olmadığını merak ediyordum. Yerel tarih gibi şeyler mesela?”

Sevinçten bayılacağını umuyordum –yıllardır Eden'ın tarihi üzerinde çalışıyordu ve hafta sonlarını mikrofilmleri inceleyerek ve eski mezar taşlarını fotoğraflayarak geçiriyordu– ama ağzının çevresinde bir çift kırıklık belirdi. “Neden?”

“Bev bana bununla ilgili bir hikâye anlattı ve ben de merak ettim.” Rahat bir tavırla omuz silktim. Bakışları Arthur'un paltosu-

nun pahalı dikişlerinde dolaştı ve ağzının etrafındaki kırıksıklıklar, kaşlarının arasındaki üçüncü bir kırıksıklıkla birleşti. Mesai arkadaşlarından birinin omzuna dokundu. “Morgan, masaya bakabilir misin? Benimle gel, Opal.”

Onu nedense hevesle arşiv olarak adlandırdığı büyük boy depo dolabına kadar takip ettim. Karton kutuların ve *The Muhlenburger and the Greenville Leader-News*’ün eski sayılarının arasında el işi malzemelerinden ve bağışlanan kitaplardan oluşan tepecikler göze çarpıyordu.

Charlotte, üzerinde *Gravely Malikânesi* yazılı plastik kutulardan oluşan bir kuleye parmağıyla vurdu. “İhtiyar Leon Gravely’nin ne zaman öldüğünü hatırlıyor musun? On ya da on bir yıl oldu; karaciğer yetmezliğinden diye duydum. Aniden. Neyse; kardeşi şirketin başına geçtiğinde cömertliğini konuşturdu ve ona ait tüm evrakları Tarih Kurumu’na bağışladı. Starlinglerle ilgili bir şeyler varsa buradadır. Bu isimlerin ikisi de çok eskilere dayanıyor.”

Bakışlarımı kutulardan Charlotte’a kaydırdım. “Tamamdır. Peki, bana yardım etmek ister misin? Veya verebileceğin bazı ipuçları falan var mı?”

“Bilmiyorum ki Opal. Sen bana neden ayaküstü bile uğrayamayacak kadar çok çalıştığını ve şimdi neden üzerinde bir erkek paltosuyla çıkagelip bana Starlingleri sorduğunu anlatmak ister misin?” Charlotte o kadar tatlıydı ki bazen akıllı bir kadın olduğunu unutuyordum.

Düşündüm. “Hayır desem?”

Charlotte bana baktı ve somon renginde çerçeveleri olan bir gözlük takan, kısa boylu, orta yaşlı bir kütüphaneci olarak beton bir duvara ne kadar benzediğini şaşırarak fark ettim. “İyi şanslar o zaman.” Yanımdan dolaştı. “İşin bittiğinde her şeyi yerine koy lütfen.”

İlk beş dakika içinde, hiçbir şey bulamayacağımı anlamıştım. İlk kutuda, yaşlı bir adamın masasındaki her şeyin tamamen gelişigüzel bir tavırla birkaç klasörde toplandığı anlaşılıyordu. Avukatlarla muhasebeciler arasında gidip gelmiş çok sayıda fatura ve mektup, başıboş düğmeler, aile fotoğraflarıyla dolu albümler

ve hâlâ hafifçe Wild Turkey kokan şişe mantarları vardı. Bir de birtakım Gravelylerin kurdele kestiği ve belediye başkanlarıyla el sıkıştığı, çiğ et renginde saçları olan erkeklerin ve utangaçça gülümseyen kadınların birkaç çerçeveli fotoğrafı. Hiçbirinde vahşi bakışlı, kara gözlü, solgun benizli bir kız yoktu.

İkinci kutu da aynıydı, üçüncü de. Dördüncüye bakmaya zahmet bile etmedim. Kendini bir aptal gibi hissetmenin verdiği hırsıyla her şeyi kutulara geri teperken göz ucuyla bir şey gördüm: bir İncil'in sayfaları arasından çıkan bir kâğıt parçasıydı bu. Elizabethtown İçki Ambarı'na ait bir makbuzdu. Başımı eğerek kâğıdı aldım ve üzerindeki görünce tüm vücudumdan neden elektrik geçmiş gibi hissettiğimi düşündüm. Sonra titrek bir elin kâğıdın üst tarafına yazdığı telefon numarasına odaklandım: 242-0888.

Bu numarayı biliyordum.

Kendi nefesim kulaklarıma hücum etti. Biraz nehrin sesine benziyordu.

Makbuzu üçe katlayıp arka cebime koydum. Sonra birdenbire, sanki önemli bir randevum olduğunu hatırlamış gibi, oradan ayrıldım. Kutuları açık ve dağınık hâlde arkamda bırakarak depodan dışarı çıktım ve dinlenme odasının kapısının koluyla cebelleşmeye başladım. Ellerim sanki buzlu suya batırılmış gibi uyuşmuş ve âdeta donmuştu.

“Bitti mi?” Charlotte dinlenme odasında mikrodalganın düğmelerine basıyordu. Bana bakınca kaşları çatıldı; kendimi, kısıldığı kapandan pençeleriyle çıkmaya çalışırken yakalanmış, gözleri dönmüş bir hayvan gibi hissediyordum. “Opal, bebeğim, sorun ne?”

“Hiçbir şey.” Hava ağzımda yoğun ve ıslak bir tat bıraktı. Ciğerlerime yeterince çekemiyordum.

“Ama bu...” Arkasındaki mikrodalga çınladı ve şiddetle irkil-dim. Uzun, gergin bir an boyunca birbirimize baktık ve Charlotte en sonunda daha da yumuşak bir sesle, “Otur,” dedi.

Oturdum. Charlotte mikrodalgada bir kahve daha pişirirken ben de gözlerimi Reading Rainbow posterlerine sabitledim. Kaşığın şeker kavanozuna çarpması, masanın hafif yapışkanlığı; her şey o kadar normaldi ki kendi içime döndüğümü hissettim. Önü-

me bir kupa koydu ve kupaya iki elimle sarıldım. Isısı parmak uçlarımı yaktı.

Charlotte karşıma yerleşti. Yumuşak gri gözlerini gözlerime dikti. “Dinliyorum. Starling Malikânesi’yle ilgili koca bir bölüm yazdım. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatabilirim. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Ona en acıklı *beni yakaladın* gülümsememle baktım ama dudaklarımın biraz titrediğini söyleyebilirdim. “Aslında ben de birkaç çevrimiçi ders alıyorum ve son mimarlık ödevimin konusu olarak Starling Malikânesi’ni seçtim ve yardımına ihtiyacım var.” Bu iyi bir yalandı çünkü Charlotte’un duymak istediği tam da buydu; denklik diploması ya da üniversiteden birkaç ders almam için beni sıkıştırır dururdu.

Kaşları daha da düzleşmiş, konuşmasındaki Doğu Kentucky aksanı daha da yoğunlaşmıştı. “Ya, demek artık ikimiz de hikâye anlatıyoruz. Öyle mi?”

“Hayır, bayan, ben gerçekten...”

Çocukken beni dinlenme odasındaki buzdolabından bir şeyler aşırırken yakaladığında yaptığı gibi, tek parmağını havaya kaldırdı: *son şansın, dostum*.

Parmak uçlarımı alnıma sürttüm ama nedense bu kez aklıma daha iyi bir yalan gelmedi. “Tamam. Ben Starling Malikânesi’nde temizlik işi buldum ki burası oldukça garip bir yer ama bu beni hiç ilgilendirmiyor çünkü bu işi sadece para için yapıyorum ama şimdi bu konuda sorular sormaya başlayan biri ortaya çıktı” –Charlotte’un gözleri her virgölde biraz daha büyüyordu– “ve tam olarak nasıl bir işe bulaştığımı bilmek istiyorum.” Gerçekleri söylemeye, doğruların dilimden düzenlenmemiş, rafine edilmemiş bir şekilde akıp gitmesine alışkın değildim. Devam edebilirdim. Ona Arthur Starling’in bana paltosunu verdiğini, kollarının her yerinde tuhaf işaretlerden oluşan dövmeler olduğunu ve bazen bunların nerede bittiğini, Elizabeth Baine’in adımı nereden bildiğini merak ettiğimi söyleyebilirdim.

Az önce annemin telefon numarasının ölü bir adamın makbuzunda yazdığını gördüğümü de.

Ama dudağımı acıtacak kadar sert bir şekilde ısırarak yetindim.

Charlotte sakince beni izliyordu. Az önce Charlotte'a anlattıklarımı Bev'e anlatsaydım, bana hızlı para ve kötü haberler hakkında on dakikalık bir ders verir ve interneti bir haftalığına kapatırdı ama Charlotte bir yudum daha kahve almakla ve dişlerindeki şekeri emmekle yetinmişti.

"Bev sana Starling Malikânesi'nin hikâyesini nasıl anlattı?"

"Eleanor Starling şehre gelmiş ve zengin bir kömürcüyle evlenmiş—"

"John Peabody Gravely."

"Evet, sonra da onu parası için öldürmüş. Sonra evi inşa edip ortadan kaybolmuş."

Charlotte başıyla bardağını işaret etti. "Bunu Starlinglerle ilgili sorular sorduğumda ben de duymuştum. Ama başka birçok hikâye de duydum. Şeytana taptıklarını ve küçük çocukları çaldıklarını, evin hayaletli olduğunu ve hiçbir Starling'in yaşlanarak, eceliyle ölmediğini duydum. Hatta mülklerinde kurt beslediklerini bile duydum; büyük beyaz kurtlarmış hem de."

Ağzımın bir tarafının yukarıya doğru çekildiğini hissettim. "Sibirya kaplanı beslediklerini sanıyordum."

"Eh, Bitsy hangisinin kulağa daha korkutucu geldiğine karar veremiyor muhtemelen."

"Sen hiçbirine inanmıyorsun değil mi?"

Charlotte bir omzunu kaldırdı. "Bir insanı diğerlerinden ayıran en ufak bir fark bile olsa, insanların bu konuda her türlü saçmalığı uyduracağına inanıyorum." Yüzü değişti, ciddileşmişti. "Ama sonra... tüm o röportajları kitabım için yaptığımı hatırlıyorum. En son ailesinin Gravelylerle bir geçmişi olduğunu söyleyen Calliope Boone isminde bir kadınla telefonda görüşmüştüm.

"Nasıl bir tarihi bu?"

Charlotte'un yüzünde sorumdan rahatsız olduğunu belirten bir im yakaladım. "Bayan Calliope siyahidir." Daha fazla detay vermemesi beni Mason–Dixon Hattı'nın hemen güneyindeki zengin bir aileyle siyahi bir ailenin tam olarak nasıl bir geçmişi olabileceğini düşünmeye itmişti.

"Yaa?"

“Evet.”

“Stevenslarla akrabalığı var mı?” Eden’da tanıdığım tek bir siyahî aile vardı; kızları Kentucky State’e gitmeden önce benim sınıfımdaydı.¹⁶

Charlotte başını salladı. “Hayır. Boones artık Pittsburgh’da yaşıyor. Eden’ı Birinci Dünya Savaşı’ndan çok önce terk etmişler; Jim Crow’dan kaçtıklarını düşünmüştüm ama Bayan Calliope bundan daha fazlası olduğunu söyledi.”

“Başka ne söyledi?”

Charlotte gözlüğünü çıkardı ve gözlerini sertçe ovuşturdu. “Bana Starling Malikânesi hakkında farklı bir hikâye anlattı. Ya da belki farklı bir açıdan bakıldığında aynı şeydir, bilemiyorum.” Telefonunu çıkardı ve onunla oynadı, kaşlarını çatarak ekrana baktı. “Kaydetmeme izin verdi. Elimde bir transkript var ama aynı değil.” Telefonu aramıza koydu ve oynat tuşuna bastı.

Önce Charlotte’un sesini duydum. “Bayan Calliope? Hazır mısınız? Tamam, hazır olduğunuzda başlıyoruz: bana anlatacak bir hikâyeniz olduğunu söylemiştiniz, değil mi?”

“Hayır.” Ses huysuz ve çok yaşlıydı. “Hikâye anlatmıyorum. Ben gerçeği söylüyorum.”

Kayıt bittiğinde sessizce oturmakla yetindik.

Sonunda Charlotte kütüphanedeki son ziyaretçileri alelacele dışarı çıkarmak üzere odadan çıktı ve saat dokuzda kapıları kilitledi. Ben de peşinden çıktım.

Bir süre otoparktaki bir lambanın beyaz çemberinin altında durup kömür treninin uzaktan gelen takırtısını ve nehrin beyaz gürültüsünü dinledik.

16 Bu, demografik bir kazayla karıştırılmamalıdır. Konfederasyon bayrağındaki on üçüncü yıldız, Davis ve Lincoln’ün doğum yeri ve iki yüz binden fazla köleleştirilmiş erkek, kadın ve çocuğun evi olan Kentucky’nin adı, Özgürlük Bildirgesi’nde geçmiyordu ve daha sonra Yeniden Yapılanma’dan da çıkarıldı. Azat edilmiş kölelerin çoğu kaçtı ve Kentucky onların izlerini fazlasıyla verimli bir şekilde sildi. İsimleri unutuldu, evleri yıkıldı, mezarlıkları bakımsız bırakıldı ve zehirli sarmaşıklar ve yaban çiçekleri tarafından yutulmasına izin verildi; ta ki en sonunda ikinci el araba parkı veya alışveriş merkezi inşaatı için asfaltlanana kadar. Anıları sadece akrabaları tarafından, kalanların ve gidenlerin anlattığı hikâyelerde korunuyor.

Sonunda, "Bunların hiçbirini bilmiyordum," diyebildim.

"Ben de," diye onayladı Charlotte.

"Bu... çok korkunç." Belediyenin üzerini tahtalarla örterek kapattığı nehir kıyısındaki eski maden kuyusunu düşündüm. Acaba karanlıkta o küçük beyaz çocuktan önce kaç adam ölmüştü ve biz neden sadece bu oğlanın ölümünü hatırlıyorduk?

"Evet." Charlotte üzüntüyle uzun bir nefes verdi. "Burası hoşuma gittiği için Eden'in tarihini yazmaya başlamıştım, biliyor musun?" Buna şaşırmamıştım; Charlotte barınaktaki en çirkin kediye sahiplenecek türden bir insandı. "Bu işi kabul ettiğimde burada uzun süre kalacağımı düşünmüyordum ama kaldım ve sanırım dünyaya bunun nedenini göstermek istedim. Ama bazen sanki eski bir evin halılarını kaldırıyormuşum ve altındaki her şeyin çürümüş olduğunu görüyormuşum gibi hissediyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Buradaki çoğu insan halıyı zemine mıhlayıp hiçbir şey görmemiş gibi davranırdı." Çirkinliklerden ya da talihsizliklerden, kendileri hakkında anlattıkları hikâyenin ihtişamını bozan hiçbir şeyden hoşlanmıyorlardı.

Sesim sert çıkmış olacak ki Charlotte bana endişeyle, neredeyse acımayla baktı. "Sanırım öyle," dedi nazikçe. "Belki ben de onlardan iyi değilimdir. Belki de buradan çekip gider, kitabı unuturum. Hiçbir şeyin önemi olmayan bir yere giderim." Engebeli, siyah ufku işaret etti. "Belki sen de gitmelisin."

Başka herhangi bir gece olsa ona yalan söyler, para biriktirdiğimi, harika bir gelecek hayal ettiğimi uydururdum. Ama doğruyu söylemek de diğer kötü alışkanlıklar gibiydi belki; yaptıkça bırakması zorlaşıyordu. "Belki. Ama Eden..." Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum.

"Biliyorum," dedi Charlotte yumuşak bir sesle. "Ben de buraya kök salabileceğimi düşünmüştüm." Eden'daki çoğu insan kökenleri hakkında konuştuğunda isyan bayraklarını çeker ve İkinci Değişiklik Maddesi hakkında saçma sapan tartışmalara girişirlerdi ama bunu Charlotte söylediğinde kulağa farklı geliyordu. Bana, yol kenarına dikkatsizce tükürülmüş, kötü toprağa ve dumana rağmen filizlenmiş, sahip olduğu ufacık tek toprak parçasına sıkı

sıkıya tutunan bir elma çekirdeğini hatırlatıyordu.

İç geçirdi. “Ama bu bölümü bitirdiğimde... Neyse.” Arkasını dönerken nefes verdi. “İnsanlar ağaç değildir, Opal.” Ayakkabıları asfalt zeminde tıkırdadı.

“Hey. Eğer fırsatın olursa bana o transkripti gönderebilir misin?”

Charlotte duraksadı. Bir kez başını salladı. “Onu kimseye verme. Nerede yaşadığını biliyorum.”

Motele döndüğümde, hâlâ neden bu kadar geç kaldığımı açıklayacak bir hikâye uyduramamıştım ama endişelenmeme gerek yoktu: Jasper’ın yatağı boştu. Kalbim sıkışmaya başlamıştı ki yastığının üzerindeki notu gördüm: *Logan’ın yanına gittim, yarın onunla birlikte otobüse bineceğim.*

Logan’ın babası çatı ustasıydı, annesi ise ilçe memurunun ofisinde çalışıyordu; yani Caldwelllerin bodrumda bir bilardo masası ve buzdolabında markalı kola vardı. Onlar PTA ve Rotary Kulübü üyesiydiler, kilise yemeklerine her zaman alüminyum folyo fiçilerde makarna ve peynir getirirler ve benden sadece birkaç yaş büyük olmalarına rağmen uyumlu renklerde giydirilmiş evlatlıklarının fotoğraflarıyla süslenmiş Noel kartları gönderirlerdi.

Onlardan nefret ediyordum.

Notun sonunda her zamanki gibi *öptüm* yerine, *bu arada mısır gevreğimiz bitti* demekle yetinmişti, bu nedenle Jasper’ın bana kızgın olduğundan kesinlikle emindim. Ona mesaj atıp nedenini öğrenmeliydim ama yorgundum, aşırı kafein tüketmişim ve o gece odanın bana kalmasıyla gizliden gizliye rahatlamışım.

Yatağa bağdaş kurup dizüstü bilgisayarımı radyatörün üzerine koymak için kardeşimin uykuya dalmasını beklemek zorunda değildim. Açık sekmeleri –iş arama motorları, özel efekt eğitimi, nedense Gravely Power web sitesi– kapattım ve “belge 4”ü açtım.

Bekledim. Çok geçmeden Muhlenberg Halk Kütüphanesi personelinin hesabından bir e-posta belirdi. Konu satırında şöyle yazıyordu: Röportaj 13A – Calliope Boone.

Eki açtım ve tekrar okudum.

Starling Malikânesi hakkındaki gerçekler

Bir zamanlar servetlerini kömürden, aslında etten kazanan üç kardeş vardı.

Gravely kardeşler tepenin üzerinde kendilerine iki merdiveni ve gerçek camdan pencereleri olan güzel, büyük bir ev ve sonra da nehrin kıyısına bir dizi kaba kulübe inşa ettiler. İşe aldıkları ilk çalışan, Winifrede Madencilik Şirketi'nden Nathaniel Boone isminde bir adamdı. Nathaniel arkadaşlarına nasıl derin kazacaklarını, kuyuları nasıl destekleyeceklerini, kan gibi topraktan nasıl kömür çıkaracaklarını öğretti ve Gravelyler birkaç yıl boyunca çok başarılı oldu. Ama yeterince zaman geçtiğinde her maden kurur ve her günah eve çöreklenmek üzere çıkagelir.

Yüzyılın ortalarına gelindiğinde kolay kömür tükendi ve kârlar azaldı. Eğer 1860 seçimleri olmasaydı, Gravelyler birkaç yıl daha idare edebilir, hayatlarını daha iyi adamların sırtından kazanabilirdi. Nathaniel ve diğer madenciler, sanki dünyanın büyük dişlilerinin ayaklarının altından kaydığını hissedebiliyormuş gibi, ara sıra işlerinin başında durmaya başlamışlardı.

Gravely kardeşler, süreleri dolmadan yerden mümkün olduğu kadar çok kömür çıkarmaya kararlıydı. En büyük erkek kardeş en kötüleriydi; ekşi krema gibi cildi ve antrasit gibi kalbi olan bir adamdı. Nathaniel ve adamları, onun katı bakışları altında toprağı daha önce hiç olmadığı kadar derin ve hızlı kazmış, dünyanın dipsiz derinliklerine daldıkça dalmıştı. Nathaniel Boone o zamanları aylar, hatta uzun yıllar sonra bile andığında, gözleri hâlâ madenlerin o ışksız derinliklerinde sıkışıp kalmış gibi kararıyordu.

Ara sıra Anayasa'nın değiştirildiğine ilişkin söylentiler duyuyorlardı ama Anayasa'nın Eden'da bir hükmü varmış gibi görünmüyordu. Nathaniel her akşam aynı kaba kulübede uyuyor, her şafak vakti aynı karanlık dünyaya doğru ilerliyordu; öyle ki güneşe bile yabancılaşmıştı; güneş artık kaba ve alışılmadık bir şeydi onun için. Genç adamlardan biri, birinin ayak bileklerindeki zincirleri fark edip itiraz edeceğini umduğunu belli etmiş ve Nathaniel buna çok gülmüştü; zincirler ayak bileklerinde on yıldır duruyordu ve buna Eden'da hiç kimse itiraz etmemişti.

Aşağıdan başka gidecek yer yoktu, bu nedenle Nathaniel kazmaya devam etti. O kadar derin, o kadar umutsuzca kazdı ki her şeyin dibine ulaştıktan sonra bile durmadı. Dünyanın altındaki bir çatlaktan doğrudan cehenneme düşene kadar kazmaya devam etti.

Nathaniel orasının nasıl bir yer olduğunu asla anlatmazdı; çocuklarına ve torunlarına bile. Tek söylediği, İncil'in sadece yarısını doğru yansıttığıydı: bol bol iblis vardı ama ateş yoktu.

O gece sis yükseldi, kıyıyı yaladı ve ertesi sabah Gravelylerin en büyüğü, Mud Nehri'nde şişmiş ve mavileşmiş hâlde bulundu. Sahip olduğu ya da sahip olduğunu sandığı adamlar çoktan gitmişti.

Eden'da sadece Nathaniel Boone kalmıştı. Neden hâlâ olduğundan emin değildi; hafızasında sanki günler boyu uyumuş da karanlık ve güzel rüyalar görmüş gibi, eksik bir yer vardı. Uyanığında ışığa doğru tırmanıyor, elleri kireçtaşlarının ve solgun köklerin üzerinden kayıyordu. Topraktaki bir çatlaktan çıkmış ve kendini kasabanın kuzeyindeki alçak, nemli ormanlık alanda bulmuştu. O zaman kaçabilirdi ama kaçmayı, kaçmak zorunda kalmayı ya da edenlerin ettiğini bulduğunu görmeden Eden'ı terk edip yeni bir hayat kurmayı istememişti.

Bu nedenle Elizabethtown'dan kuru mallar getiren nehir teknesinde çalışmaya başladı. Günlerini Hardin County'den azat edilmiş bir kadına kur yaparak geçiriyordu. Kadın kuzeye yerleşmek istiyordu ve Nathaniel da bunu yapacağına söz vermişti ama düğünlerinden sonra uzun bir süre bunu yapamadılar. Nathaniel'a göre biraz daha para biriktirmeleri gerekiyordu. Veya kışı, baharı veya kuzeninin ikinci bebeğinin doğmasını beklemeleri. Her gece yatağa girdiklerinde karısı rüyasında tuğla sıra evler ve elektrikli tramvaylar görürken, Nathaniel ise Gravelyleri görüyordu.

Merdivenlerden düştüklerini, boğazlarına kaçan tavuk kemikleri veya suda boğulduklarını, dağıldıklarını, hastalandıklarını ve bir daha yataklarından kalkamadıklarını düşlüyordu. Bazen de yanında karısıyla birlikte buharlı trenle Eden'dan ayrılırken, arkasında mezar taşlarından başka bir şey bırakmadığını görüyordu rüyasında.

Ama Gravelyler, kendi konumlarındaki adamların hep yaptığı gibi, yaşamaya devam ettiler. Nathaniel karısına verdiği bazı söz- lere rağmen, meseleye bizzat el atmayı düşünüyordu ki Mud Neh- ri'nin kıyısında farklı bir olasılığın durduğunu gördü: Eteği suda simsiyah kesilmiş, gri elbiseli beyaz bir kızdı bu.

Onu tanıyordu elbette. Bayan Eleanor, kısa bir süre önce iri gözleri ve olanca zayıflığıyla hastalıklı bir bülbül gibi Gravelyle- rin evine gelmiş ve onlar da onu içeri almışlardı. İnsanlar bunu nezaketlerinden yaptıklarını söylüyorlardı ama Gravelylerin kalbi olmadığını bilen Nathaniel bundan o kadar da emin değildi.

Kız orada durmuş, nehre uzun süredir kayıp olan sevgilisiymiş gibi bakıyordu. Sonra suya doğru bir adım attı ve Nathaniel ona yavaşça *Dur*, dedi.

Kız ona çamaşırlarını ipe asmasını engellemiş gibi, mesafeli, bezgin bir ifadeyle baktı. Nathaniel ona orada ne yaptığını sordu, kız da ona o günün düğün günü olduğunu söyledi. Bunu yeterli bir açıklamaymış gibi söylemiş ve Nathaniel de öyle olduğunu düşün- müştü; kendisi de Gravelylerden kaçmak için toprağı ta cehenne- me kadar kazmamış mıydı?

Teknesini eğik bir huş ağacına bağladı ve kıyıya doğru yürüdü. Bayan Eleanor'u sudan çekip çıkardı ve ceplerinden taşları nazik- çe boşalttı; bunu ona acıdığı için değil –ona göre Gravelylerin ona verdiği yiyeceklerin her lokması ve giysilerin her bir ipliği kendi alın teriyle satın alınmıştı– ortak bir amaçları olabileceğini dü- şündüğü için yapmıştı.

Bayan Eleanor'a ona bir hikâye anlatmak istediğini söyledi ve hikâyesi bittiğinde nehre yürümeyi hâlâ istiyorsa onu durdurma- yacağına yemin etti. Kız da kabul etti ve Nathaniel, Bayan Ele- anor'a dünyadaki delik, altındaki zemin ve orada yaşayan şeyler hakkında bir hikâye anlattı. Bu hikâyeyi daha önce bir gün evlene- ceği azatlı kadına anlatmıştı ve kadın, eğer onu seviyorsa oraya bir daha dönmemesini istemişti. Ama Bayan Eleanor kimseyi sevmi- yordu ve kimse de onu sevmiyordu.

Nathaniel konuşurken onu muazzam bir dikkatle dinledi. Hikâye bittiğinde nehre geri dönmedi.

Dolayısıyla Nathaniel, John Gravely'nin ölümünü ya da maddenlerde buldukları ayak izlerini duyduğunda şaşırmadı. Dul kadının şehrin kuzey ucundaki çınarların arasında gülerken bulunmasına ve büyük, çılgın evini orada inşa etmesine de şaşırmamıştı.

Onu tek şaşırtan, aradan yıllar geçtikten sonra bir akşam eve geldiğinde kapısının altından atılmış bir not olmuştu. Üzerinde "eski bir nezaketin hatırına" Eden'dan olabildiğince çabuk ayrılması tavsiye ediliyordu. Sert siyah mürekkeple çizilmiş küçük bir kuşla imzalanmıştı. Belki bir mor karataavuktu. Veya bir sığırcık.

Nathaniel gitti. Karısı ona nedenini sorduğunda, artık burada kalması için bir neden olmadığını söyledi. Eden ettiğini nihayet bulmuştu.

ON

Ertesi sabah kasaba gözüme farklı göründü. Tüm ayrıntılar aynıydı –rehin dükkânının çarpık tenteleri, nehrin ekşi kokusu, çatlak ön camların ardından bana bakan yüzler, büzülmüş dudaklar– ama şimdi hepsi bana kasıtlı, belki de hak edilmiş gibi geliyor; tıpkı bazı büyük günahlara verilen cezalar gibi. Hikâyenin bu kısmının uydurulmuş olduğundan emindim çünkü dünyada lanet ya da çatlak diye bir şey yoktu ama belki de iyi bir hayalet hikâyesi, sonuçları gerçek hayatta onlarla gerçek anlamda hiç karşılaşmamış insanlara ulaştırmaktan ibarettir.

Arthur'un paltosunun yakasını kaldırmış, işe doğru yürüyor ve Bev'in hikâyesiyle Bayan Calliope'nin gerçeğini düşünüyor, bunların aynı şey olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Bu, hangi yöne çevirdiğinize bağlı olarak, bir kadeh şarap ya da öpüşmek üzere olan iki yüz gördüğünüz optik illüzyonlardan biri gibiydi.

Gravelyler ya kurban ya da kötü adamdı, Eleanor Starling ise ya kötü bir kadın ya da çaresiz bir kızdı. Eden ya lanetliydi ya da ettiğini buluyordu.

Bu beni elbette ilgilendirmezdi ama Jasper'ın Logan'ın evinde doyurucu bir ev yemeği yediğini ya da Charlotte'un buradan taşınacağını düşünmekten daha iyiydi. Hele yaşlı ve zengin bir adamın neden annemin cep telefonu numarasını İncil'inin arasında sakladığını merak etmekten bin kat iyiydi.

Starling Malikânesi'ne giden yolu yarılamıştım ki arkamda bir yerde bir araba vızıldadı. Geçip gitsin diye beyaz çizginin diğer tarafına geçerek önünden çekildim.

Ama geçip gitmedi. Yavaşladı ve yanımda mırıldanmaya devam etti. Çılgınca bir an için Toplum Temelli Hizmetler Departmanı'nın çıtayı gerçekten yükselttiğini ve doğum belgemde tahrifat yapmak-
tan ve diğer birçok küçük suçtan dolayı beni yargıcın huzuruna çıkarmaya geldiklerini düşündüm ama Kentucky eyaleti için çalışan hiç kimse daha önce şık ve alçak, pırıl pırıl simsiyah camlarla bezeli bir arabayla gelmemişti. Kendi yüzüm yanmış saç tutamlarının arasından görünen soluk bir oval hâlinde bana bakıyordu.

Arka pencere aşağı doğru kaydı. Yansımamın yerini Elizabeth Baine'in gülümseyen yüzü aldı.

"Günaydın, Opal. Seni işe bırakayım."

İçimden bir ses bunun reddedilemeyecek bir teklif olduğunu söylese de en azından denedim: "Hayır, teşekkürler."

Baine'in gülümsemesi genişledi. "Israr ediyorum." Arabanın kapısını açmıştı bile. "Konuşacak daha çok şeyimiz var."

"Öyle mi?"

Siyah deri koltukta kayarak yanındaki boşluğu işaret etti. Tatmin edici bir seçim (onu başımdan savmak ve yürümeye devam etmek) ile akıllıca bir seçim (aptalı oynamak ve yüksek mevkilerde arkadaşları olan zengin kadını kızdırmamak) arasında sıkışıp kalmıştım.

Arabaya bindim. Önde iki adam vardı, ikisi de koyu renk takım elbiseler içindeydi ve ikisi de dönüp bana bakmamıştı. İçimde Eden'dan çıkıp düşük bütçeli bir casus filminin içine düştüğüme ve birisinin, "Yakalayın onu!" diye bağırarak kafamın üzerinden siyah bir çanta fırlatacağına ilişkin absürt bir his vardı.

Baine kapıyı kapatmak için üzerime eğilmekle yetindi. "Hepimiz hazırız, Hal." Sürücü bir kez başını salladı ve yeniden yola çıktı. Elma şeklindeki bir oda spreyi, dikiz aynasından neşeyle sallanıyordu.

"Evet." Baine koltuğunda döndü. "Opal. Dün sana karşı tam olarak samimi davranmadım. Sana danışmanlık firmamın Bay Gravely için çalıştığını söylemiştim ki aslında öyle ama burada işimize çok yatırım yapan başka müşterilerimiz de var. Starling mülkünün maden hakları, peşinde olduğumuz birçok menfaatten sadece bir tanesi."

Her bir kelime mantıklı ve makul görünse de onları kafamda cümlelere dönüştürmeyi beceremiyordum. “Tamam,” demekle yetindim.

“Ekibimiz bu alanda bazı büyüleyici –belki de anormal– veriler tespit etti ve biz de bu konuda yerel halkla röportaj yapmayı umuyorduk.”

Arabanın içi çok sıcaktı. Kendimi bu gülünç paltoya sarılmış bir çocuk gibi, terli ve aptal hissediyordum. Oda spreyinin kimyasal tadı ağzıma dolmuştu. “Ne tür... anormal verilerden söz ediyorsunuz?”

Baine bileğindeki saati çevirdi. “Elbette bunların bir kısmı özel bilgiler ama bazılarını nüfus sayımında görebiliyoruz. Ortalama yaşam beklentisi, kalp hastalığı oranları, çoğu kanser türü, bağımlılık, astım... ölümlü araba kazaları.” Sonuncusunu söylerken bakışlarını yumuşak bir hamleyle benimkilere dikti. Mimiklerimi sabit tutarak soğukkanlılıkla düşündüm: *bu da ne demek oluyor?* “Tüm bu istatistikler Eden’da ulusal ortalamanın iki veya üç katı.”

Bu kasabadaki herkesin anaokuluna başlamadan önce öğrendiği gibi, *böyle gelmiş böyle gider* dercesine omuz silktim. “Talih-sizlik olsa gerek.”

Baine başını ileri geri salladı. “Kötü şansın genellikle bir merkez üssü yoktur. Bak, sana göstereyim.” Eğilip ayaklarının dibindeki plastik kutuyu karıştırmaya başlayınca ben de pencereden dışarı baktım. Hal kağıdı gibi ilerliyordu; bahçe kapılarına hâlâ en az bir buçuk kilometre vardı ve oda spreyinin sahte elma şurubu kokusu boğazımdan aşağı kayarak midemi bulandırıyordu.

Baine, kaygan beyaz bir tableti kucağıma koydu ve yeşil–kahverengi kırıksıklıklarla kaplı uydu haritasında ilerlemeye başladı. Eden’ı hiç bu açıdan görmemiştim ama Gravely topraklarından çamurlu bir şerit hâlinde uzanan nehrin ayırdığı Starling topraklarının yemyeşil arazisini tanıdım. Elektrik santrali buradan bir dizi daireden ve lekeden oluşan bir ekin çemberi gibi görünüyordu. Kül havuzu, Koca Jack’in mezarının boş sayfasındaki mürekkep lekesinden ibaretti. Bev, onu tüm bağırsakları ve sıvıları hâlâ içindeyken gömdüklerini, bu nedenle de ne kadar gübre ve çayır

yumağı püskürtürlerse püskürtsünler o toprakta hiçbir şeyin yetmeyeceğini söylerdi.

Görüntünün üzerinde uzun harf ve rakam dizileriyle etiketlenmiş küçük kırmızı noktalar vardı. Noktalar şehrin kuzey ucuna doğru daha yoğun bir şekilde kümelenmiş, boş bir arazinin etrafındaki karıncalar gibi toplanmışlardı. Fotoğraf kışın çekilmiş olmalıydı çünkü Starling Malikânesi'nin önünde duran büyük çınarın soluk kabuğunu görebiliyordum.

Baine uzanıp ekranı yana doğru kaydırdı. Ekranda 2000'li yıllardan kalma bir gazete manşetinin fotoğrafı vardı: FABRİKADAKİ PATLAMADA DÖRT KİŞİ ÖLDÜ; MÜFETTİŞLER ÜRETİM HATASI OLASILIĞI ÜZERİNDE DURUYOR.

Ekranı bir kez daha kaydırdı. Bu seferki *Bowling Green Daily News*'den, açık kömür ocağındaki vinç kolunun dört işçinin üzerine devrildiği tüyler ürpertici olayı anlatan bir ekran görüntüsüydü. Durmadan ekranı kaydırıyor, manşetler bir talihsizlik dizisi hâlinde akıp gidiyordu: KİLİSEDEKİ YANGIN HÂLÂ ARAŞTIRILYOR; TARİHİ TUFAN ARKASINDA BİR ENKAZ BIRAKTI; GRAVELY SANATORYUMUNDA ÖLÜ SAYISI ARTIYOR.¹⁷ Enkazlar, intiharlar, aşırı dozdan ölümler, kanser vakaları, kayıp çocuklar, çöken obruklar ve tuhaf kazalar... Bazıları çevrimiçi haberlerden alınmış yepyeni görsellerdi, bazılarıysa o kadar eskiydi ki gazetelerin sayfaları solgun kahverengiye dönüşmüştü.

Ekran büyümeye ve bozulmaya başladı. Gözlerimi kapattım; aniden araba tutmuştu. Sonra yeniden baktığımda, Mud Nehri'nin kışın çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Kıyıda üniformalı adamlar vardı ve omuzları kuvvetli bir rüzgâra direniyormuş gibi dimdikti ama ben o sabah havanın çok sakin olduğunu biliyor-

17 Gravelly Sanatoryumu, 1928 yılında Donald Gravelly Sr. tarafından, Eden'in kullanılmayan madenlerinden kâr elde etme amacı taşıyan talihsiz bir girişim olarak hayata geçirildi. Birkaç işbirlikçi doktorun yeraltı yaşamının iyileştirici özelliklerine tanıklık etmesinin ardından, on beş tüberküloz hastası madenlere indirildi ve burada sıkışık yer altı kulübelerinde yaşamaya başladılar. Hiçbiri kışı atlatamadı ama Donald Gravelly bunu asla tam bir başarısızlık olarak görmedi çünkü bu durumda kişi başına çeyreklik hayaletli mekân turları düzenleyebiliyordu. Bazı katılımcılar madenlerde hâlâ öksürük ve ağır, âdeta can çekişen soluk sesleri duyabildiklerini iddia ediyordu.

dum. Arkalarındaki suda, bulanık akıntının üzerinde 94 model bir Corvette'in kiraz kırmızısı tamponu görünüyordu.

Bir keresinde bana o arabanın arka koltuğunda hamile kaldığımı söylemişti. O arabanın nereden geldiğini ya da karşılığında ne verdiğini Tanrı bilir.

Başlık sanki tepemde yükseliyor, her biri büyük yazılmış harfleri ekranda kayıyordu: MEMUR MAYHEW İKİ ÇOCUK ANNESİ KADININ ARABAYI NEHRE SÜRDÜĞÜNÜ BELİRTTİ. Baine pürüzsüz tırnağının ucuyla haberin ilk satırına vurdu. "Mücevher," dedi yumuşak bir sesle. "Ne güzel bir isim."

Sonra boğulmaya başladım.

On beş yaşındaydım ve ön camdan soğuk sular akıyordu. Torpido gözü açıktı, içinden ilaç şişeleri ve plastik mutfak eşyaları fışkırıyordu. Annem yanımdaydı; uzuvları yavaşça sallanıyor, saçları arabanın tavanına tutturduğu pejmürde düş kapanına dolanıyordu. Eline uzandım ve parmaklarının minik birer balık gibi kaygan ve gevşek olduğunu fark ettim; muhtemelen o sırada *Anne, hadi anne!* diye haykırıyordum ama nehir sesimi boğuyordu. Sonra her şey çok sessizleşti ve zifiri karanlık kesildi.

Elini bıraktığımı hatırlamıyordum ama bunu ben yapmış olmalıydım. Adını kafamdaki listeden silip yüzeye doğru yüzmüş ve onu nehrin dibinde bırakmış olmalıydım çünkü hatırladığım bir sonraki şey, kıyıda kustuğumdu. Tırnaklarımın altı kil, dişlerim kum, göğsüm buz dolmuştu. Çıplak dalların arasından elektrik santralinin parıltısı, doğmayı reddeden soğuk bir güneşti.

Bir rüyaya dalarak kendimden uzaklaştım; rüyamda hiç üşümüyordum. Bir kaza sonucu zehirli bir nehrin kıyısına vuran talihsiz bir annenin talihsiz kızı değildim. Rüyamda var olmayan bir çift kolun içine güvenle ve sıcacık sıkışmıştım.

Sonradan acil servis hemşiresi bana, insanın donarak ölmeden hemen önce böyle hissettiğini söylemişti.

Kırk sekiz saat sonra taburcu edildim ama sonraki haftalar boyunca, o soğukluğu göğsümde hissedebiliyordum; sanki tam o noktada erimeyen bir yumru vardı. Hastaneye gidip ciğerlerimin röntgenini bile çekttirdim ama her şeyin yolunda görüldüğünü

söylediler. Sanırım nasıl bir insan olduğunuzu öğrenmek; yaşamakla ölmek arasındaki ince çizgiye geldiğinizde ne yapacağınızı bilmek böyle bir şeydi.

“Opal?” Baine sanki benim için endişeleniyormuş gibi, sanki tüm bu hastalıklı deneyimi kendisi tasarlamamış gibi nazıkçe adımı söyledi. Tırnaklarımı yanaklarına batırmak istiyordum. Bu elma şekeri kokusuna boğulmuş arabada bir saniye daha geçirmek yerine kapıyı açıp dışarı atlamak istiyordum.

Kucağımdaki ellerim fazlasıyla kıpırtısızdı. Ne kadar hasta olursam olayım, başım ne kadar dönerse dönsün, *klasik travma sonrası stres bozukluğundan* ne kadar mustarip olursam olayım, Elizabeth Baine gibi birinin önünde kendimi bırakmamam gerektiğini biliyordum. “Evet. Jewell¹⁸.” Sesim düz, neredeyse umursamaz çıkmıştı. “Bir nevi onun adını taşıyorum. Adımı doğum taşları listesinden seçti, yani ikimiz de birer mücevheriz. Anladınız mı?”

Baine biraz arkasına yaslanıp yüzümü inceledi. Onun yüz hatlarına odaklanmak zordu, ben de gözlerimi kapattım.

“Jasper’ın¹⁹ adını da bu şekilde mi seçti?” Jasper’ın ismi karanlık bir akıntı gibi içimden geçerken çenemi kastım, parmaklarımı bir yumruk hâlinde sıktım. Gözlerimi açtığımda Baine yeniden gülümsedi. *Bingo*, diyordu gülümsemesi. “Endişelenmene gerek yok. Biz bir araştırma grubuyuz. Sadece araştırmamızı yaptık, o kadar.” Sesi yatıştırıcı, avuç içleri yukarıya dönüktü. “Ve biraz daha fazlasını ilerlememize yardım edeceğinizi umuyoruz.”

“A–anlamıyorum.” Dilim ağzıma yabancılaşmıştı; dişlerime dokunan ıslak bir kastan ibaretti.

Baine tableti kucağıma doğru kaydırды ve hızla birkaç ekran arasında geçiş yaptı. “Fazla vaktini almayacak. Sadece işvereniniz ve ikametgâhı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyoruz. Bizim için birkaç soruya yanıt verirsen, bizimle iletişimini sürdürürsen –belki birkaç resim gönderir, ilginç bir şey görmek hâlinde bize söyleyebilirsen mesela– çok minnettar oluruz.” *Minnettar* derken bana

18 Jewell adı, İngilizcede mücevher anlamına gelen jewellery sözcüğüne gönderme yapmaktadır. Opal de mücevheratta kullanılan bir kıymetli taşdır. (ç.n.)

19 Jasper, siyaha çalan yeşim anlamına gelir. (ç.n.)

yeniden tableti gösterdi. URL'yi görünce görüşüm hoş olmayan bir şekilde bulanıklaşsa ve bakiyede fazladan bir virgül olsa da kendi PayPal hesabıma baktığımdan adım gibi emindim. Midem kasıldı.

Baine'in benden ne istediğini bilmiyordum ama ona ne söyleyeceğimi biliyordum. Birisi gösterişli bir arabayla gelip hakkınızda çok şey bildiğinde –nerede çalıştığınızı, annenizin nasıl öldüğünü ve küçük kardeşinizin adını mesela– sizi rahat bırakmalarını sağlayacak ne varsa sayar dökersiniz.

Aslında bu zor bir şey de olmamalıydı. Bazı şehir dışından gelenlerin Starling Malikânesi'nin fotoğraflarını çekmesinden bana neydi? Haftada kırk saat evini temizlemek dışında Arthur'a ne borcum vardı?

Ama yanıt beynimle dilim arasında bir yerde kaybolup gitmiş, boğazıma takılmıştı. Paltosu omuzlarıma çok ağır geliyordu.

Baine tabletini geri aldı. “Tabii mülkten başka bir şey getirirsen onu da senden satın almak isteriz.” Kapının anahtarından göğüs kemiğime soğuk alevler uzanıyordu. Anahtara dokunmamaya çalışıyordum. “Jasper'ın eBay'de başka bir şey listelemesine gerek kalmayacak. Sonuçta Stonewood'un standartları epey yüksek.” Sesi tatlı, neredeyse özür diler gibiydi; oynadığı oyundan hoşlanmasa da onu kazanmaya mecbur gibiydi.

İçimde yükselen panik ve öfke sisinin altında bir yerlerde, onun verimliliğine neredeyse hayranlık duyuyordum. İç organlarımla röntgenini okuyan, her yarayı ve çatlağı tam olarak gösteren bir doktor gibiydi. Böyle düşününce yanıtlım yumuşadı ve kolaylaştı. “Tamam.”

Baine dizime onaylayan bir tavırla hafifçe vurdu. Ben onlara Starling Malikânesi hakkında gördüğüm, düşündüğüm ya da tahmin ettiğim her şeyi anlatırken, Hal arabayı bahçe kapılarının yanına çekti. Oldukça boktan bir iş çıkarmıştım; kronolojik sırayı tamamen yok sayıyor, bazı şeyleri iki kez anlatıyor, ünsüz harfleri yutuyor ve düşüncelerimin ihanetin ve sahte elma aromasının ekşi kokusunun da etkisiyle raydan çıktığını hissediyordum ama onlar bunu umursamıyor gibi görünüyorlardı. Tabletten bana küçük kırmızı bir ışık göz kırptıyordu.

Sonunda kelimelerim tükendi ve hastalıklı sıcakta iki yanıma sallanarak ve gözlerimi kırpiştirarak sustum. Baine üzerimden uzanıp kapıyı açtı. “Teşekkür ederim, Opal. Yakında daha detaylı konuşacağız.” Sendeleyerek temiz kış aydınlığına çıktım; hava yüzümü iki soğuk el gibi kavradı.

Üzerimdeki ağaçlar titredi. Dallarından bir kuş bulutu yükseldi, dağıldı, birleşti ve bize doğru ötmeye başladı.

Baine pencereden sarkmış, onları izliyordu.

“Görünüşe göre bunu yırtıcılardan kaçmak için yapıyorlar.” O anda neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. “Sürülerini böyle oluşturuyorlar. Buraya bir kuş bilimci getirdik, o bize bunların genetik olarak farklı bir popülasyon olsa da dikkate değer bir özelliklerinin olmadığını söylemişti. Ama yakınlardaki doğal yırtıcı hayvanların sayısının az olduğu göz önüne alındığında, bunu” –başıyla sığırcıkların rüzgârda duman gibi dönüp durduğu gökyüzünü işaret etti– “normalden daha sık yapıyorlarmış.”

Sallanmaya devam ederken ona bakıp gözlerimi kırpiştırdım. “Yani?”

Bakışları nihayet gökyüzünden ayrılıp bana döndü. Kuşların karanlık, vahşi siluetlerinin göz aklarındaki yansımasını hâlâ görebiliyordum. “Yani doğal olmayan yırtıcı hayvanların var olup olmadığını bilmek isteriz.” Pencere yukarı doğru kayarken Baine bana sahte, endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. “İyi görünmüyorsunuz. Sakin ol, tamam mı?”

Arabanın bir tepenin zirvesinde gözden kayboluşunu izledim. Kafamda 10’a kadar saymaya çalıştım ama sayılar ait oldukları yerde kalmıyordu, bu yüzden pes edip yakamın altından anahtarı çekip çıkardım. Elimde ağırlaşmıştı sanki.

Garaj yolu o gün daha da kısalmış gibiydi; ağaçların arasından hızlıca dönmek, ön basamaklarda başımın dönmesine ve nefes nefese kalmama neden oldu. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım ama parmak eklemlerim ahşaba değmeden kapı hızla açıldı.

Arthur kaşlarını çatmış, olanca somurtkanlığı ve her zamankinden daha da belirgin kamburuyla bana ters ters bakıyordu. Çenesinde sararmış bir morluk vardı ve bir gözündeki damar-

lardan biri patlamıştı. Beni küstah bir tavırla şöyle bir süzdü ve “Geç kaldınız,” dedi.

Kapının arkasında bana haddimi bildirmek için sinsi sinsi gelişimi beklediğini düşünmek bana çok komik gelmişti, bu nedenle güldüm.

Sonra ayakkabılarının üzerine kustum.

Arthur gece uyumamıştı. Sis bir hafta içinde ikinci kez yükselmişti –son birkaç yılda giderek daha sık yaşanan rahatsız edici bir tesadüftü bu– ve saatlerini bıçağını kaldırmış, var olmaması gereken bir şeyin çıkardığı seslere; pulların duvar kâğıdı üzerindeki hışırtısına, pençelerin parke zeminlerdeki takırtısına kulak kesilerek geçirmişti. Sonra onu spiral merdivenlerde yarı oluşmuş, zayıf ve Ev’in zekice tasarlanmış labirentinde kaybolmuş hâlde bulmuş ve bir kez daha hiçliğin içine savurmuştu.

Sonra da annesinin kanepesine çökmüş, kendisinden önce gelen tüm Muhafızlar’ın bakışları karşısında güneşin doğmasını beklemişti. Opal’in aşırı gürültülü kapı vuruşu ve aşırı parlak gülümsemesiyle gelmesini, Ev’in amansız uğultularıyla dolmasını.

Güneş doğdu, solgun ama ılıktı. Opal gelmedi.

Belki de günlerini ev işleri ve ufak tefek hırsızlıklarla geçirmekten bıkmış ve önceki akşam kapıdan maaş çeki ve çarpık dişleriyle bir daha geri dönmeyi düşünmeden çıkıp gitmişti. Bu elbette en büyük tutkusuydu ve buna zerre kadar üzülüyordu.

Pencerelerden dışarı bakarak, Gorgoneion’un kabuk bağlamış çizgilerini kaşıyarak volta atmaya başladı. Ev de huzursuzdu, ayaklarının altında yerleşip yer değiştiriyordu. Ateş yanmaya devam etmeyecek, çekmecelerdeki çatallar ahenksizce tıngırdayacaktı. Altından geçerken mutfaktaki ışık parladı, ampul kederli, gri bir göz gibi ona baktı.

Kendisini kaşlarını çatmış, üçüncü katın penceresinden dışarı, ufka bakarken buldu. Bahçe kapılarının hemen üzerinde, yolun yakınında, siyah bir kuş sürüsü gökyüzüne yükseliyordu. Arthur sadece şekillerinden, gri fonda oluşturdukları öfkeli örüntüden bu insanların geri gelmiş olduğunu anladı.

Kuşların mülk sınırlarının üzerinde karşı sinekler gibi daireler çizdiklerini, etrafı izlediklerini, vızıldadıklarını hissetmişti. Kapının önünde rölantide duran araçları görmüş, geride bıraktıkları sensörleri ve kabloları sökmüştü. Bahçe kapılarına sıkıştırılmış zarif kartvizitleri bulmuş, sıkıcı kurumsal mektupları almış ve ikisini de yakmıştı.

Arthur, eski Muhafızların kayıtlarını, bunların onları arayan ilk yabancılar olmadıklarını bilecek kadar fazla okumuştı. Kâşiflerin, gazetecileri, tarikatçıların, casusların, Gravelylerin ve lanet olası avukatlarının biri gelip biri gidiyordu. Hepsi de aynı şeyi istiyordu: sömürmek, çıkarmak, kâr elde etmek, kapalı kalması gereken kapıları açmak. Bu nedenle de hikâyelerin ve sığırcıkların peşine takılıp bahçe kapılarına dayanıyorlardı.

Hiçbir zaman daha ileri gidememişlerdi. Muhafız'ın görevlerinden biri de duvarları korumak, toprağı taze ve sıcak birkaç damla kanla beslemek, böylece kimin Starling olduğunu ve olmadığını asla unutmamasını sağlamaktır.²⁰ Elizabeth Baine, onun mülküne asla ayak basmayacaktı; görüldüğünden çok daha akıllı değilse tabii.

Ya da daha sabırlı, diye düşündü Arthur. Bunun için Arthur'un anahtarı olmayan son kapıdan da geçmenin bir yolunu bulmasını beklemesi gerekecekti. Karanlığa inip önceki Muhafızların hiçbirinin başaramadığı şeyi yapmasını. O zaman, kapı önünde ardına kadar açılacaktı ama bunun bir önemi olmayacaktı çünkü o zaman Ev yalnızca bir ev olacaktı ve altında solucanlardan ve morsalkım köklerinden başka hiçbir şey kalmayacaktı.

Sığırcıklar yeniden dallara yerleşti. Araba gitmişti.

Bir dakika sonra Arthur kapıların açıldığını hissetti. Alnını sertçe cama bastırdı.

20 Örneğin 1970 yılında Steve Burroughs adında genç bir adam, Starling Malikânesi'nin 'önemli bir ruhsal enerjiye' sahip bir yer olduğuna kani olmuştu. Bahçe kapılarından içeri alınmayınca, doğu duvarının altından bir tünel açmaya çalışmıştı. Üç hafta boyunca kayıptı. Dönüşünde annesinin en büyük dileğini yerine getirerek ruhbanların arasına katıldı. Nedeni sorulduğunda, Cehennem'i gördükten sonra Cennet'i görmenin makul görüldüğünü söylemişti. Eva Starling'in günlüğündeki ilgili kayıta sadece şunlar yazıyordu: Ev: 1, *Budalalar*: 0.

Ağaçların arasından siyah bir kare hâlindeki paltosunun yuttuğu, kızıl saçlarının arasında yüzü bembeyaz parlayan, sıska bir kızdı bu. Bu görüntü gözüne tamamen ve tehlikeli bir şekilde doğru gibi geldi; sanki kızın her zaman onun giysilerini giymesi ve onun Ev'ine doğru yürümesi gerekiyormuş gibi. Bunu söylemek zordu ama yüzün kendisine yönelmiş olabileceğini düşündü; bu ihtimal tüm yara izlerini kaşındırdı.

Bu bir kaşıntı değildi elbette. Bu, okuldan döndüğünden beri tatmin edemediği o sıkıcı, çocuksu açlıktı. Luke ona birkaç mektup göndermişti ama Arthur onları açmadan yakmıştı. Luke her zaman fazla yumuşak ve fazla tatlı olmuştu; Starling Malikânesi'nde bir saat geçirse, çığlıklar atarak kaçır ve bir daha geri dönmezdi.

Opal'in yaklaşmasını izlerken, nedense içinden *Sürekli geri geliyor*, diye geçirdi.

Ev etrafında iç geçirdi. Hangisini azarlamaya çalıştığından emin olamayarak, parmaklarının eklemlerini pencere pervazına saplayacak kadar bastırdı.

Kapıyı açtığında kendini olabildiğince taviz vermez ve memnuniyetsiz göstermeye çalıştı ama Opal bunu fark etmedi. Garip bakışları, koyulaşmış gözleri ve kanı çekilmiş yanaklarındaki belirgin çilleriyle ona baktı. Güldü. Ve sonra...

Arthur ince safrayla damlalarıyla kaplanan ayakkabılarına baktı.

Opal hafifçe sallanarak ağzını koluna sildi ve boğuk bir sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Arthur hiçbir şey söylemeden salonu işaret etti. Opal eşikte biraz sendeledi ve Arthur'un elleri haince geri çekildi. "Banyo?" Sesi kayıtsızdı. Opal başını salladı, dudakları bembeyazdı.

Ayak sesleri genellikle kaçmaya hazır bir hayvanınki gibi hafif ve sinsiydi ama şimdi kasları gevşemiş, ayakkabılarını sürterek ağır ağır yürüyordu. Arthur'un kolu kızın sırtında, havada duruyor, ona pek dokunmuyordu.

"Üzgünüm, dostum. Arthur, yani. Yani, Bay Starling. Ayakkabılarınıza öyle yapmak istemedim." Cümleleri sanki birisi içlerindeki noktalama işaretlerini silmiş gibi garip, düz bir ritimle ilerliyordu. "Temizleyeceğim, bana sadece bir saniye ver."

Sesinde, adamın midesinin suçluluk duygusuyla kasılmasına neden olan kaygılı bir ton vardı. Sanki Ev'in durumunu umursuyormuş gibi, sanki küveti canı sıkıldığında bilerek fazla doldurup da karanlık bir zevkle tavandan damlayan suyu izleyen o değilmiş gibi.

Kızı banyoda klozetin kapalı kapağına oturttu ve ona bir bardak musluk suyu verdi. Kız suyu içerken, Arthur fayansın üzerine beceriksizce diz çöktü; kıza giysilerindeki şekerli, kimyasal kokuyu alabilecek kadar yakındı. Oda hatırladığından çok daha küçüktü; dirseğini çaktırmadan duvara sürttü. Duvar onu umursamadı.

“Teşekkürler. Dağınıklık için özür dilerim. Hepsini halledeceğim...”

Arthur utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Endişelenme.”

Opal suları sıçratarak özensizce başını salladı. “Tamam. Tamam, elbette.” Alnı ter damlalarıyla kaplamış, boynu kızarmıştı.

“Paltonuzu çıkarayım mı? İşte.” Arthur üst düğmeye uzandı ama Opal o kadar sert bir şekilde geri çekildi ki arkasındaki por-selen rezervuar salladı.

“Hayır. O benim.” Gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve kaşlarını çattı; sanki Arthur'un yüz hatlarına tam olarak odaklanamıyordu. Yakından gözleri tuhaf görünüyordu; gözbebekleri şişmiş ve camlaşmış, irisleri ince gümüş halkalara dönüşmüştü.

“Sen-kafan iyi mi?” Arthur neredeyse rahatlamıştı; sorunlarının çok azı sıradan şeylerdi.

Opal gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar güldü. Gülüşü boş ve kırılğan bir seda olarak fayanslarda yankılandı ve kızı nefes nefese bıraktı. “Ah, cehenneme git Arthur Starling.” Zorlukla yutkundu. “Özür dilerim, beni kovma, sadece biraz araba tuttu gibi çünkü Hal bombok bir sürücü ve tüm o manşetleri okumak zorunda kaldım. Bu çok komik çünkü bu kasabadaki talihsizliklerin çoğu haberlere bile çıkmıyor. Üçüncü sınıftayken tavan Jasper'ın masasından bir metre kadar uzağa çöktü²¹ ve en son yüzmeye gittiğim-

21 Muhlenberg İlköğretim Okulu'nun çatısının bir kısmı çöktüğünde Jasper beşinci sınıftaydı. Bakanlık denetiminden kesin bir sonuç çıkmadı; enkazdaki çürüme ve küfün derecesi göz önüne alındığında, belki de beşinci sınıfın üstünde bir hayvanın ölmüş olabileceğini öne sürdüler.

de ayağım eski bir çapariye takıldı ve neredeyse boğuluyordum ve...” Nefes almak için duraksamak zorunda kalmıştı. “...ve daha önce kazaya ait hiçbir görüntüye bakmamıştım– bu bir kazaydı, Memur Mayhew gidip kendini *becerebilir*–” Dudaklarını sertçe birbirine kenetledi.

Suçluluk duygusu, bir asit gibi Arthur’un midesinden boğazına kadar yükseldi. Eden’da kaza olmazdı.

Opal’in dudakları gevşedi. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ben de sabahımı seninle ve o tüyler ürpertici evinle ilgili yirmi soruya muhatap olarak geçirmek istemezdim.”

Borular duvarlarda vınladı ve Opal dalgın bir şekilde özür dileyerek küvetin dökme ucunu okşadı. Arthur fark etmemiş gibi davrandı.

Bardağı Opal’in elinden aldı ve yumuşak bir sesle, “Biri beni mi sordu?” dedi.

“Evet. Yürüyordum ve kurumsal bir bayan, içinde ucuz bir oda spreyi bulunan güzel bir arabayla yanıma geldi ve bana...”

“Yürüyor muydunuz?”

Opal ona yine dengesiz bir şekilde kaşlarını çattı. “Söyledim ya.”

“Neden yürüyordunuz?” Erkek kardeşiyle neredede yaşadığını bilmiyordu ama oraya en yakın ev en az bir buçuk kilometre uzakta idi ve o sabah hava soğuktu.

Kafası güzel olan Arthur’muş gibi heceleri vurgulayarak, “Çünkü işe gelmem gerekiyordu,” dedi.

“Peki, siz neden...” Arthur birdenbire kendini çok aptal hissetti. “Arabanız yok tabii.”

Opal dudağını kıvırdı. “Her neyse, o bayan beni arabayla bıraktı ve sonra da seni gözetlemem için bana para verdi, bu yüzden geciktim.”

Arthur’un parmakları uyuştı. *Elizabeth Baine görüldüğünden daha akıllı olmalı*, diye düşündü soğukkanlılıkla.

Opal’e baktı; parmaklarıyla dizlerini kavramış duruyordu, giysileri hastalıklı ve tatlı bir şeyler kokuyordu ve çatık kaşları, gözlerindeki korkunun kara hatırasını gizlemekte yetersizdi.

O anda annesinin ona evcil hayvan almasını yasaklamasının gerçek sebebini hatırladı: Kapıyı bir kez açtığınızda, içeri başka nelerin girebileceğini bilemezsiniz. Veya dışarı nelerin çıkabileceğini.

Çocukken onun kurallarına uymaz, yalnızlıktan yarı delirmiş hâlde topuklarını duvarlara vururdu ama şimdi–banyosunun zemininde, görüldüğü kadar cesur olmayan, yalan söyleyen, hırsızlık yapan ve onun olmayan parayı kazanmak için soğukta yürüyen bir kızın başında öfkeyle titrerken– annesinin haklı olduğunu biliyordu.

Aniden ayağa kalktı. Sınır duvarlarının devriyeye, muhafazaların bakıma ihtiyacı olacaktı. “Gitmem gerek.”

Opal, sesinin sertliğinden ve yüksekliğinden irkilerek geri çekildi. Başka bir gün olsa duygularını sert, plastik bir gülümsemenin arkasına saklardı ama şimdi ona dürüst bir bakış atmayı tercih etmişti. Opal’in yüzünde sitem ve ihanete vardı, sanki birkaç dakikalığına ondan korkmayı unutmuş ve bu hatırlatmaya kızmış gibiydi. “Ben onlara...” Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Onlara hiçbir şey söylemedim. Valla.”

Ağzından dökülen kelimeler ucuz ve sahte plastik inciler gibiydi; ona verdikleri her neyse doğal yalan söyleme yeteneğini elinden almış olmalıydı. Arthur umursamaz, alaycı bir ifade takındı. “Neden bu kadar kafaya taktığınızı anlayamıyorum. Onlara ne isterseniz söyleyin.”

Bunu söylerken çok zorlanmıştı. Kapılar kilitli kaldığı sürece kimi taciz ettiklerinin, uyuşturduklarının veya tehdit ettiklerinin önemli olmadığını, kendisinin Muhafız, hem de son Muhafız olduğunu ve kaç kez geri dönerse dönsün, bu kızın iyiliğinden daha fazlasının tehlikede olduğunu hatırlarken.

Opal’i hasta ve kafası karışmış, kollarını kendine dolamış hâlde banyoda bıraktı. Tavandan alçı parçaları ufalanıp kafasına birer parmak gibi çarparken, yanından geçtiği duvarın kâğıdına tırnağını batırdı.

ON BİR

Sonraki birkaç saati kanepede uzanmış, yüzüm minderlere gömülü, evi saran bahar kokusunun ağzımdaki o şuruplu tadı uzaklaştırmasına izin vererek geçirdim. Her an Arthur'un dönüp bana saldırmasını bekliyordum ama benden uzak duruyordu. Sokak kapısının iki ya da üç kez açıldığını ve elinde olmayan bir telefonla konuşuyormuş gibi kısık sesle mırıldandığını duydum.

Öğleye doğru kalktım, mutfak lavabosuna kustum ve elimde bir kova ve bir bez parçasıyla ağır ağır ön koridora gittim. Ama pisliğim çoktan temizlenmişti bile; geride nemli bir nokta ve hafif limon kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

Öğleden sonranın geri kalanı yavaş geçti. Gönülsüzce örümcek ağlarını topladım ve zaten tozunu almış olduğum şeyleri yeniden sildim. Çoğunlukla, ev bir evcil hayvan ya da bir insanmış gibi, arada duvarlarına yaslanarak, avuçlarımı tırabzanlarının üzerinde gezdirerek öylece dolaştım. Duvar omzumun ağırlığıyla azıcık çöktüğünde ya da ellerimin altındaki ahşap biraz ılıksa, kendi kendime bunun o oda spreyinin içinde her ne varsa onun bir yan etkisi olduğunu söylüyordum.

Sonra kendimi yine kütüphanede buldum. Çoğu günün sonunu burada getiriyordum. Buranın kokusunu, tozlarını, ışığını, belki de sessizliğini seviyordum. Bu odada hiçbir yankı, gıcırtı ya da ani ses yoktu; iki parmağımı ağzıma sokup ısıklık çalsam bile, sesimin daha dudaklarımdan çıkmadan odanın içinde boğulacağını hissediyordum.

Pek de rastgele olmayan şekilde bir kitap seçtim. Parmaklarımı avucumda bir çeşit statik sıcaklık hissedene kadar ciltlerin üzerinde

gezdirmek gibi tuhaf bir alışkanlık edinmiştim. (Arthur bir kez beni bunu yaparken yakalamış ve “Ne yapıyorsun?” demişti. Ben de ona, “Hiçbir şey!” demiştim. Sonra da gözünün onda olduğunu bilmesini ister gibi, sert bakışlarını uzun süre rafa dikmekle yetinmişti.)

Güneşin her zaman sayfaya eğik bir şekilde düştüğü o berjere yerleştim ve kitabın açılmasına izin verdim.

Bu, ellerimin altında pul pul dökülen ve çatlayan ucuz sarı kâğıda basılmış bir Hopi folkloru koleksiyonuydu. Sayfalar baştan sona yuvarlak içine alınmış ve yıldızlarla işaretlenmiş “*sipapú*” sözcüğüyle ve kenarlara yazılan açıklamalarla doluydu.²²

Aslında fazla okuyamayacak kadar yorgundum ve başım çatlıyordu ama sayfaların arasından bir şey kayıp kucağıma düştü. Dümdüz bastırılmıştı ama birkaç yüz kez katlanmış gibi derin kat yerleriyle bölünmüş tek bir defter sayfasıydı. El yazısı kare ve sadeydi. Alt yarısı yırtılmıştı.

Sayfadaki ilk iki kelimeyi okudum: *Sevgili Arthur*.

Sonra, *Keşke tereddüt etseydim*, diyecektim. *Keşke dürüstlüğü, mahremiyeti, doğruyu ve yanlışı önemseyen türden bir insan olsaydım*. Ama değildim.

Kollarımı Arthur’un paltosunun içine soktum ve sayfayı cebimin derinliklerine attım. Maaşımı almak için sakince oturma odasına gittim ve sonra evden çıktım. Hava, ayak seslerimi yutuyordu.

Sadece bir kez, sokak kapısının önünde durdum. Kendime sadece yorgun olduğumu ve motele geri dönmekten korktuğumu söylesem de aslında evden ayrılmak, her biri bir felaketi temsil eden kırmızı noktalarla dolu o haritaya adım atmak istemiyordum.

Kendime *ödlek* ve *aptal* da dâhil olmak üzere pek çok kötü sıfat taktım ve oradan ayrıldım.

Ağaçların altında bekleyen karanlık bir şekil vardı. Bir an farların ve lastiklerin, Starling Malikânesi’nin geniş ön camdaki yansımasını gördüm ve panik içimi sarmaya başladı. Ama garaj yoluna park etmiş bu şey şık ve siyah değildi. Aslında Elizabeth Baine’in arabasının tam tersiydi: kaportası ezilmiş, boyası zamanla tozlu

22 Sipapú, kabaca “ortaya çıkma yeri” anlamına gelen bir Hopi sözcüğüdür ve genellikle yeryüzündeki bir delik veya derin bir mağara olarak tasvir edilir.

deniz salyangozu rengine dönmüş, milattan önceden kalma bir kamyonetti. Mat siyah lastikleri yepyenydi ama jantları turuncu pas lekeleriyle kaplanmış, pencereleri örümcek ağıları gibi toz çizgileriyle bezenmişti; sanki araç birkaç dakika öncesine kadar sarmaşıklarla kaplıydı.

Arthur sürücü kapısının yanında, bileğinin birkaç santimini gösteren kabarık paltosunun içinde üzgün ve sıkılmış bir tavırla dikiliyordu. Garaj yolunun ortasında sert ve batan güneşin loş ışıklarıyla gölgelenmiş yüzüyle dururken göz korkutucu görünmeliydi ama benim deneyimlerime göre korkutucu erkekler diğer insanların kusmuklarını temizlemezlerdi.

Yanına yaklaşınca durdum ve kalçamı tekerleğe iyice bastırdım. “Selam.”

Sert bir baş sallama.

Çenemle kamyoneti gösterdim. “Kimin arabası?”

Dudakları seğirdi. “Babamın. Sevdığı...” Sustu. Görünüşe göre bana babasının nelerden hoşlandığını söyleyemeyecekti. Bunun yerine yan aynayı ayarladı; jestleri nazik, neredeyse saygılıydı. “Temizledim. Pek kullanılmadı, şeyden beri...”

Sözünü bitirmesini beklemeyi, sessizliğin onu Orta Çağ’dan kalma bir işkence askısındaymış gibi germesine izin vermeyi düşündüm ama ruhumdaki merhamet kırıntısı galip geldi ya da belki sadece yorgundum. “Şu anda burada tam olarak ne oluyor?”

Arthur aynayı bırakarak nefes verdi. “Olan şu; senden eve yürüyerek gidip gelmemenizi istiyorum.”

“Bu senin–” Dilimin ucundaki kelimeyi güçlkle yuttum. “Yani beni arabayla götürmeyi mi teklif ediyorsun?”

Gözleri ilk kez benimkilerle buluştu, tanımlamayı reddettiğim bir duyguyla parlıyordu. “Hayır.” Kaskatı kolunu uzattı; parmaklarının arasında bir şey şingirdiyordu. Bu başka bir anahtardı ama eski ve gizemli değildi. Başına Chevy sembolü kazınmış, anahtarlığında küçük bir plastik el feneri bulunan ucuz bir metaldi. “Size bir araba teklif ediyorum.”

Anahtarı almak üzere uzattığım elim havada donakaldı.

Bu bir şamdan ya da palto değildi; zengin bir çocuğun asla kaçırmayacağı bir şeydi. Bu istemediğim bir ayartma, ödeyemediğim bir borçtu. Annemin tüm hayatı iyiliklerden, hayır işlerinden, karşılıksız çeklerden ve haplardan oluşan bir iskambil kulesiydi. Hiçbir zaman fatura ya da park cezası ödememiş, etiketleri soyunma odalarında sökmüştü ve tanıştığı herkese en az yirmi dolar borcu vardı. Öldüğünde iskambil kulesi üzerimize çöküverdi; hurdalık Corvette'i, erkek arkadaşı hapları aldı ve devlet Jasper'ı da almak için elinden geleni yaptı. Elimizde kalan tek şey, 12 numaralı odaydı.

Ama ben bizim için gerçek bir şey; dilek ve hayallerden ziyade taştan ve ahşaptan oluşan bir kule inşa etmeye çalışıyordum. Elimden geldiğince çalışıyor ve yetmediği yerde de çalışıyordum; kimseye bir çöp bile borçlanmamıştım.

Anahtarları almadan elimi paltomun cebine soktum. Çalınan mektup, suçlayıcı bir hışırtı yarattı. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Arthur'un gözleri kısıldı, kolu hâlâ aramızda kaskatı uzanıyordu. "Sonsuza kadar değil tabii. Buradaki işiniz bitene kadar." Gözlerinde bir parıltı daha belirdi; acının karanlığıydı bu. "İnsanların bu yer hakkında soru sormasından hoşlanmıyorum."

"Yaa."

"Bunu da alın." Bunu sanki sonradan aklına gelmiş gibi dikkatsizce söylemişti ama paltosunun cebinden çıkardığı kâğıt parçası düzgün bir kare şeklinde katlanmıştı. Kâğıdı parmaklarını benimkilere değdirmemeye özen göstererek Chevy'nin anahtarlarıyla birlikte elime koydu.

"Yoo ben, ...bu bir *telefon* numarası mı?" Yediler eski moda fontlarla yazılmış, alan kodu parantez içine alınmıştı. Eden'da neredeyse hiç kimse alan koduyla uğraşmazdı; Mississippi'ye kadar ki bölgenin kodu 270'ti ve Mississippi'nin ötesinden kim gelip de burayı ziyaret edecekti ki? "Ne zamandan beri telefon numaran var? Ya da bir telefonun?"

Bir kıza numaranızı verdikten sonra alaylarını sineye çekmek gerçekten zordur ama Arthur takdire şayan bir çaba gösteriyordu.

"Size numaramı vermemiş olmam, bir numaram olmadığı anlamına gelmez." Kanıt olarak cebinden mat siyah bir kare çıkardı ve kareyi başparmağıyla işaret parmağı arasında beceriksizce sıkıştırdı. Ekranı film kaplıymış gibi görünüyordu. Henüz plastik kapağını bile çıkarmamıştı. "Eğer o insanlar sizi bir daha rahatsız ederse..." Elimdeki kâğıda bakarak omuz silktilti.

"Tamam." Bev beni evlat edinmek istemiş ya da Jasper bir dersinden B+ almış kadar büyük bir şaşkınlık ve şüpheyile anahtarlara ve telefon numarasına baktım.

"Tamam. Peki, onlar kim? Ve ne istiyorlar—ah, hadi *ama*."

Bana yanıt vermek yerine, ayakkabılarının altındaki zemini çıkırtıdarak yanımdan geçti; omuzları dimdikti. Arkasına bakmadan Starling Malikânesi'ne girdi ve gözden kayboldu.

Kamyonetin sürücü koltuğuna oturdum; ellerim garip bir şekilde terliydi. Ehliyetim yoktu —bu gerçeği daha sonra, en komik görüldüğü anda Arthur'la paylaşmak üzere saklı tutuyordum—ama araba kullanmayı biliyordum. Annem öğretmişti. Corvette'ini ne kadar sevdiğini düşününce küçük sayılabilecek bir çocuğu direksiyona geçirmeyeceğini tahmin ederdim ama kendisi de tatlı yemeyi tatlı yemediği sürece sevmeyen türden bir insandı. Direksiyona ellerimi en son koyduğumda o yolcu koltuğundaydı; başını geriye yaslamış, gözlerini kapatmış, sanki hiçbir şey ters gitmemiş ya da gitmeyecekmiş gibi gülümsüyordu.

Kontaktaki anahtarı çevirirken başımı kaldırıp baktım. Evin en yüksek, yaklaşan gecenin içinde yumuşak altın rengine çalan penceresinde tek bir ışık titriyordu. Camın önünde yalnız bir silüet, sırtını dünyaya dönmüş, öylece duruyordu.

Jasper hâlâ geri dönmemişti (Ona öldürüldüysen ya da bir tarikatata katıldıysan bana haber ver yazmıştım, o da bana öldürülmedim yazmış ve ardından Lord Zenu'nun lütfuyla diye eklemişti) ve o yokken 12 numaralı oda çok sessizdi. O gece sık sık uyandım.

İlkinde beni etkileyen, lastiklerin ıslak kaldırımındaki sesi ve aniden parlak siyah bir arabanın park alanına girdiğine ilişkin inançtı. İkincisinde annemin boğulduğu, ağzının sessiz bir çığlıkla açıldığı,

saçlarının kızıl yosunlar gibi uçtuğu ve benim uzaklaşıp onu karanlığa bıraktığım o eski, kötü rüyaydı

Kombinin derecesini arttırdım ve o gülünç paltoya iyice sarındıktan sonra yorganın altına girerek göğsümdeki nehir suyunun soğuk anısını geri ittim.

Üçüncüsü de çöp bidonunun altında yaşayan Şirret'ti. Beni her zamanki stratejisiyle, pencerenin dış pervazına oturup yırtıcı bir dikkatle bana bakarak uyandırınca, atalarımın kalma bir memeli içgüdüğü tüylerimi diken diken etti. Yatakta gerinip çıplak ayağımın kapı kulpunu tekmeledim ama onu üzerine tünediği pervazdan sanki şafak vakti bana ruhumun derinliklerini görüyormuş gibi bakması tamamen bir tesadüfmüş gibi otoparka bakmaktan bir an bile alıkoyamadım.

Kamburlaştırdığı kürek kemiklerine baktım ve bu kadar yardıma muhtaç bir şeyin nasıl kasten bu kadar nahoş olabileceğine hayret ettim ve sonra ceketimin cebinden Arthur'un numarasını çıkardım.

Mektup da beraberinde geldi.

Onu unutmamıştım; sadece odaya döndüğümde içimden onu okumak gelmemişti. Az önce kusmuğumu temizlemiş ve bana babasının kamyonetini vermiş birinin evinden çaldığım mektubu okumak bana bile çok alçakça gelmişti anlaşılan.

Ama artık Arthur'un sırlarla dolu kocaman bohçasından yırtılmış bir parça gibi yatağın üzerinde duruyordu ve hiçbir şey benim için çok alçakça değildi.

Sevgili Arthur,

Umarım bu mektubu alman uzun sürer ama bir gün alacağını biliyorum. Okumayı pek sevmem ama diğer Muhafızların geride bıraktığı her şeyi okudum ve sonunda hepsi böyle yıpranmış, bezmiş hissetmişti. Tıpkı bir bıçağı çok fazla bilersen, incelik kırılmanlaşması gibi. Sonra da talihsiz bir gecede kırılması gibi.

O kadar çok kötü gece var ki. Görünüşe göre sis eskisinden daha sık yükseliyor ve piç kuruları hatırladığımdan daha

da aşağı iniyor. Zeminler sarkıyor ve çatı akıyor. Don Gravely'nin oğulları yine kargalar gibi mülkün sınırlarını gagalıyor. Gravely'nin daha iyisini bildiğini düşünebilirsin ama o açgözlü biridir ve bazı sabahlar ben de koğuşlarda gezinemeyecek kadar yorgun oluyorum. Baban uykumda konuştuğumu söylüyor.

Bilmiyorum. Belki aşağıda her ne varsa huzursuz olmaya başlamıştır. Belki de Ev varisi olmadan daha zayıftır. Belki de sadece yaşılanıyorum.

Bildiğim şey şu ki er ya da geç –muhtemelen geç– Starling Malikânesi'nin yeni bir Muhafız'a ihtiyacı olacak.

Bu senin doğuştan hakkın, Arthur. Kaçtığın gece sana bunu söylemiştim, değil...

Mektubu art arda beş altı kez okudum. Her seferinde sayfadan farklı kelimeler sivriliyor, gözüme daha büyük fontlarla yazılmış gibi görünüyordu: *sis yükseliyor, Gravely'nin oğulları, aşağıda her ne varsa, doğuştan gelen hakkın*. Sonra oturup motel saatinin tıknaz kırmızı rakamlarına bakıp düşünmeye başladım.

Gidemez, dedim içimden. Denemiş gibi görünüyordu ama anlamadığım bir şekilde o eve bağlıydı. Tıpkı benim gibi bu kasabada kapana kısılmıştı; annelerimizin bize bıraktığı pisliklerden en iyi şekilde yararlanıyorduk.

Ama en azından onun bir evi var, diye geçirdim içimden kıskançlıkla. Onun bir hakkı, bir mirası, ait olduğu bir yer vardı. Ben hiçbir zaman hiçbir yere ait olmamıştım ve ne hayal edersem edeyim, ne kadar öyleymiş gibi davranırsam davranayım, bana ne kadar sıcak ve tanıdık gelse de Starling Malikânesi asla bana ait olmayacaktı. Ben sadece bir temizlikçiydim.

Bir insanın lanetli bir evi kıskanması için ne kadar çaresiz olması gerekiyordu?

Ama sonra çocuğunu veda edecek kadar önemseyen bir annenin mektubunun bulunduğu sayfaya dokundum ve şöyle dedim: *Belki de kıskandığım ev burası değildir.*

Komodinin üzerinde telefonum titredi. Tanımadığım bir numaradan gelen ve uzak bir yerin alan kodunu taşıyan mesajı görünce midem kasıldı: Sohbetimizden keyif aldım. Yakında iletişime geçeceğiz.

Donup kaldım. Baine'in arabasında olan biten her şey benim ayık zihnime asla oturmayan sarsıntılı, uyuşturucu kafasına benzeyen bir halüsinasyon gibi geliyordu. Ama benden ne istediğini ve Jasper'ın adını bir as gibi elinden nasıl çıkardığını hatırlıyordum.

Telefonumu aldım ve mektubun hafif titrek bir fotoğrafını çektim. Tam olarak aradığı türden bir şeydi bu. Bu, o evde kötü ve tuhaf bir şeylerin, *anormal* bir şeylerin olduğunun kanıtıydı. Mektubun uzaktaki bir laboratuvar da lime lime edildiğini ve bir dizi veri noktasına damıtıldığını neredeyse görebiliyordum.

Şirret sanki pencerede utanmadan dilenmiyormuş gibi bana bakmadan açık kapıdan içeri girdi. Arthur'un paltosunun bir katına yerleşti ve ince yünü yoğurmaya başladı; ona dokunma ihtimaline karşı biraz da hırladı.

Hiç düşünmeden, kararımı sorgulamadan fotoğrafı sildim. Mektubu katlayıp cebime koydum ve onun yerine Arthur'un numarasını çıkardım. Aslında sabah altıda atılacak bir mesajın hizmetçi ve ev sahibi ilişkisinin sınırlarının çok dışında olduğunun farkındaydım ama her zamankinden daha erken uyandığında yüzünün aldığı o hâli; gözlerinin kırgın kırmızısını ve kaşlarının kara ağırlığını hayal edince kendime engel olamamıştım.

konserve ton balığın var mı

Üç küçük nokta birkaç kez görünüp kayboldu ve sonra yanıt geldi: Evet. Kim olduğunu sormamıştı; ya ürkütücü derecede kuvvetli bir altıncı hissi vardı ya da –bu düşünce bir balonlu naylona sarılması gerekecek kadar keskin ve kırılgan gelmişti– bu numarayı başka kimseye vermemişti.

Yanıt vermedim.

Yirmi dakika sonra kamyon Arthur'un garaj yolunda önüne park edilmiş, kendi kendine yavaşça tik tak ederken, Starling Malikânesi'nin kapısını çaldım. O sabah havada bitki özsuğu gibi

tatlı, yeşil bir koku vardı ve kuşlar ağaçların arasında neşeyle uçuyordu. Evin üzerindeki sarmaşıklar bana nazikçe el sallayan yeni filizlerle kaplanmıştı.

Arthur beni her zamanki bakışlarıyla, çarpık ve ekşi yüz hatlarıyla selamladı. Önceki günün, banyo zemininde rahatsız bir şekilde çömelmiş, genç ve kararsız yüzüyle bana baktığını, o gülünç plastik bardağı saran yaralı ve kocaman ellerinin bir halüsinasyon olduğuna inanacaktım neredeyse. Çirkin olduğunu neredeyse unutmuştum.

Ama ikinci kez düşünmek için artık çok geçti, bu nedenle hiç düşünmemiş gibi davrandım. “Günaydın! Sana bir şey getirdim.” Paltomu açtım ve Şirret insanların göğüslerini yararak dışarı fırlayan uzaylılardan biri gibi dışarı atıldı. Döşeme tahtalarının üzerine düştü, tısladı ve koridorda kaybolup antika dolabının altına saklandı. Oradan eski moda bir polis sirenine benzeyen bir ses çıkararak sarı gözleriyle bizi izliyordu.

Arthur birkaç saniye boyunca koridora, sonra tekrar bana baktı. “Ne.” Bunu sonunda bir nokta varmış gibi söylemişti. Tekrar denedi. “Ne–neden–”

“Tamam.” Mütevazı bir tavırla omuz silktim. “Sana borçluydum. Bana bir kamyonet verdin.”

“Ben size kamyonet vermedim.”

“Cömert görünmüyor. Ben sana bir kedi verdim.”

Kaşlarını çatmak için tekrar bükmeden önce, ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi ve o anda o kediye kamyonete bindirmek için feda ettiğim yarım litre kana değdiğini düşündüm. Biraz çömelip büfenin altına baktı. Polis sireninin sesi bir oktav yükseldi. “O bir kedi mi? Emin misiniz?” Düzeltti. “Bakın Bayan Opal...”

“Sadece Opal.”

Gözlerindeki o parıltı bir anda kayboldu. “Ben herhangi bir hayvanı sahiplenmekle ilgilenmiyorum, *Bayan* Opal. Ben hiçbir...”

“Başiboş istemiyorsun, değil mi?” diye sordum tatlı bir tavırla. O sırada yanından geçerek eve girmiştik bile. “Onu dışarı atmakta özgürsün. Ama ben olsam iyi bir çift eldiven alırdım.”

Şirret'in Arthur'u oyalayacağına inanarak doğruca kütüphaneye gittim. Hopi folkloru kitabı tam da bıraktığım yerdeydi.

Mektubu sayfaların arasına sıkıştırıp kitabı rafa geri koydum. Arthur'un annesinin "Ev" sözcüğünü nasıl büyük harfle yazdığını düşünerek duraksadım ve kendimi aptal gibi hissettim.

Sonra boğazımı temizledim. "Sadece–bunu güvende tut, tamam mı? Sakla."

Öğleden sonra kütüphaneye döndüğümde kitap gitmişti.

ON İKİ

Arthur, her gün savurduğu tehditlere rağmen Şirret'i dışarı atmadı.

Kedi ilk günü, bir düşman kampına sızan bir casus gibi odadan odaya gizlice dolaşarak geçirdi. Ara sıra kanepelerin ve şifonyerlerin altında ışıldayan gözlerini, kabarık kuyruğunun bir yatak başlığının ardında kaybolduğunu görüyordum. Öğle yemeğinde onu mutfakta, ton balığı dolu küçük bir porselen tabağın üzerine sahiplenici bir tavırla eğilmiş hâlde buluyordum. Ertesi sabah alt kattaki küvette, minik bir plastik tırmıkla birlikte pahalı bir çöp kutusu belirdi ve Şirret en rahat oturma odasına el koydu. Haftanın sonunda imparatorluğunu evdeki her günışığı huzmesini ve yastığı kapsayacak şekilde genişletmişti –ve evde bir önceki haftadan daha fazla günışığı ve yastık olduğuna yemin edebilirdim; sanki ev özellikle delirmiş bir kediye memnun etmek için kendini yeniden düzenlemişti– ve beni istenmeyen bir ricacıya bakan bir kontesin küstah bakışlarıyla karşılıyordu.

Ona süpürgeyle vurdum. “Kayın, Majesteleri.” Havalı bir tavırla gerindi, açıkta kalan bileğimi kanatacak kadar sert ısırıldı ve kuyruğunu bir kedi yavrusu gibi dikleştirerek uzaklaştı.

Onu bir sonraki görüşümde üçüncü kattaki kütüphanede, Arthur'un kucağında olağanüstü bir masumiyetle bir top gibi kıvrılmış yatıyordu. Arthur'un elinin üstündeki taze yaralar, ona dokunmakla kritik bir hata yaptığını gösteriyordu. Ona sitem dolu, *daha önce ne konuşmuştuk* der gibi, sert bir bakış attı. “Isırmak yok, Baast.”

“Pardon, ona ne dedin?”

Arthur birkaç santim sıçradı ve Şirret'in pençeleri bacaklarına kenetlendiğinde yüzünü buruşturarak bana dik dik baktı. "Baast." Bunu alaycı bir şekilde söylemeye çalışmıştı ama boynundaki hafif kızarıklık gözümünden kaçmadı. "Antik Mısır'ın koruyucu tanrıçalarından biri."

"Bunu biliyorum, ahmak."

Kızarıklık çenesine kadar yayıldı. "Üzgünüm, ben..."

"Bu hayvanın hayatının çoğunu bir çöp konteynerinin altında geçirdiğini unutma. Bir keresinde kafasını bir Pringles kutusuna sıkıştırmıştı." Onu kurtardığım zaman edindiğim yaranın izi hâlâ duruyordu.

"Peki, siz ona ne isim vermiştiniz?"

"Ben ona bir isim vermedim. Bev ona Şirret derdi, biz de öyle diyorduk."

Öyle gücenmiş göründü ki gülmekten kendimi alamadım. Bana katılmadıysa da yüzü hafifçe gerilmişti. Gözlerini pencereden dışarı dikti. "Bev kim?"

"Başımın belası." Karşısındaki sandalyeye çöküp bir bacağımı kolçağının üzerine attım. "Motelimizin sahibi ve bana sürekli sataşıyor."

Kara gözleri bana doğru kaydı. "Motelinizin mi?"

Sesi ifadesizdi ama acıma tonuna duyarlıydım. Çenem kasıldı. "Annem bize Garden of Eden'da ücretsiz bir oda tuttu. Kiralar ne kadar, haberin var mı? Perili bir köşk miras almazsan ödemek zorunda olduğun meblağ yani?"

Ona kasıtlı olarak kötü davranıyordum ama kılını bile kıpırdatmamıştı. Sadece bana o gülünç kaşların altında gölgelenmiş gözlerinde gittikçe belirginleşen bir merakla bakıyordu. "Ne—para ne için peki?"

"Muzır neşriyat için." Kahkahasını engelleyemeyeceği kadar hızlı ve doğrudan yanıt vermişti. Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı ve gömlek cebinden bir zarf çıkardı.

Parayı alıp gitmek üzere ayağa kalktım ama kendimi orada oyalanırken buldum; parmak uçlarımı desenli döşemenin üzerinde gezdiriyor, ormanın altın rengi ve gri tonlarla bezenmesini izli-

yordum. “Jasper için,” dedim aniden. “Kardeşim. O–süper zeki ve gerçekten komik bir çocuk; lisedeki çoğu sanat eseri utanç verici ama videoları gerçekten çok iyi. *Gerçekten* iyi. Eden için fazla iyi.” Gerçekler dilimden kolayca dökülüyordu; hanımeli kadar tatlı ve kurtulması da bir o kadar zordu. “Kendisine o havalı özel okulda bir kontenjan teklif edildi ve eğer onu oraya gönderebilirsem... İlk dönemi için tüm ödemeler tamamlanmış oldu.”

“Yaa.” Arthur kalkıp dramatik bir şekilde gölgelerin içine doğru ilerlemek istiyormuş gibi görünüyordu ama Şirret küçük bir uyarı sesi çıkardı. Arthur’un elleri birkaç kez açılıp kapandı ve ardından, resmi bir bilgi alışverişine katılan bir casusun yapmacık havasıyla, “Liseye gittim.” dedi.

“Yaa, öyle mi?” Onu burada, demir, taş ve çınar gövdelerinin arkasına tıkılmış olarak hayal edemesem de mektubun son, tamamlanmamış satırını hatırladım: *kaçtığın gece*.

“Ailem istememişti–ama ben istedim...” On dört yaşında bir Arthur’un ne isteyebileceğini hayal etmek zor değildi: bir arkadaş grubu, video oyunları, sınıfta dağıtılan notlar, boş odalarda yenen dondurulmuş yemekler yerine gülen çocuklarla dolu kafeterya masaları. Hayatımı iki listeye bölmeden önce ben de bunları istiyordum. “Sadece iki sene gittim; evde bana ihtiyaç duyulana kadar.”

Yüzünü, burnunun kancalı gölgesini, gözlerinin altındaki çürümüş meyveye benzeyen dokuları inceledim. Bunu sormamam gerekirdi çünkü bu beni ilgilendirmezdi ama yalnız, yorgun ve bitkin görünüyor ve ben uzun zamandır bunları aynıyle yaşıyordum. “Ne için ihtiyaç duyuldu? Bu evin sana neden ihtiyacı var?”

Derin bir nefes aldı, arkasına yaslandı. “Gitmelisiniz. Geç oluyor.”

Sanırım beni soğuk bir tavırla geçiştirmeye çalışıyordu ama sadece üzgün görünüyordu.

“Tamam, öyle olsun. İyi geceler, Baast, Çöp Kutusu Tanrıçası.” Şirret’e doğru eğildim ve Arthur’un dişlerinin beyaz parıltısını yakaladım. Hangi oyunu oynadığımızı veya onu gülümsettiğim için neden puan alacağımı merak etmeyi reddederek kendime bir puan verdim. “İyi geceler, Arthur.”

Beyaz parıltı kayboldu ve gidişimi soğuk bir sessizlik içinde izledi. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında özür diler gibi inliyordu.

Akşam havasında bahar uğultusu vardı; canlı şeylerin açılıp ortaya serilmesi, yüzeye çıkması, filizlenmesiyle oluşan bir uğultuydu bu. Arabayı camları açık bir şekilde sürerek havanın vahşi kokusunun içime dolmasına izin verdim ve göğsümdeki utanç verici ağrıyı dışarı ittim. Ayakkabılarına kustuğum, ölmüş babasının kamyonunu kullandığım ve onun aptal sırlarını sakladığım hâlde neden şimdi her şeyin farklı olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Annem her zaman kurbağaları ve Canavarları yakışıklı prenslere dönüştürmeye çalışmıştı ama bu işe yaramamıştı işte. Ben aynı tuzağa düşmemeliydim.

Doğrudan motele dönmedim. Bunun yerine aniden sağa yöneldim ve sonra bir kez daha sağa döndüm; ta ki farlarım ürkütücü derecede pürüzsüz çimenlerin ve beton kuş banyolarının üzerinden geçene kadar.

Logan tek çocuktuktu –*evlatlıktı* ve bunu ailesi her fırsatta *o bizim mucizemiz!* nidaları eşliğinde anlatırdı– ama bir çıkmaz sokağın kıvrımında dört yatak odalı, iki katlı bir evde yaşıyorlardı. Pencereleler dantel perdelerle kapatılmıştı, bu nedenle verandadan görebildiğim tek şey duvarlardaki bulanık aile portreleri, bir masanın etrafındaki insanların bej figürleriydi. Paspasta kıvrımlı el yazısıyla *Şanslı* yazıyordu.

Kapıyı çaldım, belki biraz fazla sert vurmuşum. Ufak bir duraksamadan sonra masaya bırakılan gümüş takımların sitemkâr cınlamasını, koridordaki ayak seslerini duydum.

Logan'ın annesi, bir emlakçının veya diş macunu reklamı oyuncusunun mavimsi beyaz gülümsemesine sahip sağlıklı, sarışın bir kadındı. “Opal! Seni beklemiyorduk!”

Eden'da görgü kuralları, iki taraftan biri konuya girmeden önce yedi dakika boyunca karşılıklı nezaket gösterileri yapmayı gerektiriyordu ama o gece kendimi buna hazır hissetmiyordum. Belki Arthur'un huyu bana geçmişti. “Hey, Ashley. Jasper'a eşyalarını toplamasını söyleyebilir misin?”

Ağzının etrafındaki kaslarda çok hafif bir gerginlik sezdim. "Ah ama Dan çili yaptı! Neden bize katılmıyorsun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Ama çocuklar çok güzel vakit geçiriyor! Onun o küçük film-leri üzerinde çalışıyorlardı... Logan, Jasper'ı ağırlamaktan her zaman çok memnun." Öyle olduğundan emindim; Logan liseden mezun olabilirse, onu her sınıfta küçük, sarhoş bir kuş yavrusu gibi kucağında taşıyan kardeşim sayesinde olacaktı. "Biz de öyle. İsteddiği kadar kalabileceğini biliyorsun."

Gözleri kocaman ve samimiydi. Jasper'ı her zaman aile tatillerine davet ediyorlar ve Facebook'ta birlikte fotoğraflar paylaşıyorlar (birisi "kocaman bir yüreğin var" diye bir yorum yazmıştı) ya da hasbelkader kilise törenlerine uğrayıp onu son zamanlarda koruyucu ebeveynliğini üstlendikleri çocuklarla birlikte, sanki bir yardım müzayedesinde kazandıkları birer eşyaymış gibi gezdiriyorlardı. Jasper, yüksek hızlı internet ve dondurucudaki tam boy şekerlemeler için buna değdiğini ve kendi işime bakmam gerektiğini söylüyordu.

Ashley'e omuz silkmekle yetindim.

Omuzlarını hafifçe kaldırmasından üzerimde soğuk bir hâkimiyet kurmak istediğini anlayabiliyordum –yeryüzünde hiç kimse ilçe kâtibi ofisindeki kızlar gibi soğuk bir hâkimiyet kuramazdı– ama benim kendi kişisel komuta zincirinde nerede durduğumdan hiçbir zaman emin olamamıştı. Ne bir çocuktum ne de bir ebeveyndim; sadece kilise ve kasabanın rahatlatıcı hiyerarşilerinin, yıllık bağış toplama etkinliklerinin ve Avon partilerinin dışında var olan garip bir yetişkin kimsesizdim.

Hiçbir şey söylemeden lakayt bir tavırla kapı pervazına yaslandım. Pes etmişti. "Ben sadece..." Jasper'a seslenerek kaçıp gitti. İki ergenin homurdanmaları belirgin bir harmoniyle yankılandı. Sandalyelerin somurtkanca itildiğini duydum.

Ashley geri döndü. "Daha yeni toparlanıyor. Artanları eve göndermemizi ister misin?" Saldırgan bir cömertlik havasıyla bir Tupperware uzattı.

“Hayır, teşekkürler.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Kolyesinin ucundaki altın haçı çekiştirerek verandaya çıktı. Garaj yolunda eğri bir şekilde park edilmiş kamyoneti başıyla gösterdi. “Bu senin mi?”

“Evet.”

“Ah, çok şirin! Ben ve Dan sadece eski eşyaları severiz. Bilirsin işte...” Sesinin tonu cıvıltıdan ötüşe geçti. “Bilirsin işte, bir yerden tanıdık geldi.”

“Öyle mi?”

“Starlinglerden biri—şu yukarıdaki çocuktan önceki—de tıpkı bunun gibi mavi bir Chevy ile dolaşırdı.”

Ona *demek öyle* ya da *yaa* gibi belirsiz, tam bir yanıt olmayan bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine bakışlarımın bakışlarıyla buluşmasına izin verdim ve “Biliyorum,” diyerek yüzünün bir anda soluşunu izledim.

“Ah, tatlım, umarım orayla bir alakan yoktur. Amcam bana onların bir tür gizli topluluk olduğunu söyledi; tarikat gibi bir şeymiş. Yani onlar gerçek bir aile olamaz—dediğine göre onun zamanında oraya *Çinli* bir çift taşınmış!”²³

“Yani... “Kelimeyi uzatarak söyledim. “Bu evle hiçbir ilgim olmamalı çünkü amcan, tırnak, bir Çinli çiftin, kapa tırnak, orada yaşadığını söyledi. Öyle mi?”

Yanaklarında düzensiz kırmızılıklar belirdi. “Ben... öyle—hikâyeleri sen de duymuşsundur.” Gözlerimi kocaman açıp safça kırpıştırmaya devam ettim; ta ki bana doğru biraz daha eğilene kadar. Sesi artık kötücül bir fısıltıya dönüşmüştü. “Dinle. İnsanların söylediği her şeye inanmayabilirsin ama benim Dan kendi gözleriyle bir şeyler gördü.” Devam etmesini isteyeceğimi umuyormuş gibi duraksadı.

23 Bayan Caldwell’in amcası, 1943'te Starling olan birinci ve ikinci nesil Japon Amerikalılar olan Etsuko ve John Sugita'dan bahsediyor olabilir. Etsuko 1955'te boğuldu ve ailenin geri kalanı Maine kıyısındaki mütevazı bir kulübeye taşındı. Şimdi yetmişli yaşlarının başında olan kızları evi sevgiyle ansa da geri dönmeye hiç yanaşmadılar. İçlerinden biri bana, “Hiçbir ev,” demişti, “bu kadar pahalıya mal olmamalı.”

İstemiyordum ama önemli değildi. “Türbinin patladığı geceydi; on bir, on iki yıl önce. Dan, Frito-Lay’s’in sürücülüğünü yapıyor –o zaman daha çıkmıyorduk bile– ve fabrikadaki otomatları dolduruyordu. İşini bitirmiş otoparktan geçerken aynı Chevy’yi görmüş.” Kamyonuma düşmanca bir bakış atı. “Ve sonra, güm! Türbin patladı.”

O gümlmeyi hatırlıyordum. Bu, kulaklarınızdan ziyade kemiklerinizle duyacağınız türden bir sestir; atmosferi yaran büyük, sessiz bir *kabarmaydı*. Jasper sesi duymamış, uyumaya devam etmişti ama ben saatlerce oturup fabrikanın üzerindeki gökyüzünün hastalıklı turuncusunu izlemiş ve bunun kaç kişinin canına mal olduğunu düşünmüştüm (dört).

Ashley bana doğru biraz daha eğildi; sesi karanlık ve hevesliydi. “Ve tüm itfaiye araçları ve sağlık görevlileri gittikten sonra, Dan yine otoparka yöneldi; Chevy’nin orada olup olmadığına bakacaktı. Chevy gitmişti ama durduğu yere kadar uzanan bir *kan* izi ve durduğu yerde koca bir gölet vardı. Dan bunun tüylerini diken diken ettiğini söylemişti.” Kısa bir sessizlikten sonra ekledi: “Ve her yerde kara karatavuklar varmış, elektrik direklerine ve tellerine dizilmiş, sessizce onu izliyorlarmış.” Bunların karatavuk olmadığına; ışıpta tüylerinin kullanılmış motor yağı gibi tuhaf bir ısıltıyla parladığına bahse girerdim.

“Türbinde bir sorun vardı.” Dudaklarım kaskatı ve garip bir şekilde soğuktu. “Bununla alakalı kapı gibi rapor düzenlendi.”

Ashley altın haçını avucunda ovalayarak düzeltti. “Dan göreceğini gördü. Bunları polis memuruna bildirmiş ama onlar sorguya başladıklarında, o iki Starling de ölmüştü.”

Starling Malikânesi’nin sarı salonundaki portreleri incelemek için ayırdığım vakit kesinlikle mantıksal sınırların dışındaydı. Arthur’un annesi sert yüzlü, güçlü, parmak eklemleri oğlununkiler gibi yara izleriyle dolu ve şişkin bir kadındı. Babası uzun kirpikli ve aşırı uzun boyluydu, arka ayakları üzerinde duran utangaç bir tazıya benziyordu. İkisi de bana eko–terörist ya da seri katil gibi görünmemişti ama onlar hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Arthur hakkında, soğuk sessizlikleri ve sırları hakkında, gerçekten ne biliyordum?

Ashley yüzünde korkunç bir şefkatle beni izliyordu. “Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum, Opal. Onlardan birine asla güvenmem. O genç adam –Alexander mıydı?– muhtemelen anne babası kadar kötü ve bana sorarsan onlardan en az iki kat çirkin...”

“Kamyonette bekliyorum.” Kendimi azarlayarak kamyonete geri döndüm. Arthur Starling hakkında söylenenlere neden zerre kadar da olsa aldırış etmeliydim ki? Bana bir palto vermişti işte! Babasının kamyonetini kullanıyordum ki kamyoneti sadece bana verebilmek için temizlemiş, hâlâ tam iyileşmemiş bir yaraya dokunur gibi dokunmuştu ona. Bana hâlâ *iyi geceler* bile diyemiyordu.

Jasper üç dakika sonra yolcu koltuğuna oturdu ve kapıyı boya parçacıkları ön camdan aşağı sıçratacak kadar sert çarptı. “Ne zamandan beri,” dedi açıkçası tehlikeli bulduğumu itiraf etmem gereken bir sakinlikle, “kamyonetimiz var?”

Yumuşak bir sesle, “Rowe oğlanlarından aldım,” diye yalan söyledim.

Torpedo gözünün kırık koluna, güneşten solmuş gösterge paneline, yarıklarından küfle hafifçe tüylenmiş kabuklarla kaplı köpük katmanlarının görüldüğü koltuk dikişlerine dikkatle baktı. “Seni kazıklamışlar.”

Kontak anahtarını çevirdim; egzozun bronşiyal öksürüğüne endişe verici derecede bayılıyordum. “Ne kadar ödediğimi bile bilmiyorsun.”

“Bunun için bir de *para mı ödedin?* Yani yasal para?” Ben daha kamyonete ilgili savunmaya geçmek üzere ağzımı açamadan lafı boğazıma tıktı. “Bir acil durum falan mı var? Apandistin mi patladı? Çünkü beni yemek masasından sürükleyerek uzaklaştırmanın başka bir sebebini düşünemiyorum–”

“Canım pizza çekti.”

Çevresel görüşümde küçük bir nükleer tepkime meydana geldi. “*Bay Caldwell çili yapmıştı...*”

Arka cebimden bir yirmilik çıkardım. “*Gerçek pizza.*” Bunun apaçık ve insafsızca bir rüşvet olduğunun ikimiz de farkındaydık; hem onun ergen metabolizmasına hem de Dan Caldwell’in, ye-

mek “fazla acı” olmasın diye çiliye dolmalık biber katması gerçeğine sırtımı dayıyordum.

Gergin bir sessizlikle geçen birkaç saniyeden sonra şüpheyile sordu: “Kanat da olacak mı?”

İkinci pepperoni kutusunun yarısında telefonum titredi. Yine o uzak diyarların numarasıydı. Lütfen binanın içine ait fotoğrafları cuma akşamı saat 20.00’ye kadar elizabeth.baine@iscgroup.com adresine gönderin. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyoruz.

Başımı kaldırdığımda Jasper beni izliyordu. Kalorilerin ağırlığı altında biraz yumuşamıştı ama ifadesi yine donuk ve gergindi. “Kimmiş?”

Ustaca rahat bir tavırla omuz silktim. “Lacey. Aynı adam iş yerinde yine numarasını istedi ve ben de ona Bev’in numarasını vermesini söyledim.”

Jasper gülümsemedi bile. Kâğıt tabağındaki yağ lekelerine bakarak başını salladı. “Tamam.” Tabağı çöp kutusuna itti ve banyoya gitti. Bir dakika sonra duşun huysuz beyaz gürültüsünü duydum.

Jasper’ın dizüstü bilgisayarını çaldım ve birkaç dakikamı bir dizi verimsiz arama yaparak harcadım (“elizabeth baine isc”, “isc group”, “yenilikçi çözümler danışmanlık”). Elde ettiğim tek şey bir dizi stok fotoğraftan ibaretti ve sayfalar kurumsallıktan o kadar uzaktı ki ustaca tasarlanmış bir şaka gibi görünüyordu. *ISC Group her soruna çözüm bulmaya kendini adanmıştır. Danışmanlarımızın cesur stratejiler ve yenilikçi teknikler konusunda uzun bir geçmişi vardır.*

Telefonumu aldım. Tekrar yerine koydum.

Arthur Starling’i bir zamanlar yaptığım gibi, hâlâ herkesin yaptığı gibi günahlar ve sırlarla çevrili, korkunç, karanlık bir figür olarak hayal etmeye çalıştım. Ama gözümün önüne gelen sahnede Arthur, akşamın yumuşak ışığı altında oturmuş, kendisini daha önce bir kez ısırılmış ve kesinlikle tekrar ısırarak olan bir kediye kararlılıkla okşuyordu.

Dizüstü bilgisayardan yumuşak bir ding sesi geldi. Ekranın köşesinde hafif şeffaf bir yeni mesaj bildirimi belirdi. Genellikle

Jasper'ın e-postalarını kontrol etme alışkanlığım yoktu ama bu Gravely Power İK departmanından gelmişti. E-postayı açtım ve görüşüm kızarıp dalgalanana kadar tam iki satırını okudum.

Sayın Jasper Jewell,
Gravely Power'a yaptığınız başvuru için teşekkür ederiz.
En kısa zamanda sizinle bir görüşme ayarlamak isteriz.

İki, belki üç derin nefes aldım. Santralde infilak eden türbinin yarattığı sadık patlamayı düşündüm. İçindekileri yavaş yavaş nehre sızdıran uçucu kül havuzunu ve bu nedenle sağlık bakanlığının nehirden çıkan yayın balığını yılda sadece bir kez yemenin güvenli olduğu yönündeki raporunu düşündüm. Bazen rüzgârsız, kapalı günlerde havadan yağan yağlı siyah tozu ve Jasper'ın astım krizlerinin giderek daha da yaklaştığını düşündüm. Ufukta bizi bekleyen karanlık günleri ve talihsiz geceleri, tüm o kötü sonları.

Sonra Jasper'ı düşündüm. Tüm bunları bilerek yine de başvuruyu gerçekleştiren kardeşimi.

Daha dün Stonewood bana kalın bir klasör dolusu form, bülten ve şaşırtıcı oryantasyon broşürleri göndermişti. Bunlardan birinde üniformaları kusursuz ütülü, saman sarısı saçları yana taranmış, garip, düz bir tekne kürek çeken bir grup oğlan vardı. Hepsinde bir özgüven, hem nefret ettiğim hem de özlediğim bir canlılık göze çarpıyordu. Jasper'ı aralarında otururken hayal etmeye çalıştım –esmer, sıska ve astımlı– ve huzursuzluğun ilk ayak sesini hissettim. Nedense kendi savunmacı sesim kulaklarımda yankılandı: Sadece yardım etmeye çalışıyordum.

Ama öyle olmayacaktı. Ben doğru olanı yapıyordum.

İstendiği gibi formları geri gönderdim, imzaları güzelce taklit ettim ve klasörü Jasper'ın haziran ayındaki on yedinci doğum günü için parlak bir hediye çantasına koydum. Geriye sadece bir ödemem kalmıştı ve bu da sorun olmayacaktı; Arthur beni kovmadığı ve Baine beni sabote etmediği sürece.

Gravely Power'dan gelen e-postayı çöp kutusuna sürükledim ve tüm klasörü boşalttım. Bir e-posta adresini nasıl engelleyeceği-

mi anlamak için biraz Google araması yapmam gerekti ama onu da başardım.

Sonra tüm sekmelerimi kapatıp Baine'e bir kelimelik yanıt yazdım: tamam.

Daha sonra –çok daha sonra, banyodan gelen buhar odanın her yerine dağılıp soğuk bir neme dönüşmüşken ve Jasper da ben de yatakta uyuyormuş gibi yaparken– telefonum tekrar çaldı. Mesajın Baine'den gelmesini bekliyordum ama ondan değildi.

Şöyle diyordu: İyi geceler, Bayan Opal.

Ihanet tıpkı hırsızlık gibiydi; ondan sıyrılmanın püf noktası bunu düşünmemektir. Tampon kutusunu sol kolunuzun altına sıkıştırıp akşam yemeğini veya ödevi düşündüğünüzü ima eden bir ifade takınır ve yürümeye devam edersiniz çünkü bunları düşünüyorsunuzdur. Kimse size ne yaptığınızı sormaz çünkü hiçbir şey yapmıyorsunuzdur.

Bu nedenle nisan ayını da martta yaptığım şeyleri yaparak geçirdim: süpürüp toz alıyor, ovalayıp parlatıyor, Arthur'a sataşılıyor, çöp torbalarını araba yolundan aşağı sürüklüyordum; bir de arada sırada durup telefonumla fotoğraf çekiyordum. Her haftanın sonunda bana verilen adrese bir e-posta gönderiyor ve ertesi sabah gelen kutumda birtakım sorular ve talepler buluyordum: Fuayenin fotoğrafları çok bulanık, lütfen en kısa sürede tekrar gönderin. Kapı kilitli mi? Diğer tarafta ne var? Kat planının bir taslağını gönderebilir misiniz?

Rastgele yanıtlar yazıyor, yalanlardan, yarı gerçekler ve somurtkan *Bilmiyorum*'lardan oluşan buketler sunuyor ve gittikçe daha da sinirli yanıtlar alıyordum. Çizdiğim kat planı gülünç derecede eksikti ve var olmayan birkaç oda içeriyordu. Belki de vardı; Starling Malikânesi'ndeki salonların ve kapıların kesin sırasını hatırlamaya çalıştığımda harita kafamda yılan gibi kıvrılıyor, kıvrılıyor ve başımı döndürüyordu.

Ama Elizabeth Baine ve danışmanlık grubu bundan bir şeyler çıkarıyor olmalıydı çünkü mesaj atmaya devam ediyorlardı. Nisan ortasında sokak kapısının bir fotoğrafını gönderdim ve yanıt ola-

rak bir sürü e-posta aldım: Bu sembollerin daha net fotoğraflarına ihtiyacımız var. Evde buna benzer başka nesneler var mı?

Vardı. Ev tuhaf ve tekinsiz şeylerle doluydu: birbirine örülü tahtadan yapılmış ve iple bağlanmış küçük İsa'lı haçlar, ortada gözleri olan gümüş eller, tepeleri kıvrık altın haçlar, kurutulmuş yaprak ve tuz keseleri, kapı ve pencerelerin üstüne asılmış bir düzine başka tılsım ve muska. Başlarda onları toplayıp çekmecelere ve dolaplara tikiştırıyordum ama ertesi gün eski yerlerinde beliriyorlardı.

Arthur beni bir keresinde küfürler eşliğinde şömine rafını çöp poşetine boşaltırken yakalamıştı. Bana onları bırakmamı söyledi ve ben de ona şans tılsımlarının, benim deneyimime göre, tamamen saçmalık olduğunu söyledim. Yıpranmış bir bakır parayı elim aldım; bir tarafına arp basılmış bir peniydi. *Yani, bunun seni gerçekten kurtaracağını mı düşünüyorsun?* Alışılmadık bir ciddiyetle yanıt vermişti: *Hayır ama sana zaman kazandırabilir.*

Sonra bir konuşmayı bitirmek için bilinen tek taktiğini kullanmış ve sinirle odadan çıkmıştı. Mutfaktan tencere sesleri duyana kadar beklemiş ve parayı arka cebime atıvermişim.

Şimdi şömine rafında bıraktığım diğer nesnelerin fotoğraflarını çekiyordum: sekiz kenarlı küçük bir ayna, kılıçla delinmiş gümüş bir kalp, bir demet kurutulmuş lavanta. Dijital deklanşör olması gerekenden çok daha yüksek ses çıkarıyordu.

İyi iş, diye yazdı Baine. Yarın sana daha kaliteli bir telefon gönderiyoruz. Paketi motelin ofisinden aldım ve Charlotte'la karşılaştım. Bev'in masasına doğru eğilmişti, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

“Aa, talep ettiğim kaynaklar geldi mi?”

Charlotte hemen doğruldu. “Hayır. Ben sadece...”

Bev'i işaret etti, Bev de kısaca, “Kitaplarımı bırakıyordu,” dedi. Ofis koltuğunu televizyona doğru çevirdi. “Her şey seninle ilgili olmak zorunda değil, Opal.”

“Aman Tanrım, sen *okuyabiliyor* musun?”

“Kaybol.”

Charlotte, esasen medeni bir Garden of Eden sohbeti için gerekenden biraz daha sert iç geçirdi. “Ben de tam çıkıyordum.” O

iki küçük çizgi yine ağzını çerçevelemişti ve gözlükleri hafifçe çarpılmıştı.

Hafifçe yana kayarak önünü kestim. “Dur, şu Gravely olayını merak ediyordum. Şu kutulardan birini bırakabilir misin? Her şeyi kataloglamana yardım edebilirim.” Tarih Derneği umurunda bile değildi ama Gravely’nin annemin telefon numarasını neden bildiğini bilmek istiyordum. Muhtemelen önemli bir şey değildi – muhtemelen annemin ona borcu vardı, onunla Liquor Barn otoparkında flört etmişti ya da karısına markasız makyaj malzemesi satmaya çalışmıştı– ama yine de makbuzu katlanmış bir şekilde cebimde taşıyordum.

“Hangi Gravely olayı?” Bev, gözlerini Wheel of Fortune’ın tekrarından ayırıp bana dik dik bakmaya başladı.

“Aa, bunun seni ilgilendirdiğini mi düşündün?” Sempatik bir ifade takındım. “Her şey seninle ilgili olmak zorunda değil, be-beğim.”

Bu tür apaçık itici tavırlar genellikle dikkatini dağıtırdı ama bu kez öyle olmadı. Başını salladı. “O insanlar hakkında bilmen gereken hiçbir şey yok. O her neyse, olduğu gibi bıraksan iyi olur.”

Yanıt vermek için ağzımı açmama kalmadan Charlotte alaycı bir kahkaha attı. Kahkahası ona ait değil gibiydi. “Boş ver gitsin, tamam mı? Halının altına süpür ve kimsenin görmemesini dile.” Bev’e bana aşırı orantısız gelen bir öfkeyle baktı. Sonra saç örgüsünün havada yay çizmesine neden olacak bir hızla bana döndü; gözleri pırıl pırıldı. “Fırsat bulduğumda ilk kutuyu getireceğim.” Dışarı çıktı. Kapı çarpıldığında zil iki düz nota çaldı.

“Şey.” Masanın arkasındaki bembeyaz kutuyu işaret ettim. “Sanırım o paket benim.”

Bev televizyondan gözlerini ayırmadan kutuyu bana doğru tekmeledi. Charlotte’un peşinden ofisten çıktım.

Kapalı bir gündü, havaya akşam serinliği çökmüştü ve otopark kuşlarla doluydu. Kaldırımında açılmış kuş şeklindeki delikler gibi görünecek kadar kara mor karatavuklar birkaç karga, benekleri parlayan sığırcık kuşları. Charlotte karanlık sularda ilerleyen bir tekne gibi aralarından ilerliyordu.

“Hey!” Charlotte durdu ama arkasını dönmedi, bir eliyle anah-tarlarını arıyordu.

Ona yetiştim ve arabasının kaputundaki kuşları kovaladım. “Bir şey soracağım. Bayan Calliope’nin hikâyesine inanıyor mu-sun? Yani, Starling Malikânesi’nin altında gerçekten korkunç bir şey olduğunu düşünüyor musun? Çünkü geçen gece Ashley Cal-dwell ile konuştu ve–”

“Bilmiyorum, Opal. Belki. Aslında inanmıyorum.” Kilidini açarken Volvo’su bir kez biyledi. Ön koltuğa bindi ve duraksayıp Bev’in ofisinin kapalı panjurlarına dikkatle baktı. “Bu kasabadaki tek korkunç şey, bana sorarsan, burada yaşayan insanlar.” Bev’dan bahsediyor olmalıydı ve onu savunmak için anlık, doğal olmayan bir dürtü hissettim. Charlotte’un kapısının çarpması beni kurtardı.

Yeni şık telefonumu açıp ambalajını çöp kutusuna attım. Çok düşünseydim –şık, pahalı şekli, avucumda taşıdığı ağırlık– suçlu hissedebilirdim ama onu hiçbir şey düşünmeden cebime soktum. Ekranı çaldığım meteliğe hafifçe sürtündü.

ON ÜÇ

Eden'da nisan uzun bir çiselemeden ibaretti. Kaldırım çatlaklarında yosunlar filizlenirdi. Nehir şişmanlar ve tembelleşir; debisi sadece köprünün göbeğini yalayabileceği ve eski maden ocağının ağzına hafifçe vurabileceği seviyeye düşerdi. Bitpazarının otoparkında mevsimlik bitki fidanlığı açılır ve karıncalar Bev'in kontinental kahvaltı barına yıllık saldırılarını gerçekleştirirdi.

Starling Malikânesi gıcırıyor ve şişiyordu, bu nedenle bütün pencereler yapışıyor, bütün kapılar çerçevesinde sıkışıyor. Evin küflerin ve garip kokuların akınına uğramasını bekliyordum ama içeriği sadece taze sürülmüş bir tarla gibi zengin, ayık bir koku sarmıştı. Tavan pervazına bir bıçak saplasam, taze ağaç ve özle karışılacağı düşünüyordum. Kulağımı yere dayasam, bir çift akciğerin nefes alış verişleri gibi, büyük bir coşkuya şahitlik edecektim sanki.

Arthur bile etkilenmiş gibi görünüyordu. Her zamanki gizlice dolaşma ve karalama rutinini değiştirmiş, dışarıda daha fazla zaman geçiriyordu. Eve döndüğünde ayakkabılarında çamur, tırnaklarının altında kirler ve elmacık kemiklerinde nedense üzücü bulduğum sağlıklı bir kızarıklık oluyordu.

Ne yaptığını sorduğumda sertçe kaşlarını çatıyordu.

“Dikkat et, suratın öyle kalacak.” Yanıt vermediğinde, üzgün bir ifade takınıyordum. “Dur, yoksa öyle mi oldu? Kabalık etmek istememiştim.”

Arthur o kadar ani bir şekilde arkasını döndü ki ağzının köşesinin yine yaramazlık yaptığından şüphelendim. Ocağa yaklaştı, sağlıklı ve doyurucu kokan bir şeyin olduğu döküm demir bir tencereyi karıştırdı. Sonunda isteksizce, “Ne yiyorsunuz?” diye sordu.

Benzin istasyonundan aldığım toz hâline getirilmiş mini donutlardan kutuyu kaldırdım. “Dengeli bir kahvaltı.”

Küçük bir iğrenme nidasının ardından öğle yemeğini de alarak çıktı, tencereyi ocağın üzerinde bırakmıştı. Yanında dikkatlice yerleştirilmiş temiz bir kâse ve kaşık vardı. Kâseye baktığımda garip bir şekilde midem kasıldı, bu nedenle donut kutusunu cebime koyup işe geri döndüm. Ertesi sabah beni kadifemsi ve siyah bir fincan kahve ve sahanda yumurta bekliyordu. Telefonum kalçamda uğuldadı. Zehir değil, biliyorsunuz.

Borçları ve peri krallarının yemeğini düşünerek tereddüt ettim. Ama Starling Malikânesi’nde sonsuza dek mahsur kalmak o kadar korkunç olur muydu? Tırabzanlar parlamaya ve yürürken her bir pencere göz kırpmaya başlamıştı. Alçıdaki çatlaklar azalmıştı; sanki kendilerini dikeyorlardı ve daha dün kendimi boş yatak odalarından birinde bana aitmiş gibi yatarken bulmuştum.

Karnım ağrıyana kadar yedim.

Bu durumda suçluluk hissetmemek imkânsızdı. Buna alışkın değildim –suçluluk, oturarak yemek yiyebileceğiniz restoranlar veya sağlık sigortası gibi karşılayamayacağım şımartmalardan biriydi – ve bundan pek hoşlanmadığımı fark etmiştim. Omuzlarıma çirkin, istenmeyen ve bir türlü kurtulamadığım bir evcil akbaba gibi tünemişti.

Ama onu görmezden gelebilirdim çünkü buna mecburdum. Çünkü ne tür bir insan olduğumu öğreneli çok olmuştu.

Her gece Jasper’ın e-postasını kontrol ediyordum ama elektrik şirketinden hiçbir dönüş olmamıştı. Sadece YouTube videolarından gelen bildirimler ve U of L’den gelen promosyon e-postaları vardı. Jasper asabi ve kaçamak tavırlar sergiliyor, sürekli telefonunu kontrol ediyor ve ona ne olduğunu sorduğumda dudaklarını büküyordu ama önemli değildi. Bunu da görmezden gelebilirdim.

Ben de tüm dikkatimi işe odakladım. Mayıs başında ikinci katın tamamını ve üçüncü katın çoğunu temizlemiş ve parlatmışım; Starling Malikânesi o kadar temizdi ki Arthur her gün sonunda bana zarfımı uzattığında irkilir, *acaba bu son muydu*, diye düşünür olmuştum.

Daha uzun ve daha çok çalışıyordum, yeni görevler icat ettiğimin bilincindeydim ama kendimi bundan alıkoyamıyordum. Sararmış çarşafı ağartmış, halıları dövmüş, internetten cila sipariş edip henüz çalmadığım tüm gümüşleri parlatmış, Antique Eggshell adlı renkte iki galon parlak boya satın alıp her bir odadaki süpürgelikleri ve pencereleri boyamış, pencere camlarıyla ilgili bir YouTube videosu izleyip üç günümü macun ve çivilerle uğraşarak geçirdikten sonra hepsini çöpe atıp her şeyden vazgeçmiştim. Hatta Bev'e alçıyı nasıl yamayacağını sordum ki bu çok büyük bir taktik hatasıydı çünkü bir mala ve bir kova alçı çıkarıp, bir misafirin alçıpanı deldiği 8 numaralı odadaki deliği tamir ederek pratik yapmamı istemişti. O sırada da katlanır bir sandalyede oturup ve çocukların futbol maçını izleyen bir baba gibi bağırarak birtakım faydasız tavsiyeler sıralamıştı.

Alnımı duvara pek de nazik olmayan bir şiddetle vurdum. “Bana bir kez daha kenarları düzeltmemi söylersen İsa’ya yemin ederim ki duvarında bir delik daha açarım.”

“Buyur, çekinme. Ah, dur! Zaten öyle olacak, hem de sonsuza dek.”

“Annemle kötü bir bahis oynamanız benim suçum değil.”

Bev dudaklarını sımsıkı bastırarak boş tenekeye vahşice tükürdü. “Doğru.” Başıyla duvardaki yamayı gösterdi. “Kenarları hâlâ görebiliyorum. Düzeltmen...” Malayı ona fırlattım.

Kentucky’de ilkbahar bir mevsimden çok bir uyarıdır; mayıs ortasına doğru hava saçlarımı kıvıracak kadar ısınmış ve nemlenmişti ve Starling Malikânesi’nde dokunulmamış sadece iki oda kalmıştı.

Biri yuvarlak pencereli tavan arasıydı –bir gün dar basamakları bir kova ve süpürgeyle çıkmaya başlamıştım ve Arthur kapıyı öyle derin bir ruhsal huzursuzluk ifadesiyle açmıştı ki gözlerimi devirerek onu yatak odası dediği yuvada pişmeye bırakmıştım– diğeri bodrumdu.

Ya da en azından bir bodrum olduğunu düşünüyordum; kilerdeki o devasa kilidi ve üzerindeki o ürkütücü oyma sembolleri olan gizli kapağın altında her ne varsa işte. Kapağı keşfettiğim günden

beri halıyı bir daha kaldırmamıştım ama benı kendine çekiyordu. Manyetik veya yerçekimsel bir enerjisi var gibiydi; sanki evin herhangi bir yerine bir mermer koysam ona doğru yuvarlanacaktı.

Elizabeth Baine buranın bir şekilde varlığını tahmin ediyor gibiydi.

Evde bodrum veya tesisat kanalı var mı?

Sadece bir omuz silkme emoji koymakla yetindim.

Birkaç saatlik kısa bir sessizlikten sonra şöyle bir mesaj geldi: lütfen evde bodrum veya tesisat boşluğu olup olmadığını öğrenin.

Bir süre çatlamasına izin verdikten sonra, örümceklerden gerçekten korkuyorum, üzgünüm, yazdım. Bir de tek bir gözyaşı döken bir emoji ekledim çünkü eğer sessizce tüm yemeklerini benim için ikiye katlayan bir adamı satmam için bana şantaj yapıp gözdağı verecekse, onu pişman edecektim.

Baine, görmezden geldiğim bir dizi sinirli mesajla yanıt verdi. *Karst topografyasından ve yer radarından* bahsetmiş ve Starling topraklarının birkaç bulanık hava haritasını eklemişti.²⁴ Telefonumu sessize aldım.

Bir dahaki sefere telefonumu kontrol ettiğimde Muhlenberg Bölge Lisesi'nin bir fotoğrafını gördüm. Futbol sahasının arkasından, tribünlerin mısır yemi denizine doğru uzandığı garip bir açıdan çekilmişti. Normalde dikkat çekmezdi ama Jasper'ın her gün öğle yemeğini burada yediğini biliyordum; o da biliyordu belli ki.

Fotoğrafa uzun uzun baktım; içimdeki soğuk nokta kendini yeniden hissettirmiştim.

Ertesi gün kilerdeki halıyı çektim ve ona gizli kapağın fotoğrafını gönderdim. Çok heyecanlanmıştı. Tam olarak nerede bulunuyor? Kilitli mi? Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun? Ve sonra, kaçınılmaz olarak: Anahtarı bulabilir misin?

Bu istek beni şaşırtmasa da –eğer onlardan tek istediğiniz güzel bir sohbet ve birkaç e-posta ekiyse, birini uyuşturup ailesinin

²⁴ Karst topografyası büyük kireç taşı yataklarıyla karakterize edilir ve mağaralar ve çöküntülerin gelişimi için çok elverişlidir. Eden'da hiçbir zaman önemli mağaralar keşfedilmemiştir ama yerel bir motel sahibi bunların varlığından şüphe duymamaktaydı: "Mağaraların ve lanet madenlerin arasında, Kentucky'nin bir ucunda bağırsanız, diğer ucundan da duyarsınız."

tek üyesiyle tehdit etmezsiniz– ama bunu yapmak istemememe biraz şaşırmıştım. Baktığım yerlere bir kez daha bakarak ve oraya buraya salınarak süreci mümkün olduğunca uzattım, anahtarı aradığım ama bulamadığım tüm yerlerin iğrenç derecede uzun listelerini gönderdim. O da beni daha çok çabalamam için teşvik etti; ben de cevaben dipnotlarla daha da uzamış listeler gönderdim. Belki kilidi açabileceğimi söyledi ve nazikçe okul disiplin raporlarımdan bahsetti; ben de ucuz kapıları kredi kartıyla nasıl açacağını bilen sıradan bir genç olduğumu, eski zamanlarda yaşamış bir banka soyguncusu olmadığımı söyledim.

Sonunda basitçe cuma gününe kadar bodrum kapısını açmam gerektiğini belirten bir mesaj aldım. Hiçbir tehdit veya korkunç uyarı içermiyordu ama yazışmayı yukarı kaydırıp lisenin o fotoğrafına baktım, ta ki göğsümden sırtıma taş duvara yaslanmışım gibi bir ürperti yayılınca kadar.

Ertesi gün Arthur'un merdivenlerdeki ayak seslerini duyana kadar bekledim. Kahve makinesinin somurtkan homurtusu, menteşelerin gıcirtısı, botlarının ıslak zeminde çıkardığı şıpırtı dinene kadar. Sonra boya fırçamı bıraktım, kapağı bir tornavidanın sapıyla vurarak yerine oturttum ve çatı katına çıktım.

Oraya varmam çok uzun zaman alacakmış gibi görünüyordu: merdiven âdeta sonsuza uzanıyor ve kendi etrafında kesinlikle mantık sınırlarını zorlayacak kadar fazla dönüyordu; üstelik üçüncü katta onlarca defa yanlış yöne dönmüştüm. Kendimi beşinci kez kütüphanede bulduğumda çok derin bir iç geçirerek belirli birine yöneltmeksizin, “Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun,” dedim.

Arkamı döndüğümde, dar merdiveni orada buldum. Parmaklarımı duvar kâğıdında gezdirerek sessizce teşekkür ettim.

Arthur'un odası aslında dağınık değildi. Aydınlık, temiz ve cömert mayıs ışığında kavrulan döşeme tahtaları sayesinde sıcaktı. Masası pencerenin, yatağı saçakların altındaydı ve yorganı yatağın etrafına özenle sıkıştırılmıştı çünkü yatağını her sabah topluyordu elbette. Çarşaflarını buruşturarak ona sevimsiz bir şaka yapmayı

düşündüm ama bu düşünce beni aniden terletti ve huzursuz etti; o sırada yatağın ortasına kıvrılmış yatan Şirret tek gözünü açıp bana bir bakış attı. Ona dil çıkarıp bakışlarımı başka bir yöne çevirdim.

Yatağın başındaki duvarda, ağır askıya asılı bir kılıç vardı. Bir oyuncak ya da bir Rönesans fuarı aksesuarı gibi görünmüyordu. Bıçağı paslı, çatlak ve çizikti ama kenarı bir yılanın dişinin ucu gibi görünmez inceliğe erişene kadar bilenmişti. Kabzasından ucuna kadar yumuşak gümüşle işlenmiş sembollerle bezeliydi ve Elizabeth Baine'in fotoğrafını gördüğü anda felç geçireceğinden adım gibi emindim. Ama bunun yerine masaya yöneldim.

Yüzey acı verici derecede düzenliydi; tüm kalemler bir kahve fincanına ters şekilde konmuş, tüm kitaplar üst üste dizilmiş ve yapışkanlı kâğıtlarla bezenmişti. En üst çekmecedeki bir dizi uzun iğne ve mürekkep kavanozuyla birlikte soluk kırmızıya boyanmış birkaç kâğıt havlu vardı. En yakın dövmecinin E-kasabasında olduğunu o zamana kadar nasıl olup da hatırlayamadığıma şaşırdım. Burada kolları sıvalı, saçları gözünün önünde oturmuş, iğneyi tekrar tekrar tenine batırıp çıkardığını nasıl da anlayamamıştım.

Çekmeceyi fazla sert kapattım; kendimi sinirli hissediyordum ve sıcaktan epey bunalmıştım.

Bir sonraki çekmece kalem talaşları ve küçük kömür parçalarıyla doluydu. Üçüncüdeyse bir anahtar halkasından başka hiçbir şey yoktu. Halkada sadece iki anahtar vardı ve ikisi de eski ve süslüydü.

Parmaklarım demire değdiği anda arkamda boğuk bir *gümleme* duydum. Yerimde sıçradım; pencerede alacalı siyah bir kuştan başka hiçbir şey yoktu. Bu kadar yüksekte koca bir evle karşılaşmaktan gücenmiş gibi cama doğru huysuzca kanat çırpı, sonra kayboldu. Kalbim kaburgalarımın arasında mekik dokurken, kocaman açılmış gözlerimle ardından bakakaldım.

Pencerenin etrafındaki duvarın her santimi kâğıt ve raptiyelerle kaplıydı; bu hâliyle tavan arasına sıkıştırılmış bir sanat müzesini andırıyordu. Önce bunların *Yeraltı* için yapılmış çizimlerin ilk tas-lakları olduğunu düşündüm; midem kasıldı. Ama hayır; Eleanor Starling'in sert siyah-beyaz çizgileri sayfayı âdeta dişliyordu ama bu çizimlerin hepsi yumuşak grilerden ve narin gölgelerden olu-

şuyordu. Bu sayfalarda da Canavarlar dolaşıyordu ama ilk bakışta anlaşılması zor değişiklikler yapılmıştı üzerlerinde. Arthur'un Canavarları ürkütücü bir zarafete, Eleanor'un Canavarları'nın asla sahip olmadığı korkunç bir güzelliğe sahipti. Sessiz ormanlarda ve boş tarlalarda nazikçe geziniyor, bazen grafit dikenli çalı ve hanımeli düğümlerinin ardına gizleniyorlardı.

Bunlar iyi çizimlerdi –o kadar iyiydiler ki rüzgârın dallarda yarattığı hışırtıyı neredeyse duyabiliyor, ayakkabılarımın altındaki toprağın yumuşaklığını hissedebiliyordum– ama perspektif tuhaftı; düz değil, aşağı doğru eğiliyordu. Çok geçmeden dünyanın Starling Malikânesi'nin pencerelerinden böyle görüldüğünü fark ettim.

Aniden kırmızı Tractor Supply önlüğümle ilçe yolunda tek başıma yürürken kehribar rengi pencereye bakıp hiç sahip olmadığım evi özlediğim hâlimi hatırladım. Artık Arthur'un camın diğer tarafında, tıpkı benim gibi yapayalnız oturduğunu ve dışarıdaki dünyayı hayal ettiğini biliyordum. Boğazım düğümlendi. Tozlandı. Tabii ya.

Pencerenin hemen altına iğnelenmiş küçük bir çizim vardı; diğerlerinden daha kaba çizgilerle ve daha hızlı çizilmişti. Ormana kış gelmişti; çınarların soluk gövdelerini, yoldaki ikiye katlanmış tekerlek izlerini seçebildim. Ağaçların arasında bir silüet vardı; paltosu büyük, yüzü yukarı dönüktü. Duvardaki diğer tüm resimler kesinlikle kalem ve kömürden yapılmıştı ama bu resimde minik bir yağlıboya patlaması vardı; gri bir denizdeki tek parlak şey, bu doygun, atardamar kırmızısı lekeydi: figürün saçları.

Göğsümde küçük ve narin bir şey *çınladı*. Anahtarları kaptığım gibi odadan kaçtım.

Merdivenlerden aşağı koşarcasına indim ve koridora çıktım; ne elimdeki anahtarlar, ne cebimdeki şık telefon ne de Arthur'un beni çizerken yüzündeki o ifade –tehlikeli derecede odaklanmış, yarı sinirli, yarı başka bir şey– umurumdaydı.

Birinci kata vardığımda kendimi mutfağın arkasındaki vestiyerde, çatlak lastik çizmelere takılıp sendelerken buldum ve açtığım bir sonraki kapı beni baharın nemli ışığına kavuşturdu.

Gökyüzü puslu mavi, hava altın rengindeydi; güneş her yerden aynı anda parlıyordu sanki. Tenis ayakkabılarımı çıkardım –elimden gelse derimi de çıkarıp atacaktım– ve evin gölgesinden çıkıp herhangi bir yere, hiçbir yere doğru yürümeye başladım.

Çimenlerin üzerindeki belli belirsiz bir izi takip ederek, taş duvarlara kadar uzanan asmaların çılgın örüntülerini inceleyerek yürüdüm. Asmalarda hâlâ yarı saydam ve nemli görünen yapraklar ve şişman çiçek tomurcuğu kümeleri göze çarpıyordu. Motelin yanındaki hanımeli hâlihazırda vahşi, ısırان bir yeşildi, dolayısıyla bu başka bir şey olmalıydı.

Bir köşeyi döndüm ve aniden durdum; ani renk cümbüşü karşısında sersemlemiştim. Çiçekler. Zambak ve papatyalardan oluşan düzensiz bir çember, olanca morluğuyla parlayan hindibalar, yabani havuç çiçeklerinden oluşan soluk takımyıldızları. Gri taşlar ve Starling Malikânesi'nin gölgeleri arasında çılgınca yersiz duran, yakıcı kırmızılıkta bir gelincik cümbüşü.

Arthur gelinciklerin arasında diz çökmüş duruyordu. Yanında otlarla kaplı yeşil bir yığın vardı ve elleri topraktan kararmıştı. Etrafı gri taş dizileriyle sarılıydı; şamatacı çiçeklerin arasında kasvetli ve uğursuzdular. Ne olduklarını üstlerinde Starling sözcüğünü tekrar tekrar görünce anladım.

Arthur en yeni ve en büyük mezar taşının yanında diz çökmüştü. Üzerinde iki isim, iki doğum ve tek bir ölüm tarihi yazıyordu.

Bir şeyler söylemeli, boğazımı temizlemeli veya çıplak ayaklarımı çimlere sürtmeliydim ama hiçbirini yapmadım. Sadece orada durdum ve nefes bile almadan çalışmasını izledim. Yüzündeki tüm kırıklıklar yok olmuş, kaş çizgisi ve burun kemeri yumuşamış, dudakları gevşemişti. Elleri, çiçeklerin kırılın köklerinin etrafında şefkatle işliyordu. Kapının ardında karşılaştığım çirkin, düşünceli Canavar tamamen kaybolmuş, yerini nazik elleriyle anne babasının mezarlarıyla ilgilenen, hiçbir zaman kimsenin görmeyeceği çiçekler yetiştiren bir adam almıştı.

Ev arkamda nefes verdi. Tatlı kokulu bir esinti kulağımın arkasına attığım saçları dağıttı ve gelinciklerin başlarını eğdi. O anda Arthur başını kaldırıp baktı; beni gördüğü anda yüzünün sanki

biri cildindeki bir anahtarı çevirmiş ve onu bana kilitlemiş gibi buruşacağını ve çarpılacağını biliyordum. Ama öyle olmadı.

Kıpırtısız duruyordu; tıpkı alacakaranlıkta bir tilki gördüğünüz ve gözden kaybolmasını istemediğiniz zaman yaptığınız gibi. Dudakları açıldı. Gözleri kocaman, simsiyahtı ve Tanrı şahidim olsun ki o bakışı tanıyordum. Önümde, toprağın üzerinde diz çökmüş aç bir adamı fark edecek kadar çok aç kalmıştım.

Güzel değildim; dişlerim çarpık, çenem çakı gibiydi ve üzerimde Bev'in kolları yırtılmış ve önünde Antique Eggshell lekeleriyle kaplı eski bir tişörtü vardı ama Arthur bundan bihaber gibiydi.

Bana şu sözcüğün italik harflerle zihnimde yanıp sönmesine yetecek kadar uzun baktı: *hassiktir*.

Sonra gözlerini fazlasıyla kasıtlı bir şekilde kapattı ve ben bunu da biliyordum; insan tüm açlığını yuttuğunda böyle görünüyordu. Sahip olamayacağınız bir şeyi istediğinizde, onu kaburgalarınızın arasına bir bıçak gibi gömersiniz.

Arthur ayağa kalktı. Kolları iki yanından bir kuklaya aitmişçesine sarkıyordu ve gözleri bir çift çukurdan ibaretti. Işık hâlâ sıcak ve bal rengindeydi ama artık ona değmiyor gibiydi.

“Burada ne işiniz var...” Cümlesinde soru işareti yoktu; tüm noktalama işaretleri noktalara dönüşmüştü.

“Ben, yani... bunlar...” Bakışlarım arkasındaki mezar taşlarına kaydı ve anında başka bir yere yöneldi. “Evin etrafında dolaşırken nasılsa buraya gelmişim.”

Yüz derisi kemiklerinin üzerinde gerildi. Bu, daha önce birçok kez şahit olduğum o acı öfkeydi ama artık bana yönelik olduğundan emin değildim.

“Ben...” Ne söylemek istediğimi bilmiyordum— *anlıyorum*, *anlamıyorum* ya da belki de *üzgünüm*— ama önemi yoktu çünkü çoktan yanımdan sertçe geçip gitmişti bile. Starling Malikâne-si'nin duvarının önünde duraksadı; silueti pencerede dalgalandı. Sonra hızlı ve duygusuz bir hareketle yumruğunu cama geçirdi.

Yerimde sıçradım. Arthur kolunu tırtıklı delikten çekti. Çökmüş omuzları, kan ve toprak kaplı sol eliyle köşeden döndü. Bir kapı çarptı ve rüzgâr pencere camındaki gedikte hüznle ıslık çaldı.

Peşinden gitmedim. Tenime diktiği bakışlarının hatırası ve cebimde çaldığım anahtarların ağırlığıyla onunla aynı odada bulunma, karşı karşıya gelme fikrine dayanamıyordum. İhanet en iyi performansını onu düşünmediğinizde sergilerdi ve ben artık başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Kapıdan girdim ve ayakkabılarımı alarak kamyonetin sürücü koltuğuna oturdum. Alnımı direksiyona sertçe bastırarak plastiği kafatasımda hissettim ve burada para için bulunduğumu kendime büyük bir kararlılıkla hatırlattım. Arthur Starling, sırları ve bomboş bakışları –ne kadar ateşli, ne kadar aç olursa olsun– gündemimde değildi. Gündemim o günün cuma olması ve Elizabeth Baine’in bir yanıt beklemesiydi.

Telefonumu çıkarıp son e-postasını açtım. *Özür dilerim, elimden geleni yaptım!* yazdım. *Hiç şansım yok.* Samimiyetsiz bir asık surat ekliyorum ve –iki kere şöyle dursun, bir kere bile düşünmeden– gönder tuşuna bastım.

O gece yanıt gelmedi. Kısa bir süreliğine hiç yanıt gelmeyecekmiş gibi davranabilirdim.

ON DÖRT

O zamana kadar yeterince bedelden kaçınmış biri olarak, onlarla ne zaman karşılaşacağımı bilirdim. Bunu havada bir ağırlık, üzerimde öbeklenmiş ve kollarımdaki küçük tüyleri diken diken eden bir yağmur bulutuymuş gibi hissediyordum.

Hafta sonunu şimşegin çakmasını bekleyerek, telefonumu çok kısa aralıklarla kontrol ederek ve durup dururken Jasper'a sataşarak geçirdim. Onu Bowling Green'e film izlemeye götürüp gönlünü almaya çalıştım ama o kadar huzursuzdu ve dikkati o kadar dağınıktı ki jenerik geldiğinde, bir sonraki seansta gösterilecek olan cinayet filmine gizlice sızmak bile istemedi ki poster, önünden geçen bir annenin çocuğunun gözlerini kapatmasına neden olacak kadar korkunçtu.

Greenwood Alışveriş Merkezi'nin önünde beklememi söyledi ve ben gözlerimi kırpttırıp terlerken yarısı yenmiş bir elmanın üzerinde uçuşan karıncaları filme aldı.

“Video nasıl gidiyor?” diye sordum. “Yenisi, yani.”

“Gerçekten bundan mı bahsetmek istiyorsun?” Ses tonu tamamen ifadesizdi.

“Bak, sana ne olduğunu bilmiyorum ama...”

“Geçen hafta bitirdim.” Telefonunu bana diğer projelerini bana bitirir bitirmez gösteren kendisi değilmiş gibi, umursamaz bir tavırla uzattı.

Gölgeye geçtim ve oynat tuşuna bastım.

Genç bir siyahi kız yolun ortasında duruyordu, sırtı kamerasına dönüktü. Kamera döndü ve kızın yüzü kadrage girdi; gözleri sımsıkı kapalı, ağzı dikişliydi. Onu Ashley Caldwell'in Facebook

paylaşımlarından tanıyordum; evlat edindikleri çocuklardan biriydi ve bir süre bakımını üstlenip sonra da bedeni uymayan bir giysiymiş gibi kızı yurda geri vermişlerdi. Kamera gittikçe yaklaştı; ta ki kızın yüzü ekranı doldurana kadar. Yüzü sıkılmış bir yumruk kadar gergindi.

Sonra ağzını açtı. Sert, uzun bir çığlık attığını anlayabiliyordum ama ses çıkmıyordu. Bunun yerine ağzından beyaz bir duman fışkırıyordu. Duman yükseldi ve yoğunlaştı; yüz hatlarını gizledi, kadrajı yuttu ve en sonunda ekranı kapladı; ta ki dönüp duran bir beyazlıktan ibaret kalana kadar.

Gözlerim ekranda beklemeye devam ettim. Gerilen sinirlerimin sesini duyabiliyordum neredeyse. Tam videonun bozulduğuna karar verdiğim anda sisin içinde bir şey hareket etti.

Bir hayvandı bu. Kocaman açılmış uzun bir çene kemiği. Bir diş tıkırtısı ve –ekran karardı. Uzun bir nefes verdim.

“Siktir, dostum.” Jasper tüm hafta sonu boyunca ilk kez gülümsedi; utanmış ve memnun görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“*Tabii ki.* Yani, nasıl –o efektler olağanüstüydü.”

Gülümsemesi, sadece filmde söz ettiğinde görülen o genç ve hevesli bir havaya büründü. “Önce bir sis makinesi kiralamayı denedim ama bok gibi göründü. Kuru buz daha iyiydi ama en sonunda gerçek sisi beklemek zorunda kaldım. Joy’un ağzından o şekilde çıkmasını sağlamak aslında sadece deneme yanılma ibaretti...”

“Hayır, sondaki şeyi kastetmiştim.”

Jasper’ın gülümsemesi silindi. “Sondaki neyi?”

“Şu...” Buna ne isim vereceğimi bilmiyordum. Bir hayvan olduğunu düşünmüştüm ama şekli hafızamda makul bir yere oturmuyordu. Boyun uzundu ve geyiğe benziyordu ama çok fazla dişi vardı ve gözleri birbirinden çok uzaktı.

“Bir an bile mi dikkat etmedin?” Jasper telefonu elimden aldı, omuzları yine çökmüştü. “Tanrım, sadece bir buçuk dakika sürdü.”

“Evet, ben...”

Ama çoktan kamyonete doğru yürümeye başlamıştı bile.

Derin bir sessizlik içinde geri döndük. Bunu sadece bir kez, Drakesboro’da durup pizza rulosu yemek isteyip istemediğini

sormak için bozdum. Ergenliğin o kusursuz, küstah nihilizmiyle omuz silkti ve o anda son Sprite'ımı gömleğinin içine ciddi ciddi düşündüm.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Jasper otomatlardan birinin başına geçti ve telefonunu komodinin üzerinde bıraktı. Telefonu kaptım ve klasörleri karıştırmaya başladım; ta ki “çığlık_FINAL_GERÇEK FINAL TASLAK.mov” adlı bir dosya bulana kadar. Tekrar tekrar izledim. Hayvanı bir daha görmedim.

Pazartesi günü Starling Malikânesi'ne bir süredir olmadığı kadar temkinli yaklaştım. Kapıyı çalarken nefesimi tutarak kendimi dayanılmaz bir itiraf veya suçlama sahnesine hazırladıysam da Arthur sadece kapıyı açıp bana alışılmadık derecede soğuk bir, “Günaydın,” dedikten sonra gözlerime bir kez dahi bakmadan arkasını dönüp gitmekle yetinmişti. Hissettiğim şeyin rahatlama mı öfke mi olduğundan emin olamayarak arkasından nefes verdim.

Anahtarlarını çekmecesine geri koyabileceğim bir aralık beklentisiyle gün boyu adımlarını dinledim ama Gotik bir romandaki deli bir eş gibi kendini tavan arasına kilitlemişti. Onu akşama kadar bir daha görmedim. Ben çıkmadan önce, arka cebinden bir zarf verirken duraksadı. Başparmağını zarfın kenarına sürttü ve aniden, “Özür dilerim. Sizi korkuttuysam,” deyiverdi.

Aslında beni korkutmuş olması gerekirdi –camları indirmek klasik vahşilikte, sadece erkeklerin yapmasına izin verilen türden bir davranıştır– ama o anda hissettiğim tek şey, keder gibi sızlayan, yankılanan bir üzüntüydü. Sonra da ellerindeki kesikleri kaplayan toprağı düzgünce yıkayıp yıkamadığını merak etmiştim ki düşününce bu *Burada Sadece Para İçin Duruyorum* tarafı için fazlasıyla kötü bir haberdi.

O akşam sol eli, bileğinin birkaç santim yukarısında beceriksiz bir düğümle bağlanmış bir gazlı bez parçasından ibaretti. Boğazımı temizledim. “Bu işte oldukça iyiyim; eğer bandajları değiştirmek için yardım istersen, yani.”

Arthur önce kendi eline, sonra benimkine baktı ve gözle görülür şekilde titredi. “Hayır. Tanrım.” Sonra, bir senaryo hazırla-

muş ve bundan sapmayı reddediormuş gibi sert bir tavırla, “Eğer anlaşmamızı sonlandırmak isterseniz, anlarım. Temizlenecek çok şey kalmamış gibi, öyle değil mi?” dedi. Görünüşe göre soru işaretleri hâlâ bütün ruhların kaybolmaktan korktuğu o denizde sürükleniyordu.

Yüzünde hangisini görmeyi ümit ettiğimi bilmeden, pişmanlığa veya umuda ilişkin bir işaret aradım ama o kusursuz bir çörten taklidi yapıyor, bakışlarını birer taş gibi duvar kâğıdına sabitlemiş, duruyordu. “Sanırım hayır,” dedim ve bunun üzerine iki kez, çok hızlı bir şekilde, doktorun muayenehanesinde kötü bir teşhis almış ve bununla ilgili hislerinin tek bir zerresini bile dışarı yansıtmayı reddeden bir adam gibi başını salladı. Zarfı bana doğru körü körüne uzattı ve yere düşürdü.

İkimiz de bir an yerdeki zarfa baktık, sonra onu alıp dikkatlice cebime koydum. “Ama boyanması gereken bir pencere pervazı var.” Sesim son derece yavandı. “Bir de ön basamaklar için bir basınçlı yıkayıcı kiralamayı planlıyordum. Dürüst olmak gerekirse, çok iğrençler.” Tepedeki ışık savunmacı bir tavırla titredi.

Bakışları tüm gün boyunca ilk kez benimkilerle buluştu; bana hiçbir sebep yokken bir kibritin taşa sürtünmesini hatırlatan kısa, çarpıcı bir bakış. Üçüncü kez başını salladı. “Pekâlâ. Asmaların budanması gerek. Madem bu kadar uğraşıyorsunuz.”

Ona tam olarak ne halt ettiğini sormak istedim. Neden odasında resmimin asılı olduğunu, neden şu anda dudaklarında ufacık, görünmez bir gülümseme bulunduğunu ve neden hayatını bu büyük, çılgın, güzel evde, vahşice bir yalnızlık içinde kilitli kalarak harcadığını.

Peki, ya yanıt verirse? Ya, Tanrı korusun, bana gerçeği söyleyecek kadar güvenirse ve bana Yenilikçi Çözümler Danışmanlık Grubu’nun ortak pantolonlarını ıslatmasına neden olacak bir sır verirse? Ya –daha da kötüsü– sırlarını saklayacak kadar aptalsam?

Bu nedenle omuz silkip Jasper’ı taklit ettim ve onu yarı karanlıkta sol yanağında gamze olabilecek veya olmayabilecek küçük bir çukurla yalnız bırakarak arkama döndüm.

Akşam bölge yolunu yarıladığımda, bedel sonunda beni yakaladı. Boyalı beyaz çizginin birkaç adım ötesinde, asfaltın yerini karahindibalara ve çakıla bıraktığı yerde, başparmağı gökyüzüne dönük bir şekilde duruyordu.

Frenlere o kadar sert asıldım ki lastik kokusu aldım. “*Jasper?* Burada ne halt ediyorsun?”

Yolcu kapısını hızla açtı ve sırt çantasını kucağına alıp yan koltuğa oturdu; saçları bukle bukle dikilmişti. Kapıyı çarpışından son sekiz saat içinde *somurtkanlıktan sinirliliğe* geçtiğini anladım. “Aynı şeyi sana da sorabilirdim ama sen bana sadece *palavra* sıkacaktın; yani neden bunun için *zahmete* gireyim *ki?*”

Birçok iyi yalan boşa gider çünkü insanlar ilk sorun belirtisinde teslim bayrağını çeker. Elimi barışçıl bir hareketle kaldırdım ve lise rehberlik danışmanından öğrendiğim sesle konuşmaya başladım. “Tamam, sinirli olduğunu görebiliyorum.” (“Sinirli!”) “Ne olduğunu bilmiyorum ama ben...”

Jasper gösterge paneline vurdu. “O zaman sana ne olduğunu anlatayım. Bugün beşinci derste müdürün odasına çağrıldım.” Bu, akademik kariyerimin en az yüzde otuzunu müdürün odasında geçirmiş biri olarak, benim için kayda değer bir şey sayılmazdı ama Jasper’ın başının belaya girdiği tek zaman Bayan Fulton’ın onu aptal matematik sınavında tam puan aldığı için kopya çekmekle suçlamasıydı. “Ama oraya vardığımda Bay Jackson masasının başında değildi. Yerinde şu gergin şirket orospusu vardı” –kafatasımı aceleci bir ses doldurdu ve sahte elmaların şuruplu kokusu da ona yetiştirdi– “bana senin için endişelendiğini ve tırnak içinde, ‘sana yükümlülüklerini hatırlatabileceğimi umduğunu’ söyledi. Bu nasıl bir mafya saçmalığı? Okullar ne zamandan beri yabancı yetişkinlerin öğrencilerle yalnız konuşmasına izin veriyor? *Kapıyı* kilitledi, hassiktir. Ve bana –benim videolarımı beğendiğini söyledi.” Öfkesi titreşerek yalın korkuya evrildi. “Sonuncusunu daha yayımlamadım bile.”

Kamyonu vitese takıp yola geri döndüm. Rahatlatıcı bir hikâye uydurmam gerekiyordu ama beynimde tümör gibi şişen tam olarak iki düşünce vardı: birincisi, Jasper’ın tahmin ettiğimden

çok daha aşına bir şekilde küfür ettiği, ikincisi de Elizabeth Baine’i parçalayıp kalıntılarını lanet olası kargalara bırakacağımdı.

“Ona ne dedin?”

Jasper’a bakmıyordum ama gözlerinin sadık yuvarlanmasını hissedebiliyordum. “*Evet, bayan, teşekkür ederim*, dedim ve zil çalar çalmaz topukladım. *Aptal* değilim.”

“Aferin.” Sonra Tractor Supply Company’ye gitmediği dank etti. “Peki, beni nerede bulacağını söyledi mi? Nerede çalıştığımı?”

İkinci göz devirmesi muhtemelen Richter ölçeğine yansıyacak şiddetteydi. “Gerçekten bilmediğimi mi düşündün? O şamdanlardan birinin üzerine S harfi basılmıştı; Tanrı aşkına. Üstelik sürekli benden başka birilerine mesaj atıyorsun –neden rehberinde *Heat-hcliff* isminde biri var?– ve senin hiç arkadaşın yok. Bu nedenle bir ay önce Tractor Supply’ı aradım ve Lacey bana şubattan beri orada çalışmadığını söyledi. Bu arada senin için dua ettiğini söylüyor.”

“Vay canına, tamam. *Vay canına.*”

“Neyse, bunun gerçekten aptalca olduğunu düşündüm ama mutlu görünüyordun ve en azından artık Lance Wilson tarafından ellenmiyordun.”

“Hey, nereden biliyorsun – bu *karşılıklı* bir elleşmeydi; bilmen gerekiyorsa.”

“Şimdiye kadar yaşadığın her ilişkinin güzel bir özeti.”

Bu kez hakemin düdük çalıp faul vermesi gerektiğini belli belirsiz hissediyordum çünkü bu bir geri dönüşten çok bir bağırsak çıkarma işlemiydi. Bana düşen bağırsaklarımı yerden el yordamıyla toplamaktı. “Sanki bir fikrin varmış gibi – ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun –”

“Beni aydınlatma; sana kelimenin tam anlamıyla yalvarıyorum. Tanrım, Opal.” Jasper orta yaşlılara özgü bir iç çekişle ve sonsuz bir yorgunlukla koltuğa yaslandı. Neredeyse bir kilometre boyunca sessizce ilerledik; motorun takırtısı ve pencereden giren bahar meraklılarının ıslak vızıltısı dışında. “Bana ne olduğunu söylemeni bekledim durdum.” Jasper bunu arabanın tavanına söylemişti; başı koltuk başlığının gerisine doğru sarkmıştı. “Pizza aldığımız gece. Sinemaya gittiğimiz gün. Kendini bunun için hazırladığını

sanıyordum ama kesinlikle öyle değilmiş. Bunu senden duyacağıma. çirkin bir takım elbise gitmiş bir yabancından duymak zorunda kaldım.”

Serin bir akşamdı ve sis nehirden soluk diller hâlinde yükseliyor, toprağı yalayıp geçiyordu. Farların ışığında garip bir şekilde katı görünüyordu; hayvanların kaygan beyaz sağırları arasından geçiyordum sanki. “Bak, Jasper.” Dudaklarımı ıslattım ve samimi-yetsiz ruhumdaki samimiyetin her bir zerresini tarayıp toparladım. “Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm.”

Bir sonraki kırmızı ışıktaki Jasper’a bir bakış attım. Hâlâ düşünceli bir tavırla tavana bakıyordu. “Öyle mi? Yoksa yakalandığın için mi üzgünsün?” Yanıt vermedim. Tekrar iç geçirdi; bu seferki fiziksel olarak mümkün görünenden çok daha uzundu. “O ev belalı. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sadece söylenti.” Şüpheli birinin bir falcıyla dalga geçmesini çağrıştıran nazik, küçümseyici bir homurtu çıkardım. “Aylardır orada çalışıyorum ve gördüğüm en kötü şey havluya sarılı Arthur Starling.”

Bir gün önce bir dolap olduğundan emin olduğum bir kapıyı açmış ve Arthur’u ikinci kattaki bir banyoda saçını kurularken görmüştüm. Yaralı bir kornaya benzer bir sesle âdeta melemişti ve ben kapıyı o kadar hızlı çarpmıştım ki kapı ayak parmaklarımı resmen biçmişti. Öğleden sonranın geri kalanını da çapraz mızraklar ve spiraller, sekiz rakamı şeklinde kıvrılmış bir yılan ve iki kuşun arasında sırttan keskin yüzlü bir Medusa’dan oluşan dövmelerinin parlak mor izlerini gözümün önünden silmeye çalışarak geçirmiştım.

Jasper’ın kaşları saç çizgisinde kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Temkinli bir hamleyle iğrenç bir şeyin üzerinden atlayan birinin havasıyla, “Ya sadece söylenti değilse? Las Palmas’taki Bayan Gutiérrez’i tanıyor musun? Bana kayınbiraderinin bir gece kapıdan girdiğini ve o adamı araba yolunda gördüğünü söyledi. *Boşluğa doğru kılıç sallarken. Geçerken ona doğru bakmış. Ve aynı gece, kayınbiraderi kalp krizi geçirmiş.*”²⁵

25 Bayan Gutiérrez’in kayınbiraderi tamamen iyileşti. Hayatta kalmasını, yakasının altına ince bir altın zincirle sıkıştırdığı büyükannesinin haçına bağlıyor.

Hiçbir yorum yapmadım ve Arthur'un eklemlerindeki yara izlerini, yatak odasında asılı duran kılıcı düşünmemeye çalıştım.

"Ve o ev hiç –doğru değil." Sonra yüzünde garip bir ifade belirdi; ketum ve içe dönük bir ifade. Jasper'la birlikte yüzlerce korku filmi izlemiştim ve onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"Bak, önemli değil, tamam mı? Sana söylemeliydim ama endişelenmeni istemedim."

"Opal..." Uzun bir duraklamadan sonra: "Ben senin oğlun değilim."

"Her şeyden önce, ıyy–"

"Ve ben senin işin değilim. Bunu anlıyor musun?"

"Evet. Evet, anlıyorum." Ona yalan söylemiyordum ama gerçeği de söyleyemiyordum. On altı yaşında birine, kazadan haftalar sonra beni yataktan çıkaran tek sebebin kendisi olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Ya onun dışındaki dünya ekşi ve soluk olduğundan, onu asla benden alamamalarını sağlamak için her türlü sahteciliği ve tahrifatı yaptığımı? Listedeki tek önemli şeyin o olduğunu?

Mezarlık Yolu'na varmıştık, Dollar General'i ve cenaze evini geçmiş, tepeye tırmanıyorduk. "Sadece sen tüm bunlardan çok daha fazlasını hak ediyorsun." Başımla pencereden dışarıyı, Eden'i gösterdim. Eczanenin titrek neonunu ve oradan buradan fırlamış devedikenleri ve sokak lambalarının kehribar rengi haleleri dışında bomboş, sisle boğulmuş kaldırımları. "Çok zekisin ve notların çok iyi–"

"Sence bunun nedeni ne?" Jasper doğruldu ve garip, ikna edici bir aciliyetle bana baktı. "Sence neden sınıftaki diğer herkesin iki katı kadar neden çalışıyorum?"

"Çünkü buradan çıkmak istiyorsun. *Biliyorum*. Bunun için çalışıyorum, bana biraz daha–"

Jasper başını salladı ve sırtını koltuğa çarptı. Ağzı dikiz aynasında öfkeli bir kesikti. "Bu gece Logan'da kalıyorum, burada dur."

"Jasper, hey, hadi ama–" ama o çoktan el yordamıyla mandala asılmıştı bile. Kamyonet hâlâ hareket hâlindeyken sendeleyerek kaldırıma indi ve kapıyı tek eliyle itti. Sonra geri döndü. "Ah, o kadın bana senin için bir mesaj bıraktı." Bunu gizli mesajlar ve kodlar için çok yaşlanmış ve bu işe bulaştığına inanamayan bi-

rinin duyabileceği derin bir tiksintiyle söylemişti. “Mesaj şu: on, on, doksan üç.”

Sonra sırt çantasını tek omuzuna asıp, elleri ceplerinde yürümeye başladı.

Kabin yağlı dumanlarla dolana ve kurum karası gökyüzü yıldızlarla kaplanana kadar yol kenarında oyalanıp durdum. Ve düşündüm. Elizabeth Baine’in bunu nasıl öğrenmişti ve Jasper sayıları tanımış ya da gerçek doğum tarihimî hatırlamış mıydı? Devlet artık yasalar önünde bir yetişkin olduğuma göre Jasper’ın velayeti için başvurmama izin verecek miydi, yoksa Jasper’ı sahtecilik ve kimlik hırsızlığı gibi ek suçlar nedeniyle benden alacak mıydı?

Bu düşünceler boş, uzak şeylerdi çünkü ne yapacağımı zaten biliyordum. Haftalar önce Baine’in arabasının arka koltuğunda kardeşimin adını ağzına aldığı andan beri. O zamandan beri her şey oyun oynamaktan, eski bir evden, büyük bir gizemden ve sırları ve yaraları olan bir çocuk hakkında rüya görmekten ibaretti. Benim gibi insanlar rüya görmekten daha iyisini yapabilmeliydi.

Gece yarısından önce kaldırımdan uzaklaştım ve boş sokakta geniş bir U dönüşü yaptım. Pantolonumun arka cebinde kalçalarımı soğuk parmaklar gibi sıkan Arthur’un anahtarlarıyla Starling Malikânesi’ne geri döndüm.

Ev gündüzleri sıradan bir binayla karıştırılabilirdi; geceleri ise bu söz konusu bile olamazdı. Bir rüyanın veya bir vücudun belirsiz topografyasına, sonsuz, kıvrımlı koridorlara ve doğal olmayan açılarla yükselen merdivenlere sahipti. Duvarlar geniş bir göğüs kafesi gibi esniyor ve Arthur kulağını sıvaya dayasa meşe, çam ve sıvanın altında bir yerlerdeki zayıf kalp atışlarını duyacağından şüpheleniyordu.

Arthur çoğu akşam bunu rahatlatıcı buluyordu –Canavarlara karşı tek başına kalmadığını hayal etmek güzeldi; tek müttefiki sezgisel hırsları olan aptal, eski bir ev olsa bile –ama o gece Ev huzursuzdu. Her çivi deliğinde huzursuzca dönüyor, çatı kiremitleri donmakta olan birinin dişleri gibi takırdıyordu. Bir gider borusu, bir kadının tırnaklarını masaya endişeyle vuruşunun ritminde du-

vara çarpıyordu. Arthur onu elinden geldiğince yatıştırdı, korumaları yeniledi ve tılsımları iki kez kontrol etti ama hava ılıktı ve kapılar kilitliydi. Uzun süre yattığı yerden dinledi ve ama Baast göğsüne kıvrıldığında uykuya dalabildi.

Uyandığında, Baast göğsünde ayağa kalkmış duruyordu; sırtı kambur, kuyruğu dimdikti. Arthur'un tüyleri serin bir rüzgâr esmiş gibi diken diken oldu ve tam o anda bahçe kapılarının açık olduğunu fark etti. Sokak kapısı da açıktı. Yuvarlak penceresinden dışarı, yerdeki sisin hayalet gibi süzüldüğünü görecektik kadar uzun süre boyunca baktı ve sonra sargılı elini sızlatan kılıçla birlikte yalınayak merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

Üçüncü veya ikinci katta hiçbir şey yoktu. Kafatasının arkasında, bir örümcek ağının titremesi gibi, onu mutfığa çeken bir şey vardı ama orası da mikrodalganın saatinin hafif fosforu dışında boştu.

Bir şey tıkırdadı. Bir fotoğraf makinesinin deklanşörü gibiydi. Ses kilerden geliyordu.

Kapıyı açtı ve ışık içi gri ve yapışkan şeylerle dolu paslı teneke kutuları ve eski kavanozları okşadı. Halı geriye doğru katlanmıştı ve zeminde karanlık kusursuz bir kare şeklindeki karanlık ona bakıyordu.

Kapak açıktı.

Arthur bu kapağın açıldığını hayatı boyunca sadece bir kez görmüştü. On bir yaşındaydı. Annesi, diz çöküp kapıyı açmadan önce yaz gündönümünde öğle vaktine kadar beklemişti. Sonra elini tutup onu aşağıya, karanlığa doğru götürmüştü.

Basamakları hatırlıyordu, kaygan ve sonsuzdu. Duvarlarda elini gezdirdiğini ve parmaklarının duvarlardan sızan soğuk suya ıslandığını hatırlıyordu. Ağladığını ve annesinin bunu fark ettiğini ama durmadığını hatırlıyordu. Kapının nasıl tekrar açıldığını anlayamıyordu –anahtarları odasında kilit altında tutuyordu ve bunlar açılabilen türden kilitler değildi– ama düşünceleri çok yavaşlamış, çok basitleşmişti. O, Starling Malikânesi'nin Muhafız'ıydı ve kilitler kırılmıştı.

Arthur, hayatında ikinci kez Starling Malikânesi'nin bodrumuna inerken kalbi düzenli bir tempoyla atıyor, dövmeleeri teninde dağlanıyordu.

Duvarlar pürüzsüz kireçtaşındandı ve üzerinde tek bir kazma veya keski darbesi yoktu; sanki dünya ikiye bölünmüş ve birileri boşluğa merdiven yapmıştı. Simsiyah olmalıydı ama sisin o kendine özgü hayaletimsi parıltısı da vardı.

O doğal olmayan tıkırtı yine geldi. Arthur kılıcını önünde tutarak adımlarını hızlandırdı.

Merdivenler bir odaya veya bir bölmeye çıkmıyordu; sadece bitiyor, doğrudan ilk kapının büyük çerçevesine doğru uzanıyordu. Zincirlerin yüzeyde gerili ve kilidin kapalı olduğunu görebiliyordu ama önünde, sisli ışıktaki soluk görünen bir şekil duruyordu.

Arthur tereddüt etmedi. Son birkaç basamağı indi ve kılıcı savurdu. Bir oduncunun balta sallayışına benzeyen, çirkin bir hamleydi ama yeni doğmuş bir kâbusu parçalamaya yetecek kadar güçlüydü. Nemli taşlarda ayağı kaymazsa veya taş ayağının altından kaymazsa ve kılıç genişlemezse tabii. Kılıç beyaz kıvılcımlar saçarak kireçtaşından sekti.

Şekle çarptı ve irkildi; sipsivri dişleri, çok fazla eklemi ve uzvu olan bir yaratığın bir anda üzerine atılıp gerilmiş pençeleriyle kendisini parçalamaya çalışmasını bekledi...

Ama hiçbir şey olmadı. Bunun yerine, bir ses hararetle, “Yok *daha neler!*” deyip duruyordu.

Arthur kıpırdamadı. Nefes bile almadı. Kalbinin atmadığından kesinlikle emindi. “*Opal?*”

Soluk şekil başını kaldırıncaya karşısında sivri bir çene, bir çift çilli yanak, aklarla çevrili gri irisler gördü. “*Opal*. Tanrım—sen—iyi misiniz? Ben...” Eli kasıldı ve kılıç yere düştü. Kanın yapışkan sıcaklığıyla karşılaşmaktan korkarak parmaklarını çılgınca kızın çıplak kollarında, omuzlarında gezdirdi.

“İyiyim. Bir şeyim yok.” Opal konuşup da nefesinin sıcaklığı yüzüne çarpınca, onu kapıya sıkıştırdığını fark etti. Sonra başparmağının köprücük kemiklerinin arasındaki boşlukta, nabzının çılgın ritminin hemen üzerinde durduğunu. Opal’in gözlerindeki ifadenin korku olması gerekirken olmadığını.

Hızla geriye doğru bir adım attı ve sol ayağının altından pahalı görünen bir *katır-kutur* sesi yükseldi. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Sesi tehditkârdı ama kız duraksamadan yanıt verdi. “Temizlik. Bana fazla mesai borçlusun, dostum.”

Arthur, uzuvlarında dolaşan sıcaklığın öfke olduğuna karar verdi. Sesi titriyordu. “Size asla gece buraya gelmemeni söylemiştim. Size—”

“Telefonumun üzerinde duruyorsun.”

Nefes verdi. Sonra eğilip sol ayağının altındaki telefonu aldı. Nefes almaya çalışırken örümcek ağlarıyla kaplanmış ekrana baktı.

“Verin onu bana.”

Fotoğraflar ekranda düzgün bir ızgara şeklinde duruyordu. Bunlardan biri Starling Malikânesi’nin bahçe kapıları gibi görünüyordu. Bir sonrakinde sokak kapısı vardı, sonrasında kilitlerin birkaç yakın çekimi. Sonra kütüphane, oturma odası, mutfak, portmanto. “Bunlar... bunlar da ne?” Sesi kulaklarına suyun altında konuşuyormuş gibi, boğuk geliyordu.

“Fotoğraf.” Somurttuğunda çenesinin aldığı şekli neredeyse görebiliyordu.

Yukarı kaydıldı. Duvar kâğıdındaki pençe izlerinin, ölü dillerdeki kitapların, tılsımların ve büyülerin; evdeki her tuhaflığın fotoğrafı vardı. Ailesinin uzun, çılgın savaşının tüm kanıtlarını parlak piksel düzenlemeleri hâlinde görmek garipti. En son fotoğraf, zincirlerle sarılmış gri bir taş kapıya aitti. Asma kilitten üç demir anahtar halkası sarkıyordu. Bunlardan biri, kilidin dönmeyeceğini bilmesine rağmen, anahtar deliğine beceriksizce sıkıştırılmıştı. Arthur kapıyı açabilmek için saatlerce uğraşmıştı.

Annesi ona bu kapıyı gösterdiğinde, Starling Malikânesi’nin kaç kilidi olduğunu sormuştu. Arthur içinden saymıştı: bahçe kapıları, sokak kapısı, bodrum ve hepsinin altındaki taş kapı. *Dört*, demişti sonra. Sonra annesi anahtar halkasını tutup Eleanor’un kaç anahtar yaptığını sormuştu.

Üç, demişti Arthur. Ve sonra, cesurca bunun nedenini sormuştu.

Çünkü bu kilit asla açılmak için tasarlanmadı.

O dördüncü anahtarı aramakla geçirdiği neredeyse on yılın ardından, annesinin doğruyu söylediği sonucuna varmıştı. Ama

bunun başka bir yolu olduğuna da inanmıyor değildi. Eğer inanmasaydı –eğer kendisi ve ondan sonraki her Starling’in sonsuza dek bu aptalca savaşta yer almak zorunda kalacağını düşünseydi– sabah yataktan kalkabileceğinden emin değildi.

Arthur dikkatlice nefes verdi. “Anahtarları çaldın. Odamdan.” Sesinin neden bu kadar yaralı çıktığını bilmiyordu. Opal’in ne olduğunu biliyordu: suyun üzerinde kalabilmek için her şeyi yapmaya hazır, boğulmakta olan bir kız, ona hiçbir şey borçlu olmayan bir hırsız ve bir yalancı.

Opal yanıt vermedi ama yutkunurken boğazındaki hareketi görebiliyordu. Parmakları seğirdi.

“Onlara bütün bu resimleri gönderdiniz.”

“N’olmuş gönderdiysem?”

Arthur yüzündeki ifadeyi beğenmedi –suçluluk duyuyordu ve öfkeliydi ama yine de bu durumda bile pek korktuğu söylenemezdi– bu nedenle gözlerini kapattı.

Opal hızlanarak devam etti. “N’olmuş insanlar burasıyla ilgili sorular soruyorsa? Aslında benim de birkaç sorum var.”

“Yapmayın. Lütfen.” Kelimeleri yüksek sesle mi söylüyordu yoksa sadece düşünüyor muydu, emin değildi.

“Mesela; bu kapı nereye açılıyor? Onu hayatımda görmeden neden rüyamda gördüm? Neden az önce neredeyse kafamı kesiyordun?”

“Amacım...”

Opal hız kesmeden konuşmaya devam etti, sesi tizleşmişti. “Her şeyden önce; neden lanet olası bir kılıcın var? Annenle babana ne oldu? Eleanor Starling’e ne oldu?”

“Ben nereden bileyim?” Arthur’un annesi ona sır saklamayı çok küçük yaşta öğretmişti. Soruları ve meraklı bakışları nasıl engelleyeceğini, meraklı ve zeki insanları nasıl uzaklaştıracağını hep öğretmişti. Ama onu Opal’e hazırlamamıştı. “Eleanor *açıkladı* mı sizce? Ortadan kayboldu ve varisine sadece bir kılıç ve lanet bir çocuk kitabı bıraktı.”

Kendisinin Opal’in çok yakınında, hatta tepesinde dikildiğini görünce şaşırdı. Kızın yüzündeki meydan okuma ifadesi, sesinin

çatlamasına neden oldu. “Sizi asla Ev’e almamalıydım. Sadece düşünmüştüm ki–düşünmüştüm ki...” O zaman kendi kendine ona bunu yaptıranın suçluluk duygusu olduğunu söylemişti; ikinci büyük başarısızlığının anısı ve annesinin bunun bedelini nasıl ödediği idi yanıt ama bu yanıt açıktı; artık yalnız kalmak istemiyordu.

Opal’in yüzünden korkunç bir şefkat geçti, saklamaya çalıştığı o yumuşak çizgi. “Arthur, özür dilerim. Fotoğraflar için. İstemiyordum ama bana dediler ki...”

Tam o anda Arthur başka bir ses duydu: bir kapının arka tarafına sürtülen tırnaklara benzeyen hafif bir tırmalama.

Sol eli, Opal’in yıpranmış pamuklu gömleğinin içinde yumruk oldu. Avucunun yarıldığını hissetti. Opal önce eline sonra dönüp Arthur’a baktı. Arthur yüzündeki ifadeyi yorumlamayı, göz bebeklerinin büyüdüğünü veya yüzünün kendisine doğru sonsuz derecedeki eğimini düşünmeyi reddetti.

Onu yanına çekip taş kapıdan uzağa sürükledi ve sertçe merdivenlerden yukarı itti.

“Hey, ne *halt...*”

“Çıkın dışarı. Eve gidin. Durmayın ve arkanıza bakmayın.” Kılıcını kavradı ve bedenini dengeledi; kılıç kapıya yönelmişti.

Opal kıpırdamadı bile. Arthur’a, onu bahçe kapılarının önünde gördüğü ilk geceden hatırladığı o dövülmüş çivi kadar keskin bakışlarını gözlerine dikmişti; sanki ne olacağını bilmeseydi de elini taşın altına koymaya hazırmış gibi bakıyordu. Gömleğinde kanının bir lekesi vardı.

Arthur ikinci kez, elinden gelen tüm kötülüğü ve çılgınlığı çağırdı ve “*Kaç,*” dedi.

İkinci kez, Opal’in ondan kaçışını izledi ve pişman olmadı.

ON BEŞ

Kamyoneti çok hızlı sürdüm ve berbat bir şekilde park ettim; motel otoparkındaki iki bölmeyi çaprazlama işgal etmiştim. Motorun tik taklarını ve cırcır böceklerinin boğuk çığlıklarını dinleyerek oturdum; hafifçe titriyordum. Yumuşak bir sesle, “*Neler oluyor?*” dedim. İyi hissettirdiği için farklı vurgularla birkaç kez daha tekrarladım. “*Neler oluyor? Neler oluyor?*”

“Hey, iyi misin?” Kaputa vuran, üzerine bir boksör şortu ve eski bir atlet geçirmiş olan Bev’di. Sis çıplak ayak bileklerine çarpıyor, hızla yoğunlaşıyordu.

Ona gerçeği söylemeyi düşündüm, gerçekten ama bu noktada son sekiz saattir tasarladığım ve katlandığım tüm bu saçmalıkları açıklamak için maddeler hâlinde çok katmanlı ve madde imli bir listeye ihtiyacım olacaktı.

- 1) Kardeşim bana bağırdı, bu kötüydü ama haklıydı ve bu daha da kötüydü.
- 2) Baine’in bana verdiği görevi başaramadım, bu da şu anlama geliyor:
 - A) Jasper’ın velayetini kaybetmeme neden olabilecek iğrenç ve korkunç bir şey yapacak, bu da şu anlama geliyor:
 - i) Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de cinayet planlamam gerekecek.
- 3) Arthur Starling beni neredeyse öldürecekti, sonra beni neredeyse öpecekti ve sonra beni çiğnenmiş bir sakız gibi bir kenara fırlattı ve bunlardan hangisinin beni daha çok üzdüğünden emin değilim.

“İyiym. Yatağa geri dön,” demekle yetindim.

Bev bir saniye daha ön camdan içeri baktı. “Tamam.” Tekrar kaputa vurdu. “Park etmeyi öğren, mankafa.”

Kapımın dışında, üstünde Charlotte’un düzgün el yazısıyla *Gravely koleksiyonu, Kutu #1* yazan bir yapışkan not kâğıdı plastik bir kutu bekliyordu. Kapıyı açıp kutuyu eşiğin üzerinden ayağımla içeri ittirdim.

12 numaralı oda havasız ve küflüydü. Havada Jasper’ın bir ara buraya geldiğini, ya toparlanmak ya da eşyalarını almak için uğradığını söyleyen hafif, hormonal bir durgunluk vardı ama ben evde hırsızlık yapmakla, yakalanmakla ve muhtemelen işimi kaybetmekle meşguldüm. Bu düşünce ani ve ürkütücüydü. Arthur, anahtarlarını çalıp yan tarafta casusluk yaparken beni yakaladıktan sonra bana nasıl ödeme yapmaya devam edebilirdi ki? Starling Malikânesi’ne bir daha adım atmama nasıl izin verebilirdi?

Normal bir insanın temizlik işini kaybettiğinde bu kadar çok ve yoğun şeyler hissetmeyeceğini fark ettim. Kendime sadece paranın iyi olduğunu ve gelecek yıl Jasper’ın okul ücretini nasıl ödeyeceğimi bilmediğimi söyledim. Sadece basamakları tazyikli suyla yıkayacak, sarmaşıkları budayacak, yeni perdeler asacak ve kornişin kırık parçalarını yamayacaktım. Sadece etrafımdaki duvarların sıcak ağırlığını ve Arthur’un merdivenlerdeki sinir bozucu ayak seslerini özleyecektim.

Starling Malikânesi’ne geri dönüp ta ki beni affedene, özür dileyene ya da beni susturmak için dudaklarını dudaklarıma bastırana kadar Arthur’un kafasını duvarlara vurmak istiyordum. Logan’a gidip Jasper’la Tanrı’nın ve herkesin önünde büyük, gürültülü bir kavga etmek istiyordum. Alnımı annemin göğüs kemiğine yaslayıp ağlamak ve bana söylediği yalanları dinlerken tırnaklarındaki ojenin kayganlığını yanağımda hissetmek istiyordum. *Her şey yolunda, bebeğim.*

Bunun yerine kutuyu açtım ve rastgele karıştırdım. Sonra nasıl olduysa kendimi kucağımda Gravely ailesinin fotoğraf albümüyle bağdaş kurmuş hâlde buldum. Sayfaları yavaşça çevirdikçe, boğazımda keskin ve yeşil bir şeyin toplandığını hissettim. Muhte-

melen kıskançlıktı. Bizim hiç aile albümümüz olmamıştı. Eskiden annemin telefonunu gizlice alıp fotoğraflarında olabildiğince geriye giderdim ama benim doğumumdan öncesine ait hiçbir şey bulamazdım. Sanki topraktan bitivermiş, şekillenmiş ve gülmeye başlamış, geçmiş olmaya bir kadındı.

Gravelylerin bir geçmişi vardı. Tüm kasaba hâlâ onlar hakkında hikâyeler anlatıyordu; fotoğraf albümünü açtığımda ise aile köpeklerinden Noel ağaçlarına ve doğum günü pastalarına kadar uzanan bir anılar resmi geçidi çıkıyordu karşıma. Kuzenler, amcalar ve asık suratlı büyükanne ve büyükbabalar; hepsi de o büyük, yepyeni evin önünde duruyorlardı.

Albümdeki son fotoğraf, maraska kirazı rengindeki bir arabaya yaslanmış genç bir kızdı. Uzun ve çilli bacaklarını bilekten çaprazlanmıştı. Yüzü farklıydı; daha genç ve daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak görünüyordu ama gülümsemesinde kendi avucumun içinden daha iyi bildiğim o küstah, pervasız bir eğim vardı ve saçları –böyle saçları asla unutamazdınız. Arabadan daha kırmızı o saçlar, güneşin altında altın bir haleyle çevrelenmişti ve bu nedenle alev almış gibi duruyordu.

Annemdi bu. *Benim* annem. Yanında her zaman fazla şık kalmış olan 94 model Corvette'in yanındaydı.

Cenaze töreninden sonra hurdalığa gidip kendimi eşyalarını toplamaya zorlayabilmem için birkaç hafta geçmesi gerekmişti. O zamana kadar arabanın içi küften kapkara kesilmiş, koltuklar kürkle kaplanmış gibi tüylenmişti. Kapağını açtığımda torpido gözünden yağlı kahverengi bir su dökülmüştü. Düş kapanını almış ve geri kalan her şeyi hurdaya ayırmıştım.

Biraz şaşırarak ellerimin hareket ettiğini fark ettim. Fotoğrafları plastikten çıkarıp ters çeviriyorlardı. Fotoğrafın arkasına biri mavi tükenmez kalemle *Delilah Jewell Gravely, 16* yazmıştı.

İkinci adımdan her zaman nefret ettim, dedim içimden. Sonra düşünmeyi bıraktım.

Ama vücudum hareket etmeye devam etti. Motel halısının üzerine, her sabah ayaklarımın bastığı tüysüz noktaya diz çöktü. Yatağın altına, on bir yıldır dokunmadığım bir şeye doğru uzandı

ve –günleri saymayı ne zaman bırakmıştım? Hayatım ne zaman katlanmak zorunda olduğum uzun bir gün dizisinden daha fazlası olmuştu?

Plastik torbalar gevrekleşmişti. Düş kapağı çatlamış ve kırılmıştı, boncukları gevşek ipliklerden sallanıyordu. Kıtıp hatırladığımdan farklıydı; daha küçük ve daha eski görünüyordu. Kapağı çürük karası fraktal küf çiçekleriyle, sayfaları tıkalı olukların çürümüş kokusuyla kaplanmıştı. Ama sırtına parlak gümüşle işlenmiş başlığı –*Yeraltı*– ve iç kapaktaki baş harfler hiç değişmemişti: *DJG*.

Bir keresinde anneme *DJG* olup olmadığını sormuştum. Gülmüş ve bana Bayan Küçük Ansiklopedi Brown demişti; bir şeylere burnumu sokmaya çalıştığımda bana böyle hitap ederdi. Ben de adının gerçek baş harflerinin ne olduğunu sormuştum ve bana öyle keskin bir sesle *ne olmasını istiyorsam o* demişti ki susmakla yetinmiştim.

Şimdi kafatasımın içinde domino taşları gibi peş peşe devrilen isimlerle veya Eski Ahit'tekilere benzeyen soyağaçlarıyla diz çökmüş, duruyordum. John Peabody Gravely, Robert Gravely'nin kardeşıydı ve Robert, Büyük Donald Gravely'nin babasıydı. Büyük Donald'ın oğlu Yaşlı Leon'un oğlu Küçük Don da beni, Opal Delilah'yı doğuran Delilah Jewell Gravely'nin erkek kardeşıydı.

Duraksadım. Ben Gravely değildim.

Ben bir hilebaz ve yalancı, bir düzenbaz ve palavracıydım; her şeyin o çirkin alt tarafında doğmuş bir kızdım. Ben hiç kimseydim; tıpkı annemin benden önceki hâli gibi.

Ama o soy isim bizi birileri yapardı. Kendi hikâyemin etrafımda değiştiğini, hayatımın eğrisinin gerçeklikten saptığını hissedebiliyordum.

Belki de bu nedenle sayfayı çevirdim. Motivasyonum belki bana hâlâ tanıdık gelen bir hikâyeye aramaktı, belki sadece kas hafızasından ibaretti.

Bir sonraki sayfada bana her zaman gizli bir kod gibi gelmiş olan ithaftan, özel olarak bana yazılmış olan o mektuptan başka hiçbir şey yoktu:

Yeraltı Diyarı'na girmenin bir yolunu bulması gereken her çocuğa. Canavarlarla dost olun çocuklar ve onları takip edin.

Sayfaları art arda çevirdim; ta ki görebildiğim tek şey kara mürekkeple çizilmiş Canavarlardan, duyabildiğim tek şey annemin sigara külü kadar yumuşak ve sıcak sesinden ibaret kalana kadar.

Bir zamanlar Nora Lee isminde kötü, çok kötü rüyalar gören küçük bir kız varmış. Rüyaları kan ve dişlerle doluymuş ve onu çok korkutuyorlarmış ama sana bir sır vereyim: Nora rüyalarını severmiş çünkü rüyalarında o dişler ona aitmiş.

Gördüğün gibi Nora Lee bebekken ormana terk edilmiş ve orada onu kötü bir tilki bulmuş. Tilki onu evine götürmüş, ona tatlılar vermiş ve aç gözlerle onu izlemiş. Nora çok geçmeden bir gün tilkinin onu yutacağını biliyormuş.

Nora Lee diğer hayvanlardan yardım istemiş ama onu kimse dinlememmiş. Tilki evden çıkarken her zaman bir palto ve frak giyer ve sık sık gülümsermiş; böylesine güzel bir paltonun ve böylesine geniş bir gülümsemenin sahibinin böylesine yakışksız eğilimleri olabileceğine kimse inanmazmış. Nora Lee'ye susmasını ve iyi bir kız olmasını söylerlermiş.

İyi bir kız olmayan Nora Lee de kaçmış. Geniş, yeşil bir nehre gelene kadar koşmuş.

Yüzme bilmiyormuş ama geniş, yeşil bir nehrin bir tilkiden daha iyi olduğunu düşünüyormuş. Tam suya girmek üzereyken yanından bir tavşan geçmiş.

“Küçük kız,” demiş, “ne yapıyorsun?”

Nora Lee ona kötü rüyalarını ve kötü tilkiyi anlatmış.

Şans bu ya tavşan da tilkiden pek hoşlanmamış. Bu nedenle ona bir yerden bahsetmiş; dünyanın çok derinlerinde saklı, en karanlık rüyaların bile gerçekleşebileceği gizli bir yerden. Tavşan burayı *Yeraltı* olarak adlandırıyormuş.

Nora tavşana *Yeraltı*'nı nasıl bulacağını sormuş, tavşan da ona nehri aşağı doğru takip etmesini söylemiş. “En derin yuvadan

daha derinde,” demiş, “en eski meşe ağacının en uzun köklerinden daha derinde.”

Böylece Nora Lee nehri, toprağın içinde kaybolduğu yere kadar takip etmiş ve sonra daha da ilerlemiş. En sonunda her şeyin çok altında bir yerde, en dipteki mahzenin de dibinde, en derin solucandan da derinde, *Yeraltı*’nın onu beklediğini görmüş.

Bir an uykuya daldığını düşünmüş çünkü etrafında kâbuslarındaki korkunç yaratıkları olanca korkunçlukları ve şekilsizlikleriyle görüyormuş. Ama rüyalarındaki Canavarlar gerçek değilmiş; *Yeraltı*’ndakiler ise kemikler, toprak veya tilkiler kadar gerçekmiş.

İyi bir kız onlardan korkmalıymış. Kaçmalıymış.

Ama iyi bir kız olmayan ve asla olmayacak olan Nora Lee kaçmamıştı. Hikâyesini *Yeraltı* Canavarları’na fısıldamış ve onlar da gecenin karanlığında kan için uluyarak yanından hızla geçmişlerdi.

Nora Lee ertesi sabah *Yeraltı*’ndan çıktığında kötü tilkiden geriye o geniş gülümsemesiyle sırttan bembeyaz kafatası dışında hiçbir şey kalmadığını görmüş. İlk kez o da gülümsemiş.

Nora Lee, hikâyenin sonsuza dek mutlu yaşadığı kısmına geldiğini sanmış ama bunun için bir yeteneği yok gibiymiş. Denemiş, gerçekten elinden gelenin en iyisini yapmış. Çenesini kapalı tutmuş ve görgü kurallarına dikkat etmiş. Büyük bir taş ev ve büyük bir taş kapı inşa etmiş. *Yeraltı*’na giden yolu kilitlemiş ve sonra anahtarı çınar ağacının yanına gömmüş.

Ama yine de rahat uyuyamamış. Her zaman sıradaki tilkinin onu bulmasını beklemiş.

O gün geldiğinde ne yapacağını biliyormuş. Anahtarı gömdüğü yerden alacak, kapıyı açacak ve sonunda *Yeraltı*’na dönecekmiş.

Canavarlar onu kendilerinden biri, dişli bir yaratık olarak karşılayacak ve etrafında toplanacaklarmış. O zaman uyuyacak, kötü rüyalarını görecektir ve sonsuza dek mutlu yaşayacakmış.

ON ALTI

O gece rüyamda yine Starling Malikânesi'ni gördüm. Uzun zaman olmuştu. O evi on iki yaşımdan beri rüyamda görüyordum ama o bahar rüyalar uzun ve yavaş bir gelgit gibi gerilemişti. Onun yerini, bulanık ve eski Polaroidler gibi yıpranmış anılarım almıştı; Jasper'la birlikte eski tren köprüsünden nehre atladığım, suyun başımın üstünde kapanma hissine hâlâ dayanabildiğim zamanlara ait anılar. İkimiz sırayla mini buzdolabının soğukluğu geçene kadar alnımıza kola kutusu bastırıyorduk. Annem arabayı camları açık ve çok hızlı kullanıyor, gülüyordu.

Belki de evi rüyalarımda görmeyecek kadar büyümüş Starling Malikânesi ile özel, anlaşılmaz bir anlaşma yapmıştım.

Ama o gece yine Starling Malikânesi'nin koridorlarında yürüyordum ve bir şeyler çok yanıltı. Kapılar çerçevelerinde takırdıyor, borular duvarlarda uluyordu. Beyaz sis döşeme tahtalarından sızıyor, hızla yükseliyor ve pencereleri örtüyordu.

Ayak bileklerimden bir alaca gölge kayıyor ve Şirret o kehribar rengi gözlerinde keskin bir telaşla beni süzüp sisin içinde kayboluyordu. Onun peşinden fırlayıp odadan odaya, daha gittikçe artan bir hızla koşturup duruyordum. Ayakkabılarımın tabanlarında yapışkan ve hızımı kesen bir etki bırakan birtakım sıvı birikintilerin üzerinden atlıyordum. Yoğunlaşan sis yüzünden zemini göremiyordum ama içimde arkamda kırmızı ayak izleri bıraktığım konusunda korkunç bir şüphe vardı.

Kendimi taş basamaklardan inerken buldum. Sis dağılıyor ve odada tek bir figür duruyordu. Figür sendeliyor, yere düşüverecek

gibi duruyordu; çok yorulmuştu. Kılıcının ucu zeminden sadece bir santim yukarıda süzülüyordu.

Adını haykırarak hızla ona doğru koştum, o da başını kaldırdı. Sis onu almadan önce gözlerinin yıldızsız karanlığını, dudaklarının adımın harflerini oluşturan kıvrımlarını görebilecek kadar yaklaşıyordum ona. Sis beyaz pençeleriyle onu açık bir kapıdan içeri sürükledi. Kapı yüzüme çarptı.

Kendi çığlığımla uyandım.

O sırada biraz duraksadım. Birkaç saniye veya birkaç dakika boyunca yatakta soluk soluğa uzanarak kâbusun izlerinin silinmesini, gerçekliğin kendini yeniden göstermesini, kafamdaki anaç sesin bana bunun bir rüya, sadece bir rüya olduğunu, tekrar uymam gerektiğini bekledim. Ama olmadı.

Sonra hissettiğim, kamyonetin anahtarlarının avucumdaki soğukluğu, gaz pedalının çıplak tabanımdaki sertliği ve yabancılığı oldu. Otoparktan çıktım, Meksika lokantasının önünden geçtim ve trafik lambalarının hayaletsi kırmızı ve yeşilleri arasında umursamazca ilerlemeye başladım.

Ben uykudayken sis hamur gibi kabarmış, sokak lambalarını, ağaçları ve hatta bizzat yıldızları yutmak için sürünerek yükselmeye başlamıştı. Kanı çekilmiş parmaklarımı direksiyona sertçe kenetleyerek ilerlerken, Jasper'ın aptal videosunu, annem öldüğü gece yolun karşısına koşan şeyi –hafızamda hayalet gibi, bir hayvandan ziyade bir ruh gibi kalmıştı– veya lastikler kaldırımından ayrıldıktan sonraki ve nehre çarpmadan önceki saniyeyi, tüm hayatımın tam ortasından *öncesi* ve *sonrası* olarak bölündüğünü hissettiğim anı düşünmemeye çalıştım.

Bahçe kapılarına yanaştım ve kamyonet daha durmadan sürücü kabininden aşağı atladım; çakıl taşları avuçlarımı sıyırdı. Anahtarı aradıysam da ihtiyacım olmayacaktı; Starling Malikânesi'nin kapıları, kanlı ellerimi üzerine sürer sürmez menteşelerinin çığlıkları arasında ardına kadar açılmıştı.

“Teşekkürler,” dedim ve göz ucuyla demir figürlerin kıvrandığını gördüm; sanki Canavarlar kendilerini oradan kurtarıp yanımda koşmak istiyorlardı.

Garaj yolu her zamankinden daha kısaydı; birkaç sert adımda bitivermişti. Neredeyse ayaklarımın altından kayan toprağın, sırtıma çarpan rüzgârın beni öne doğru ittiğini hissedebiliyordum.

Ev birdenbire görüş alanıma girdi; siyah bir perdenin arkasından çıkıvermişti sanki. Geceleri daha gizemli, daha canlıydı; belki de sadece *daha fazlaydı*, nokta. Hatları gökyüzüne doğru gerilmiş gibiydi; sadece dümdüz bir evden ibaret olmadığını hatırlamak için çok çalışması gerekiyordu sanki. Asmalar taş duvarların üzerinde hışırdıyor ve titriyordu. Sis her bir pervazı ve saçağı sarmıştı. Bütün pencereleri karanlıktı.

Bu nedenle hilalin solgun ışığı olmasa onu görmem imkânsızdı: Arthur, taş basamakların önünde başını öne eğmiş, kılıcını önünde çaprazlamış, duruyordu.

Saatler gece yarısından çok sonrasını gösterirken evinin bahçesinde üzerinde yanlışı iliklenmiş gömleği ve biri eksik çorabıyla boşluğa kılıç sallayan bir çocuk olarak bir aptal gibi görünmesi gerekiyordu ve öyle de görünüyordu ama insanın kalbinizi kıran türden bir aptaldı. Neyle veya neden savaştığını bilmesem de kaybettiğini biliyordum.

“Arthur?” Sesim yumuşak ve temkinliydi; kılıcının yüzümden birkaç santim ötesinden geçerken yaydığı soğukluğu unutmamıştım.

Sırtı kaskatı kesildi. Başını kaldırdı ve yavaş, çok yavaş hareketlerle bana doğru döndü. Öfkeli olmasını bekliyordum; sonuçta, bir gecede iki kez mülküne izinsiz girmiş ve bu kez onu üzerinde atleti ve şortuyla yakalamıştım ama yüzünde öfkeden çok umutsuzluk vardı.

“Hayır.” Bunu çok kararlı bir tavırla, yeterli çabayla kovabileceği bir hayalet olduğumu düşünüyormuş gibi söylemişti.

“Bak, gelmemem gerektiğini biliyorum ama bir rüya gördüm ve düşündüm ki –bu kan mı?” Kollarından birinde siyah lekeler vardı ve kumaş tenine yapışmıştı. Birazı da şakağından aşağı doğru parlıyordu; bu lekeler saçlarını keçeletirmiş, kabzayı tutan ellerini kayganlaştırmıştı.

“Opal, gitmen gerek–” Bunu söylerken kılıcının ucu hafifçe sarkarak titremişti.

Tam o sırada oldu. Aniden gelen, görünmez bir saldırı, onu tek dizinin üzerine çökertivermişti. Ardından boğazında dört derin çizik belirdi. Akan kanlar, boğazından akarak gömleğini ıslatmış, köprücük kemiklerinin arasındaki boşluğa birikerek geçtiği her yeri kapkara bir çarşaf gibi sarmıştı.

Kılıç çakıllara çarptığında donuk bir takırtı duyuldu. Arthur gözleri gözlerimde, bedenini nazikçe katlayarak onu takip etti.

Çıglık atıyor olmalıydım ama Starling Malikânesi'nin vahşi inlemesinden ötürü duyamıyordum. Her bir gevşek döşeme tahtası aynı anda gıcırıyor, her bir kiriş ve çatı kirişi çarpılarak dalgalanıyordu. Kiremitler, toprağa anlamsızca indirilen birer yumruk gibi yerleri dövüyordu.

Aniden taşların dizlerimi deldiğini fark ettim. Ellerimin ıslak ve sıcak pamuklarla sarılı olduğunu. Bir de durmadan, “Hayır, hayır!”, “Arthur!” veya “Hey, hadi ama!” gibi aptalca, anlamsız şeyler haykırdığımı.

Onu sırtüstü yatırdım; bana gözlerini kırıştırtarak baktı. Bakışları buğulu ve uzaklardaydı. Ellerinden biri yavaşça havaya kalktı ve birbirine dolanmış yığınlardan oluşan saçlarıma kondu. Paslı bir testere bıçağı gibi bir sesle, “Size koşarak kaçmanızı söylediğimi sanıyordum,” dedi. Elbette, eğer gerçekten ölüyor olsaydı, benden bu kadar bezmiş görünmeyi başaramazdı.

Elini elimin içine aldım ve yüzümü avucunun sıcaklığına bastırdım; ilgisiz bir hizmetçi olarak kimliğimi tamamen ve kalıcı olarak imha ettiğimin farkındaydım ama o anda umurumda bile değildi bu. “Ben de kaçtım.” Elini daha da sert iterek tenimi tenine bastırdım. “Seni kahrolası *aptal*.”

“Sanıyorum ki... asla geri dönmemen gerektiğinizi... ima etmiştim.”

Elimi elinin içine koydum; başparmaklarımız birbirimizin bileklerine dolanmıştı. Kanının tuzu sıyrık avuçlarımı yaksa da elini bırakmadım. “Sen de geliyorsun. Neler olduğunu bilmiyorum ama...”

Sözümü tamamlamadım çünkü bana garip bir şey oluyordu. Avucumda, kanımın Arthur'un kanıyla karıştığı noktada başlamıştı; tam o noktadan bedenime bir ürperti, öldürücü bir soğuk yayılıyordu. Bileğimden yukarı akıyor, göğüs kemiğimi yalıyordu.

Yavaşça soğuk bir nehrin içinde yürüyormuşum ve su hızla yükseliyormuş gibi hissediyordum.

Arthur bir şeyler söylüyor, omuzlarımı zayıfça çekiyordu. Onu neredeyse hiç duymuyordum. Etrafımızı çevreleyen sise bakmakla meşguldüm ki o şey aniden sisten çok daha fazlasına dönüşüverdi. Dehşetin arka planında bir yerde uzak, çocukça bir hayal kırıklığı hissettim; Eleanor Starling'in tıpkı benim gibi saf hayal gücünü yazıya döktüğünü, tıpkı benim gibi profesyonel bir yalancı olduğunu düşünmüştüm hep.

Artık bana sadece gerçeği söylediğini biliyordum.

Yeraltı Canavarları'yla ilgili kâbuslar görürdüm.

Dürüst olmak gerekirse, kim görmezdi ki? Bir yerde seksenlerde yapım aşamasında olan bir animasyon uyarlaması olduğunu ama küçük çocukların ilk gösterimler sırasında kusmaları üzerine projenin tamamen rafa kaldırıldığını okumuştum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum; tek bildiğim E. Starling'in çizimlerine uzun uzun baktığım ve Canavarların onları son gördüğüm pozisyonunda olmadığını, sanki o acı veren, işkence görmüş uzuvların üzerinde sayfadan kaçiverecekmiş gibi göründüklerini hayal ettiğimdi.

Starling Malikânesi'nin basamaklarında çömelmiş duran yaratık –bedeni sis, gözleri gece yarısı rengindeydi ve bacakları kemikleri kırıkmiş gibi altında bükülmüştü– benim kâbuslarımda veya hayallerimde gördüğümünden çok daha kötüydü. Sanki biri, kurtlar hakkında onlardan korktuğunun dışında başka hiçbir şey bilmeyen bir çocuğa beyaz bir tebeşir vermiş ve ona bir kurt çizmesini söylemişti. Dişleri vardı. Pençeleri vardı. Kurtlara özgü o uzun kafatasına sahipti. Ama omurgası eğrilmişti ve kürkü hafif rüzgârda sis gibi, yarı saydam bir gölge gibi savrulup kıvrılıyordu. Ayrıca büyüktü; çok büyüktü.

Resimli kitaptaki bir Canavar'ın nasıl olup da Eden, Kentucky'nin sıradan bahar mehtabında karşımda dikildiğini anlamasam da o anın kaçtığım an olduğunu biliyordum. Tam da o an –Canavar'ın kendini toparladığı, dudaklarının köpek dişlerinden

ayrıldığı ve tendonlarının yarı saydam kaslarının altında esnediği an– benim gibi bir kızın tam olarak dağıldığı andı. Nehrin başımın üzerinde kapandığı, soğğun ciğerlerimi doldurduğu, kendi ölümümün o kapkara ve merhametsiz gözlerini üzerime diktiği andı. En son annemin elini bırakıp onu yalnız başına ölüme terk etmiştim ve bezgin bir kesinlikle bunu tekrar yapacağımı biliyordum.

Elimi Arthur’unkinden çektim. Kanımız hafif, yapışkan bir sesle birbirinden ayrıldı.

Çömeldim. Canavar başını indirdi ve tırtıklı kürek kemikleri omurgasının kenarlarından yükseldi. Temkinli görünüyordu; Arthur’dan veya kılıcından pek hoşlanmıyor gibiydi. O anda yanlarındaki yaraları ve kapı aralığına saçılmış gümüş rengi kürk parçalarını fark ettim. Eşikte soluk bir sis birikintisi vardı; sanki Canavar Starling Malikânesi’nden kurtulmak için savaşmak zorunda kalmıştı. O anda bile basamaklarda sürünen, pençelerinin etrafına dolanan ve koparılmadan elinden kurtulmanın imkânsız olduğu sarmaşıkları görebiliyordum.

“Gitmelisin.” Ayaklarımın dibinde Arthur yüzüstü yuvarlanmış, el kılıcının kabzasını arıyordu. “Koş.” Parmakları kılıcı kavradı. Kılıcı kendine doğru çekti ve olağanüstü bir çabayla dizlerinin üzerinde doğruldu. Kanlar içindeki solgun bedeni durduğu yerde sallansa ve kılıcın ucunu yerden kaldıramasa da Canavar’a onu somurtkanlığının gücüyle durdurmayı planlıyormuş gibi bakıyordu. Bu yalnız, çirkin, kanayan çocuğun o yaşına kadar benim için savaşan, benimle karanlığın arasına giren ve bana kendimi kurtarmamı söyleyen tek kişi olduğu aklıma geldi. İçimden gülmek veya belki de çığlık atmak geçti.

Canavar bize doğru sessiz bir adım attı. Ayağının değdiği yerdeki çimenler ölüyor, yeşilden kahverengiye, sonra da çürük siyahına dönüşüyordu. Cırcır böcekleri ve gece kuşları susmuş, hava ölü ağırlığıyla üzerimize çökmüştü.

Şimdi, dedim içimden. *Şimdi kaç.*

“Şimdi,” diye haykırdı Arthur. “Lütfen–Opal...” Adımı söylerken sesi hafifçe, söylenmeyen bir şeylerin ağırlığıyla titredi ve aklımdan olanca netliğiyle tek bir şey geçti: *Lanet olsun.*

Sonra önüne geçtim ve kılıcı titreyen ellerinden aldım. Hayal ettiğimden daha ağırdı. Eklemlerimin bu ağırlığa karşı koyuşunu, bileklerimin küçük kemiklerinin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Kılıca kazınmış semboller ormandaki fosforlu mantarlarınkine benzeyen garip bir pırıltıyla parlıyordu.

“Hayır, dur, siz...”

“Arthur,” dedim ve adını söylerken sesimin değişmesini kesinlikle ve sadece kılıcı havada tutma çabama bağladım. “Kapa çenenini.”

Arthur sustu. Arkamda hırıltılı ve düzensiz nefesini duyabiliyordum.

Belki de düşünmek için yarım saniyeden fazla zamanım olsaydı, korkup vazgeçecektim. Belki de tek bir isimden oluşan listemi aklıma getirecektim ki o isim kesinlikle Arthur Starling değildi. Belki de içimdeki o soğuk taraf kazanacak ve beni kaçırmaya zorlayacaktı.

Ama Canavar ben daha ayağımı yere sağlamca koyamadan saldırdı. Yılana benzeyen bir uzvu olağanüstü hızla açıldı ve yana doğru savruldu. Yüzüm nemli çimenlere sürtündü. Kılıç benden uzağa, ulaşamayacağım kadar uzağa kayıp gitmişti.

Başımı kaldırdım ve karşımda sadece beyaz ve lanetli dişler, bir de kalbimi sıkıştıracak kadar yoğun bir kötülükle bakan tek bir göz gördüm. Bu, hiçbir doğal hayvanın hissetmediği türden bir nefret, yalnızca düzeltilmemiş haksızlıklardan ve cezasız kalan günahlardan kaynaklanan, çılgınca uluyan, köpüren bir öfkeydi.

Ağzı tam tepemde kocaman açıldı. Vücudumun iki tarafını da pençeler ve ölü otların çürümüş, mantarsı kokusu sardı. Birisi boğuk, kederli bir sesle çığlık atıyordu; sanki bu filmi daha önce izlemiş ve nasıl biteceğini tam olarak biliyordu.

Bir şekilde hayatta kalmayı umarak çırpınıyor, tırmalıyor, uzanıyordum. Zemin altımda garip bir şekilde dalgalanırken, parmaklarım soğuk bir demiri kavradı. Kılıç değildi ama benim için fazlasıyla yeterliydi. Metali eklemlerimin arasında hiç düşünmeden büküldüm; tıpkı karanlık bir otoparkta tek başıma yürürken veya laf atanlara bağırdığımda yaptığım gibi.

Canavar tekrar saldırdı ama bu kez ölümcül bir darbeydi; dişleri doğrudan göğüs kafesimi hedef alıyordu. İşte o kez son anda

yana doğru yuvarlanıyorum ve kapının sekiz santimlik anahtarını gözünün kara özüne dibine kadar sapladım.

Ne kan gördüm ne çırpınış. Ne de hayvani bir çığlık. Canavar havada çözülerek cansız bir sise dönüşürken yaralı, yalnız ve inatla canlı bir şekilde yattığım soğuk topraktan yok oluşunu izlemekle yetindim.

Sonraki saniyeleri çimenlerin ensemde yarattığı kaşıntının, gökyüzünde birer leke gibi duran yıldızların parlaklığının, kendi göğsümün mucizevi şekilde inip kalkışının tadını çıkararak geçirdim. O gece nehirden sürünerek çıktığımı hatırlamasam da – tırnaklarımın arasında kilden ve sırtımdaki sıcaklıktan başka bir şeyim yoktu– ama bu hissi, kesinlikle ölmeniz gerekirken ölmekten kaynaklanan sessiz deliryumu hatırlıyordum.

Normal gece sesleri geri dönmüştü: bahar kurbağaları, cırcır böcekleri, birbirlerine beyinsizce cıvıldayan birkaç çobanaldatan. Ve yakındaki bir yerden gelen korkunç, dayanılmaz bir hıçkırık.

“Arthur?” Hıçkırık durdu.

Bir duraksama oldu, ardından çırpınma ve sürünmeye benzer bir ses duydum. Sonra da Arthur Starling’in yüzü benimkinden birkaç santim yukarıda belirdi; yıldızlarla arama girmişti. Cildi hastalıklı, mumsu bir beyazlığa bürünmüş, saçları kan ve terle keçeleşmişti. Yakası boğazındaki yaradan sızan kanla düzensiz siyah tepeciklere dönüşmüştü ve gözlerinin akları vahşi bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Yemeğin ortasında yanlışıyla tekrar insana dönüşen bir kurt adam gibi görünüyordu. Gece yarısı arka verandada anlatılan bir hayalet hikâyesi için uydurulmuş bir karakter, Starlingler hakkında herkesin fısıldadığı her bir karanlık şeyin bir araya gelerek oluşturduğu insan formunda bir kolaj gibi görünüyordu.

Bok gibi görünüyordu; ben de kılığının gökyüzüyle oluşturduğu tezat nedense hoşuma gittiğinden, hafifçe sırtarak, “Bok gibi görünüyorsun,” deyiverdim.

Küçük, bezgin bir ses çıkardı. Sonra beni öptü.

Arthur Starling’in beni öptüğünü hayal etmiş olsaydım (etmiştim), bunun hızlı ve garip olacağını düşünürdüm; beni bir hafta boyunca gerginliğe itecek ama bunun dışında soğuk, tutkusuz, bas-

tırılmış bir ilişki olacaktı muhtemelen. Sonuçta bu, bana karşı bir duygu beslemektense yumruğunu pencereye indiren bir adamdı.

İlk başta, yüzünün gergin hatlarına bakılırsa, haklı olduğumu düşündüm. Ama sonra elleri yanaklarımı buldu ve dudakları benimkilere ezici, öfkeli ve neredeyse acımasız bir yoğunlukta çarpınca, *tahmin etmeliydim*, dedim içimden. Bana ama o harfiyen uyduğu katı kısıtlamaları sona erince geleceğini tahmin etmeliydim. Aramızda bir kıvılcım çakmayacağını, kontrol edilemez bir yangın başlayacağını tahmin etmeliydim.

Bunu durdurabilirdim. Muhtemelen alevler içinde kalmaktansa bunu yapmalıydım –ama bu çok hissettiriyordu ve ikimiz de çok güzel, çok saçma bir şekilde hayattaydık; üstelik kim olduğumu veya nereden geldiğimi bilmesem de o anda ne istediğimi biliyordum. Ben de dudaklarımı dudaklarına aynı sertlikte, onun iki misli açgözlülükle yapıştırdım.

Elleri kasıldı, parmaklarıyla saçlarımı daha da sert kavradı ve çekiverdi; acıdan nefesim kesilmişti.

Soluk soluğa geri çekildi; gözlerinde bir çılgının bakışları vardı. “Özür dilerim, özür dilerim. Ben...” Doğruldu ve ellerini saçlarına götürerek kavradığı tutamları serçe çekti. “Ben–ben sandım siz de–tıpkı *onlar* gibi...” Cümlesi araya giren tirelerin ağırlığıyla sendeliyordu.

“Hayır, bu...” Dudaklarım yanıyordu. Onları sıkıca birbirine bastırdı. “İyiyim.”

İyi değildim. Hayatımda bu kadar iyi olmadığım anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Çok kısa süre önce soy ismimi öğrenmiş, sonra sihirli bir kılıçla hayali bir yaratıkla dövüşmüştüm ve Arthur’un yakasına yapışıp dişlerimi alt dudağına geçirmeme ramak kalmıştı. “Yani genel olarak önce *sormalısın* ama...” Ona tembel, şeytani bir gülümsemeyle baktım; sanki bu ikimiz için de hiçbir şey ifade etmiyor, nabzım kulaklarımda atmıyormuş gibi.

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Kesin şunu. Bu–yapamam...” Saçlarını daha sert çekiştirdi; gerçekten perişan görünüyordu ve ben bu kadar saçma birine karşı herhangi bir duygu beslediğime gerçekten inanamıyordum.

Gülümsememi güçlkle bastırdım. “Tamam, neyse. İçeri girelim, seni temizleyelim. Telefonun yanında mı? Bu karanlıkta...” Daha cümlemi tamamlayamadan hafif, elektriksi bir çatırtı duyuldu ve Starling Malikânesi’nin ışıkları bir anda yandı. Pencereleler, son sis tutamlarını da yok ederek bahçe yolunu uzun altın çubuklarla bezedi. Sohbet eder gibi bir tavırla, “Biliyor musun, bir keresinde biri bana evin hiçbir zaman şebekeye bağlanmadığını söylemişti,” dedim.

Arthur hâlâ titriyordu ama saçlarındaki parmakları çözülmüştü. “Bağlıydı.” Titreyerek omuz silkti. “Annem bana elektrik düğmelerinin ve elektrikli sobanın çalışmaya başladığını ellilerin başında söylemişti. Tıpkı otuzlarda tesisatın bağlanması gibi.”

O sırada muhtemelen çıldırmam gerekiyordu. Dünyada gerçek bir büyüye, hem de şu gözlerimle şahit olmak beni en azından küçük bir krize sürüklemeliydi ama gerçekten yorulmuştum ve kılıç hâlâ çimenlerin arasında hafifçe parlıyordu; zaten Starling Malikânesi’nin gerçeklik yasalarına sıkı sıkıya bağlı olduğunu da düşünmemiştim. Bu nedenle sadece coşkulu bir sesle, “Kendi ampullerini yetiştirebilen herhangi bir evin bir hizmetçiye ihtiyacı olmamalı,” demekle yetindim.

Pencereler göz devirir gibi titredi.

“Sanırım sadece ilgiyi seviyor,” diye mırıldandı Arthur. Neredeyse güldüm ve neredeyse gülümsedi ama bu hamlesi boğazındaki yaranın sıyrılmasına neden oldu. Yüzünü buruşturdu.

“Tamam, hadi bakalım.” Ayağa kalkma girişimi canımı olmasısı gerekenden fazla yakmıştı. Sol tarafımda yolunda olmayan bir şeyler vardı; Arthur’u ayağa kaldırırken hissettiğim o kıymık batmasına benzer keskin acıyla küfrü bastım. Elini elimden çekmeye çalışsa da elini alıp kaburgalarımın sessiz çığlığını görmezden gelerek boynuma doladım.

Arthur vücudunu benimkinden uzak tutmaya çalışıyordu. En sonunda ona dirsek atıp, “Saçmalama, sadece yürü,” dedim. Bana yarım ağızla karşı çıkıyor gibiydi.

Starling Malikânesi’ne birlikte yalpalayarak girdik; kılıcın ucu taşa sürtündükçe kıvılcımlar saçıyordu. Ön basamaklar her nasılsa

sadece iki veya üç basamağa inmiş ve sokak kapısı daha ben dokunamadan açılmıştı. Geçerken kapının çerçevesini okşadım ve ahşap endişeyle gıcırdadı. Üzerine oyulmuş semboller hâlâ hafifçe ısıldıyordu; tıpkı pijama partisinden arta kalan fosfor çubukları gibi.

Nereye gittiğimizi veya dümenin hangimizde olduğunu bilmiyordum ama bir anda kendimizi tökezleyerek yumuşak kanepeli rahat salona atarken bulduk. Arthur'u minderlerin üzerine bıraktım; o sırada avucu kolumun arkasına sürtündü. Ona bakmadan uzaklaştım.

Mutfakta beklenmedik sayıda yeni yıkanmış bez vardı. Banyodaki ilaç dolabı açıktı, içindeki antibiyotik ve dezenfektan miktarı endişe vericiydi. "Her şey yolunda," dedim. "İyi olacak." Tavan titredi.

Salona döndüğümde Arthur hiç de inandırıcı olmayan bir "sana ihtiyacım yok, bunu kendim yapabilirim" numarası çekse de teni bayat mantar rengine bürünmüş, göz bebekleri şokla büyümüş ve dövmelelerinin altında morluklar belirmeye başlamıştı. Şirret, kucağında belirip tüylü bir kara mayını gibi tortop büzülerek tartışmayı sonlandırdım.

Arthur'un elini yıkama bezlerimden çekip onu kanepeye doğru ittim. Belki biraz daha nazik olmalıydım ama az önce beni ateşli bir umutsuzlukla öptükten sonra aniden fikrini değiştirip *özür dilemişti* ve bu nedenle bence yaralarına tuz basmadığım için şanslıydı.

Sehpaya oturup acımasız ve sert hamlelerle cildindeki kiri ve kanı temizlemeye başladım, sonra kanlı kahverengi mendili kâsenin içine sıktım. Arthur buna mükemmel bir metanetle katlanıyor, bezi boğazındaki sıyrığın üzerinde sürüklerken bile nefesi neredeyse hiç kesilmiyordu. Sadece eklemlerim çenesinin altına değdiğinde irkildi.

"Özür dilerim," dedim yarım ağızla. Boğuk bir ses çıkardı ve gözleri sımsıkı kapalı, başını kanepeye yasladı. Bezin altında nabzının hızlı ve düzensiz atışını hissedebiliyordum.

Kanın altında başka, daha eski izler buldum. Teni engebeli ve düğümlü yara izleriyle, sararmış morluklar ve dağınık elipsler hâlinde uzanan kabuk hatlarıyla ve kendi kendine yaptığı dövmelemlerle

doluydu; çizgiler kerniklerin üzerinde, canını en çok acıtmış olabilecek noktada titreşiyordu. Yırtılmış yakasının altında eğri bir haç, sol omzunda bir takımyıldız, köprücük kemiklerinin birleştiği yerde açık bir göz görünüyordu. Göz canını epey yakmış olmalıydı. Aslında hepsi acı verici görünüyordu; cildi bir azap haritası, bir acı arşivi idi. Acıya, asla tam olarak iyileşmeyen ve sisli gecelerde bazen hâlâ sızlayan yaralara fazlasıyla aşinaydım ama en azından Jasper her zaman yanımdaydı. En azından her zaman bir nedeni vardı.

Ellerim yavaşlamış, irademe aykırı şekilde nazikleşmişti. “Tanrım, Arthur. Kendine ne yaptın?” Yanıt vermedi. Onu tutup sarsmak, ona dokunmak istiyordum. Bunun yerine hidrojen peroksidin kapağını açtım. “Neden *gitmiyorsun*?”

“Bir keresinde gitmiştim.” Ben boğazına peroksit sürerken gözleri kapalı, tavana doğru konuşuyordu. Yara tıslayarak pembe köpükler saçtı. “Geri döndüm. Burayı satıp Phoenix’te bir daire almayı hayal etmedim değil.” Perdelerden hafif, kırgın bir homurtu yükseldi.

“*Phoenix’ten* mi?”

Sesimdeki kahkahayı duymuş olmalı ki savunmacı bir şekilde omuz silkti. “Güzel görünüyor. Sıcak, kuru. Orada hiç sis olmadığına bahse girerim.”

“Peki, hâlâ burada ne yapıyorsun?”

Doğruldu ve gözlerini açtı ama yüzüme bakamıyor gibi görünüyordu. Bakışları soluma, saçlarımin kulağımın üzerinden kıvrıldığı yere indi ve yüzü o korkunç suçluluk duygusuyla çarpıldı. “Benim... sorumluluklarım var.”

Arthur’un dayak yemiş, kanlar içinde kalmışken beni çaresizce ve var gücüyle var olmaması gereken bir yaratıktan korumaya çalışan hâlini görmeseydim, iğrenç derecede gizemli olarak tanımlayacağım bir ifadeydi bu. Bunun hatırası –omurgasının sarsılmaz çizgisi, Canavar’a yanından geçerken onu dişleriyle parçalayacakmış gibi dik dik bakması– ciğerimi yakıyordu. “Ben... teşekkür ederim. Teşekkürler.”

“Gitmelisiniz. *Lütfen* gidin.” Sesinde, koşmamı söylediğinde olduğu gibi hırlayan, teatral bir öfke yoktu. Bu bir emir, korkutma

taktığı veya gösteri değil; her düzgün insanın onur duyacağı yorgun ve samimi bir yalvarıştı.

Ona gülerek baktım. “Tabii ki hayır.”

“Bayan Opal...”

“Bana bir daha öyle derssen, sana zarar veririm.”

Ağzının köşesinde o hain, tam olarak bir gamze bile olmayan çukur beliriverdi. “Yaralı bir adama zarar vermezsın.”

“Zil sesini Kid Rock’a çevirir ve on yıl boyunca her gün şafak vakti seni ararım. Tanrı’ya yemin olsun ki.”

“Telefonu kapatırım, olur biter.”

Başımı eğdim. “Gerçekten mi?”

Gözleri benimkilere, sonra uzağa kaydı, gamzesi kayboldu. “Hayır,” dedi sessizce. “Tanrım, sadece eve git. Lütfen,” –boğazı oynadı– “Opal.”

Kanepenin diğer tarafına yerleştim ve ayaklarımı yastıkların üzerine koydum. “Öncelikle, benim bir evim yok.” Birdenbire bunun hâlâ doğru olup olmadığını, Gravely soy isminin geçmişimden daha fazlasını değiştirip değiştiremeyeceğini merak ettim. Bu düşünceyi bir alışveriş poşetine sıkıştırıp yatağımın altına, çok derinlere tıktığımı hayal ettim. “İkinci olarak da sen açıklamadan bir yere gitmiyorum.”

Kendisi için bile zayıf bir sesle, “Neyi açıklamadan?” diye sordu.

Yerde yatan kılıcı, kanlı paçavraları, etrafımızdaki çılgın, imkânsız evi gösterdim. “Her şeyi.”

Hayır demeyi planlıyor gibi görünüyordu. Bunu yapamayacağını ya da bunun ilgilendirmediğini söyleyecek ya da beni evden bir an önce çıkıp gitmeye zorlayacak mükemmel hesaplanmış alaycı bir yorumda bulunacaktı sanki. Çenesinin duruşundan yalanlara, hilelere ya da büyüleyici gülümsemelere kanmayacağını anlayabiliyordum.

Bu nedenle ona gerçeği söyledim. “Bak, ikimiz de bu gece neredeyse ölüyorduk ve nedenini ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Sır saklamak için sebeplerin olduğundan eminim ve Tanrı bilir ki ben güvenilir biri değilim ama şu anda çok korkuyorum. Kafam karışık, öfkeliyim ve” –bunun kendi blöfümü çürütüyor, çok ve

boş konuştuktan sonra ortaya bir çift yedili atıyormuş gibi hissettirdiğini itiraf etmeliyim– “korkuyorum.”

Uzuvlarından bir titreme geçti. Şirret patilerini uzattı. Arthur ellerini dikkatlice, avuç içleri aşağı bakacak şekilde yastığa koydu. “Üzgünüm.” Bana öyle acıklı bir şaşkınlıkla bakıyordu ki az kalsın gülecektim. “Bilirsin, insanlar korktuklarında genelde *giderler*. Sen neden gitmiyorsun? Sen neden gitmedin?”

“Çünkü...” Çünkü parası iyiydi. Çünkü Jasper için kalmak zorundaydım.

Yanıtları bulmam kolay olmuştu. Ama yalan söylemek de kolaydı.

Gerçekleri söylemek daha zordu çünkü Starling Malikânesi’ni görmeden çok önceleri hayal etmeye başlamıştım. Çünkü bazen ışık batıdaki pencerelerinden içeri yumuşakça süzülüp toz zerreciklerini minik altın ateş böceklerine dönüştürdüğünde, evin bana ait olduğunu veya benim ona ait olduğumu hayal etmeyi seviyordum. Çünkü Arthur Starling üşüdüğümde bana bir palto, yorgun olduğumda bir kamyonet vermişti ve mesajlarında çok fazla noktalama işareti kullanıyordu.

Ona çekici olmak için fazla çarpık bir gülümsemeyle baktım. “Çünkü sanırım ben bir mankafayım.”

Ağızma baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Pekâlâ.” Derin bir iç geçirdi. “Tamam. Ne kadarını biliyorsun?”

“Biraz Google’da araştırdım, birkaç tane de hikâye duydum.” Hikâyeler kafamda, aynı melodinin sırayla söylenen farklı sözleri gibi, bir araya geldi. Starlingler, Boonelar ve –melodi kafamda tizleşti– Gravelyler. “Seninkini duymak isterim.”

“Hikâyelerden bıktım.” Arthur’un sesi mesafeli, biraz kuruydu. “Benim... atalarım hikâyelere takıntılıydı. Mitler, masallar, halk hikâyeleri, meseller. Benim ilgilendiğim –derlediğimse– *tarih. Gerçekler.*”

“O zaman bana gerçekleri anlat.”

“Ah, bu...” Kıpırdandı ve bir an karşımda Jasper’ı gördüm; dememesinin ilk taslağını bana göstermesini istediğimde böyle görünüyordu. “Hâlâ birkaç boşluk var ve henüz hepsini düzenleyemedim–” Sözü, kanepenin yanındaki sehpanın çekmecesinin aniden

dişğine düşmesiyle bölündü. İçinde düzgünce dizilmiş bir klasör yığını vardı. Üzerinde de Arthur'un kusursuz el yazısıyla kaplı kalın, sarı bir not defteri.

Arthur kaşlarını çatarak sert bir tavırla sehpaye baktı. Not defterine uzandım ama Arthur benden önce davrandı. Defteri göğsüne bastırdı; yüzüne derin bir bezginlik çökmüştü. "Tamam! Pekâlâ."

"Bu, 'Tamam, pekâlâ, sana her şeyi anlatacağım' demek mi?"

Gözleri benimkilerle buluşmadı. Bunun yerine sayfaları titizlikle çevirdi. Dudaklarını bir kez ıslattı ve sonra bana her şeyi anlattı.

Bu, Starling Malikânesi'nin tarihidir.

11 Mayıs 1869'da, Eleanor Starling isminde genç bir kadın, John Peabody Gravely isminde yerel bir iş adamıyla evlendi. Düğünlerinin ertesi sabahı, John Gravely ölü bulundu. Adli tabip ölüm nedenini kalp yetmezliği olarak belirlemişse de Gravely'nin kırk beşini geçmemiş sağlıklı bir adam olduğunu da belirtmişti. Bundan ve Eleanor Starling'in sonraki takıntılarından yola çıkarak iki şeyi tahmin edebiliriz: Ölümü doğal değildi ve Eleanor bunu biliyordu.

Tarihi kanıtlar, genç dul kadının kocası için yas tutup tutmadığını söyleyemez ama keder, sonraki eylemlerinin birçoğunu açıklayabilir. Bölgede kan veya akrabalık bağı olan kimse bulunmamasına rağmen Eden'da kalmayı seçti. Genç olmasına rağmen bir daha asla evlenmedi. Ve Starling Malikânesi'ni kocasının mülküne, madenlere yakın bir yere ve ölüm kaynağının hemen üstüne inşa etti.

İnşaat '68 yazında başladı. Orijinal planlar ya yakılmış ya da hiç yapılmamıştır; daha sonraki birkaç Starling üyesi Evi haritalandırmaya çalışsa da çizimlerinin hiçbirisi uyuşmamıştır ve birçoğunun zamanla değiştiği görülmektedir. Eleanor Starling neden bu kadar geniş ve garip bir ev inşa ettiğine ilişkin hiçbir kayıt bırakmamıştır ama koleksiyonundaki en eski ve en sevilen kitap Ovidius'un *Metamorfozlar*'ının bir kopyasıdır. Sonraki Starlingler, Eleanor'un bir ev değil, Girit Kralı'nın bir zamanlar yaptığına çok benzer bir sebeple; dünyayı içinde yaşayan bir şeyden korumak için, bir labirent inşa ettiğini öne sürmüşlerdir.

Şubat 1870'te Ev tamamlandığında, Eleanor Starling oraya yerleşmiş ve 1886'da hayatını kaybedene kadar orada yaşamıştır. Ömrünün kalan yıllarını daha sonra "Yeraltı" adını vereceği yere ilişkin çalışmasına adadığına ilişkin önemli kanıtlar vardır. Haleflerinin bulduğu notlara ve günlüklere göre, bu dünyanın altında veya belki de yanında başka bir dünya olduğuna inanıyordu; korkunç, vahşi, Canavarlarla dolu bir dünyaydı bu. O dünya ile bizimki arasında çatlaklar, yani bu şeylerin yeryüzüne sızabileceği yerler olduğuna ve bu çatlaklardan birinin Kentucky'deki Eden'in altında yattığına inanıyordu.

Onun hesabına göre, burası tek değildi. Her hayalet hikâyesinin ve canavar masalının, karanlıktan sürünerek çıkan yaratıklar hakkındaki her efsanenin kaynağının gerçeklikteki bu delikler olduğuna kaniydi. Kütüphanesini halk anlatıları, masallar, tekerlemeler ve şarkılarla doldurmuştu. Bunları birer kurgu olarak değil kayıtlar, ipuçları, zaman ve mekâna dağılmış soluk ayak izleri olarak değerlendiriyordu.

Çalışmaları sonucunda Canavarlarla savaşılabileceğini öğrendi. Her kültür, onlara karşı kendi savunmalarını geliştirmiş gibiydi: gümüş kurşunlar, haçlar, kutsal sözler, hamsalar, tuz halkaları, soğuk demirler, kutsanmış sular, koğuşlar, efsunlar ve ritüeller, karanlığı geri püskürtmenin yüzlerce yolundan sadece bazılarıydı.

1877'de, araştırmalarından yeterince emin olduğunda, bir kılıç siparişi verdi. Kılıç, bir zamanlar Benin Kralı'na hizmet ettiğini ileri süren bir demirci tarafından saf gümüşten dövüldü. Eleanor, kılıcın üzerine bir düzine farklı sembol oyulmasını ve çeliğine verilecek suyun St. George Kuyusu'ndan ve Ganj Nehri'nden getirilmesini istedi. Evraklarında, kılıcın Fransa'daki bir manastırda görevli, canlı bir aziz tarafından kutsandığını öne süren bir mektup vardı.

Kılıcın varlığı, Eleanor'un büyük bir savaş planladığının göstergesi olabilir. 1886'da aniden ortadan kaybolmasından da savaşı kaybettiğini tahmin edebiliriz. Kaçmış olması mümkün olsa da en sonunda uzun süredir incelediği Canavarlar tarafından kaçırılarak Starling Malikânesi'ni ardında bırakmış olması daha olası görünüyor.

Ancak Starling Malikânesi artık sadece bir ev değildi. Taş ve harçtan vücut bulan bu şeyin kirişlerinin yerini kaburgalar, taşların yerini deri almıştı. Kalbi olmasa da hissediyor; beyni olmasa da rüya görüyordu.

1880 nüfus sayımında Eleanor Starling mesleğini “Starling Malikânesi’nin Muhafız’ı” olarak belirtmişti. O öldüğünde, Ev kendisi için yeni bir Muhafız seçti.

Ölümünden bir yıldan az bir süre sonra, Alabaster Clay isminde genç bir beyefendi Starling Malikânesi’ne geldi. Kız kardeşine yazdığı mektuplarda koridorlarla, merdivenlerle ve kara gözlü kara kuşlarla dolu rahatsız edici kâbuslarını anlatıyordu. Her sabah hiç görmediği bir eve duyduğu özlemle uyandığını da ekliyordu.

Sonunda, o hayallerin peşinden Eden’a gitti. Bahçe kapıları önünde açıldı. Sokak kapısı da. İçeride kendi ismine düzenlenmiş bir tapu, üç demir anahtardan oluşan bir yüzük ve bir kılıç buldu. Kız kardeşine yazdığı sonraki tüm mektupları *Alabaster Starling* ismiyle imzalamıştı.

Alabaster’ın görev süresi bittikten sonra başkaları geldi. Bir Muhafız düştüğünde, kılıcı almak üzere bir diğeri seçilirdi. Bazıları en azından bir süreliğine mutluluğa benzer bir şeyi tattı. Evlendiler, çocuk büyüttüler, Starling Malikânesi’nin pencerelerinden nehrin karşısına kurulan elektrik santralini, ilçeye yayılan telefon hatlarının damarlarını, Koca Jack’in yükselişini ve düşüşünü izleyerek zamanın akışına şahitlik ettiler. Koğuşlarda dolaştılar ve Canavarları uzak tuttular.

Ama Canavarlar her seferinde onları alıp gitti.

En son Muhafız 1985’te, ta Kuzey Carolina’dan geldi. Çift bir domuz işleme tesisinde tanışmıştı; Lynn Lewis mezbahada çalışıyordu ve Oscar bir hademeydi. Ama Oscar sırtını incittiği ve yönetimle şiddetli bir ihtilafa tuttuğu için, onun ardından Lynn de işten çıkarılmıştı. İkisi de elektrik şirketi saati mühürleyene ve banka pencereleri tahtayla kapatana kadar olabildiğince orada kalmış ve sonra amaçsız ve evsiz bir şekilde bir iş ilanından diğerine sürüklenmişlerdi. Birkaç ay sonra Muhafız yüksek demir

kapılar ardında büyük bir ev hayal etmeye başladı. Hayallerinin peşinden batıya doğru yola çıktılar ve vardıklarında onları bekleyen bir anahtar halkası ve bir tapu buldular.

Ev onların gözetimi altında gelişti. Zeminler gıcırdamıyor, kışın pencereler ısılk çalmıyordu; mutfak her zaman limon kokuyor ve sarmaşıklar her zaman çiçek açıyordu. Lynn ve Oscar Starling Malikânesi'ni çok seviyorlardı ve sevdikleri şey için savaşıyorlardı.

Oğullarına eve verdikleri değeri vermiyorlardı. O, hayali çizimlere ve aptalca hayallere düşkün, zayıf ve bencil bir genç adamdı. Kaderini elinden geldiğince inkâr ediyordu. Bir süre Ev'in başka birini, daha cesur birini bulacağını düşündü –ta ki korkaklığının bedelini görene kadar.

Lynn ve Oscar Starling 2007'de öldüler. Oğlan aynı gece yemini etti ve Starling Malikânesi'nin yeni Muhafız'ı oldu.

Ama ettiği ikinci, özel bir yemin de vardı: Muhafızların sonuncusu olacaktı.

ON YEDİ

Mississippi'nin bu eski haritasını bir kez görmüştüm. Kartograf hem nehri mevcut hâliyle çizmiş hem de son bin yılda geçtiği tüm eski rota ve kanalları da haritaya dâhil etmişti. Sonuç bir çizgi ve etiket tufanı, geride bıraktığı hafif izler dışında yeryüzünden hiç var olmamışçasına silinmiş nehirlerden oluşan bir karnavaldı. Kendi hayaletlerinin ağırlığı altında nehrin gerçek şeklini anlamak zordu.

Starling Malikânesi'nin tarihi de bana böyle geliyordu artık; gerçeğin sadece kaçamak bakışlarda yakalanabildiği, çok kez anlatılan bir hikâye gibi. Belki de her geçmiş böyleydi.

Starlingler beni portrelerinden izliyorlardı; birbirlerine benzeseler de hepsi aynıydı. Hepsi de buraya rüyalarıyla çekilmişti, hepsi de hâlâ anlayamadığım bir savaşın tarafıydı. Hepsi de daha vadeleri dolmadan gömülmüştü.

Arthur da beni izliyordu. Gözleri kızarmış, yüzünün engebeli düzlemlerine derinlemesine gömülmüştü. Boğazından yine sulu kan sızıyordu ama çenesini yukarıda, sırtını dik tutuyordu. Ellerindeki hafif titreme dışında soğuk, hatta biraz da gaddar görünüyordu. Annem olsa bunu 'alametifarikası' olarak adlandırırdı."

"Demek son Muhafız. Sen osun, değil mi?" Sesim evin sessizliğinde yüksek çıkmıştı. "Son derken neyi kastettin?"

"Yani," dedi Arthur, "benden sonra başka Muhafız olmayacağını kastettim."

"Öyle mi? Bir yerlerde büyük ve boş bir ev hakkında garip rüyalar gören biri olduğunu düşünmüyor musun?" Arthur bu evde doğmuştu ama belki de ben bunun için seçilmiştim. Belki de bir

Gravely olmak zorunda değildim. “Belki de senden sonra birinin geleceğini düşünmüyorsun...”

“Starlingler nesillerdir bu savaşı veriyor!” Elleriindeki titreme şiddetlenmiş, sesi vahşileşmişti. “Bu yer için kan döktüler, öldüler ve bu *yetmiyor*. “Bu daha da...” Arthur cümlesinin kalanını yutup solgun dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve portrelere baktı. “Biri buna son vermeli.”

“Ve o da sen olacaksın.” Ben onu izlerken yakasından Şirret’in üzerine biraz kan damladı. “Ama ordun yok?”

Arthur’un sımsıkı bastırdığı dudaklarının rengi daha da soldu. “Bir orduya ihtiyacım yok. Her Starling yeni korumalar, büyü-ler ve Canavarlara karşı işe yarayan silahlar keşfetti. Ben onların çalışmalarını daha da geliştirdim.” Konuşurken bileğini ovuşturuyor, başparmağını dövmelerine canını yakacak kadar sert bastırıyordu. Rüzgâr saçakların altında kederle savruluyordu. “Tek ihtiyacım olan o lanet kapıdan geçebileceğim bir yol.”

Starling Malikânesi’nde düzinelerce, belki yüzlerce kapı vardı ama hangisinden bahsettiğini biliyordum. “Ve anahtarın yok.”

“Yok.”

“Kilidi de açamıyorsun.”

“Doğru.”

“Ne bileyim; havaya filan da mı uçuramıyorsun?”

Dudakları seyirdi. “Fizik yasalarının bu evde her zaman geçerli olmadığını artık anladığımı düşünüyordum.”

“Açıl susam açıl,” demeyi deneyip denemediğini sormak üzereyken aklımdan bir tekerleme geçti: *anahtarı çınar ağacının yanına gömmüştü*. “Çınarın etrafını kazdın mı? Ön taraftaki o büyük, yaşlı olanın?” Soruyu sorduğum anda pişman oldum çünkü ya haklıysam ne olacaktı? Ya az önce Arthur’a Cehennemin anahtarını verdiysem? İçimde aniden parmaklarımı bileklerine kenetlemek, onu yeryüzündeki dünyada, yanımda tutmak için çılgın bir istek belirdi.

Ama Arthur bezgince iç geçirdi. “Eleanor Starling o kitabın tüm taslaklarını ve eskizlerini bu evde bırakmıştı. Her versiyonunu elli kez okudum. Çizimleri mikroskop ve ultraviyole altında in-

celedim. Çınarın etrafını *tabii ki* kazdım.” Sesindeki üzüntü yerini salt yorgunluğa bırakmış gibiydi. “Orada hiçbir şey yok. Eğer bir anahtar varsa da Eleanor onu yok etmiş olmalı. Yeraltı’na giden yolun kapalı kalmasını istiyordu.”

Rahatlama içimde yakıcı, biraz fazla yoğun bir dalga gibi yükseldi. Yutkundum ve bir anda, “Bilmem. Peki ya ithaf?” deyiverdim.

Arthur bana kaşlarını çatarak baktı. “İthaf yok ki.”

“Evet, hatta...” Çenemi kapattım. Belki Eleanor Starling’in taslaklarında ve el yazmalarında ithaf bölümü yoktu, belki de Arthur sonraki baskıları okumamıştı. Aniden ve çaresizce onları okumamış olmasını umdum. “Hâlâ neden oraya gitmek istediğini anlamıyorum. Yani, kendine bir baksana.” Bakışlarımı üzerinde, boynundaki kan sızdıran kırmızı çizgilerde, vücudundan sızıp kuruyan kanın kanepede bıraktığı pas rengi lekelerde gezdirdim. “Bunları neden yapıyorsun?”

Çenesinin küçük kasları kasıldı. “Muhafız’ın görevi kılıcı kullanmaktır,” dedi sertçe. “Evi korumak, duvarları kollamak ve Canavarların kapıları aşmasını engellemek için elinden geleni yapmak da öyle.”

Bunu çok asil, çok trajik bir tavırla söylemişti; kulağa savaş alanında ölü yatan bir şövalyeden ve paramparça bedeninin başında ağıt yakan karısının hikâyesini anlatan şu ortaçağ baladlarından biri gibi geliyordu. Kendimi onu koridorda çökmüş ya da araba yoluna yayılmış, boğazı parçalanmış ama kılıcını bırakmamış olarak bulduğumu hayal ettiğim gibi panik ve anlamsız bir öfkeyle ürperdim. “Doğru ya, *Muhafız* sensin, tabii ki.”

Ses tonumun alaycılıktan gerçek bir öfkeye kaydığının, oynamam gereken bir oyunu ifşa ettiğimin farkındaydım ama bu umurumda bile değildi. “Bu senin *doğuştan* hakkın, unutmuşum.” Bunu duyunca irkildi; gözleri kocaman açılmıştı. “Dolunayda yemin falan mı ettirdiler? Kan ritüeli mi yapıldı? Çünkü ben olsam Lacey Matthews’un bana öyle dediğini duymaktan hiç hoşlanmazdım...”

“Kes şunu.” Bunu bana bakmadan, çok kısık bir sesle söylemişti; sanki kucağında kıvrılmış yatan Şirret’le konuşuyordu.

“Ölmek mi istiyorsun, görevin bu mu yani?” Ayakta olduğumu, parmaklarımın yumruk hâlinde kasıldığını, kaburgalarımın feryadını fark edince biraz şaşırdım. “Çünkü kesinlikle öyle görünüyor. Beni arayabilirdin, ne bileyim, bir dolaba saklanabilir ya da kaçabilirdin...”

“*Kaçtım*. Sana söylemiştim.” Bağırımıyordu ama sesinde bağırarak istediğini düşündüren bir hırıltı vardı. Bembeyaz yüzü saldırgan bir öfkeyle çarpılmış, çirkinleşmişti. Arthur’un sadece gerçekten öfkeli olduğunda böyle görüldüğünü fark ettim. “Ailem okula gitmeme izin vermedi, ben de kaçtım. Çünkü bir hayalet hikâyesinde yaşamaktan bıkmıştım çünkü dolaplarla ve aptalca çalışma kâğıtlarıyla dolu güzel, normal bir hayat istiyordum ve bir süre bunu başardığımı düşündüm. Temiz bir kaçış yaptım. İki yıl boyunca hiç rüya görmedim.”

Arthur okul için evden kaçtığında on iki yaşında olduğumu fark ettim. Rüyalarım, Starling Malikânesi’nin varisini kaybetmesiyle başlamıştı. Aklıma *keşke* ve belki ile başlayan bir sürü düşünce, kılıcı Arthur’un yerine benim kuşandığım alternatif bir hayatın pek çok olasılığı üşüştü. Hepsini kafamdan kovdum.

“Eve geldim çünkü kasabanın komisyon üyelerinden biri beni arayıp şikâyetinde bulundu. Ailem marketten alışveriş yapmayı bırakmış ve erzakların tümü kapının dışında çürümeye bırakmıştı, bu da haşereleri çekiyor ve etrafı rahatsız ediyormuş.”

Bev’e Starlingleri sorduğumda bana söylediklerini, o soğuk ve isteksiz telaşını hatırladım. Çocuk ailesi öldükten sonra günlerce polisi aramamıştı. Hiç gözyaşı dökmemiş, sadece adli tabibe akşam yemeği vaktinin geçtiğini söylemişti.

O zamanlar bu hikâye beni korkutmuştu. Şimdiyse sadece korkunç, tanıdık bir keder hissettiriyordu. Kazadan sonraki ilk yemeğimi hatırladım: polis memuru bana bir Happy Meal menüsü getirmişti ve kucağımda duran, beceriksizce çizilmiş, gülümseyen karikatürlerle bezeli rengârenk kutuya bakarken birdenbire bunun için fazla büyüdüğümü olduğumu fark etmiştim. Çocukluğumun son dakikalarını santralin soğuk ışığında bir nehir kıyısında ölüme giderken bedenimi sıcak kolların sardığını hayal ederek ge-

çirdiğimi ve ertesi sabah uyandığımda bu gençlik fantezilerinden çıktığımı hatırladım.

Öfkem, uzun bir iç geçirişle içimden çıktı, gitti. Kanepeye doğru bir adım geri çekildim. “Ah, Arthur.”

Donuk bakışlarını yeniden Şirret'e çevirdi ve mucizevi şekilde zarar görmemiş tek parmağıyla kedinin sırtını okşadı. “Sis yükseldiğinde akşam yemeğinin ortasında olmalıydılar çünkü tabaklarında hâlâ yemek vardı. Canavar kapıları aşır çıkınca, kamyoneti alıp peşine düşmüşlerdi. Sonra nasıl geri döndüklerini, içinde bulundukları durumu bilmiyorum. Onları eve doğru sürünürken buldum, tam da senin–”

Cümlesi, bulaşık makinesine atılmış çakıl taşına benzeyen bir sesle bölündü. Sesin Şirret'ten geldiğini, kedinin gurladığını fark etmemiz birkaç saniyemizi almıştı. Arthur'un kanepedeki elleri gevşedi, yüzündeki gerilim çok hafif de olsa duruldu.

Sonunda başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. “Durduracağım. Bu bir tercih değil. Buna mecburum.”

Sesinde çok iyi bildiğim bir aciliyet vardı. Arthur benim gözümde birçok şey olmuştu –bir gizem, bir vampir, bir şövalye, bir yetim, gerçek bir pislik– ama şimdi onu olduğu gibi görüyordum: tıpkı benim gibi, tek bir maddelik listesi olan bir adamdı.

Ve bu beni paniğe sürüklemeliydi çünkü böyle bir insanın istemeye, arzulamaya yeri olmadığını biliyordum ama bedenim kendiliğinden hareket ediyordu. Ona biraz daha, daha da yaklaştım; ayaklarım onunkilerin arasında küçük ve çıplaktı. Başını kaldırıp bana bakınca yaraları kocaman açıldı. Kıpırtısızdı.

Saçları ter ve kanla boğazına yapışmıştı. Tutamları bir kenara ittim Titriyordu ama cildi sıcaktı; parmaklarımın değdiği yerler neredeyse yanıyordu ve hayal meyal Icarus'un neden bu kadar yükseğe uçtuğunu tam olarak anladığımı düşündüm: karanlıkta çok uzun zaman geçirdiyseniz, sadece güneşi teninizde hissetmek için bile kendi kanatlarınızı eritirdiniz.

Parmaklarım gömleğinin yakasını buldu. Daha da yaklaştım; artık hiç gülümsemediyordum. “Peki, bunu tek başına mı yapmak zorundasın?”

“Evet.” Arthur’un sesi, ses telleri dikenli tele takılıp kopmuş gibi çatallaşmıştı. “Evet, buna mecburum,” derken bana doğru uzandı ve Şirret gücenmiş bir tıslama eşliğinde kucağından atladı. Kocaman olmuş gözlerini, bakışlarının tüm yoğunluğuyla gözlerime dikti.

“Saçmalık,” dedim ve bu kez onu öpen ben oldum.

Arthur Starling kendini güçlü iradeye sahip bir adam olarak görüyordu. Sonuçta hayatının çoğunu, yanında bir kılıçtan ve inatçı bir Ev’den başka kimse olmadan, kadim bir kötülüğe karşı verdiği savaşta tek başına geçirmişti. Yüzlerce kâbusa karşı durmuş, binlerce geceyi tek başına, romantizmden uzak yatarak geçirmiş, kendi kanını yerden silmiş ve kendi yaralarını eli titremeden kendisi dikmişti.

Yine de Opal’i uzaklaştıramıyor gibi görünüyordu. Elleri kan kırmızısı saçlarına dolanmıştı ve Opal onu umursamaz, pervasız bir açlıkla öpüyordu; dudaklarındaki dudakları, bir kibrit gibi, her karanlık şeyi yakıp yok ediyordu. Elleriyle gömleğinin yakasına yapışmıştı ve o kadar canlı, öfkesiyle o kadar diriye ki Arthur ilk kez Hades’in Persephone’u neden kaçırdığını anlıyordu; hayatını kışta geçiren bir adam baharın tadına varabilmek için her şeyi yapardı.

Ama Opal’i de kendisiyle birlikte karanlığa götürmeyecekti. Belki de umduğu kadar güçlü değildi ama o kadar zayıf da değildi.

Opal’in elinden kurtuldu. Saçlarını bırakmaya kendini zorlayamıyordu, bu nedenle alnını onunkine bastırdı. Nefesleri birbirine karışıyordu. Boğuk, çaresiz bir sesle, “Anlamıyorsun,” dedi.

Opal o kadar hızlı geri çekilmişti ki parmaklarının etrafında saçların uçtuğunu hissetti. Kollarını yıpranmış pamuk gömleğinin üzerinde çaprazlayıp avucunu göğüs kafesine sertçe bastırdı; bedeninin parçalarını bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi. “Hey, on saniye önce beni öpen *sendin*, bu nedenle karışık sinyaller aldysam kusuruma bakma.” Sesi alaycı ve umursamazdı; her korktuğunda olduğu gibi. Opal’in çimlerin arasındaki ayaklarını, Starling kılıcının ağırlığı altında gerilen bileklerini ve ona çenesini kapatmasını söyleyişini hatırladı.

Çaresizce ona doğru uzanıp dirseğindeki toz veya kan lekesini sildi. “Öyle olmadığından değil –ben sadece...”

Opal temasından irkildi, sonra durakladı. Gözleri aniden şüpheyle kısıldı. “Bir dakika. Bunu daha önce yaptın mı?”

“Neyi daha önce yaptım mı?”

“Sonuçta–Yani, bunu anlayabilirim.” Kabalıktan uzak bir tavırla omuz silkti. “Hayatının tamamını perili bir malikânede kilitli geçirdin, bu nedenle pek fazla şansın olmadı...” Nazik bir sessizliğe gömüldü.

Birkaç saniye sonra Arthur, “İki yıl okula gittim. Birileriyle çıktım,” diye homurdandı.

“Öyle mi?” O alaycı, fazla keskin gülümsemeden bir tane daha. “İsmi neydi?”

“Victoria Wallstone,” dedi sertçe, soy ismini hatırlamasına biraz şaşırarak. Victoria, fazla sakızı olup olmadığını soran birinin dostane rahatlığıyla seks yapmak isteyip istemediğini soran gürültülü, sevimli bir kızdı. Ufak bir duraksamanın ardından, “Bir de Luke Radcliffe,” diye ekledi. Luke’un soy ismini hatırlamakta hiç zorluk çekmemişti.

Opal’in, bir dönem boyunca başka bir erkek yurdu odasına gizlice girdiğini ima ederek ürkütebileceği bir yobaz olduğunu umsa da Opal sadece gözlerini devirip sesinde hafif bir tiksintiyle, “Zengin çocuk isimleri,” demekle yetindi.

“O zaman...” Bir sonraki soru pek önemli değilmiş gibi yüzünden uzağa bakıyordu. “Olayın nedir?” Alaycı gülümsemesi hafifçe solmuş, onu genç ve yaralı, neredeyse savunmasız bırakmıştı. Arthur ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı ve sertçe bastırdı.

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Yani var ama yok–anlamıyorsun.” Bu sözler onun kulağına bile acınası geliyordu.

“Aman Tanrım, sorun değil. Önemli değil.” Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yorgunum ve muhtemelen sabaha kadar kan kaybından ölmeyeceksin. Bir yerlerden fazla bir battaniye bulabilir misin?”

Kendini meydan okurcasına kanepeye atmaya çalıştı ama vücudu yastıklara çarptığında kaskatı kesildi. İrkilmeden de hafif bir

hareketli ama Arthur nefesindeki teklemeyi duymuştu. Avucunun hâlâ göğsünün sol tarafında sımsıkı basılı durduğunu, parmak uçlarının beyazladığını fark etti.

Ve tıpkı nehir kıyısındaki o geceki gibi, Opal'in acısını görmek vücuduna sıcak bir suçluluk dalgasının yayılmasına neden olmuş ve onu durdurmak için acil, hayvani bir arzuyla tutuştu. Kendini yerlere saçılmış klasörlerin ve notların arasına diz çökmüş, ona aitmiş gibi Opal'e uzanırken buldu.

Ama o zamanlar çocuktular ve Opal ölmekle onu fark edemeyecek kadar meşguldü. Şimdi kaskatı ve dimdik vücuduyla oturmuş, ihtiyatla izliyordu onu. Arthur, yaralarını dünyadan saklamayı ne zaman öğrendiğini ve bu düşüncenin neden boğazına çöktüğünü merak etti. Elini havada, Opal'inkinden bir santim yukarıda durdurdu.

Bir an sonra, amaçladığından daha sert bir tavırla, "Bana izin ver," demeyi başardı. Bunun aslında bir soru olması gerektiğinin farkında sayılırdı. Terbiyesinin son kırıntılarını da görmezden gelerek ekledi: "Lütfen." Opal bir saniye daha, yüzünde Tanrı bilir ne arayarak ona baktı ve sonra elini yavaşça kanepeye koydu. Teslimiyet gibi, güven gibi bir hisse benziyordu ve Arthur ikisini de hak etmiyordu.

Parmaklarını, altındaki kemikleri hissetmek için sıcak ve yumuşak tenine bastırarak her bir kaburganın üzerinde gezdirdi. Keşke kalbinin göğüs kafesinin arkasındaki hızlı ve hafif güvenle attığını hissedemeseydi. Keşke Opal onu, incinmesinin onun hatası olduğunu unutmuş gibi gözlerindeki o aptalca güvenle izlemeseydi. Keşke elleri titremeseydi.

Ama herhangi bir kırık ya da çatlak bulamadı. İçindeki dehşet yatıştı, sesi kısıldı. "Sanırım sadece morarmış. Kırık yok."

"Böyle de şanslıyım işte." Opal alaycı davranmaya çalışsa da Arthur'un elinin altındaki kaburgaları fazla hızlı inip kalkıyordu. Arthur kendisine acil tıbbi müdahale gerektiren bir durum olmadığını, kesinlikle Opal'e dokunmayı bırakması gerektiğini hatırlattı. O çaresi olmayan, hayvani his kaybolmuş olmalıydı ama kaybolacağına daha da yakıcı ve baştan çıkarıcı bir etkiyle midesine çöreklenivermişti.

Opal'in yutkunduğunu hissetti. Gürültüyle nefes verdi. "Gerçekten beni yine kovacak mısın?"

Tanrım, bunu yapmak istemiyordu. Gömleğini yukarı çekip dudaklarını kaburgalarının arasındaki boşluğa bastırmak istiyordu. Omurgasının kanepeye doğru kavislenmesini istiyordu. Kalmasını, burada kalmasını istiyordu.

Ev de öyle istiyordu: oda yumuşak, kehribar rengi ışığı ve tatlı mor salkım kokusuyla sıcacıktı. Opal'in musluktan akan suyun onun istediği sıcaklıkta olduğunu ve yastıkların her zaman tam da onun en sevdiği yerde bulunduğunu fark edip etmediğini merak etti. Merdivenlerde asla tökezlemediğinin veya bir lamba düğmesini aramasına gerek kalmadığının, güneşin onu pencereden pencereye, odadan odaya, şefkat bekleyen bir kedi gibi takip ettiğinin farkında mıydı acaba?

Arthur onun kendisinden çok daha iyi bir Muhafız olacağını biliyordu. O Ev'de doğmuştu ama Opal buraya çağırılmıştı ve Ev evsizleri, açları, umutsuz bir cesareti olanları, sonuna kadar savaşacak aptalları çağırıyordu.

Karanlık, çarpık bir an için Ev'in başına buyruk hareketlerine devam etmesi hâlinde, Opal'in yıllar sonraki hâlini gözünün önüne getirebildi: vücudu yara izleriyle dolmuş, savaşmaktan bitap düşmüş ve omzunun üzerinden o çarpık gülümsemesiyle bakan bir Opal. Muhafızlar eskisi kadar uzun süre dayanmıyorlardı ama Opal dayanacaktı. Hayatını bir savaşa dönüştürecek ve bu öyle uzun, öyle şiddetli bir savaş olacaktı ki Cehennem bile titreyecekti.

Ta ki düşeceği ve bir daha da kalkamayacağı o gün gelene kadar. Bu belki de çok uzun zaman sonra olacaktı. Sonra mezar taşlarının arasına bir yenisi katılacak, duvardaki çalınmış yıllar seçkisinde yeni bir portre belirecekti. Bir yerlerde, başka bir evsiz piç rüyalarında merdivenleri, koridorları ve sisin içinden kendisini izleyen siyah gözleri görmeye başlayacaktı.

Arthur her şeyi durdurmazsa.

Elini Opal'in yanından çekti. Hava birkaç derece soğudu. Zemindeki bir çivi, tahtasından kurtulup sağ dizine saplandı. Arthur acının tadına vardı. "Opal." Kızın adını yavaşça, dünya üzerindeki

son yemeğinizin keyfine varmanın acelesizliğiyle söylemişti. “Ola-
cak şey şu: Sana Canavarlarla ve kendimle ilgili bir açıklama ya-
pacağım ve sonra sen gideceksin. Ve bu kez geri dönmeyeceksin.”

“Eh, Tanrı’nın hakkı üçtür,” dedi Opal. Ona, bir kez daha ev-
den kaçtığını ilan etmiş bir çocukmuş gibi, sevgi dolu bir bezgin-
likle bakıyordu.

Arthur gözlerini kapattı. Bunları anlamasını sağlamalıydı ama
bunu yaparken kesinlikle yüzünü görmesi gerekmiyordu.

Sesini nötrleştirdi. “O Canavarlar duvarları aştıklarında, yani
onları durdurmayı başaramadığımda, incitecek başka birini bu-
lana kadar kaçıyorlar. Sadece Starlinglere görünüyorlar ama her-
kese zarar verebiliyorlar.” Tüm bu yıllar boyunca gazetelerde ya-
yımlanan haberleri, günlük girişlerini, tüm o yangınları, selleri ve
tuhaf kazaları, ani ölümleri ve garip kayboluş hikâyelerini, yüzyıl-
ların günahlarının talihsizlik olarak yorumlanışını düşündü. “Ve
bazı insanlar... onları çekiyor.”

“Hangi insanlar?”

“Gravelyler. Herkesten çok, Gravely kanının peşine düşecek-
ler. Nedenini bilmiyorum.”

Opal bunu duyunca sessizliğe, mutlak bir sessizliğe gömüldü.
Arthur bundan memnundu.

“Annemle babamın öldüğü gece, santraldeki türbin patlamıştı.
Dört kişi öldü.” Arthur hikâyeyi beceriksizce gazeteden yırtarken
hayatının, hatta trajedilerinin bile tamamen kendisine ait olmadığını
ilk kez anlamıştı. “O zaman çok temkinli davranmaya başladım.
Koğuşları koruyor, koridorda devriye geziyordum. Bir yıl boyunca
uyanık ve dikkatliydim. Ta ki artık olmamaya başlayana kadar.”

Onu çarpan, anne babasını gömdükten sonraki ilk Noel’di. Ev
birkaç hüznü simli süs ve ökseotu buketi üretmiş ama o hepsini
huysuz bir kederle yırtıp atmıştı. Sonra da kılıcı eski bir sandı-
ğa kilitlemiş, babasının kimliğini kullanarak ucuz bir kasa viski
sipariş etmiş ve kendi vicdanından kaçarak bir hafta geçirmişti.
Kahvaltıdan hemen sonra içmeye başlarsa öğlene kadar ağırlıksız,
umursamaz bir ruh hâline bürüneceğini ve akşam yemeğine kadar
tamamen bilinçsizliğe ulaşabileceğini keşfetmişti.

Sonra bir gece alnı annesinin mezarında ve yanaklarında donmuş gözyaşlarıyla uyanmıştı; bir tiyatro sahnesindeymiş gibi hissediyordu, biraz utanmıştı ve midesi çok bulanıyordu. Sisın yükseldiğini fark etmesi epey zaman almıştı.

Bunların hiçbirini Opal'e söylemedi; öfkesini acımayla yumuşatmak istemiyordu. "Canavar'ın yükseldiğini gördüm. Bana, dosdoğru bana bakıyordu ve ben..." Doğrudan gözlerinin içine; o dehşet, öfke ve yavan kederle dolu bir çift açık yaraya bakmıştı. Korkmamıştı. Her sabah banyodaki aynada gördüğü gözlerden nasıl korkabilirdi ki?

Arthur bunu da anlatmadı. "Onu durdurmaya çalışmadım bile. Sadece gitmesine izin verdim. Ne yaptığımı fark ettiğimde de peşinden koştum. Bahçe kapılarından çıktım, eski demir yolu köprüsü boyunca koştum. Ama çok geç kalmıştım. Yoldan çıkan lastik izleri vardı, nehir kıyısına doğru gidiyorlardı..." Arthur yutkundu; bunun Opal'in ondan nefret etmeye başlamasından, korkaklığının ona neye mal olduğunu anlamasından önceki son anı olduğunu bilerek. "Yılbaşı Günüydü."

Opal'in nefesi kesildi. Acaba suyun tekrar başının üstünde kapandığını mı hissediyor, diye geçirdi aklından.

"Gazetede aracın nehre kasten girdiğini yazdıklarını gördüm. Ama bunun onun hatası olmadığını biliyordum."

Opal nefes almaya başlamıştı; solukları kesik kesik ve boğuktu.

Arthur gözlerini sıkıca kapattı. Sesi genzinden çıkıyordu. "Bu benim hatamdı."

Sessizlik, yoğun ve soğuktu. Bu Arthur'a tabakta kalan, kaskatı kesilmiş bir yemeği hatırlattı.

Opal'in onunla tekrar konuşmasını beklemiyordu; annesini öldüren bir adama söyleyecek nesi olabilirdi ki? Ama konuştu. "Şunu bilmelisin: Eleanor kitabını 'Yeraltı'na girmenin bir yolunu bulması gereken tüm çocuklara' adamıştı."

Opal üzerine kusmuş, onu öpmüş ve birden fazla kez gidip kendini becermesini söylemişti ama onunla hiç böyle konuşmamıştı; soğuk, mesafeli, hatta tamamen yabancıydı sesi. "Canavarlarla arkadaş olmamızı ve onları takip etmemi söylüyordu. Belki

sen de denemelisin.” Son cümlede sesi ölümcül, öfkeli bir titremeyle ona ihanet etmişti.

Arthur, Opal’in ona ne söylemeye veya neden söylemeye çalıştığını bilmiyordu; tüm dikkatini gözlerini kapalı ve ellerini hareketsiz tutmaya vermişti.

Kanepenin gıcırdadığını ve metalik bir şeyin şingırdadığını duydu; en sonunda da çıplak ayaklar ahşap zemine vurmaya başladı.

Arthur birkaç dakika sonra gözlerini açtığında, evin anahtarı önünde, yerde duruyordu ve yalnızdı. Opal ondan üçüncü kez kaçmıştı ve lanet olsun, şimdi her şeye pişmandı.

ON SEKİZ

Bir şey söyleyeyim mi; ben bunu zaten biliyordum. Annemin o gece nereye gittiğini ya da gerçekte kim olduğunu bilmesem de bunu kasıtlı olarak yapmadığını biliyordum. Beyaz farların parıltısında yanlış bir şey görmüştüm. *Bir geyikti*, dedim memurlara *ya da bir çakal* ama ikisi de olmadığını biliyordum. Bunun dört ayaklı bir uğursuzluk teşkil ettiğini, Eden'ı yöneten kim bilir hangi küçük ve umursamaz tanrının serbest bıraktığı bir kâbus olduğunu biliyordum.

Ama dört aydır onun lanet evini temizlediğimi bilmiyordum. Ona ihanet ettiğimi, onun için kan kaybettiğimi ve onu öptüğümü, bir gün dizlerinin üzerinde, boynu eğik, gözleri kapalı, toprağı eşeleyerek bir küreğinkine benzer bir sesle konuşacağını bilmiyordum.

Ben de kaçtım. Tıpkı benden istediği gibi.

Koridor kısa ve düzdü ama kapı kilitliydi. Topuza asılınca ev inledi.” Yapma.” Sesim kulağıma kalın ve ağlamaklı geldi; sanırım ağlıyordum. “Lütfen.”

Kapı açıldı.

Merdivenlerden indim ve garaj yolunu koşarak geçtim; kaburgalarım ağrıyor, çakıl taşları ayaklarımı ısıırıyordu. Bahçe kapılarından dışarı süzüldüm ve kamyonetinin etrafında geniş bir yay çizdim. Kamyoneti, telefon numarasını, çok yüksek maaşı, çok güzel paltoyu; hediye olduğunu düşündüğüm ama artık bana kan borcunu ödemek için çaresizce çabalamanın birer ürünü gibi gelen birçok şeyi düşünmek istemiyordum. Ama şansına küssündü çünkü annem onun karşılayabileceğinden daha değerliydi. Sorumsuz, aptal ve güzeldi, içerdi, yalan söylerdi, bayram çocuğu gibi gülerdi ve ona *ihtiyacım* vardı.

Hiç durmadım. O gece nehirde annemi listemden çıkarmaya çalışmışım ama parmaklarımı sayfada gezdirdiğimde, adının bıraktığı o silinmez oyukları hâlâ hissedebiliyordum.

Motele geri döndüğümde gökyüzü taşlanmış rengini almış, yıldızlar kottaki soluk çamaşır suyu lekeleri gibi kalmıştı. Cırcır böcekleri çığlık atarken kendilerini imha etmişti ve artık sadece nehrin o radyo istasyonları arasındaki statige benzeyen sesi dışında, her şey sessizliğe bürünmüştü...

Ayaklarım acıyordu. Göğsüm acıyordu. Gözlerim acıyordu. Açık bir yara, bir morluk gibi hissediyordum.

Yeraltı hâlâ yatağımın üzerinde, sayfalarındaki tüm o hayaletler ve Canavarlarla açık duruyordu. Ben de Jasper'ın yatağına geçtim.

Rüyamda yine Starling Malikânesi'ni; koridorlardan, açık kapılardan, merdivenlerden ve korkuluklardan oluşan o sonsuz, o kılcal damarlar kadar girift haritasını gördüm ve minnet duydum. En azından nehri görmemiştim.

Yatakta yuvarlanarak keyif yapmaya gerçekten hiç vaktim olmamıştı. Eğer vadesiz hesabınızda otuz dolar kaldıysa ve sizi sanki onun kesinlikle doğacak şahsi güneşiymişsiniz gibi gören bir bebek kardeşiniz varsa, keyif yapmak göze alamayacağınız bir şımarıklıktır. Ama artık işsiz ve amaçsızdım; bana güvenen kimsem ve gidecek bir yerim kalmamıştı ve ben de *boş ver*, dedim kendime. Kayıp zamanı telafi ediyormuş gibi, kendime acımakta zirveyi görüyormuş gibi yuvarlanacaktım.

Jasper'ın yatağına derinlemesine gömüldüm ve üç günümü ter ve bayat deodorant kokan çarşaf tünellerinin içinde geçirdim. Yataktan sadece yemek yemek, işlemek ve duş almak için çıkıyor ve sonrasında üzerimde havluyla o kadar uzun süre boyunca otuyordum ki dokusu bacaklarımın arkasında pembe izler bırakıyordu. Güneşin zemindeki hareketlerini izliyordum. Tavandaki alüvyon lekelerini inceliyordum. Parmaklarımı morarmış kaburgalarımın gömüp diğer, daha nazik elleri düşünüyor ve sonra gözlerimi kapatıp kendimi huzursuz bir uykuya zorluyordum.

Rüya görüyordum ve hepsi de kötü rüyalardı. Sis yükseliyordu. Ev yıkılıyordu. Arthur, Canavarların peşinden, tıpkı ona söylediğim gibi, yerin daha da altına iniyordu ve uyandığımda yanaklarımın ıslandığını fark ediyordum. Bazen bunu ona söylememiş olmayı, bazen de onu Canavarlara elimle yedirmiş olmayı diliyordum.

Telefonum ara sıra, bir odun arısının anlamsızca bir pencereye vurması gibi titriyordu. İlk birkaç seferinde ekrana baktım ama hepsi de kütüphanenin talep ettiğim kitapların erişime açıldığını bildirdiği, Jasper'ın Logan'da (lanet olası Logan) bir gece daha geçireceğini söylediği veya Elizabeth Baine'in mesajını alıp almadığımı sorduğu mesajlardan ibaretti. Sonuncusu bende bir duygu uyandıracak gibi olduğu için telefonu yatağın altına koydum. Gerçek doğum sertifikamı bulabilecek kadar iyilerse artık Starling Malikânesi'nde çalışmadığımı da anlayabilirlerdi sonuçta.

Sonunda telefon sustu.

Uzaktaki, mantıklı yanım şöyle diyordu: *Onun bu kadar kolay pes etmeyeceğini biliyorsun.* Asla pes etmeyecek çünkü o da benim gibi: İhtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için her kuralı çiğnemeye ve her çizgiyi aşmaya hazır. İçimde acele etmem, Arthur'u arama, onu Baine'le ilgili uyarmam gerektiğini söyleyen bir his yükseliyordu...

Ama sonra nehri düşündüm. Tırnaklarımın altındaki çamuru. Göğsümdeki soğukluğu. Diğer tüm kıl payı kurtulmalarımızı ve kötü gecelerimizi düşündüm. Jasper'ın tüm o ambulans yolculuklarını, steroid iğnelerini, berbat bisiklet kazalarını ve ayağımın eski olta misinasına takılmasıyla neredeyse boğulduğum anı. Jasper'ın başıboş bir köpeği ormana kadar kovaladığı ve bir avcının kurşununun onu sağ kulağında mor bir iz bırakacak kadar yakından sıyrıp geçtiği günü.²⁶ Lanetli kasabaları ve lanetli aileleri düşündüm. O cümleyi düşündüm: *Herkesten çok, Gravely kanının peşine düşecekler.*

Ondan sonra hiçbir şey düşünmedim.

²⁶ Avcı Dennis Roark daha sonra bir dişi geyiğe ateş ettiğini ve ıskaladığını iddia etmiş ve bir de geyik sezonunda turuncu giymeden dışarı çıkmasının Jasper'ın hatası olduğunu ileri sürmüştü. Dennis'in annesi Bayan Roark, oğlunu böyle sisli bir akşamda ava çıkmaması için uyardığını söylemişti.

Üçüncü gün, 12 numaralı odanın kapısına sert, az sonra süvari çizmeli adamlar tarafından yaka paça dışarı sürüklenenecekmişim gibi bir saldırganlık ima eden bir yumruk indi.

“Hey evlat, öldün mü?” Bev’in sesi olası iki sonucu da umursamıyormuş da asıl derdi buharlı temizleyici kiralamak zorunda kalıp kalmayacağıymış gibi geliyordu. Acaba beni hayalet hikâyeleri listesine eklemeyi mi planlıyordu: kalbi kırık, yapayalnız ölen ve 12 numaralı odayı kokutan kız. Motele rahatsızlık vermeye devam eden mankafa.

Birkaç yumruk daha. “İnterneti iki saat önce kapattım. Neler oluyor?” Sesinde endişeye tehlikeli derecede yakın, gergin bir ton vardı ve bu ton sırtıma akkor bir ürperti yaydı.

Öyle bir hızla yataktan fırlayıp kapıyı açtım ki Bev, “Aman Tanrım...” deyiverdi.

“Biliyor muydun?” Sesim paslı bir oluktan çıkıyormuş gibiydi.

Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kıstı. “Korkunç görünüyorsun. Doğru besleniyor musun? O benzin istasyonu çöpleri...”

“*Biliyor muydun?*”

Hafif bir rahatsızlığın arkasına gizlenmiş bir ihtiyat parıltısı. “Neyi biliyor muydum?”

Kelimeleri sakladığım o küçük, loş yerden çıkarmam bir saniyemi aldı. “Soy ismini biliyor muydun? *Benim* soy ismimi?”²⁷

Bev yanıt vermedi ama donup kaldı. Yanaklarım tokat yemiş gibi acıyordu. “Biliyordun. Başından beri biliyordun ve asla...” Sesim çatlama veya titreme gibi utanç verici bir şey yapmadan önce konuşmayı kestim.

Bev elini sertçe yüzünde gezdirdi ve “Tatlım, herkes biliyordu,” dedi. Sesi neredeyse nazikti. Bev’in acıma duygusunu tetik-

27 Opal’ın Gravely soyismi üzerinde gerçek bir yasal hak iddia etmeye hakkı olup olmadığı üzerine süregelen ve son derece ihtilaflı bir dava söz konusu. Aslında Jewell Gravely babasının evinden ayrıldıktan sonra bu soyadını hiç kullanmamıştı –Corvette’i Jewell Wild adına kayıtlıydı ve motel odası başlangıçta Jewell Weary adına rezerve edilmişti– ve Opal’ın doğum belgesine bir X işareti koymuştu. Öte yandan, birkaç tanığın ifade ettiği gibi, “O tabii ki bir Gravely. Şu lanet saçlara bir bakın.”

leyebildiğime göre ne hâldeydim kim bilir? “Yaşlı Leon Gravely’yi ve onun küçük kızını herkes tanırdı. O Corvette’i aldığı gün, bu kasabadaki huzurlu ve sessiz günlerin de sonu geldi.”

Herkes tanırdı ibaresini yuttum. İçimde sekerek kemiklerimi çürüttü. “Charlotte biliyor muydu?” Bu soru çok ama çok önemliydi.

Bev hızla başını salladı. “Ona hiçbir şey söylemedim; zaten burada büyümedi.”

Hayatımda bana yalan söylememiş en azından bir kişi olması beni rahatlatmıştı. Çatlamış dudaklarımı yaladım. “Peki, annem neden—buraya nasıl geldi?”

“Annenin bir mil genişliğinde bir çılgınlık sınırı vardı. Sonunda sanırım sınırı aştı ve babası onu evden attı. Okulu bıraktı, şehri terk etti ve geri döndüğünde—yanında sen de vardın. O Gravely saçlarıyla.” Bev’in gözleri yağlı kırmızı buklelerime kaydı.

“Ve Yaşlı Leon.” Malikânedeki adam, Muhlenberg County’de gümüş güve veya sendika olmamasının sebebi. *Büyükbabam*. “Onu kabul etmedi mi?”

Bev başını bir kez salladı. “Saygın biri olarak dönseydi, biraz yalvarsaydı, belki. Ama annen inatçıydı.”

Bunu hayranlıkla söylemişti ama bana annem sadece can sıkıntısından kuralları çiğneyen o şımarık, asi zengin çocuklardan biri gibi gelmişti. Sonra iki çocukla ve yardım istemesine engel olacak kadar büyük bir gururla ortada kalmıştı. Yardım isteyeceğine bize uğraşıp didinmeyi ve hırsızlığı öğretmişti. Bizi otoparklarda ve motel odalarında, aç, yalnız ve peşimizde göremediğimiz Canavarlarla büyütmişti.

Üstelik bu lanet kasabadaki hiç kimse bu konuda bir şey yapmamıştı. Sırtlarını dönmekle, bakışlarını kaçırmakla yetinmişlerdi; her zaman yaptıkları ve yapacakları gibi.

Bana her zaman gerçeği söyleyeceğine inandığım Bev bile.

Bev bana bakmadan çenesindeki tütünü yalıyordu. “Dinle, aslında...”

“Charlotte kütüphaneden talep ettiklerimi getirdi mi?” Sesim sakın ve dingindi.

Bev'in bu çıkışım karşısında irkildiğini fark ettim. "Charlotte..." Boğazını temizledi ve her zamanki saldırganlığına büründü. "Eğer döküntülerini istiyorsan, herkes gibi kışını kaldırıp kütüphaneye gitmen gerekecek."

Sakince, "Tamam," dedim ve kapıyı yüzüne kapattım.

"Opal, hadi ama." Kapının diğer tarafında ayaklarını yere sürüttüğünü duyabiliyordum. "Tamam, öyle olsun. Ama sen çöpü çıkaran kadar interneti açmayacağım."

Uzaklaşırken botlarının koridorda çıkardığı takırtıyı dinledim.

Sonra tamamen dibe battım. Artık sürüklenmiyor, sadece dibe batıyor, nehrin yatağına doğru dalıyordum. Günleri ve geceleri takip edemiyor, varlığımı derin suyun değişmez alacakaranlığında sürdürüyordum. Rüya görmeme gerek kalmıyordu çünkü hiç uyumuyordum; düşünmeme gerek kalmıyordu çünkü hiç uyanmıyordum.

Bir noktada kapı açıldı. Dönüp bakmadım ama otoparkın sıcak asfaltının kokusunu alabiliyor, uzun bir durgunluğun ardından kıpırdanan havanın gücenmiş çırpınısını hissedebiliyordum. Jasper'ın sesini duydum. "Hey," dedi ve bir süre sonra pes etti: "Tamam, neyse."

Bu cümlesinden sonra gittiğini sanmıştım ama sonra tekrar tekrar geri geldi. Her seferinde sesi daha da yüksek, daha da sinir bozucuydu. *Opal, hasta mısın? Opal, neyin var?* Mammoth Mağarası'nın derin havuzlarında yaşayan, gözleri olmasa da yakalanıp ışığa sürüklenemeyecek kadar kurnaz olan o balıklardan biri gibi hissediyordum. Yorganın üzerimden sıyrılıp açılmasıyla içeri dolan soğuğu, Jasper'ın sesindeki değişimi, adımın sonundaki o ergenliğe özgü çatlamayı duyduğumda bile güvenli ve derin sulara kalmayı sürdürdüm. *Opal, neler oluyor? Opal, kaburgaların neden o renk?*

Bir süre böyle devam ettiyse de sonunda pes etti ve beni huzur içinde çürümeye bıraktı. İçimdeki küçük, uyanık bir taraf buna üzölmek istediye de –birinin listesinden silinmek böyle bir şey miydi?– benliğimin çoğu rahatlamış hissediyordu. Kimse izlemeyken dağılmak daha kolaydı.

Arthur Starling yavaş yavaş, isteksiz adımlar hâlinde birisinin onu izlediğini fark etti. İlk ipucu, ona Starling topraklarında bir yabancı olduğunu bildiren, kafatasının arkasındaki gergin ürperti idi. Bunu, tüm anahtarların tekrar eksiksiz olarak elinde olduğu ve teorik olarak anahtar olmadan içeri girebilecek tek kişinin asla geri dönmeyeceği gerekçesiyle görmezden geldi.

İkinci ipucu, bahçe kapılarının fiziksel olarak açılmasıydı. Bunu da benzer gerekçelerle görmezden gelmişti. Ev, Opal gittiğinden beri hoşnutsuz olsa da –muslukların hiçbirisi çalışmıyordu, pencereler sıkışmıştı ve buzdolabındaki her şey bir gecede kinci, yeşil bir çamura dönüşmüştü– henüz düşmanlarına açılarak ona ihanet etmeyecekti. Dahası, Arthur o kadar tükenmez bir sadakatle içiyordu ki aynı anda hem sarhoş hem de akşamdan kalmaydı ve ilk başta bir şey duyduğundan emin olamıyordu.

Üçüncü ipucu, kafasından birkaç santim ötede bir Bourbon şişesinin parçalanmasıydı. Bunu görmezden gelemeyeceğini fark etti.

Arthur gözlerini açtı –bu, bir çift kabuk bağlamış boya kutusunu açmaya benziyordu– ve kendini kütüphanenin zemininde buldu; buna biraz şaşırmişti. Vakit öğleden sonraydı ve pencerelerin hiçbirisi açılmadığından içerisi yapışkan ve sıcaktı, bir de karşısında onu izleyen genç bir adam vardı. Parlak bukleler, uzun kahverengi bacaklar, bolca kirpik. Bu gence ilişkin hiçbir şey tanıdık gelmiyordu; yüzündeki ifade dışında.

Sadece bir kişi Arthur’a bu temkinli, köşeye sıkışmış hayvanlarınkini andıran öfkeyle bakmıştı.

“Aman Tanrım, bir tane daha var.” Sesi boğuk ve donuktu; yüzü döşeme tahtalarına yapışmıştı demek ki. Gözlerini yeniden kapattı ve Opal’in kardeşinin gitmesini veya belki de kötü bir rüya gibi dağılıp havaya karışmasını umdu.

İkinci şişe yere, biraz daha yakına düştü.

Arthur yere, “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Nalları dik derdim ama zaten o yolda ilerliyorsun gibi görünüyor.”

Arthur, Jasper'ın korunaklı, narin bir yaratık olduğu ve sürekli korunmaya ihtiyaç duyduğu fikrine kapılmıştı. Ama aslında herkesin *kendisini* koruması gereken, Muhlenberg County doğumlu, zeki ve kin dolu on altı yaşında bir çocuktü.

Arthur bedenini zeminden midesini dikey yerçekimiyle yeniden tanıştırmak için birkaç kez durmayı da içeren birkaç rahatsız edici hamlede ayırdı. Sonunda kambur sırtını bir kitaplığa dayayıp oturdu ve tekrar denedi: "Neden buradasın?"

Arthur kendini doğrultmaya çalışırken sıkılmış görünen Jasper, bir masanın üzerine eğilmiş, Arthur'un notlarını ve dosyalarını inceliyordu. Olağanüstü bir dağınıklık içindeydiler; dosyalar boşaltılmış, kâğıtlar buruşmuş, sarı not defteri yarısı yırtılmış bir şekilde kenarda sallanıyordu. Arthur, onları aciz bir öfke nöbeti sırasında ortaya saçtığına ilişkin utanç verici bir şüpheyeye kapıldı.

"Opal en sevdiği kapüşonlu svetşörtünü burada bırakmıştı," dedi Jasper masadan gözlerini ayırmadan.

Arthur homurdandı: "Kız kardeşin daha iyi bir yalancı."

"Evet, ama ben daha zekiyim." Jasper gözlerini notlardan kaldırıp apaçık bir tehditkarlıkla Arthur'un gözlerine dikti. "Sana onu rahat bırakmanı söylemeye geldim."

Arthur bu konuşma için sonsuz derecede yaşlı hissediyordu, ayrıca çok sarhoş, çok ayık ve çok perişandı. "Denedim. Evime sürekli gelenler sizlersiniz."

"Ona da bizi rahat bırakmasını söyle."

Arthur, eğer Evi istediği gibi davranmaya zorlayabilseydi, Jasper'ın kütüphanesinde duramayacağını söylemek üzereyken, çoğul zamirin farkındalığı mide bulantısını gölgeledi. Her iki gözünü de Jasper'a odaklamaya zorladı –öğleden sonra ışığında zayıf ve tehlikeli, ablası uğruna bir canavarla yüzleşecek kadar cesur ya da aptal görünüyordu– ve yumuşak bir şekilde tekrarladı: "*Biz* mi?"

Opal olsa gülümser, bir yalan uydurur ya da bir hileyle bu durumdan sıyrılırdı. Jasper ise sadece kararlılıkla başını eğmekle ve sorusunu duymazdan gelmekle yetindi. "Yemek yemiyor. Uyumuyor. Muhtemelen *okumuyor* bile." Sesinde ufacık, korkunç bir kırılma oldu. "Onu hiç böyle görmemiştim."

Günlerdir Arthur'un üzerinde asılı duran o ağırlık, sadece alkolün yoğunluğuyla bastırabildiği o boğucu suçluluk duygusu, işte o anda üzerine çökuverdi. Gülle gibi inmiş, içinden geçmişti. "O – birisi kaburgalarına bakmalı..." Sesinde sağlıksız bir hırıltı duydu, iki kez yutkundu. "O iyi mi?"

Jasper buz gibiydi; tavrı iğneleyici de değil, deliciydi. "Bu seni ilgilendirmez çünkü bir daha asla onunla konuşmayacaksın, değil mi?" Jasper, kırık şişelerin parıldayan dişlerinin arasına çömelerek Arthur'a yaklaştı; ta ki yüzü onunkiyile aynı hizaya gelene kadar. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama kız kardeşimde bir çürük daha görürsem, kimi suçlayacağımı biliyorum."

Arthur, uzun bir aptallık döneminin ardından gelen acı dolu netlikle, Jasper'ın onu suçlamakta sonuna kadar haklı olduğunu fark etti. Sis, geçen hafta herhangi bir gece yükselebilir ve Canavarlar, Muhafız'ı hissizleşmiş, kendine acıma batağında debele-nirken bulabilirlerdi. Böylece etrafta istedikleri gibi gezinmekte özgür olacak, fitne tohumlarını ekecek, belki de dişlerini solgun bir boğaza, pençelerini çilli bir yüze geçireceklerdi.

Bourbon şişelerinden çıkan duman aniden Arthur'un midesini şiddetle bulandırdı.

Jasper duygusuz bakışlarla onu izliyordu. Doğruldu, Arthur'a iğrenmiş, neredeyse acıyan bir ifadeyle baktı ve sonra arkasını döndü. Ayakkabıları cam kırıklarının üzerinde hışırıyordu.

"Jasper." Arthur'un gözleri kapalıydı, başı kitaplığa yaslanmıştı. "Gitmelisin. Eden'dan git."

Jasper yavaşça geri döndü, ellerini diplerine kadar ceplerine sokmuştu. Arthur kot pantolonun altından yumrukların hatlarını seçebiliyordu ama sesi ifadesiz ve bezgindi. "Hayatım boyunca insanlar bana bunu söyledi, biliyor musun? Beni seven insanlar, benden nefret eden insanlar. Hepsi buraya ait olmadığım konusunda hemfikir gibi görünüyor."

Arthur dağılmış, utanmış bir tavırla karşı çıkmaya çalıştıysa da Jasper sözünü kesti. "İşin komiği, ailemin burada onlardan herhangi birinden daha uzun süredir yaşıyor olması ve bunu biliyor olmaları; ne ironi ama! Sanırım bu onları çileden çıkarıyor."

Arthur, bir motelde yaşayan yarı zamanlı bir torbacının ve göçmen bir işçinin oğlunun nasıl köklü bir Kentucky mirasına sahip olabileceğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. “Ne demek istiyorsun?”

“Opal her zaman bazı katakulliler ve saçmalıklarla herkesin ona acımasını sağlar ve öyle geçinir giderdi; bir kez bile benim sahte evraklarla etrafta dolaşmanın bana nasıl hissettirdiğini merak etmedi. Eskiden o kâbusları görürdüm...” Jasper’ın donukluğu çözülmek üzereydi. Arthur, çatlakların arasından tanıdık bir şey görüyordu: bu kadar çok sırrı kaldırabilmek için fazla genç, yalnız, yorgun bir çocuk. “Ama Sağlık Bakanlığı’na başvurduğunda sana bölgedeki her doğum belgesinin bir dizinini e-postayla gönderiyorlar, bunu biliyor muydun? Opal annemin nereden geldiğini bilmek isteseydi, bunu öğrenebilirdi.”

Arthur temkinli bir sesle sordu: “Peki, annen nereden geldi?”

“Bu kasabadaki her şeyin geldiği yerden.” Tanrım; Arthur bunu o ana kadar nasıl olup da anlayamamıştı? O bahar sisin bu kadar sık yükselmesine, Opal’in ve kardeşinin bu kadar kör bir talihi olmasına şaşmamalıydı. Şaşırilacak bir şey varsa, annelerinin bu kadar uzun süre hayatta kalmasıydı.

Jasper omuzlarını sertçe silkti. “Lanet olası Gravelylerden.”

Arthur, ellerinin diplerini karanlıkta havai fişekler patlayana kadar göz çukurlarına bastırdı. “Jasper. Bu kasabadan defolup gitmelisin. Hemen. Bu gece.”

“Bunu duymaktan yıldıgımı sana *az önce* söylediğimi sanıyordum.”

“Anlamıyorsun. Canavarlar–lanet...” Arthur bir an duraksadı ve onu burada, kendi yatağında oturmuş, ailesinin sırlarını kendisinin ölmesini, en azından sakat kalmasını isteyen bir oğlana özgürce anlatmaya iten tüm o berbat seçimleri düşündü. Yutkundu. “Hiç Gravelylerin bu kasabada neden bir veya iki geceden uzun kalmadığını merak etmedin mi? Tüm gerçeği bilmeseler bile, kalanlara ne olduğunu biliyorlar.”

Jasper’ın gözleri hafifçe büyüdü. Arthur çocuğun zihnindeki dişlilerin işleyişini, her bir kıl payı kurtuluşu ve korkunç kazayı, si-

sin yükseldiği ve ensesinde siyah gözlerin ağırlığını hissettiği tüm o zamanları bir bir hatırladığını neredeyse görebiliyordu.

Sonra Arthur her şeyi toplayıp soğuk ve özel bir yere tıktırmasını izledi. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Hayatımın boktanlığından yeni haberimin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ama daha da kötüye gidiyor. Gitmen gerek...”

“Gideceğim.” Jasper tekrar yüzünü çevirdi. Kapıya yöneldi ve sonra bir kez daha duraksadı. Çok daha yumuşak bir sesle, “Ama o gitmeyecek. Yani bunu durdurabilirsen, her ne yapacaksan artık, şimdi lanet olası zamanı,” dedi.

Zamanı çoktan geçmişti. Opal ona hayati, son bir ipucu vermişti –*Canavarlarla arkadaş ol*– ve o da bu ipucunu takip edemeyecek kadar korkak olduğundan, koca bir haftayı kendine acıyarak ve alkol şişesinde balık olarak geçirmişti. Yetişkinliği boyunca açmaya çalıştığı kapıyı açamayacak, Canavarları cehenneme kadar takip edemeyecek ve orada bulduğu her şeye savaş açamayacak kadar korkak olduğu için.

Ne olduğunu bilmiyordu. Canavarları kanlı işlerini yapmaya gönderen bir yer veya kaynak olduğundan şüpheleniyor ve bütün kalbiyle bir kılıçla durdurulabilecek kadar ölümlü olmasını umuyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, pis sisler ve görünmez Canavarlar tarafından rahatsız edilen başka yerler de olduğuydu. Ta ki biri onları durdurana kadar.

Arthur o anda bile silahlanmalı, o adanmışlığı sürdürmeli, hazırlanmalıydı. Ama o sadece erteliyordu. İçki içiyordu çünkü içtiğinde uyuyordu ve uyuduğunda Ev ona; Opal’e, ikisine, sahip olamayacakları bir geleceğe ilişkin rüyalar gösteriyordu.

Ölmesi gerektiği anda yaşamak istemeye başlaması ne kadar bencilce, aslında ne kadar aptalcaydı.

Arthur sonunda başını kaldırdığında, Jasper gitmişti

Ancak çok, çok sonra –cam kırıklarını ve kusmuğu süpürdükten, kalan viskiyi küvet giderine boşalttıktan, buzdolabını açtıktan, tekrar kusup son inişi için ihtiyaç duyacağı her şeyi bir araya getirmeye başladıktan sonra– fark etti ki not defteri de gitmişti.

ON DOKUZ

Bir noktada gerçekten uykuya dalmam lazımdı çünkü yine evi rüyamda görmeye başlamıştım. Ama –ilk kez– Jasper oradaydı. Gözlerinde suçlayıcı bir ifadeyle kapının önünde duruyordu, her iki avucu da kırmızı ve ıslaktı. Sonra kapının dövme demirden Canavarları hareket etmeye başladı. Kıvrılıp kıvranarak Jasper’a uzandılar, metal uzuvlarını onun bedenine sardılar ve paslı ağızlarını açıp onu bütünüyle yuttular.

Kendi çılgılığım uyandım. Rüya silindi gitti ama Jasper’ın gerçek sesindeki endişeyi ve korkuyu hatırladıkça, içimden yükselen tiksintiyle kararımı verdim: *Yeter*.

O akşam çöpü çıkardım ve kaslarımın o ipliksi, gevşek hâlin-den utandım. Dönerken Bev’in ofisine doğru iki orta parmağımı kaldırdım. Perdeler tekrar indi.

Ertesi sabah, üstlerindeki Antique Eggshell damlalarına odaklanmamaya çalışarak tenis ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve kasabada yürüyüşe çıktım.

Hava nemli ve canlı, gökyüzü ise neşeli, neredeyse yaza özgü bir maviydi; bu beni 12 numaralı odaya dönüp kış uykusuna yatmaya itiyordu. Ama ışık kararlı bir şekilde tenime işliyor, geçen haftanın kasvetini kovuyor ve yerine hafif depresif bir normallik bırakıyordu. Kendim ve dünya hakkında bildiğim her şey değişmişti ama aslında değişen bir şey yoktu. Soy ismimi biliyor ama hâlâ hiç kimse değildim, kâbuslarımın kaynağını biliyor ama onları durduramıyordum, Arthur’un tadının nasıl olduğunu, eli belimdeyken nasıl hissettiğimi biliyor ama ona sahip olamıyordum.

Ben gittiğimde Charlotte kütüphane pencerelerindeki pastel çiçek süslerini çıkarıyordu; o anda Anneler Günü'nü kaçırdığım aklıma geldi. Jasper ve ben genellikle annemizin anısına nehir kıyısında kâğıt oynar ve bir sigarayı yarı yarıya paylaşırdık. *Acaba bu yıl Caldwelllerle miydi, çiçek topladı mı, krep yaptı mı ya da çocukların Anneler Günü'nde yapması gereken her neyse onu yaptı mı*, diye geçirdim içimden.

Charlotte beni görünce gülümsedi. Kendimi güçlü güneş ışığına maruz kalmış bir kurtçuk gibi hissediyordum. "Selam."

"*Selam.*" Bunu alçak sesle ve somurtkan bir tavırla, bir ergen karikatürü gibi söylemişti. "Mesai saatindeyiz. Neden Sweeney Todd'un ev işlerini yapmıyorsun?"

"Neden artık eşyalarımı motele getirmiyorsun?" Beceriksizce bir kaçamaktı ama işe yaramıştı.

Charlotte süs kutusunu kaldırıma koydu ve kollarını kavuşturdu. "Ah, senin için çalıştığımı fark etmemişim! Henüz maaş çekimi almadım, bu nedenle belki bunu anlayıp bana sonra dönmelisin." Sesi alaycılığın da birkaç ton ötesinde, beklediğimden daha keskindi.

Onu gömleğimdaki iplikle oynayarak dinledim ve "Üzgünüm," diye mırıldanarak içeri girdim. Beni bankonun arkasında suç sayılması gereken bir coşkuyla karşılayan liseli gönüllüden talep ettiğim kaynakları aldım ve omuzlarımı kaldırarak gizlice kapıdan çıktım. Yansımam başka birine benziyordu. Kim olduğunu düşünmeyi reddettim.

"Opal." Charlotte, dramatik bir şekilde yanından geçip gidemeden beni durdurdu.

"Evet?"

"Ay sonunda yüksek lisanstan mezun olacağım, biliyorsun."

"Tebrikler." Sesim alaycılığın eşiğinde bir yerlerdeydi. Bev burada olsaydı kafama bir şey fırlatırdı. Bunu hak etmiştim.

Charlotte dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Başka pozisyonlara başvurduğumu bilmeni istedim. Başka eyaletlerde." Karnım kasıldı. Eğer bir kedi olsaydım omurgam kamburlaşır, tüylerim kabarırdı. "Geri dönüş alırsam...belki benimle gelmek istersin diye düşündüm. Bir süreliğine kirayı bölüşebiliriz."

Uzak, entelektüel bir tarafım, bunun nezaket gereği yapılmış bir teklif olduğunun farkındaydı. Bu teklif beni sevindirmeli, içimi ısıtmalıydı. Birisi bana beni öldürmeye çalışan bir kasabadan çıkmanın yolunu gösterdiği için rahatlamalıydım. İstedğim, yumruğumu cama geçirmek olmamalıydı.

Yanıt veremediğimi fark edince ekledi: “Buradan daha iyisini yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorsun.”

Haklı olduğunu biliyordum. Yolu Eden’dan geçenlerin ki çok az insanın yolu buradan geçerdi, gördükleri tek şey, tıpkı bir balinanın leşini kaplayan parazitler gibi, Koca Jack’in kemiklerinin yüzeyinde varlığını sürdürmeye çalışan küçük, uğursuz bir kasabaydı. Gravelylerden, Starlinglerden veya sisin içinde dolaşan şeylerden haberdar olmasalar da bir şeylerin ters gittiğini, bozulduğunu hissediyorlardı. Ve yollarına devam ediyorlardı.

Herhangi bir yer daha iyi olurdu. Ama: “Belki de daha iyisini istemiyordumdur.” Charlotte ağzını açtı. Sözümlü kestim. “Neyse, Jasper hâlâ okuyor. Bana ihtiyacı var.”

Bana o nazik, dayanılmaz sempatiyle baktı ve yumuşak bir sesle, “Öyle mi?” diye sordu. Bu sorunun ani bir yumruk gibi çarpması beni şaşırtmıştı.

Sersemlemiştim, nefesim kesilmişti. “Öyle, bana ihtiyacı var. Buradan gidemem. Bu benim—” Kelime boğazıma takıldı ve orada boğucu bir tatlılıkla yandı; tıpkı çiçek açmış bir mor salkım gibi.

Ne komiktir ki her zaman bir yerli olmak, kırmızı bir Corvette ve bir motel odasından başka bir yerden gelmiş olmak istemişim ve bunu hâlâ istiyordum. Ben lanet olası Gravely’dim; atalarım nesillerdir buradaydı ve köklerini toprağın daha da derinine salıyorlardı. Bu kasabanın tarihini kan ve kömürle yazmışlardı ve kasaba onları tek tek toprağa gömmüştü.

Peki, neden bu kelime ağzımdan bir türlü çıkmıyordu? Neden hâlâ yalan gibi tadı vardı?

Ön kapılarda hiç çiçek kalmamıştı. Charlotte karton kutuyu bir kolunun altına sıkıştırdı ve bana yorgun bir acımayla baktı. “Ev, sevildiğin her yerdir, Opal.”

"Bunu kendin mi buldun yoksa okulun futbol takımındaki oğlunu arabasıyla antrenmanlara bırakan bir annenin Instagram'ında mı gördün?" Artık iççimdeki kin yükselmiş, tıslamalar eşliğinde dışıma taşıyordu. "Ne yani; sen buralarda yeterince sevilmiyorsunuz? Bu mudur?" Alaycı olmaya çalışsam da içten içe bunun doğru olup olmadığını, herkesin beni terk etmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordum.

Bir an için Charlotte'un sakinliği çatladı ve altında kanayan, açık ve kırmızı yarayı gördüm. Çatlağı hızla kapattı. "Görünüşe göre öyle. Bir düşün, tamam mı?"

"Elbette," dedim.

Ama düşünmeyecektim. Burada Canavarlara, Baine'e, her şeye rağmen yirmi altı yıl geçirmiştım ve şimdi her şeyi arkamda bırakıp kaçarsam lanetlenecektim.

12 numaralı odaya geri dönmeyi ve yatakta yuvarlanmaya Olimpik seviyede devam etmeyi çok istiyordum ama kapıyı açtığımda içerisi bana bir oda gibi değil, daha çok bir in gibi göründü. Zemin bir düzine plastik tabakla dolmuş, çarşaf lar deriye benzer, yağlı bir parlaklığa bürünmüştü. Hava durgun ve ağırdı.

12 numaralı oda benim için hiçbir zaman fazla bir şey ifade etmemişti ama bunu hak etmiyordu. Başımı kapının güneşten ısınmış metaline yaslayıp Starling Malikânesi'nin yokluğumda çürüyüp çürümediğini düşündükten ve kendime bunun benim sorunum olmadığını ve asla olmayacağını kesin bir şekilde hatırlattıktan sonra, iç geçirerek iki yatağın çarşaf larını da çıkardım.

Hayatımın film versiyonunda sahne burada bir temizlik montajına dönüşürdü. Beni kollarımı sıvayıp ıslak çamaşırları çamaşır makinesinden çıkarırken, motelin temizlik arabasını otoparkta sürüklerken, halıya yapışmış yarım bir granola bar bulup gizlice bir çöp torbasına tıktırırken görebilirdiniz. Film müziği neşeli bir tona bürünerek kahramanın yenilenen kararlılığını vurgulardı. Ama gerçeklik sıkıcı kısımları asla atlamaz ve annem gibi ben de yenilenen kararlılıktan ziyade saf bir inatçılığın pençesinde olup olmadığımıdan emin değildim. Hayatta kalmak bırakılması zor bir alışkanlıktır.

Jasper geldiğinde onu çamaşır suyu ve Windex kokusu, bir de yatağının üzerine özür niyetine serilmiş bir ziyafet bekliyordu: konserve şeftali ve benzin istasyonu pizzası, bir çift Ale-8, paylaşmak üzere bir kral boy Reese's. Çok bir şey olmadığını biliyordum ama belki de yeterliydi çünkü belki de ev sevildiğiniz her yerdi. Bayat sloganların en kötü yanı çoğunlukla doğru olmalarıdır.

Jasper sırt çantasını sadık bir gümlemeyle yere attı ve önce yemeğe, sonra dik, duşunu almış, tutarlı görünen bana ve sonra tekrar yemeğe baktı. Gösterişli bir sessizlik içinde iki dilim sosıs ve pepperoni yedi; yemeğini sunağındaki bir sunuyu tartan genç bir tanrının ifadesiyle çiğniyordu. Sonunda bana ölçülü bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim."

Peynir yağını kot pantolonuna sildi. "Evet. Geri dönmüştün. Ne haber?"

"Hiç," dedim ve gözyaşlarına boğuldum.

Bunu planlamamıştım. Starling Malikânesi ile sözleşmemi iyi koşullar altında sonlandırdığıma, sonra Lance Wilson'ın bana bir tekli verdiği ve kendimi bu kadar kaybettiğim için gerçekten üzgün olduğuma ilişkin pek çok yalan uydurmuştum ama hıçkırırken kelimeler boğazıma dizilip kalmıştı.

Yatak çöktü ve Jasper'ın kolu omuzlarıma yerleşti; aslında onu itip toparlanmam gerektiğini biliyordum çünkü çocuklar yetişkinlerle ilgilenmek zorunda olmamalıydı ama nedense bunu yapmadım. Her nasılsa omzunun her yerine sümük bulaştırırken –Tanrım, boyu ne ara bu kadar uzamıştı– o da aslında öyle olmamasına rağmen, "Tamam, sorun değil, sorun değil," diyerek çekingen hamlelerle sırtımı okşuyordu.

Ağlamayı kesmemiştim ama gözyaşlarım ve sümüğüm kurumuştum; hıçkırarak sessizliğe gömüldüm. "Evet," dedi Jasper rahat bir tavırla, "ne haber?"

Gülüşüm yapış yapış ve ıslaktı. "Sanırım kovuldum. Birkaç kez. Sonra da işi bıraktım sanırım? Karmaşık."

"Ceset mi buldun? Ya da bir cinayet zindanı gibi bir şey?"

“Tanrım, küçükken sana çok fazla ürkütücü şey izlettim. Hayır, öyle bir şey yok. O sadece–biz sadece–” *Bir canavarla dövüştük ve annemizin ölümündeki suç ortaklığını ortaya koyarak her şeyi mahvetmeden önce kısa bir süre öpüştük*, demenin daha kısa ve makul bir yolunu bulamadığım için, “anlaşamadık,” diye bitirdim.

“Gerçek bir piç, desene.”

“Sorma.” Doğrudum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. “Kaba, tuhaf ve suratı” –havayı şiddetle büküyormuş gibi bir hareket yaptım– “üstelik dövmeleri sevdiğimi biliyorsun ama her şeyin bir sınırı var. Durmadan saçmalıyor ve bu konuda çok *ki-birli*, sanki herkes için neyin en iyi olduğunu biliyormuş gibi–ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Jasper ama bana K- I- S- S- I- N- G şarkısını söylemeye başlamak üzere olan bir çocuğun o imalı, muzip gülümsemesiyle bakıyordu.

Dirseğimi kaburgalarının arasına sıkıştırdım ve ikimiz de kontrolden çıktık; uzun zamandır gülmeyen herkesin başına geldiği gibi, ani ve yüksek tonda bir gülme krizine tutulmuştuk. Canavarların gerçek olmadığı ve Starling Malikânesi’nin sadece bir ev olduğu, annemin hiç ölmediği, benim hiç okulu bırakmadığım ve kardeşimle birlikte aptal birer çocuk olmamıza izin verilen alternatif bir dünyanın anlık bir görüntüsünü gördüm.

Gülmeyi bıraktığımızda, sessizce, “Hey. Özür dilerim,” dedim.

“Acımadı. Çok zayıfsın.”

“Her konuda bebek gibi davrandığım ve seni–görmezden geldiğim için. Sana neler olduğunu söylemediğim için.” Ona söyleyebileceğim ve muhtemelen söylemem gereken çok daha fazla şey vardı ama korkuyordum. Tüm vücudum, sıyrılmış bir diz gibi, çıplak ve ağlamaklıydı.

Jasper toparlandı. “Sorun değil. Yani sorun ama değil.” Dudaklarının köşesindeki alışılmamış ağırlık, itiraf edilmemiş şeylerin yarattığı suçluluğun bir işaretiydi. “Bak, Opal, ben...”

Derin bir nefes aldı ve içten bir şeyler söyleyeceğinden, beni sevdiğinden ya da affettiğinden şüphelendim; daha fazla ağlayamayacak kadar kurumuştum. Bu nedenle, “Yeni videolar üzerinde çalıştın mı?” dedim.

Ağzını kapattı. Açtı. “Hayır.”

“Neden?”

“Sıkıldım sanırım.” Jasper omuz silkti. Buna onun alamet-i farikası diyebilirdim ama tüm vücudu alamet-i farikalardan oluşuyordu. Pencereden dışarı bakıyor, bir yandan da suçlulukla şeftali kutusunun ambalajıyla oynuyordu.

Aniden gelen bir düşünce yüzümdeki gülümsemeyi sildi. “Bunun Baine ile bir ilgisi yok, değil mi? Seni rahatsız etmedi mi?”

Kirpiklerinin arasından keskin bir bakış attı. “Hayır,” dedi yavaşça. “Etmedi. Ve etmeyecek çünkü artık o evle hiçbir alakan yok.”

“Hayır. Evet, yani, yok.” Yalan değildi aslında. Starling Malikânesi’yle ve Muhafız’ıyla, Elizabeth Baine’le ve onun cam gibi gözleriyle, borçlarla ve arzularla, günahlar ve hikâyelerin tüm o çirkin karmaşasıyla işim bitmişti.

Onların benimle işlerinin bittiğine yemin edemezdim. *Gravelly kanı*. “Ama ondan haber alırsan beni ara, tamam mı? Bir de,” – Arka cebime uzanıp haftalar önce çaldığım bakır meteliği çıkardım; ne satabilmiş ne de geri verebilmişim çünkü tenimde bıraktığı hissi, o yuvarlak izi seviyordum– “al bunu, olur mu?”

Jasper parayı dikkatle aldı. Spiral hâlinde dizilmiş harfleri, solmuş arpi inceledi. “Neden?”

“Şans için.” Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söylesem de parayı cebine koyduğundan emin olmaktan da geri durmamıştım. Belki uykuya daldığında sırt çantasının astarına bir Horus Gözü diker, belki de bir at nalı bulup 12 numaralı odanın kapısının üzerine asardım. Belki de annemin bu kadar uzun yaşama nedeni, tüm o aptal küçük tılsımları ve batıl inançlarıydı.

Aklıma aniden şansının tükendiği gece, saçlarının o düş kapınının plastik boncuklarına dolanmasıyla ilgili bir anı düşüverdi.

“Tamam madem.” Jasper’ın tüm saçmalıklarımın kaçınmaya karar verdiğini görebiliyordum. “Şimdi ne yapacaksın?”

Seni buradan defedeceğim. Baine yaratıcılığını devreye sokmadan, Arthur Yeraltı’nın kapılarını açmadan, sis tekrar yükselmeden önce. Bu da nakit demek. Bu da demek oluyor ki– “Sabah Tractor Supply’a gideceğim. Frank’ten eski işimi geri alabileceğimi düşünüyorum.”

Jasper yutkundu ve o her neyse kayboldu. “Nerede olduğunu sorduğunda haber vermeden istifa edip ona orta parmak emojiği göndermemiş miydin? Seni yeniden işe alacağını mı düşünüyorsun?”

Çarpık dişlerim ve ağzımın garip açılarıyla en az çekici gülümsemelerimden birini takındım. “Evet. Bence alacak.”

Aldı da. Yani, beni kapıdan girerken gördüğünde söylediği ilk şey, “Hayır,” olmuş, akabinde, “kesinlikle hayır,” demiş ve sonra, “Memur Mayhew’u arayıp seni buradan uzaklaştıracağım,” diye eklemişti ama sonradan ikna olmuştu. Tek yapmam gereken çocuk işçiliğine ilişkin yasalara aşinalığımı ve reşit değilken bana haftada otuz saatten fazla ücret ödediğine ilişkin belgelerin varlığını hatırlatmaktı. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve arka taraftaki ofisine doğru giderek gözden kaybolmuştu. Sonra yumruğunun içinde bir sözleşmeyle geri dönmüş ve daha fazla “hilebazlık” yapmaya çalışırsam Memur Mayhew’u arayacağını söylemişti. Sözü nü takdire şayan bir ürkütücü bakış girişiyle bitirmişti ve ben de kahkahamı tutma nezaketinde bulunmuştum. Sonuçta daha o baharda daha üst sınıf bir canavarla cebelleşmiştim.

Sonraki iki haftayı Starling Malikânesi’nden önceki hayatımı yorgun bir şekilde yeniden inşa ederek geçirdim; tıpkı sular çekildikten sonra evine dönen bir felaketzede gibi. Dizüstü bilgisayarını açıp “document 4.docx”i geri dönüşüm kutusuna sürükledim. *Yeraltı*’nı tekrar market poşetlerinden oluşan örtüsüne sarıp yatağın altına ittim ve bu kez üzerine uzun bir yün palto ekledim. Zaten hava fazla ısınmıştı.

Telefonumu şarj ettim ve son ödememi aldıklarını onaylamak için Stonewood Akademisi’ni aradım. Yaz kursları hakkında soru sorarken her nasılsa konaklama ve yemek ücretinin normal dönemden iki kat fazla olduğunu fark ettim. Muhasebeci, nazik bir şekilde taksitli ödeme planını düşünebileceğimizi söyledi. Ödemeleri nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmasa da kabul ettim. Sonra daha da nazik bir şekilde, Jasper’ın ilk dönemde kredisi olmayan derslere kaydolmak isteyebileceğini ekledi. “Jasper gibi öğrencilerin akranlarına yetişmesine yardımcı olmak için tasarlandılar.”

“Ah, hayır, notları harika.”

“Eminim öyledir! Sonuçta Stonewood sadece en iyileri kabul ediyor.” Ama konuşmaya, önerisiyle ilgili imalarda bulunmaya devam etti. *Kültür şokundan, geçmişinden ve yeterince temsil edilmeyen demografik grupların* bellek oranları üzerinde ne kadar çok çalıştıklarından bahsetti.

Kendimi kürek çeken o çocukları, arkalarındaki gökyüzünün aşırı doygun mavisini hayal ederken buldum. Hiçbirinin kredisi olmayan bir ders almadığına bahse girebilirdim; onlar Jasper’ın öğrenmesi gereken dersin, önümüzdeki iki yılını çalışarak geçireceğine ilişkin planın ta kendisiydiler.

Sonunda, aniden boğazım düğümlendi ve “Teşekkür ederim, bunu düşüneceğiz,” demeyi başardım.

Yanıtsız mesajlarımı gözden geçirdim; aralarında Bev’in son zamanlarda Charlotte’la konuşup konuşmadığını sorduğu ve istersem 9 numaralı odadaki misafirlerin bıraktığı yarım pizzayı alabileceğimi söylediği altı veya yedi mesaj da vardı. Yanıt vermedim.

Elizabeth Baine’in numarasını son mesajına yanıt vermeden engelledim. Motelin otoparkında hızlı yürümeye dikkat ettim. Onu son zamanlarda hiç görmemiştim ama bazen ensemden keskin iki gözün baskısını hissettiğim oluyordu.

Uzun bir duraksamanın ardından ve göğsüm umutla, nefretle veya belki de basit bir açlıkla kasılarak *Heathcliff* etiketli sohbe dokundum ama son mesajı haftalar önce gelmişti. İyi geceler, Opal. Acaba o büyük boş evde oturmuş, bir gece sisin yükselmesini mi bekliyordu? Acaba uyuyabiliyor muydu? Acaba onu bir daha görebilecek miydim?

İşe gitmek için uzun yolu kullanıyordum. En azından artık soğuk değildi; Eden’da mayıs sonuna doğru hava ensenizi ısıtıyor, güneş cildinize bir tokat gibi iniyordu.

Bembeyaz hanımellerin yanından geçerken Starling Malikânesi’ndeki sarmaşıkların çiçek açıp açmadığını merak etmiyordum. Yol kenarındaki karahindiba başlarını tekmelerken soluk tohum bulutlarında hayvan şekilleri görmüyordum. Mola odasında baharatlı tavuk ramenimi yerken döküm tencerede kay-

nayan çorbanın sıcak kokusunu hatırlamıyordum. Sığircıkların akın ettiğini gördüğümde gökyüzünde yaptıkları şekilleri okumaya çalışmıyordum.

Sadece rüyalarımın kurtulamıyordum; sel suları çekildiğinde geride kalan lekeler gibiydiler. Gecelerim karanlık koridorlar, kıvrımlı merdivenler ve hatırladığım ve hatırlamadığım odalar doluydu. Bazen koridorlar mağaralara dönüşüyordu ve Yeraltı'na girdiğimi, sisin omurgalara ve kafataslarına dönüştüğünü çok geç fark ediyordum. Bazen ev sadece bir ev olarak kalıyordu ve saatlerce parmaklarımı duvar kâğıdında gezdirerek bir türlü bulamadığım birini arıyordum.

Her iki durumda da dilimde onun ismiyle uyanıyordum. “Bir şey alabilirsin,” dedi Jasper bir sabah. “Uyumana yardımcı olması için.” Bakışları gevrek kutusunun arkasına sabitlenmişti.

“Tabii, belki alırım.” Rüyaların durmasını isteseydim alırdım belki.

Hayatım Starling Malikânesi olmadan da çok karanlıktı zaten. Perilerin yanından çalınmış, gözlerindeki kırıştırdığında ipek elbisesinin örümcek ağlarından, tacının da bir demet eğrelti otundan başka bir şey olmadığını gören o bakirelerden biri gibi hissediyordum. Ya da belki bir zamanlar kral olsa da sıradan bir çocuk olan Pevensielerden biri gibi. Bu hissin kaybolup kaybolmayacağını merak ediyordum. Tek bir mevsimin anısı sıradan yılların ağırlığı altında sadece bir hikâyeden, sadece başka bir küçük yalandan ibaret kalana kadar ezilip ezilmeyeceğini. Yetinmeyi öğrenip öğrenemeyeceğimi ve daha fazlasını isteyecek kadar aptal olduğumu unutup unutmayacağımı.

Ertesi gün benzin istasyonundan bir şişe Benadryl aldım. Pencere kenarına koydum ve açmadım.

YİRMİ

Mayıs ayının son haftası o kadar sıcaktı ki mini buzdolabı terliyor, ayakkabılarımın tabanları asfalta yapışuyordu. Jasper da ben de yatmadan önce soğuk duş aldığımız hâlde sabah pijamalarımızın yakasında katılaşmış tuzlarla uyanıyorduk. Gömleklerimizin yakalarına tuz yapışmış bir şekilde uyanıyoruz. Durum o kadar kötüydü ki Jasper beni artık Logan’la yaşayacağını söyleyerek tehdit edince ben de kapıyı yüzüne çarptığımdan beri ilk kez ön ofise gitmek zorunda kaldım.

Bev tam yüzünün karşısındaki vantilatörü ve alnında soğuk bir soda şişesiyle sandalyesine çöreklenmişti. Boyun çukurunda küçük bir ter birikintisi parlıyordu. “Vay, vay, vay. Kimleri görüyorum! Küçük Soğuk Nevale Hanımefendi teşrif etmişler!”

“Klimayı açmalısın, Bev. Bu bir insan hakları sorunu.”

Bev dramatik davrandığını ve büyükbabası hazirandan önce klimayı açmadığından kendisinin de açmayacağını öne sürdü.

“Büyükbaban küresel ısınmayı görecektense kadar uzun yaşayamadı.”

“Gravelyler sağ olsun.” Aramızda soğuk bir rüzgâr esti Gözlerimi kısarsam havada kıvılcımlar saçan bir kırağı görebileceğime yemin edebilirdim. Bev homurdandı: “Sana posta geldi.”

Bana lastik bantla tutturulmuş bir posta rulosu fırlattı. Arkama dönüp hayat sigortası reklamlarını ve alacaklıların tehditlerini karıştırmaya başladım. Gözüme üzeri el yazısıyla yazılmış krem rengi bir zarf çarpınca bir an nefesim kesildi ama onun el yazısı değildi. Kıvrımlı ve kadınsı bir yazıydı ve arkasında etrafı “Stonewood Academy” kelimeleriyle çevrelenmiş kabartmalı bir mühür vardı. Zarfı alelacele açtım. Son ödemem postada mı kay-

bolmuştu? Yoksa Elizabeth Baine bir dolap mı çevirmişti? Ama bu sadece ön tarafına zarif altın rengi karakterlerle *teşekkür ederiz* yazılmış bir karttı.

Sevgili Bayan Gravely,

Stonewood'un müdürü olarak, okulumuza böylesine cömert ve uzun vadeli bir taahhütte bulunduğunuz için size kişisel teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Jasper'ın okul ücreti tamamen ödenmiştir ve talebiniz üzerine oda, yemek ve tıbbi ihtiyaçlar için ek fonlar sağlanacaktır. Bu sonbaharda Jasper'ı karşılamak için sabırsızlanıyoruz!

Kart, Jasper'ın veya benim bir şeye ihtiyacımız olması hâlinde bizzat müdürü aramam yönündeki içten bir istekle ve gösterişli bir imzayla sona eriyordu. Neler olduğunu anlamak için kartı birkaç kez daha okumam gerekti; bunu kimin yaptığını anlamamsa daha uzun sürdü.

Kart elimde büküldü. "Ah, eşek kafalı."

Vay canına; kendimi gerçekliğin kasvetli boyutlarına geri döndürmek, onu, çarpık yüzünü ve ağzımdaki nehrin soğuk tadını unutmak için elimden geleni yaparken, rüyaların benim gibiler için olmadığını bilerek, burada baharın çılgın rüyalarından uyanmaya çalışırken...

"İyi misin?" Bev, kola kutusunun altından gözlerini kısarak baktı.

Dilimi çok sert ısııyorum ve ona kocaman, kötü bir gülümsemeyle baktım. "Çok iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Sen de ama ben bundan bahsetmek istemedim."

"Bak." Bev kutuyu masaya vurdu. "Annenin kim olduğunu öğrenmenin şok edici olduğunu biliyorum ama ortalıkta en yakın arkadaşın köpeğini ezmiş gibi dolaşıyorsun ve şimdi de bir teşekkür kartı için ağlıyorsun..."

"Tanrım, sen kendi işine baksana!" Çıkarken kapıyı çarparak kapattım çünkü hormonlarının etkisinde bir genç gibi davranacaksanız, bu role kendinizi adamanız gerekir.

Ofisin iki adım ötesinde bacaklarım beni terk etti. Kaldırıma sertçe oturdum, avuç diplerimle gözyaşlarımı gözlerime geri itmeye çalışırken Arthur'un neden o ödenmesi mümkün olmayan borcu ödemeye devam ettiğini ve onu çabalarken görmenin canımı neden bu kadar yaktığını düşündüm. Ve neden Yeraltı'na düşmediği için –en azından henüz– bu kadar rahatladığımı.

Yanımda bir ayakkabı sürtündü ve burnuma tütünle karışık Febreze kokusu çarptı. Bev, eklemeleri artık alçak koltuklardan hazretmeyen birinin bezgin iç çekişiyle yanımdaki kaldırıma yerleşti.

Bir dakika terli bir sessizlik içinde oturduk, sonra sert bir sesle, "Seninle ilk tanıştığım zamanı hatırlıyor musun?" dedi. Kaldırıma doğru omuz silktim. "Seni bir eşek arısı sokmuştu, o iğrenç kırmızı olanlardan. Sen kaç yaşındaydın, yedi falan mı?"

Avuçlarımı yüzümden çektim. "Altı."

"Ama ağlamamıştın. Sadece şuraya oturup dudağını ısırarak, beklemekle yetinmiştin." Bev bana doğru dönerken kot pantolonu betona sürtündü. "Yardım istemek aklına bile gelmemişti."

"Ben özgür ruhlu bir çocuktum."

"*Aptal* bir çocuktun ve şimdi de aptal bir kadınsın." Bev bana haftada en az iki kez aptal derdi ama bunu çenesi dik ve gözleri sertçe benimkilere kenetlenmişken hiç yapmamıştı. "Eğer yardım istemezsen, insanlar sana nasıl yardım edebilir ki?"

Çünkü yardım istemek tehlikelidir, diyebilirdim. Çünkü istemek birinin yanıt vermesini ummaktır ve kimse yanıt vermediğinde çok canım yanıyor. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim. "Ben kendi göbeğimi kendim keserim, tamam mı? Kimsenin sadakasına ihtiyacım yok."

Dudakları kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet."

Ona vurmuşum gibi homurdandı ve *nihayet*, dedim içimden. Madem Arthur Starling'e bağırımıyordum, o zaman Bev ile eski usul bir otopark kavgası yapmalıydım.

Gergindim ve hazırdım, yani niyeti bozmuştum ama Bev sadece o bezgin tiksintiyle beni izlemekle yetindi. "Neredeyse," –sesini hiç o kadar bezgin duymamıştım– "yirmi yedi yaşında olmana

rağmen, bir *bahsi* kaybettiğim için mi burada kalmama izin verdiğimi düşünüyorsun?” Sesini hiç bu kadar bezgin duymamıştım.

Eğer bu bir kavgaysa, kaybetmişim. Düşmüştüm, nefes almak için çırpınıyordum, öfkeliydim, utanıyordum ve şaşkınlık dışında her tür duyguyu yaşıyordum. Çünkü sanırım bu zaten bildiğim bir şeydi. Bev’in motelinde kalmama izin vermediğini, buna mecbur olduğunu biliyordum. Çocukken arının soktuğu yere neden ıslak tütün bastırırsa, bunu da aynı nedenle yapıyordu: yardıma ihtiyacım olduğu için–yardım istemesem bile.

Eğilip kollarımı göğsümde kavuşturdum; kendime sıkıca sarılmazsam dikişlerim sökülecek ve dağılacakmışım gibi. “Neden bana söylemedin? Ben –annem bir Gravely idi.” Sesim çok hafif, çok gençti.

Bev iç geçirdi ve vücudu tüm nefesini vermiş gibi çöktü. “Bilmiyorum. Sanırım bunun için doğru zaman hiç gelmedi.” Üst dudağındaki teri sildi. “Belki de bunu sana söylemek istememiştir. Annen, tanıştığım ve bir işe yarayan tek Gravely’di ve onu da seni de kovmuşlardı. Seni içeri aldım.” Yüzüne bakma riskini aldım; her zamanki gibi sert ve acımasızdı. Ama ayağını bana doğru kaydırды; ta ki ayakkabılarımızın yanları birbirine değene kadar. “Kim bulduysa onundur.”

Ayakkabısından yayılan tuhaf sıcaklık benimkine geçti, bedene yayıldı ve göğsümde birikti. Yanıldığımı, Bev’in hiç gözlerini kaçırmadığını fark ettim. Bize hiç istemememize rağmen yardım etmişti. Ve eğer ev gerçekten sevildiğin yerse...

Düşüncemi tamamlayamadım.

Bev devam etti. “Bak. Annen–önceki gün, yılbaşı gecesi, yanıma geldi. Bir iki şişeyi paylaştık ve bana babasının ölmek üzere olduğunu söyledi. Seninle Jasper için her şeyi yoluna koymak adına onunla konuşacağını söyledi. 12 numaralı odada geçirdiği tüm o yılların hesabını bana ödeyeceğini söyledi.”

Nefesimi verdim, gülme sayılmazdı. “O bir sürü şey söylerdi.” Tüm o iddialı lafları ve sonrasında gelen tüm o tutulmayan sözleri dün gibi hatırlıyordum. Hiçbir geçerli sebep olmaksızın, aklıma Arthur’un bana verdiği hiçbir sözü tutmamazlık etmediği geldi.

“Biliyorum ama o sefer farklıydı.” Bev başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Dizleri mantar tabancası gibi ses çıkardı. “Neler oluyor bilmiyorum evlat ama eğer sen bir gün...” Yıllık kamuya açık duygu kotasını aşmış gibi iç geçirdi.

Bükük boynu ve çökmüş omuzlarıyla ofisin kapısına uzandı; o anda onu çenesi yukarıda görmeyeli ne kadar uzun zaman geçtiğini fark ettim. Başının yanlarındaki daima kazıttığı saçları ihmalden dolayı düzensiz uzamış, gözlerinin altındaki gölgeler uykusuzluktan mosmor kesilmişti ve ben çok meşgul olduğum için bunları fark etmemiştim.

“Peki ya sen?”

Kapı yarı açıkken duraksadı. “Ya ben?”

“Yardım ister misin?”

Neredeyse gülümsedi. “Sen kendi işine bak. Mankafa.”

Kapalı tabelası, kapı arkasından kapanırken cama çarptı.

Kaldırımda oturup kendimi havalandırmak için dışarı atılmış bir halı gibi hissederek güneşin içimdeki nefreti kurutmasına izin verdim. Teşekkür notunu birkaç kez daha okudum ve Jasper’ı tertemiz lacivert üniformasıyla, üzerine küfür kazınmamış bir sırada oturmuş, içinde kömür tozu olmayan havayı solurken hayal etmeye çalıştım. Her şeyiyle ilgilenilen Jasper, daha iyi bir dünyanın parlak denizlerine açılan bir gemi gibiydi.

İstiyordum, yemin ederim ki çok istiyorum bunu. Sadece kendimi o fotoğrafta göremiyordum. Ben başka bir yerdeydim; ya kadrajın dışında ya da suyun altında, listenizde hiçbir şey kalmadığında sizi bekleyen o uçurumda sürükleniyordum. Gerçekten öfkeli miydim yoksa sadece korkuyor muydum, bunu bilemiyordum.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp neden yaptın diye yazdım.

Yanıt vermeyebilirdi. Ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi davranabilirdi. Telefonunu parçalayıp Cehenneme savaş açmış olabilirdi çünkü o bu kadar dramatik bir aptaldı. Ama ben terimi kaldırıma akıtarak ve telefonu avucumda sıkarak bekliyordum.

Çünkü geri dönmeni istemedim.

Bir yanıt yazdım ama göndermedim. Bu, daha fazlasını istemek gibi olacaktı ve istemek umut etmek demektir.

Ama sonra, sisli ve kanlı karmaşık bir kâbustan boğazımda nehir suyunun tadı ve dilimde onun ismiyle uyandığımda, gönder tuşuna bastım. Bence istiyorsun.

Yanıt vermedi.

Mesajlarımı her on dakikada bir kontrol etmeyi bırakmam üç günümü almıştı ve o zaman bile bu alışkanlığımdan tamamen vazgeçmiş sayılmazdım. Telefonumu Tractor Supply'daki tezgâhın altına, bir rulo kâğıt havlunun arkasına saklıyordum ve ekran her aydınlandığında kalbim sıkışıyordu. (Her seferinde de bana dost canlısı köpeklerin veya erkenden açmış güngüzellerinin fotoğraflarını atan, görünüşe göre biraz neşelenmeye ihtiyacım olduğunu düşünen Jasper'ın mesajlarıyla karşılaştırıyordum.)

Ne umduğumu bile bilmiyorum; bir özür mü, bir yalvarış mı, kapısına dayanıp ona dört ay boyunca döşeme tahtalarının altındaki, üstelik annemin ölümüne de neden olan, Canavarlardan söz etmeden orada çalışmama nasıl izin verdiğini mi?

Ama bana söyleyecek hiçbir şeyi yok gibi görünüyordu. Yine Starling Malikânesi'nde, kaybedeceği kesin olan bir savaşa tam da istediği gibi yapayalnız hazırlanan çılgın bir şövalyeden başka bir şey değildi.

Dürüst olmak gerekirse, paçayı bu kadar temiz bir şekilde sıyırdığım için şanslıydım. Telefonumu tekrar kontrol ettim.

“Birinden mesaj mı bekliyorsun?” dedi Lacey omzumun üzerinden.

“Frank’e öğle yemeğine erken çıkacağımı söyle.” Telefonu arka cebime sokuşturup kasadan çıktım.

Eskiden molalarımı Lance'in molalarıyla çakışacak şekilde ayarlıyordum, böylece kafayı bulup Tractor Supply çöp kutularının arkasında öpüşebiliyorduk ama esrarı bulmasının öpüşmeye bağlı olduğu ortaya çıktığından beri molalarımı kasabada huzursuzca dolaşarak geçiriyordum. O gün kendimi lisenin önünde, kantine doğru yürüyen, dedikodu yapan, mızızızlanan ve birbirleriyle flört eden öğrencilerin arasında buluverdim.

Teknik olarak resepsiyonda imza atmanız falan **gerekiyordu** ama Jasper'ın kantinden olmadığını biliyordum.

Bedenimi kaplayan ter damlalarıyla ve eski okulunuzu ziyaret etmenin zamanda yarattığı o baş döndürücü bükülme hissiyle; ayak tabanlarınızda altında bataklık varmışçasına peyda olan o yapışkanlıkla ve okuldan aslında hiç ayrılmadığınıza ve asla ayrılmayacağınıza ilişkin o rahatsız edici şüpheyile mücadele ederek futbol sahasındaki bembeyaz çizgileri geçtim.

Sınıfımdaki herkes ya evli ve iki çocukluydu ya da kasabadan çoktan gitmişti, bense burada öğle tatilimi burada, mezuniyetine az kalmış erkek kardeşimle geçiriyor, aç Canavarlar tarafından avlanıyor ve asla alamayacağım ve beklememem gereken bir mesajı beklemekle geçiriyordum. Rüyalarımda hâlâ Starling Malikânesi'ni görmeme şaşmamalıydı; kâbus bile hiç rüya görmekten iyiydi.

Jasper yalnızdı; yanında, çimenlerin üzerinde boş bir mavi plastik tepsi vardı. Ödevlerini yetiştirmeye çalışıyor olmalıydı – inek!– çünkü dizüstü bilgisayarını açtı ve sıkışık yazılarla dolu sarı bir not defterine kaşlarını çatarak bakıyordu.

Not defterine dikkatle baktım ve vücudumdaki tüm sinirler uyuşmaya başladı. Bu defterin kime ait olduğundan adım gibi emindim ama beynim onun o anda, oradaki varlığını kabul etmesi uzun sürecek gibiydi. Bu markette bir öğretmen veya tasmalı bir kedi görmek gibi, evrenin düzenine aykırı bir şeydi.

“Jasper?”

Jasper irkildi, beni gördü ve daha da irkildi. Not defterini sırt çantasının altına sıkıştırdı ama bunun için yüzyıllarca geç kalmıştı.

“Bunu nereden aldın?” Sesimde uğursuz bir ton vardı; sağlam bir yaz fırtınasından önceki serin hava akımı gibi.

Jasper bezgin bir dürüstlükte karar kılmadan önce birkaç farklı ifade denedi – sırasıyla suçluluk, inkâr, saf panik. “Nereden aldığımı düşünüyorsun?”

“Ama sen oraya gitmedin ki. Gitmezsın. Yoksa–o mu verdi? Çünkü o verdiyse ben...”

Jasper başını bir kez salladı. “Hayır, bunu bana o” –italik vurgusu net şekilde duyulabiliyordu– “vermedi. Ben çaldım.”

“Neden?” Kafamın içindeki panik çığlıklarının altında bir yerlerde, daha kopuk bir yanım bunun nasıl olduğunu bilmek istiyordu. (O kadar kopuk olmayan bir yanım Arthur’u görüp görmediğini, yaralarının sağlıklı şekilde kapanıp kapanmadığını, benim hakkımda soru sorup sormadığını bilmek istiyordu. Bu isteği daha doğmadan boğdum.)

Jasper’ın beyninin hiçbir yerinde panik ya da öfke yokmuş gibiydi. Üzerinde bir teslimiyet çökmüştü. “Çünkü sana ne olduğunu ve o evde ne haltlar döndüğünü bilmek istiyordum.”

“Yani, bunun için bir suç işlemeye ve kanıtları sırt çantanda saklamaya karar verdin. Starlinglerin evini ne tür insanların izlediği hakkında bir fikrin var mı? Sana ne yapabilecekleri hakkında? Bunu bana bir ara söyleyecek miydin, yoksa...”

“Burada,” –bu konuşmada ilk kez sesinde bir sıcaklık izi, tehlikeli bir kuraklık vardı– “ahlaki yönden bir üstünlüğün olduğunu düşünmezsin tabii.”

Burada, çökmekte olan savunmalarımı güçlendirmeye çalışırken, yarım saniyelik bir duraksama oldu. En eskisine, uykumda bile tekrarlayabileceğim kadar eskisine döndüm: “Bugüne kadar ne yaptıysam senin için yaptım.”

Bana ürkütücü bir berraklıkla, sanki karakterimdeki her bir hatayı ve çatlağı açıkça görebiliyormuş, haritamı okuyormuş gibi baktı. “Tamam,” dedi nazik ve bezgin bir tavırla. Nedense çektiği videoyu, kameraya dudak hareketleriyle *seni seviyorum* diyen eli kanlı kızın hatırladım.

“Tamam,” dedi tekrar. Bakışlarını yeniden dizüstü bilgisayara çevirdi, parmağını kaydırды ve tıkladı. “Peki, ne bulduğumu bilmek ister misin?”

Kollarımı kavuşturdum, tişörtümün altında ürpertici şişliklerin karıncalandığını hissediyordum. “Arthur bana anlattı bile.”

“Sence sana her şeyi anlattı mı?” diye sordu Jasper hafif bir sesle.

Duraksadım. Anlıktı ama gözünden kaçmamıştı. Pek de mutlu olmayan bir ifadeyle gülümsedi ve yanındaki çimenleri işaret etti.

Oturmaktan ziyade çöktüm. Jasper bakışlarını mısır tarlasına, öğle sıcağında eğrilmiş yeni filizlerin keskin çizgilerine çevirdi ve bana bir hikâye anlattı.

Bu Starling Malikânesi'nin hikâyesi değildir.

Yani, bir bakıma öyle ama Eleanor, kocası veya her kimse onlarla ilgili değil. Evi kimin veya neden inşa ettiği, iyi mi, kötü mü yoksa deli mi oldukları umurumda bile değil. Umurumda olan tek şey, onlardan sonra kimin geldiği, onlara ne olduğu ve bu olanların başka hiç kimsenin başına gelmemesini sağlamak.

Bu, Starling Malikânesi'nin Muhafızlarının hikâyesidir.

Eleanor'dan sonraki ilk Muhafız, Alabaster Clay isminde bir adamdı –beni susturma Opal, kaç tane hikâyeni dinledim– ve 1887'de gelmişti. Alabaster buradan çok doğudan, Crow County'dendi ve cildindeki tüm rengin büyük, süt rengi lekeler hâlinde çekildiği nadir bir cilt rahatsızlığıyla doğmuştu. Bu büyük bir sorun değildi ama yerel vaiz onu şeytanlıkla, büyücülükle veya başka bir şeyle itham ederek kasabadan aforoz etmişti. Bir süre sonra o rüyaları görmeye başlamış –bunları tarif etmeyeceğim çünkü ne tür rüyalardan bahsettiğimi biliyorsun– ve sonunda kendini Eden'da bulmuştu. Kız kardeşine “sığırcıkları takip ettiğini” yazmıştı.

Sonra, 1906'da, yaşlı Alabaster'ı boğazı koparılmış hâlde Starling Malikânesi'nin bahçe kapılarında asılı buldular. Bu tarihi Charlotte'un gazete koleksiyonunda arattım. O zamanlar vahşi köpekleri suçlamışlar; görünüşe göre aynı gece birkaç kişiye saldırmışlar.

Alabaster'dan sonra iki genç Osageli kadın geldi, Tsa-me-tsa ve Pearl. Aileleri aslen Ohio Nehri kıyısında bir yerdendi ama önce batıya, sonra daha da batıya sürülmüşlerdi, sonra da Kızılderili Tehcir Yasası çıkmıştı; böylece Kansas'ın uçsuz bucaksız, cehennemvari düzlüğünde geçimlerini sağlamak için didinmek zorunda kalmışlardı. Pearl ve Tsa-me-tsa yetim kaldıktan sonra o berbat yatılı okullardan birine gönderilmişlerdi ama sonra Pearl bu rüyaları görmeye başlamıştı. (Buna **örüntü** diyebiliriz sanırım.)

Okul kayıtlarında isimlerini aratırsan, ikisinin de tifo salgınında öldüğünü görürsün. Bunu kışını kurtarmaya çalışan bir yöne-

tici yapmış olmalı çünkü ölmeden önce yirmi yıldan fazla bir süre boyunca Starling Malikânesi'nde yaşadılar.

Cesetleri hiçbir zaman bulunamadı ama erkek arkadaşının notlarına göre –aman Tanrım, buna şaka deniyor– mezar taşları Starling topraklarında yan yana duruyor.

Sonra Tennesseeli yarıcılarının oğlu Ulysses Wright geldi. Ailesiyle birlikte, otuzlu yıllarda, işverenleri altlarındaki araziyi sattıktan sonra evin başına geçtiler. Ailesi doğal yollarla, yaşlılıktan öldü ama Ulysses kılıcı hâlâ elindeyken bulundu. Sonrakiler, 1943'te gelen Etsuko ve John Sugita'ydı. Aslen Californialıydılar ama Jerome, Arkansas'ta tanışmışlardı. Yaklaşık altı ay boyunca yasadışı olarak gözaltında tutulduktan sonra, kamp çitlerinden tırmanıp kaçarak Mississippi'yi kuzeye doğru takip etmişlerdi. Etsuko'nun cesedi Mud Nehri'nde bulunmadan önce evde iki kızları vardı. Onlardan sonra Odessa Dixon ve karısı, sonra Eva Jackson, sonra Lynn ve Oscar Lewis geldi.

Hepsinin de başına ne geldi, bil bakalım? Örüntüyü görmeye başladın mı?

Bir Muhafız düşünüyor. Ev yeni birini çağırıyor; bunlar genellikle kayıp, yalnız, evi çalınmış, satılmış veya hayatında hiç evi olmamış insanlar. Onları çağırıyor, onlar da geliyorlar ve bir daha asla evsiz kalmıyorlar.

Bunu da sadece kanlarıyla ödüyorlar. Kelimenin tam anlamıyla hem de –Arthur'un notlarında Muhafız olmak için bir tür *kan yemi-ni* edilmesi gerektiği (Tanrım, bunu söylemek utanç verici) yazıyor.

Ama burada bitmiyor, değil mi? Daha fazlası, daha da fazlası gerekiyor; ta ki bir başka Muhafız ölene ve başka bir zavallı piç rüyasında merdivenler, koridorlar ve kilitli kapılar görmeye başlana kadar. Tekrar tekrar, daha hızlı ve daha da hızlı.

İlk başta kulağa hoş, hatta bir bakıma asil geliyor: evsizler için bir ev, evleri çalınan tüm insanlar için bir yuva. Bir peri masalı, bir rüya gibi. Ama sonra onları diri diri yiyor.

Etsuko günlüğünde Starling Malikânesi'ni “sığınakları” olarak adlandırmıştı. Ama orası bir sığınak değil. Bir mezar. Ve Opal: senin mezarın olmayacak.

YİRMİ BİR

En son Starling Malikânesi'yle ilgili bir hikâye duyduğumda, Ev'in içinde oturuyordum. Pencerelele karanlık çöküyordu ve Arthur'un kanı ellerimde, çılgın gibi bakan gözleri gözlerimdeydi. Her şey kulağa çok görkemli ve çok korkunç geliyordu; modern bir efsane gibi.

Burada, öğlenin muhteşem ışığı altında mısır tarlasıyla futbol sahası arasında sıkışmış bir şekilde anlatıldığında, sadece hüüünlü ve garip geliyordu.

Jasper yüzümü inceliyordu. "Ee?"

"Ee, ne?" Bir omzumu gösterişli bir umursamazlıkla kaldırıp indirdim. "Kovuldum, unuttun mu? O zamandan beri oraya hiç gitmedim. Endişeni anlıyorum ama bunların hepsi çok eski haberler."

"Rüyalar durdu mu?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hangi rüyalar?"

Jasper yüzünü, sabır ifadesi yaratmaya çalışıyormuş gibi bir sertlikle ovuşturdu. "Bilmen gereken iki şey daha var. Birincisi, o evde olup biten her neyse, daha da kötüye gidiyor. Tüm tarihlere baktım, bir sürü gazeteye baktım..." Tekrar yüzünü ovuşturdu; bir şeyleri çıkarmaya çalışıyor gibiydi. "Muhafızlar daha hızlı ölüyor."

Birden nabzım kulaklarımda yüksek sesle atmaya başladı. "Ne zamandan beri?" Mesaj beklemeyi bırakıp Arthur'u açana kadar tekrar tekrar arayacak, onu uyuracaktım –ama sonra Arthur'un son Muhafız olma yeminini, rüyalarımından bahsettiğimde yüzünde beliren saf paniği hatırladım ve aydınlandım: o bunu zaten biliyordu.

“Seksenlerin başı gibi bir şey herhâlde. İkincisi de burada.” Jasper benimle tam olarak yüz yüze bakana kadar yana döndü ve gözlerini gözlerime dikti. “Bütün bu insanların, her bir Muhafız’ın bir seçeneği vardı. Rüyalarını gerçekleştirmeyi, o lanet sığircıkları takip etmeyi ya da her neyse artık, onu seçtiler. Kendi varlıklarını oraya armağan etmeyi seçtiler—Arthur bile.”

“Belki.”

“Hayır, belki değil. Bak, notların arasına sıkıştırılmış başka bir şey daha buldum.” Jasper bu konuşmamız boyunca ilk kez biraz suçlu görünüyordu. “Bunu okumamam gerektiğini biliyordum; gizlilik ya da her neyse işte ama...”

Çantasından Cebir II ders kitabını çıkardı, açtı ve arasından fazlasıyla tanıdık bir sayfanın parçası göründü. Satırların soluk mavisini, sade el yazısını, yırtık kenarı tanıyordum. Ama bu daha önce bulduğum sayfa değil, cümlelerin ortasında biten sayfaydı: *Bu senin doğuştan hakkın, Arthur. Kaçtığın gece sana bunu söylemiştim, değil...*

Bu mektubun diğer yarısıydı. Hiçbir şey söylemeden kâğıdı Jasper’ın elinden aldım ve okudum.

mi? Ama—Tanrı beni affetsin çünkü senin yapabileceğinden şüpheliyim—yanılmışım.

Doğuştan hak diye bir şey yok. Bizden miras aldığın tek şey, elmacık kemiklerin ve inatçılığın. Kendi hayatını kurmakta, kendi evini inşa etmekte, kendi savaşlarını vermekte özgürsün. Bu Evin varisi yok; bir sonraki Muhafız, kılıcı eline alan kimse o olacak.

Özür dilerim. Burayı o kadar uzun zaman boyunca sevdim ve onun için o kadar çok savaştım ki kafam karıştı. Bir yuva için savaştığımı sanıyordum; ben sadece senin için savaşıyordum.

Kuzey Carolina’da, banka evi elimden aldığı anda hayallerim gerçekleşmedi. Karavan parkındaki kirayı ödeyemediğimizde de gerçekleşmedi. Sadece senin yolda olduğunu öğrendiğimde Starling Malikânesi’ni hayal etmeye

başladım çünkü o zaman kimsenin benden alamayacağı bir yere ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Ben seçtim. Sen de seçeceksin.

Seni seviyorum.

Annen

Not: Baban, son dondan önce gülleri budamanı ve Haziran'a kadar yüksükotlarını kazığa bağlamanı hatırlatmamı istiyor. Ona geri dönmeyeceğini söyledim ve bunun sorun olmadığını ama yine de bunları sana iletmem gerektiğini belirtti.

Bir not daha: Her nereye gittiysen, umarım yalnız değilsindir. Eğer güçlü olduysam –hayatımda tek bir iyi veya cesurca şey yaptıysam– bunun tek sebebi senin ve babanın bana verdiği güçtü.

Mektup boğazımda bir düğüm, göğsümde bir sızı bıraktı. Tüm bu zaman boyunca, Arthur'un tuzağa düştüğünü, annesinin işini sürdürmekle lanetlendiğini düşünüyordum. Ama öyle değildi. Ailesini gömmek için eve geldiğinde onu özgür bırakan mektubu bulmuştu. Hiçbir zaman kılıcı eline almak zorunda kalmamıştı.

Şu anda, Phoenix'te sevimli iki yatak odalı bir dairede, farelerden daha korkunç bir ziyaretçisi olmadan yaşıyor olabilirdi. Geceleri çalışıyor ve bir diş hekimi asistanıyla çıkıyor olabilirdi. Bir profesör, aç ve bundan memnun bir sanatçı ya da istediği herhangi bir şey olabilirdi.

Ama burada, tek başına, kimsenin üzerine kalmaması için korkunç bir bedel ödüyordu. Üstelik bir hata yapmış ve bir Canavar'ın gecenin içine gizlice girip Gravely kanı taşıyanları avlamasına izin vermişse de bedelini fazlasıyla ödememiş miydi?

Mektubu kat çizgilerinden dikkatlice katlayıp cebime koydum. İki kez yutkundum. "Haklısın. Bunu okumamalıydın."

Jasper'ın göz devirmesi neredeyse duyulabiliyordu. "Tamam, haklısın ama okudum ve sen de okudun; yani artık ikimiz de gerçeği biliyoruz."

“Suçlu ve yozlaşmış olduğumuzu mu?”

“Her Muhafız'ın bir seçim yaptığını. Bunun miras, kader veya başka bir şey olmadığını. Birkaçının ailesi vardı, değil mi? Peki, çocuklarına ne olduğunu biliyor musun? Uzaklara taşındılar, evlendiler ve normal hayatlar yaşadılar! Onları burada tutan hiçbir şey olmadı; ne kader ne de kan bağı.” Jasper bana doğru eğilip somurtkan ve biraz zor anlayan bir çocuğa hitap eden bir öğretmen gibi, net bir şekilde konuştu: “Orayı Muhafızlar *seçti*. Bu da bu seçimi bizim de yapabileceğimiz anlamına geliyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama,” - birisi beynimdeki frene bastı, lastikler ciyakladı- “*biz* mi?”

Jasper bana uzunca bir süre baktı. Gözlerinin altındaki süngerimsi uykusuzluk torbalarını, ağzının kenarlarında belirmiş yeni çizgileri, tıraşsız bir gencin tam olarak olmayan sakalını fark etmem için yeterince uzun bir süre boyunca. Sonra korkunç bir yavaşlıkla, “Bu kasabadaki tek evsiz çocuk sen değilsin, Opal,” dedi. Gözlerinde, sadece rüyalarında gördüğü kapıların ve merdivenlerin yansımalarını, kendisine ait olmayan bir evin hayalet haritasını görebiliyordum.

Kan dolaşımdaki havanın tamamı buharlaştı sanki. Başım dönmeye başlamıştı, adını bile koyamadığım duygularla nefes nefeseydim. Belki birbirimizden sır saklamakla geçen yıllara duyduğum öfke, belki de sonrasına ilişkin korkuydu bu. Bir de boğazımda zehir gibi bir keskinlikle köpüren asitli ve yapışkan bir şey vardı: *kıskançlık*.

“Oraya asla geri dönemezsiniz. Dönmeyeceğine söz ver.” Parmaklarım çimlere yapışmış, köklerini koparıyordu.

Jasper dizüstü bilgisayarını kapattı, sırt çantasındaki ders kitaplarının arasına kaydırıp ve çantasının fermuarını çekti. Ayağa kalktı, yüzünde o yorgun, mesafeli ifadeyle bana baktı. “Neden? Güvende olmamı istediğin için mi, yoksa evin sadece sana kalmasını istediğin için mi?”

“Ah, cehenneme kadar yolun...”

“Kararını henüz veremedin, değil mi? ama ben verdim.” Gülmemesi garip bir şekilde nazikti. “Bana hayatımla ne yapacağımı kimse söyleyemez; ne sen, ne de o ev.”

Jasper mavi plastik tepsisini alıp beni sahanın kenarında yalnız bıraktı.

Öğle tatilinin geri kalanını Tractor Supply'ın çöp konteynırlarının yanında taş tekmeleyerek, ara sıra küfürler ederek geçirdim. İşe yaramadı; işe döndüğümde Frank'in geç kaldığım için bana sızlanmak üzere ağzını açmasına ve sonra yavaşça kapatıp kedi oyuncak reyonuna doğru koşmasına hâlâ çok sinirleniyordum.

Göz teması kurmadan dört müşterinin işini hallettim. Burarlardan olmayan, havalı bir ses, "İyi akşamlar, Opal." diyene kadar başımı hiç kaldırmamıştım.

Kasaya yaklaştığını görmemiştim: saatini bileğinin iç kısmına çevirmiş, yüzünde dergiden kesilmiş ve çenesine yapıştırılmış gibi görünen bir gülümseme olan güzel bir kadındı bu.

Şaşırmamıştım; Elizabeth Baine'in kolay pes etmeyeceğinden emindim zaten.

Onu, vardiyasının altıncı saatinde olan bir kasiyerin saldırgan ilgisizliğiyle selamladım. "İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu, bayan?"

"Evet, teşekkür ederim." Kasaya bir paket sakız ve üzerinde mavi puntolarla *Kentucky'deki Evim* yazan o utanç verici hediyelik eşyalardan biri olan bir kibrit kutusu koydu. Aldıklarını kasadan geçirdim, o da çantasından mat siyah bir kart çıkardı. Kartı bana vermedi. "Başka yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kartı kasaya vurdu. "Seninle iletişime geçmeye çalışıyorduk."

"İşte buradayım." Beni bozmaya çalışıyorsa, bunu burada denememeliydi. Sekiz yıldır bu kasanın arkasındaydım ve yapılan onlarca müstehcen teklife, bir soygun girişimine ve yüzü aşkın röfleli ve kuponlarının günü geçmiş 4-H- kulübü annesine gülümseyerek karşılık vermiştim.

"Özel olarak konuşabilir miyiz? Saat altıda çıkıyorsun."

Frank çim biçme makinesi kayışlarının arasında gizlenmiş, bizi izliyordu, bu nedenle Baine'e, "Defol," derken ona kocaman bir gülümsemeyle baktım.

Çenesinde bir kas seğirdi. “O zaman elimi çabuk tutayım. Grubumuz, iş birliğin sayesinde,” –kelimeyi bir bıçak gibi kullanarak zayıf bir nokta arıyordu– “Starling Malikânesi’ndeki fenomenin takip etmeye değer olduğuna karar verdi.”

Kalbim suçluluğun ürpertisiyle titredi ama gülümsemem yerli yerindeydi. “Bol şans.”

“Biz–” Baine nefes aldı, burun delikleri bembeyazdı. “–anahartlara ihtiyacımız olduğuna inanıyoruz. Onlar için sana yüklü bir meblağ ödemeye hazırız.”

“Aman Tanrım, bu çok nazik bir hareket ama bende yoklar.” Birine aradığı köpek maması markasının çarşambaya kadar stoklarda olmayacağını söylerken kullandığım ifadeyi takındım. “Ve artık Bay Starling için çalışmadığımdan korkarım ki size yardım edemeyeceğim.”

Dergi gülümsemesi buruşmuş, tüm hatlarıyla çarpılmıştı. “Edemez misin, etmez misin?”

O an kıcımlı kurtarmanın, hâlâ onun sandığı gibi omurgasız, para düşkün, ikiyüzlü bir sahtekâr olduğumu kanıtlamanın tam zamanıydı. Üstelik yalan da değildi.

Ama belki de bunun doğru olmasını istemiyordum. Ya da Stonewood Akademisi’nin Arthur’un onlara gönderdiği çeki bozdurduktan sonra Jasper’ı okuldan atacağını düşünmüyordum; cesur olmak, size hiçbir maliyeti olmayacaksa kolaydır. Belki de çok kötü bir gün geçirmiştin. Ona küstah ve aptalca bir tavırla sıırttım ve yanıt vermedim.

Bekledi, sonra, “Anlıyorum,” dedi ve kartını kasanın üzerinden bana doğru itti.

Fişini poşete attım ve poşeti ona uzattım. “İyi günler, bayan.”

Baine, sanki bir denklemde hata arıyormuş gibi durup yüzümü inceledi. “Seni yanlış anlamışım, Opal.” Adımı sanki ona aitmiş gibi söylemişti. “Kardeşini sevdiğini sanıyordum.”

Bunu söylerken yüzünde yeni bir gülümseme belirdi; diş sigortası olmadan tek bir hafta bile geçirmemiş, tüm kartlara sahip olduğu için her eli kazanan birinin parlak, beyaz, alaycı gülümsemesiydi bu. Beni olduğum yere çökertmek, belimi bükmek için tasarlanmıştı.

Çökmedim, bükülmedim. Kırıldım.

Görüşümde bir sıçrama rampasından geçmişim gibi bir aksama oldu ve sonra Elizabeth Baine'in artık gülümsemediğini fark ettim. Ellerini ağzının üzerine bastırmış, iki büklüm olmuş ve rüzgârda paslı bir menteşe gibi bir ses çıkarıyordu. Eklemlerim dağılmış, tatlı bir şekilde zonkluyordu ve kazandığı zaferle kızarmış olan Frank, beni gösteriyordu. İşitme duyum garipleşmişti ama uçuşan tükürüğünün altından dudaklarını okuyabiliyordum: *Defol!*

Bu ay ikinci ya da üçüncü kez kovulmuştum; nasıl sayarsanız artık.

Bu kez kaçmadım. Bu kez telefonumu cebime koydum ve raftaki çikolatalardan birini aldım. Butterfinger'ı selam verir gibi alnıma değdirdim ve davetkâr bahar güneşine doğru yürüdüm.

Çocukken Jasper'la birlikte eski demir yolu köprüsünden nehre atıldık. Bu atlayışların en az yarısında suyun cildimizi tahriş edip kıpkırmızı yapmasına rağmen herkes yapardı bunu. Yaz aylarında yapılan çifte meydan okumanın tek tatmin edici sonuydu; sizi korkutacak ama acıtmayacak kadar yüksek, Starling Malikânesi'ne tüylerinizi diken diken edecek kadar yakın ama durduramayacak kadar uzaktı.

Eskiden bundan hoşlanırdım: ayak parmaklarımın kenardan kıvrılması, rüzgârın bedenime çarpışı, tenimin suyla buluşması ve sonra aniden gelen o derin sessizlik. Sadece bir süreliğine başka bir dünyaya düşmek, gerçekliğin gürültülü yerçekiminden kaçmak gibiydi. Rüya görmeye benziyordu.

Bunu kazadan beri yapmamıştım tabii. Sadece birkaç kez kot pantolonumu paçalarını kıvrıp suya girmekle yetinmiştim ama hiçbirisi çok uzun sürmemişti ve su sadece ayak bileğime kadar geliyordu. Nehir her zaman çok soğuktu; yazın bile ve içimde dengemi kaybedip dibe batacağım ve çıkamayacağıma ilişkin aptalca bir inanç vardı. *Klasik TSSB* idi sanırım.

Ama arada sırada gelip köprüye oturuyordum. Bunun için iyi bir zamandı: sıcaklığın düştüğü, gölgelerin yorgun köpekler gibi yere serildiği, gün batımından hemen önceki o cam gibi parlak

saat. Sadece sudaki yansımalarından görülebilen ilk ateş böcekleri, nehrin üzerinde uçuşmaya başlamıştı ve bacalardan çıkan buhar gökyüzüne doğru şerit gibi yükseliyordu. Santrale bakmadım çünkü kime ait olduğunu düşünmek istemiyordum.

Bunun yerine, japonsarmaşıklarının altında neredeyse görünmez olmuş, tahtaları çürüyüp kararmış eski madenlere baktım; ta ki aynı aileye, benimkine ait olduklarını hatırlayana dek.

İçimden mide bulantısına benzer bir dalga geçti. Acaba Nathaniel Boone tam da o madeni mi kazmış ve gerçekten de benim büyük-büyük-atalarımdan kaçmak için mi Cehenneme giden bir yol bulmuştu acaba? Eleanor Starling'in kocasından nefret ediyor muydu, yoksa yasını tutmuş muydu? Ceplerini neden taşla doldurmuştu? Yoksa rüyalarınız tükendiğinde ve geriye sadece kâbuslar kaldığında böyle mi oluyordu?

Memur Mayhew ne düşünürse düşünsün, annemin direksiyonu kasıtlı olarak nehre kırmadığını buradan biliyordum işte: bir düzine insana yetecek kadar hayali vardı. Âdeta yürüyen bir hevesti; her zaman bir plandan diğerine koşardı. Yatmadan önce bize masal anlatmak yerine, parmak tuzluğu olan bir çocuğun hevesi ve inancıyla fal bakardı. Bir eczacıyla evlenecekti ve hep birlikte iki küveti olan büyük bir tuğla evde yaşayacaktı. Kazı kazandan çıkacak ikramiyeyle deniz kıyısında bir kulübe satın alacaktık. Büyük bir müzik yıldızı olacaktı ve şarkıları 94.3'te (The Wolf: Country That'll Make You Howl) çalınacaktı; sonra hep birlikte kapılardan geçmek için bir kod girmeniz gereken o gösterişli banliyölerden birine taşınacaktık.

Sanırım öldüğü gün de bunu yapıyordu. Zar atıyor, bir fırsat yakalıyor, bir hayalin peşinden gidiyordu. Bize sonunda hayatımızı değiştireceğini söylemişti ve sanırım bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyordu –sanırım babasının gözüne girmek için onunla konuşacak ve bize bir soy isim ve bir aile serveti vererek hiç kimse olarak geçirdiğimiz yılların ardından bizi birileri hâline getirecekti– ama o zaman ona inanmamıştı. Tekerlekler asfaltta çığlık atarak nehre sapmadan önce bana söylediği son şey, *Göreceksin*, olmuştu.

Çok şey gördüm. Sis in dağıldığını gördüm. Nehrin yükseldiğini gördüm. Rüyaların tehlikeli olduğunu gördüm, bu nedenle rüyalarımı katladım ve çocukluğumun geri kalanıyla birlikte yatağın altına tikiştirdim.

Artık ne olduklarını bile zar zor hatırlıyordum. Gözlerimi kapattım ve nehrin sesinin kafamın içini doldurmasına izin vererek kendimi istemekten vazgeçirmeden önce ne istediğimi hayal etmeye çalıştım. İlk başta düşünebildiğim tek şey küçük çocuklara özgü rüyalar oldu: kalın kremalı pastalar, birbiriyle uyumlu nevreşimler, plastik bir kaşıktan plastik kiraz yiyen o bebek.

Sonra da yuva gibi hissettiren bir ev. Çiçeklerin arasında diz çökmüş bir çocuk.

Tıpkı benim gibi alelacele büyümüş, hayatını güzel olan yerine gerekli olanı yaparak geçiren bir çocuk. Beni isteyen –bakın, istediğini biliyorum– ama beni güvende tutmayı benden de çok isteyen bir çocuk.

Kendime Arthur Starling'in de bir yalancı ve korkak olduğunu, annemin zamansız ölümünde sorumluluğu bulunduğunu falan hatırlattım ama kafamın içindeki sesim, bunlara ikna olmamış gibiydi. Olay olduğunda on altı veya on yedi yaşından büyük olamazdı. Seçimlerinin korkunç ağırlığı, labirentinin sonsuz koridorları dışında yapayalnızdı.

Bu, apaçık ve berbat bir kazaydı ve kendini öylesine derinden suçluyordu ki ben bile ona inanmıştı. Ve şimdi –ben burada oturup dilek tutar ve oyalanırken– o Yeraltı'na inip Canavarların peşine düşecekti. Son Muhafız ve en yeni mezar taşının sahibi olacaktı.

Bir şeyler yapmazsam.

Telefonumu cebimden çıkarıp başparmağımı çatlak ekranda gezdirdim. Önce Jasper'a mesaj attım çünkü bir insan gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce işlerini yoluna koymalıydım ve son konuşmamızın yalanlar ve suçlamalardan ibaret kalmasını istemiyordum. Hey, konuşmamız gerek.

Tüm bu zaman boyunca kendime Jasper'ı koruduğumu, onu Starling Malikânesi'nin dağınık gölgesinden uzak tuttuğumu söylüyordum ama görünüşe göre o çoktan boğazına kadar bat-

mişti ve ben sadece kendimi kurtarabilmişim. Ona aslında bir Gravely olduğunu ya da Stonewood Akademisi öğrencisi olduğunu söylemek istemiyordum. Onun benden başkasına ait olmasını istemiyordum.

Sanırım Bev'in bana gerçeği söylememesinin nedenini biraz anlayabiliyordum.

Taze ağaçların uğultusunu ve nehrin boğuk şarkısını dinleyerek bekledim. Güneş batı kıyısının arkasında kayboldu ve hava da ensemdeki tüyleri diken diken edip şişmiş eklemlerimi üşüterek hızla peşinden gitti.

Jasper bana dönmedi. Oysa Logan'la takıldığından ve hiçbir şey yapmadığından fazlasıyla emindim çünkü okul gelecek hafta tatile girecekti ve Jasper tüm sınavlarını erkenden vermişti.

Sonra onu aradım; biraz acımasızcaydı çünkü genelde sadece meşru ve tıbbi acil durumlar söz konusuysa olduğunda birbirimizi arardık ama beni görmezden gelmek onun suçuydu. Telefonu açmadı. Biraz daha bekledim.

Alacakaranlık derinleşti. Yıldızlar birbiri ardınca belirmeye devam etti. Santralin sıcak turuncu ışığı parlamaya başladı. Havada yağmur öncesine benzeyen bir ağırlık vardı. Doğrudan bana yönelmiş bir bedel gibi.

Jasper'ı tekrar aradım ve her zil sesini saydım, ta ki soğuk bir ses bu numaranın sahibinin sesli mesaj servisini kullanmadığını söyleyene kadar. Kendime paniklemek için bir neden olmadığını, endişelenecek bir şey olmadığını söylerken, onu gördüm: nehir-den bir sis bulutu yükseliyordu.

Ayaklarım uyuştı; sanki soğuk suda adım adım ilerliyordum. Başka bir süt rengi yalımın kıvrılarak yukarı doğru yükseldiğini, ayak bileklerime doğru uzandığını gördüm.

Jasper'ı tekrar aradım. Su karnıma ulaştı ve vücuduma mide bulandırıcı bir ürperti yayıldı.

Tekrar, tekrar aradım; artık dibe battığımı hissediyordum.

YİRMİ İKİ

Arthur'un telefonu çaldığında, rüya gördüğünü sanmıştı. Son zamanlarda bir veya iki kez (belki de üç veya dört kez) olmuştu bu. Aptalca bir rüyaydı çünkü bu numarayı yalnızca bir kişi biliyordu ve onunla bir daha konuşmak için hiçbir nedeni yoktu. Yine de telefonu göğüs cebinde tutuyor ve pilin yüzde yirminin altına düşmesine asla izin vermiyordu. Şarj olurken prizın yanında oyalanıyordu; her ihtimale karşı.

Ama şimdi telefonun uğultusunu göğsünde hissedebiliyordu ve Baast cebine hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyordu. Telefonu cebinden beceriksizce çıkardı ve durup ekrana bakmadan çağrıyı yanıtladı.

“Evet?” Nabzının aptalca dörtlüye atışını duymamasını umuyordu.

“Arthur Starling?”

Nabzı yavaşlarken duraksama oldu ve en baştan coştığı için içinden azarladı onu. “Kimsiniz?”

“Adım Elizabeth Baine. Yenilikçi Çözümler Danışmanlık Grubu'ndan, Gravely Power adına arıyorum. Bir süredir sizinle iletişime geçmeye çalışıyorduk.”

Arthur bunu tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Artık bir casusları olmadığından, daha kaba stratejilere başvurmaları gerekiyordu: rüşvet, şantaj, insanları itaat etmeye zorlamak için tasarlanmış çeşitli olası olmayan yasal tehditler gibi. Ama bunlar sizi sadece kaybedecek bir geleceğiniz varsa korkutabilirdi ve Arthur'un korkmak için bir nedeni yoktu.

Arthur, Jasper'ın ziyaretinden sonraki sabah, Eleanor'un yayıncısını aramıştı. Telefona çıkan ilk kişi, ona neşeli bir sesle on dokuzuncu yüzyıla ait bir ithafın kaynağı hakkında kime danışacağını bilmediğini ama kendisine geri döneceğini söylemişti (ve geri dönmemişti.). Sonraki kişi ona sektördeki durgunluktan haberi olup olmadığını sormuş, herkesin stres içinde olduğunu ve fazla çalıştığını söylemiş ve ölmüş bir yazarın tam olarak soyundan gelmeyen birinin eksantrik isteklerini yerine getirmek için zamanlarının olmadığını söylemişti. Sonraki de telefonu yüzüne kapatmıştı.

Ama Arthur işin peşini bırakmamış ve sonunda Eleanor'un ilk editörünün büyük yeğeniyle konuşmayı başarmıştı, o da aile arşivlerine göz atmış ve ithafın Eleanor Starling'in kaybolmadan hemen önce yazdığı vasiyete uygun olarak yedinci baskıda eklendiğini doğrulamıştı.

Arthur adama teşekkür etmiş ve telefonu kapatmıştı; artık Opal'in haklı olduğunu ve Eleanor'un Yeraltı'nın nasıl bulunabileceğine ilişkin talimatlar bıraktığını biliyordu.

O zamandan beri kendini hazırlıyordu ve artık sadece sisin kalkmasını bekliyordu.

"Yani, Bay Starling—"

"Defol."

Telefonu kulağından çekerken, karşıdaki ses iç geçirdi ve daha da tizleşerek, "Bugün bana ikinci kez defolup gitmem söylendi," dedi.

Arthur telefonu yeniden kulağına bastırırken elinin arkasındaki tendonlar gerildi. "Opal ile konuştun."

"Bize bu numarayı kimin verdiğini düşünüyorsunuz?" Elbette o vermişti. Arthur onu suçlamıyordu; daha kötüsünü hak ediyordu zaten. "Dürüst olmak gerekirse, ondan biraz daha fazlasını bekliyorduk. Ama iş birliğini reddetti."

"Bu ne anlama geliyor?" Arthur'un içinde bir yerlerde, çok yıpranmış bir tasma vardı. Görünmez iplerin koptuğunu duyuyordu. "Ona ne yaptınız?"

"Ona hiçbir şey yapmadık." Karşısındakinin sesinden bu durumla eğlendiğini anladığı an olan oldu: tasma kopmuştu.

Sesi gırtlğından kopan, öfkeden boğulmuş bir hırıltıydı artık. “Yalan söylüyorsan, onu incitmişsen, yemin ederim ki...”

“Ne yapacaksınız?” Kadın bunu anında neredeyse açgözlülükle sormuştu; aklından tam olarak ne tür zevk veren şiddet eylemlerinin geçtiğini biliyordu sanki. Mahzen kapısı ardına kadar açılacaktı. Canavarlar serbest kalacak, atardamarlarını birbirine yapıştıracak veya arabasına çarpacak ve sefil ruhunu binlerce felaketle cezalandıracaktı...

Arthur içinde kabaran vahşet safrasını yuttu ve hiçbir şey söylemeden beceriksizce tasmaşının kalıntılarını aramaya koyuldu.

“Diz kapaklarını sopayla parçaladığımızı filan mı sandınız? Biz şirket danışmanlarıyız, mafya babası değiliz.” Elizabeth Baine kurnazca güldü. Bu gülüş Arthur’un biraz kırgın ve sessizce rahatlamış hissetmesini sağlamalıydı.

Arthur ne kırgındı ne de rahatlamıştı. “Bayan Opal’i rızası veya bilgisi olmadan uyuşturdunuz.” O hasta ve sersem, istem dışı savunmasız hâli gözünün önüne geldi; zırhından sıyrılmış bir şövalye gibiydi. Baine’in o anda nerede olduğunu ve oraya ne kadar çabuk ulaşabileceğini düşündü. “Sonra onu sorguladınız, onu tehdit de etmiş...”

“İş birliği için doğru teşviki bulduk, hepsi bu. Ya da bulduğumuzu sanıyordum.” Sesinden omuz silktiğini neredeyse görebiliyordu. “Görünüşe göre yanılmışım.”

Opal sonunda onları reddetmişti, öyle mi? Yüreği sevinçle doldu ve elinden geldiğince yeniden sakinleştirdi onu. “Ne kötü.”

“Öyle. Yani, size doğrudan yaklaşacaktık. Starling Malikâne-si’nin araştırdığımız tek yer olmadığını biliyorsunuzdur umarım. Biz raporlarda bunlara anormal açıklıklar diyoruz –ama en aktif olanı Starling gibi görünüyor. Size mülkünüz için oldukça uçuk bir meblağ teklif edecektim. Sanırım reddedecek...”

“Evet.”

“...ve bizi, sizin de bildiğiniz gibi, size ait olmayan arazinin madden haklarını takip etmek için Bay Gravely ile çalışmaya zorlayacaktınız.”

Arthur'un sırtından geçen ürperti, nefretin hoş sıcaklığını bastırdı. Gravely Power'dan gelen tüm o bildirimleri ve mektupları düşündü; yazı fontu her mektupta daha da büyüyor ve kırmızılaşıyordu. Hepsini açmadan aile avukatına iletmiş ve artık 1940'larda olmadıkları için kimsenin yazılı izni olmadan mülkünde madencilik yapamayacağına ilişkin güvence almıştı. Ama bir kömür şirketinden daha az vicdanı ve daha fazla bağlantısı olan biri varsa, o da kesinlikle Elizabeth Baine'di.

Arthur, yabancıların toprağını kazıp eşelediklerini, kömür arıyormuş gibi davrandıklarını ve çok daha kötü bir şey bulduklarını hayal ettiği gibi unutmaya çalıştı.

Bu, başarısız olursa, Yeraltı'na gitmek yerine burada, Eden'da oyalanırsa neler yaşanacağına ilişkin faydalı bir hatırlatmaydı aslında.

"Umarım önümüzdeki on yılı mahkemede geçirmeye hazırsınızdır," dedi telefona. Homurtusunun yeterince ikna edici olduğunu umuyordu. "Eden'a adım attığınız ana lanet edeceğinizin garantisini verebilirim."

Hoparlördeki ses iç geçirdi. "Verecek olduğunuzdan eminim." Arthur ama o zaman kadının kullandığı zaman kiplerinin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti: *edecektim, yapacaktınız*. "Ama işlerin bu noktaya geleceğini sanmıyorum. Aradığımı buldum."

Bedenindeki ürperti midesini kasti. "Nedir o?"

Kadının önünde asılı duran gülümsemesini, o hastalıklı Cheshire sırıtışını görebiliyordu. "Doğru teşvik."

Hat kapandı.

Arthur kendi ayaklarını göremediğini çünkü ince bir sis perdesinin içinde koştuğunu fark ettiğinde neredeyse bahçe kapılarına varmıştı.

YİRMİ ÜÇ

Motele geri dönerken Jasper'ı dokuz kez daha aradım, dokuz kez daha otomatik mesaj başlamadan önce telefonu kapattım ve her bir aramadan önce kendimi on adım atmaya zorladım. Açmıyordu.

Bende Logan'ın numarası yoktu, bu nedenle lisedeki danışmanını arayıp benim için numarayı bulmasını istedim. Bay Cole, öğrenci gizliliği gibi şeyler nedeniyle bunu yapamayacağını söyleyince sesimi titreterek –hiç zor olmamıştı– “Lütfen efendim. Jasper için endişeleniyorum,” dedim.

On saniye sonra Logan telefonunu açtı ve son haftayı ot ve video oyunları ile geçiren bir gencin ağırbaşlı şaşkınlığıyla, “Merhaba?” dedi.

“Hey, kardeşime telefonunu açmasını söyle.”

“Opal?”

“Yok, Dolly Parton.” Beyninin dişlilerinin çalıştığını neredeyse duyabiliyordum; tıpkı karıştırıcıya atılmış bir nachos gibi. “Evet, Logan, Opal. Jasper’la konuşmak istiyorum.”

“Şey, burada değil ki?” Çok emin görünmüyordu.

Burnumdan yavaşça nefes verdim. “Logan Caldwell, bana yalan mı söylüyorsun?”

Yutkunurken boğazından gelen tıkırtıyı duydum. “Hayır, bayan.”

“Peki, o zaman nerede?”

“Sanırım evde. Hazırlanması gereken bir görüşmesi olduğunu söyledi ama daha sonra gelecekti; annem kanat yapıyor...”

Pişman olacağım bir şey söylemeden telefonu kapattım. *Hangi görüşme? ya da Sana söyler de nasıl bana söylemez, küçük pislik?* gibi şeyler. Elektrik şirketinin çalışanları bir şekilde ona ulaşmış olmalıydı

ve bana söylemeye cesaret edememişti. Suçluluk içinde, yatağımın altında, ısıtılı hediye paketinin içinde bekleyen Stonewood kabul dosyasını gözümün önüne getirdim ve adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Hava sessizdi ve sis hızla yoğunlaşıyordu. Beyaz sırtlı yapraklar üstümde çırpınıyor, rüzgâr gırtlığımda acı bir tat bırakıyordu. Ufukta koyu, yağlı bulutlar kaynaşıyordu.

Belki Jasper az önce röportajı için telefonunu kapatmış ve açmayı unutmuştu. Belki de kulaklıkları takılıyken uyuyakalmıştı. Belki Arthur tam şu anda Canavarlarla kardeşimin arasına girmiş, Starling kılıcını çekiyordu.

Belki de eli boş, onlarla arkadaş olmak için bekliyor ve Eden'i kaderine terk ediyordu. Adımlarımı daha da hızlandırdım.

Yaklaşınca siren seslerini duydum. Yüksekti ve uzaktan geliyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Gökyüzüne baktım ve başımın üzerinde biriken, ışığı yiyip bitiren şeylerin yağmur bulutu olmadığını fark ettim: dumandı bu.

Jasper'ı aramayı kestim. Koşuyordum artık; ayakkabılarımla asfaltı döve döve, ciğerlerim acıya acıya koştum. Gökyüzü kararıyordu. Duman yoğunlaşıyor, sisin üzerinde birikiyor ve kıvrılıyordu; ne baca dumanının dürüst grisine ne de santralden gelen beyaz bulutlara benziyordu. Asla yanması amaçlanmayan şeylerin kimyasal kalıntılarıyla dolu, yağlı küller saçan, kapkara ve tatsız bir şeydi. Sisle karışıyor, gözlerimi acıtan karanlık şekiller oluşturuyordu.

Tüm Gutiérrez çocukları Las Palmas'ın önündeki kaldırımında toplanmış, dirseklerini ağızlarına siper ederek öksürüyorlardı; sisin ve dumanın ardındaki yüzleri bulanıktı. Teyzelerinden biri, ben önlerinden geçerken çocukları içeri itti; omuzunun üzerinden endişeli bakışlar atıyordu. Yüzü eski araba servis penceresinde belirdi, gökyüzünü izliyordu. Bluzundan bir muska çıkardı ve üç kez öptü.

Tam dört tane itfaiye aracı yanımdan bağırarak, sisi yararak geçti. Arkalarından bakarken, içimden düz gitmeye devam etmelerini diledim; irademin bir önemi varmış, bu lanet kasabada yolunda giden tek bir şey varmış gibi.

Araçlar motelin otoparkına döndü. Çenem sızlıyordu; ne zaman kusmama ramak kalsa çenem sızlardı.

Daha da hızlandım. Son virajı döndüm ve sıcaklık yüzüme çarptı. Motelden keskin bir dalga hâlinde kaynayarak yayılıyor, gözlerimi kurutuyor, dudaklarımı çatlatıyor, sisi yakıyordu. Kalabalığın arasına daldım; telefonlarını ellerinden düşürüyor, ağızlarına dirsek atarak koşuyor ve bunu umursamıyordum; aslında hissetmiyordum bile. Bir bez hortuma takılıp geriye doğru sendeledim, sertçe öksürdüm ve elimden geldiğince kendimi kandırmaya çalıştım.

Belki Bev pizzasını yine tost makinesinde ısıtmaya çalışmıştı. Belki bir misafir sigarasını yatağında söndürmüştü. Belki de bu, Gravely kanına düşkün bir Canavardan ziyade, sıradan bir talihsizlikti.

Her şey düzelecekti. Her şey yolundaydı.

Sonra son aracın etrafından dolandım ve hiçbir şeyin yolunda olmadığını, bir daha asla yoluna giremeyeceğini gördüm çünkü Eden Bahçesi yanıyordu.

Eden Bahçesi yanıyordu –çatısından alevler fışkırıyordu, kiremitleri eriyip oluklara sızıyordu, misafirler parlak acil durum battaniyelerinin altında toplanmıştı– bense kardeşimin nerede olduğunu bilmiyordum ve hepsi benim suçumdu.

Birileri bana bağırdı. Onları duymazdan geldim ve gözlerimi kısarak sisin içini görmeye çalıştım; polis çakarlarının mavi flaşı ve dumanın yakıcılığı beni âdeta kör etmişti. O pirinçten yapılmış kapı numarasını, tam olarak bir yuva olmayan, o tek güvenli yeri aradım –ama yok olmuştu. Kapımızın olduğu yerde kocaman bir delikten, duman püskürten kara bir ağızdan başka bir şey yoktu. Pencere de yok olmuştu; camları kaldırımın üzerinde parlıyordu. Alev yalımları pervazı yalayıp saçaklara uzanıyordu.

Koşmaya başladım. Bir el omzumu kavradı ve eli ısırdım; hızla ve vahşice. El kayboldu. Başkasının kanını tattım.

Artık bağırıyordum; kot pantolonumun içinden cürufların ısırığını hissedebileceğim kadar yakın durduğum yangının aç kükremesi, sesim yutuyordu. Kapının sıcak ağzından içeri dalacaktım ki beni yakaladılar.

Kolay pes etmedim. Beni sabitlemek ve bileklerime kelepçe takmak için iki gönüllü itfaiyeci ve bir eyalet polisi gerekmişti ve

tekmelemeye ve tırmalamaya devam etmiştim çünkü savaşmayı bıraktığımda çığlık atmaya başlayacaktım.

Onu Eden'dan çıkarmalıydim. Şanslı bir meteliğin ve deli bir Muhafız'ın onu güvende tutmaya yetmeyeceğini bilmeliydim. Arthur Starling'e ne kadar güvendiğimi anca şimdi, sıcak kaldırımda çırpınırken fark ettim. Annemi hayal kırıklığına uğratmıştı ama beni hayal kırıklığına uğratacağına asla inanmamıştım.

“Bırakın beni, *birakın*, o nerede? Onu kurtardınız mı?”

Yanıt vermediler. Birisi dumanın arasından geçip başparmaklarını kemer halkalarına geçirerek bana baktı; Memur Mayhew burada olacaktı tabii. Tabii ki hayatımın en kötü iki anına, doğrudan bir Western DVD'sinden fırlamış gibi giyinmiş, on galonluk şapkası kaşlarının yoğunluğuyla ayakta duruyormuş gibi duran, sarkık suratlı yaşlı bir adam nezaret edecekti.

Ona bakıp güldüm ve uzaktan sesimin hıçkırık gibi çıktığını fark ettim.

Bıyığının ağdalı ucuyla beni gösterdi. “Bu o mu?” Bana hitap etmediğini anlamam baş döndürücü bir saniyemi aldı.

Hemen arkasındaki adama; simsiyah bir takım elbise giymiş, iri yarı bir figürle konuşuyordu. Yüzü tatsız bir şekilde tanıdık geliyordu; sonra dikiz aynasının eğik yüzeyinden bana bakan o gözleri hatırladım.

Her Canavar'ın Yeraltı'ndan sürünerek çıkmadığını anladım. Bazılarının burada yaşadığını ve pahalı takım elbiseler ve kalem eteklerle dolaştığını.

Yani Arthur'un bizi hayal kırıklığına uğratmadığını.

“Evet, efendim,” dedi adam içtenlikle. Aksanı yerel ama abartılı, neredeyse karikatürize idi. “Bu akşam tuhaf davranışlarına şahit oldum. Bunu düşürdü.”

Polis memuruna küçük, kare bir şey uzatıyor ve Mayhew ona baktı. Önünde, üzerine mavi el yazısıyla bir şeyler yazılmış eski moda bir kibrit kutusu vardı. Ateşin parıltısı ve titrekliliği üzerini okumamı engelliyordu ama buna gerek yoktu zaten. Üzerinde ne yazdığını biliyordum.

Kentucky'deki Evim.

YİRMİ DÖRT

Mudville'deki karakol on beş kilometre uzaktaydı ama yol uzamış gibiydi. Şerif ofisi her yıl daha büyük ve daha parlak SUV'lar alırken Mayhew'un arabası sıcak sidik ve sigara kokuyordu. Kliması su akıtıyordu. Kurum ve kanla düğüm düğüm olmuş saçlarım yanağıma yapışmış, omuzlarım yuvalarında geriye doğru bükülmüştü. Parmaklarım şimdiden hareketsiz, hatta ölmüş gibiydi. Polislerden biri, yüzünde acıma ifadesiyle kelepçelerimi hiç olmazsa yolculuk sırasında çıkarmayı önerdiyse de Memur Mayhew ona uzun ve sert bir bakış attı ve "Bu olmaz, Carl," demekle yetindi.

Üç kilometre sonra çişimin geldiğini gerektiğini söyledim. Mayhew beni duymazdan geldi. Bir buçuk kilometre sonra ona kusacağımı söyledim ve sesimi ustaca boğarak yavaşlaması ve kapıyı açması için yalvardım. İç geçirmeye bile zahmet etmedi.

Sonra kapıya yeterince yaklaşıp kolu çekersem canımın ne kadar yanacağını hesaplamaya odaklanmıştım ki bezgin bir sesle, "Çocuk kilidi açık, Opal," dedi.

Kolu bıraktım. "Bak, sadece Jasper'ın, eğer..." Alnımı cama sertçe bastırdım. "Motelden bir çocuk çıkarıp çıkarmadıklarını biliyor musun?"

Bir dakika kadar beni yine duymazdan geleceğini düşünmüştüm ki, "Hayır," diye homurdandı.

Dikiz aynasında kendimle; o etrafı kıpkırmızı, vahşi bakışlı gözlerle göz göze geldim ve hemen bakışlarımı kaçırdım. Son birkaç kilometre sessizce geçti. Kötü düşünceler –*ona söylediğim son şey cehenneme kadar yolu olduğuydu*– zihnimde fokurdayıp duruyordu ama yüzeye çıkmalarına izin vermiyordum.

Muhlenberg Bölge İslahevi bir U-Pull-It hurdalığıyla bir Greyhound durağı olarak da kullanılan bir Waffle House arasına sıkışmış, alçak bir beton yapıydı. İçerisinin loş ve kasvetli olması gerektiğini düşünmüştüm ama her yer beyaz fayanslar ve parlak ışıklı kutularla bezenmişti. Lise binasından birkaç on yıl daha yeni görünüyordu.

Bir kulübede saçları röfleli bir kadın oturuyordu. Polis masaya plastik bir poşet koydu ve kadın poşeti gözlerini bilgisayarından ayırmadan aldı.

“O benim telefonum mu?” İkisi de bana bakmadı. Telefonum masaya çarparak vızıldıyordu.

“Affedersiniz, bu benim—onu bana verin...”

Memur Mayhew aptal şapkasını resepsiyoniste doğru eğdi ve beni dirseğimden tutup götürdü. Tenis ayakkabılarım yerde gıcırdayıyordu. “Kim arıyor? İsmi görebiliyor musunuz? Lütfen!”

Mayhew kolumu daha sert çekti ve kendimi bıraktım; gevşeyen dirseğime yapışıp bana bıyık altından küfürler yağdırırken, “Sadece bana kim olduğunu söyleyin, *yalvarıyorum*,” diye seslendim. “Yangın çıktı ve ben kardeşimin kurtulup kurtulmadığını bilmiyorum.”

Resepsiyonist gözlerini bilgisayarından birkaç saniyeliğine ayırıp küllü giysilerimi, kızarmış gözlerimi gördü. Sonra isteksizce mucize gerçekleştiren bir azizin ifadesiyle telefonuma baktı. “Heath Cliff isminde biri? Şekerleme adı gibi?”

Çöktüm kaldım; omuzlarım kopmuş gibi acıyor, kalbim göğüs kafesimde çırpınıyordu. “Yanıtsız aramalarımı kontrol edebilir misin? Lütfen, sadece...”

“Hadi, Opal, gitme zamanı.” Mayhew ellerini koltuk altlarıma kenetledi.

Resepsiyonist ekranı kaydırdı, akrilik tırnaklarıyla ekranıma dokundu. “Sadece Heath, tekrar tekrar.” Dilini şaklattı. “Bir *sorunu* olmalı, tatlım.”

“Mesajlarıma bakabilir misiniz? Çocukların arama yapmaktan nefret ettiğini biliyorsunuz...”

Resepsiyonist mesajlarıma göz gezdirir ve Mayhew beni fıtık olma pahasına yerden kaldırmaya çalışırken, cam kapılar çarparak açıldı.

Bu Bev'di. Duman kokuyor ve yüzüne bulaşmış küllerin arasından kısa saçlı bir intikam meleği gibi bakıyordu. Arkasından endişeli adımlarla Charlotte geldi ve resepsiyoniste acı dolu bir gülümsemeye baktı.

Bev koridorun ortasında durdu ve kollarını kavuşturdu. Acımasız bakışlarıyla bizi şöyle bir süzdü; bir gram daha duyguya yerim olsaydı, dehşete kapılırdım. O motel onun hayatı ve geçim kaynağıydı, eviydi ve yanlış kişilerle dalaştığım için yok olmuştu. Acaba Memur Mayhew, Bev beni soğukkanlılıkla öldürmeden önce hapse atabilir miydi?

Bev yavaşça, “Biri bana burada neler döndüğünü açıklamak ister mi?” diye sordu.

Memur Mayhew beni bıraktı ve derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. “Bayan, sizden burayı terk etmenizi isteyeceğim. Bir suç araştırıyorum.”

“Hadi ama Memur. Ben de misafirlerimden birini neden acil servis görevlilerine teslim etmek yerine kelepçelediğinizi *araştırıyorum*.”

Bev'in arkasındaki Charlotte'la göz göze geldim ve tek bir boğuk kelime söyleyebildim. “Jasper?”

Charlotte, “Yangını söndürdüler ve henüz kimseyi bulamadılar,” dedi. “Sanırım motelde değildi.”

Sonraki birkaç cümleyi kaçırdım çünkü bağırsaklarımı yere bırakmakla meşguldüm. İş bittiğinde içim boşalmış, kırılmanlaşmış gibi hissettim; tıpkı güneşte çok uzun süre kalmış plastik gibi. Resepsiyonist bana bir rulo mavi kâğıt havlu fırlattı, ben onu görmezden gelip nefes almanın püf noktasını hatırlamaya odaklandım.

Kafamı fayansın üzerinden kaldırdığımda, Bev parmağını polis memurunun suratına saplamak üzereydi. “Benimle böyle konuşamazsın, seni lanet olası alışveriş merkezi kovboyu...”

“Bana bak Bev, ben bu harika eyaletin halkı tarafından seçildim...”

"Annenin Pontiac'ını kullanıyorsun, Joe! Artık çakarlarını bile kullanmana izin vermiyorlar!" Artık memurdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve sesi boğuk bir tehdide dönüşmüştü. "Birisini onu zorla buraya getirdiğini söyleyene kadar öldüğünü sandık."

Mayhew, kendisinden birkaç santim uzun ve en az yirmi kilo ağır olan Bev'e tepeden bakmaya çalışıyordu. "Bir görgü tanığı bu genç hanımın bu gece şüpheli davranışlarda bulunduğunu bildirdi."

"Ben de görgü tanığıyım ve onu bu akşam hiç görmediğimi söylüyorum. İşten henüz dönmemişti." Bev her bir heceyi, sanki Burger King'de bozuk bir hoparlörle konuşuyormuş gibi telaffuz ediyordu.

"Müdürü, söz konusu olaydan birkaç saat önce bir müşteriye şiddet uyguladıktan sonra kovulduğunu bildirdi. Değişken davranışları göz önüne alındığında, bunun muhtemel olduğunu düşünüyorum."

Charlotte ilk kez konuştu, sesi yumuşak ve saygılıydı. "Ben de oradaydım. Opal bu akşam motelin civarında değildi."

Memur Mayhew gözlerini kısarak Charlotte'a baktı. "Peki, bu akşam Garden of Eden'da ne işiniz vardı?"

"Ben sadece..." Charlotte Bev'e baktı ve Bev'in yüzü gerildi.

Charlotte birkaç adım geri çekildi. Memur Mayhew başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi. "Ücretli bir misafir miydiniz?"

"Hayır, efendim."

"Ücretli bir misafiri mi ziyaret ediyordunuz?"

"Hayır, efendim."

Charlotte'un sesi her kelimedede biraz daha zayıflıyordu. Gözlüklerinin çerçevesi, solgun teniyle kontrast oluşturmuş, keskin pembeye dönüşmüştü.

"O zaman orada ne yapıyordunuz?"

Bev aralarına girdi; çenesi o kadar gerilmişti ki dudaklarını bile zar zor oynatabiliyordu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Görünüşe göre Bev'in bir motel otoparkında üç sarhoşla dövüştüğünü hiç görmemiş olan ve eklemlerindeki beyaz kıvrımının kendisinin kazandığı anlamına geldiği izlenimine kapılan memur, "Burada olası bir kundaklama olayını araştırmaya çalışıyorum. Sanırım bu hanıma –görünüşe göre suç mahallinde olan ve orada

bulunması için hiçbir sebep olmayan hanıma– birkaç soru sormaya değer.” Başını daha da dikleştirdi. “Bayan, tekrar soruyorum: bu akşam neden Garden of Eden’daydınız?”

Charlotte, Bev’e baktı. Bev, Charlotte’a baktı. Sersemlemiş, hasta ve rahatlamanın verdiği aptallığın etkisinde olabilirdim ama ben bile birbirleriyle konuştuklarını görebiliyordum; birbirlerini sandığımdan çok daha iyi tanıyan iki kişinin sessiz Mors koduyla konuşuyorlardı.

“Ben,” dedi Bev özel bir hedef gözetmeden, “bunu bu şekilde yapmak istemem.”

Charlotte’un yüzü umut ve şüpheyile doldu. Umursamıyor ya da umursamamayı diliyormuş gibi omuz silkti; gözleri Bev’deydi. “Kimse seni bir şeye zorlamıyor, tatlım.” Charlotte’un bana daha önce tatlım deyip demediğini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Bana bu şekilde hitap etmişse bile korkarım ki bunu bir meydan okuma ya da belki bir dua gibi söylemişti.

Bev, çenesini pervasızca eğerek ve umursamaz bir sırtıyla Memur Mayhew’a döndü. “Moteldeydi çünkü ben orada yaşıyorum.”

“Bu kadın senin nerede yaşadığını neden umursasın ki?”

“Çünkü,” diye iç geçirdi Bev, “o benim kız arkadaşım. Kahrolasınca Memur.”

Memur Mayhew’un yüzü konsantrasyondan buruşmuştu, sanki cümleyi görünmez bir tahtaya çizmeye çalışıyordu.

Bev, kolları iki yanında dimdik sarkmış bir şekilde Charlotte’a döndü. “Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Charlotte biraz nefes nefese kalmıştı sanki.

Bev, elini saçlarının arasında gezdirdi. “Hayır, daha öncesi için. Kimsenin bilmesini istemediğim için. Utanmıyorum, sadece –güvenli değil ve ben–biraz yavaşım.”

Başımı yerden kaldırmadan, “Biliyoruz,” diye mırıldandım ve Charlotte, göz kapağını hafifçe oynatarak *ağzımı tekrar açarsam derimi yüzeceğini ve postumu bir alışveriş çantası olarak kullanacağını* ima etmeyi başardı.

“Her neyse, yine de gideceğini biliyorum ve seni suçlamıyorum ama bilmelisin ki...” Bev gözlerini devirdi; görünüşe göre hedef

kendisiydi. “Eğer istersen seninle gelirim. Burada kalırsan da... Bize lanet olası bir reklam panosu alacağım.”

Memur Mayhew, füğ hâinden uyanmış, bir tür açıklama yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu ama sonra Charlotte’un Bev’i sertçe ve neşeyle tam dudağından öpmesi üzerine yine kısa devre yapmıştı. Resepsiyonist, “Ooooo!” diyerek alkışlamaya başladı ve ben de ona katılmak istedim çünkü Jasper hayattaydı, Charlotte gülümsüyordu ve Bev’i sonsuza kadar kızdıracağım konuyu bulmuştum.

Cam kapılar açıldı. Zeminde bir çift topuklu ayakkabının muntazam tıkırtısı yankılandı.

Elizabeth Baine, elini Memur Mayhew’a uzattı; Mayhew daha önce hiç el görmemiş gibi gözlerini kırptırdı. Baine ona nazikçe gülümsedi. “Memur Mayhew, ofisinize döndüğünüzde, bu soruşturmadaki rolümü açıklayan bir sesli mesaj bulacaksınız. Yardımınız için teşekkür ederim.”

Bev ve Charlotte, Mayhew’un ofisine doğru kaçışını izlediler. Baine bakışlarının berrak mavisini, bağdaş kurmuş oturduğum yere çevirdi. “Tekrar merhaba, Opal. Özel olarak konuşabilir miyiz?”

Elizabeth Baine’i koridorda takip etmemi sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Ayakkabılarının resmi tıkırtısı, eteğinin ütülü dikişleri ve bileğinin iç tarafındaki saate bakma şekli, toplu saçmalıklarımızla başa çıkmak için sınırlı bir süre ayırmış izlenimi veriyordu. Tek kusuru, şişmiş ve parlamış üst dudağıydı; yumruğumun dişlerine çarptığı nokta patlamıştı. Ellerimi hissedebilseydim, muhtemelen eklemlerim hâlâ acıyor olacaktı.

Beni kapısında KONFERANS ODASI C tabelası bulunan bir odaya götürdü ve uzun bir masanın başına oturup yanındaki koltuğu işaret etti. Yanından geçip tam karşısına oturdum. Küstah bir tavırla gevşemeye çalıştım ama omuzlarım hızla serleşti.

Baine, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koymuş, nazikçe beni inceliyordu.

Ona dik dik bakmak istiyordum ama ağzımın açıldığını, sesimin masayı aşarak karşı tarafa aktığını duydum. “Biliyor muydun? Orada olmadığını?”

Düşündü. “Evet.” Yanıtı kulağa şapkadan çektiği rastgele bir kelimeymiş gibi geliyordu.

Kendimi yanına gidip alnımı burun kemerine yapıştırırken hayal ettim.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi iç geçirdi. “Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye bu kadar kararlısın demek. Hal olaydan hemen önce odayı aradı. Kardeşinin içeride olmadığını biliyorduk.”

“Peki ya diğer odalar? Ön büro? Kundaklama yapmadan önce binayı dikkatlice tahliye ettiniz mi?”

İlk kez, konuşmadan önce bir anlığına duraksadı. “Olayın bu ölçeğe ulaşması amaçlanmamıştı. Hal çok deneyimli bir ajan ama...” Hafifçe, yapmacık bir tavırla omuz silkti. “Alevlerin olması gerekenden daha hızlı yayıldığını ve duman detektörlerinin devreye girmediğini iddia ediyor.” Dumanla karışan sisi, içinde gördüğüm gölgeli şekilleri düşündüm; bu gece ortalıkta birden fazla türde Canavar geziniyordu. Dudaklarımı vahşice bükerek ona gülümsedim. “Talihsizlik herhâlde.”

Baine’in gözleri parladı. “Doğru.” Yan tarafındaki siyah çantayı açtı ve eski püskü sarı bir not defteri çıkardı. Sayfaları masanın üzerinde düzleştirdi. “Hal, yangından önce 12 numaralı odadan çok ilginç belgeler çıkardı. Bu senin işin mi, yoksa Jasper’ın mı?”

Ağzımı sertçe kapattım.

“Dinle, Opal. Aradığımız tek şey biraz yardım. Kimsenin incinmesini istemiyoruz ama Starling mülküne ilgi duyan çok sayıda ciddi taraf var. Bizi sonuç almak için işe aldılar ve onları hayal kırıklığına uğratmaya niyetim yok. Anlıyorsun, değil mi?”

Arthur ve tüm selefleri, Canavarları dünyaya salmak yerine nesiller boyunca savaşmış ve düşmüşlerdi; Elizabeth Baine ise bir kenara çekilip reklam gülümsemesiyle olan biteni izlemekle yetinecekti.

Ona, “Neyle uğraştığını bilmiyorsun,” gibi klişe bir yanıt verdim.

“Sen biliyor musun?” Atik ve hevesliydi.

“Her şeyi olduğu gibi bıraksan olmaz mı?” Şaşkın yarı gülümsemesinden sorunun ona mantıklı gelmediğini anlayabiliyordum.

Eden'in altında hâlâ kömür olduğunu bildikleri hâlde, birileri kazmayı bırakmalarını söylese, Gravely'nin takınabileceği ifadeydi bu.

Baine tekrar saatine baktı. "Durumun hakkında açık konuşayım. Bu gece bir kundaklama eylemi gerçekleşti ve yalan söylemesi için hiçbir sebebi olmayan ve sabıka kaydı temiz olan güvenilir bir görgü tanığı, bunu senin yaptığını gördüğüne yemin etmeye hazır."

"Hal'e teşekkürlerimi iletirsin."

Beni duymazdan geldi. "Kimlik hırsızlığına kundakçılığı da eklersen, hiçbir yargıç seni kardeşin için uygun bir koruyucu olarak görmez."

Karnım, diş ağrısı kadar tanıdık bir panik dalgasıyla kasıldı. "Bunu yapamazsın," ya da "Onun bana ihtiyacı var," diye bağır-mak istiyordum ama kulağımda Charlotte'un sesini duydum: *Öyle mi?* Sonra Jasper konuştu: *Ben senin işin değilim.* Belki de ona biraz daha güvenmenin, en başından beri bana ait olmayan bir şey için ruhumu satmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Ekşi tükürüğümü yuttum. "Ne olmuş yani? Artık büyük bir çocuk ve geleceği garanti altında."

Başını hafifçe eğdi. "Ya yeni vasileri onun için farklı bir gelecek seçerse?"

"Hangi yeni vasiler?"

Baine telefonuna dokundu. "Ailesi tabii ki."

"Onun ailesi benim, sen—"

Tam o sırada kapı açıldı ve Gravely Power'ın CEO'su odaya girdi.

Don Gravely'i son gördüğümde benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Terli bir tokalaşmadan ve polyester bir ceketten ibaretti ve onun hakkında fark ettiğim tek şey, benden uzaklaşma şekliydi. Ona dik dik baktığımı hatırlıyordum; kişisel bir kin yüzünden değil, sadece Bev'in ve gümüş güvelerinin tarafındaydım.

Şimdi kendimi yüz hatlarının tanıdık bir şeye veya birine dönüşmesini sağlamaya çalışırken bulmuştum. Ama bu adamda an-nemden hiçbir iz yoktu; belki gözleri, o çakıl grisi, soğuk gözleri hariç.

Bir sandalye çekip bezgin bir iç geçirişle oturdu. Sanırım beni daha fark etmemişti bile. “Bak, Liz,” –Baine’in yüzünde belli belirsiz bir seğirme yakaladım– “bana emir veremezsin. Ben meşgul bir adamım.”

“Sabrınız için teşekkür ederim, Bay Gravely.” Baine adama gülümsedi, Gravely Baine’in içindeki kötülüğü göremiyormuş gibiydi. “Ben de büyük yeğeninizle geleceği hakkında konuşuyordum.”

Gravely odaya girdiğinden bu yana ilk kez bana döndü. Tüm vücudu geri çekildi, başı gömleğinin yakasına gömüldü. Ona tekme atmak gibi çocukça bir istek duydum; sadece sandalyesinden düşüp düşmeyeceğini görmek istiyordum.

Bana köpek dişlerini yalayan başıboş bir köpeği anımsatan bir gülümsemeyle baktı. “Delilah’nın kızı. Nasılsın?”

Yani hepsi doğruydı. Bu adam benim ailem, tarihim, köklerimdi ve herkes bunu biliyordu –ben hariç. İçimi büyük bir utanç kapladı; köşeyi döner dönmez tüm kasabanın arkamdan güldüğüne inanmaya benziyordu.

Sesimin ifadesiz çıkması için epey çabalamam gerekti. “Daha iyiyim.” Kelepçeleri sandalyenin arkasına çarptım.

“Ah, iyi.” Don Gravely artık bana bakmıyordu. “Elbette, Delilah sonunda gittiği için, her zaman iletişime geçmeyi amaçlamıştık. Biz –karım ve çocuklarım– seni bir ara konuk etmek isteriz. Ailenin geri kalanıyla tanışabilirsin. Seninle ilgilenebiliriz.” Baine gözlerini hafifçe açınca ekledi: “Oğlanla, kardeşinle de tabii. Ne de olsa siz birer Gravely’siniz.”

Kafamda bir el kamerasıyla çekilmiş, hiç yaşanmamış anlara ait titrek videolardan oluşan bir montaj dönmeye başladı: Jasper’la birlikte büyük bir banliyö verandasında kızarmış tavuk yiyorduk; karşımızda marka giysileri içinde sarışın kuzenlerimiz oturuyordu. Aile albümündeki fotoğrafım, anneminkinin hemen yanındaydı. Noel ağacının altında, üzerinde oldukça kıvrımlı bir el yazısıyla adımın yazılı olduğu bir hediye paketi duruyordu: *Opal Delilah Gravely*.

Çok sıradandı. Çok baştan çıkarıcıydı. Bu montajda istediğim, uzun zaman önce yaktığımı düşündüğüm listedeki her şey vardı: bir yuva, bir soy isim, bir aile. Bunun bir bedeli olduğunu bili-

yordum –benim gibi insanlar için her şeyin bir bedeli olduğunun farkındaydım– ama bunları o kadar çok istiyordum ki bir an ne konuşabildim ne de hareket edebildim.

Baine yumuşak bir sesle araya girdi: “Elbette, tüm bunlar sona erdikten sonra.”

Ağzımı açmayı başardım. “Neler?”

Gravely odada sivrisinek olduğunu ima eden bir jest yaptı. “Starling arazisi için kopan bu yaygara. Tesis büyümesi diye bir şey duydun mu hiç? Her şey yeni bir kömür yatağının açılmasına bağlı. Bir düşünsene; Eden’da Koca Jack’i gömdüğümüzden beri ilk kez gerçek bir madencilik faaliyeti başlayacak. Topograflarım bana Starling arazisinde iyi bir damar olduğunu söylüyor. Maden hakları bizde –bin sekiz yüzlerden beri öyle– her zaman, on sekiz küsur yaşından beri –ama Starlingler taviz vermiyor. Liz burada,” –başıyla Elizabeth Baine’i gösterirken, Baine’in göz kapağı bir kez daha seğirdi, “bu tür sorunları çözmesiyle ünlüdür.”

Baine bana soğuk bir bakış ve o anda Cehenneme giden bir kapıyı araştırdığını söylesem, bunu çok ikna edici bir şekilde inkâr edeceğini anladım.

“Yani hepimiz,” diye bağladı Gravely, “ona yardım edebilirsen çok ama çok minnettar oluruz.”

Üstelik fiyat etiketi de vardı. Dürüst olmak gerekirse, fena bir alışveriş gibi görünmüyordu. Onlara Starling Malikânesi’ni verecek –benim olmayan ve asla olmayacak olan eski bir malikâneyi karıştırmalarına izin verecek, cesur ve aptal bir çocuğa ihanet edecek– ve karşılığında her şeyi alacaktım.

Bir yuvam, bir soy ismim, bir ailem olacaktı.

“Aile” sözcüğü kafamda başka bir montaj başlattı ama bu hayali değildi. Parmağını Memur Mayhew’un yüzüne doğrulturken Bev’i, onunla gitmemi isterken Charlotte’u, uyuyormuş gibi yaparak benim uyuyormuş gibi yapmamı sağlayan Jasper’ı gördüm. Arthur’un kanepede düzgünce katlanmış duran paltosunu. Arthur’un karahindibaların ve yabani havuç çiçeklerinin arasındaki ellerini. Arthur’un etrafımızdaki gelincikler eğilirken benimkine dönen yüzünü.

Başımı eğip muhtemelen büyük dayım olan Don Gravely'i. Biz on bir yıl boyunca ramenle beslenirken bizi görmezden gelen, söz konusu banka hesabı veya iş planları olmasa görmezden gelmeye devam edecek olan adamı. Neden gelmesindi ki? Kan ve belki de bir lanet bağımız vardı ama o kasabada sis yükseldiğinde neler olduğunu bilecek kadar uzun süre kalmamıştı. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir soy isim dışında, bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu.

O gözlere, soğuk kireçtaşı parçalarına bakarken, *Starlingler haklıydı muhtemelen*, dedim içimden. Sahip olmaya değer tek isim, kendi seçtiğiniz isimdi.

Gravely sabırsızlanıyordu; çenesi oynuyor, parmakları tıkr tıkr masayı dövüyordu. Ona gülümsüyorum ve irkilme şeklinden bunun benim gerçek gülümsemem olduğunu düşünüyorum: kötü ve çarpık. Masanın üzerinden eğildim, omuzlarım yuvalarında acıdan âdeta çarpıldı. "Git işine; seni piç."

Değişim anında gerçekleşti; Gravely'nin o cana yakın iyi çocuk tavrı kayboldu. Elleri durdu, üst dudağı sıyrılarak dişlerini açığa çıkardı. "Tanrım, tıpkı onun gibisin. Leon onu şımarttı, istediği her şeyi verdi ama ona asla yetmedi." Anneme hiçbir şey yetmezdi. Açtı, istekliydі, doymak bilmiyordu. Bu iştahı yüzünden ondan her zaman biraz nefret etmiştim ama şimdi ona garip bir yakınlık hissediyordum. *Meğer ben de açmışım*, dedim kendi kendime.

Gravely'nin yüzü benekli bir leylak rengine döndü. "Gidip adamın birinden çocuk peydahladı; üstelik bebeği aldırmamakta ve adamla evlenmeyi reddetmekte ısrar etti, Gravelylerin başını yere eğdi— cümleleri, yirmi altı senedir güttüğü kinin ağırlığıyla parçalanıyor, un ufak oluyordu. "Üstelik tüm o yıllardan, yaptığı her şeyden sonra, Leon ona her şeyi vermeye yine hazırды. Bunun için çalışmamış, bunu hak etmemişti; oysa ben..."

"Ona ne verecekti?" Sesim sakindi, yüksek sayılmazdı. Ardında çınlayan bir sessizlik bırakması için hiçbir sebep yoktu. Gravely yine kaplumbağa gibi büzülürken, Baine'in gözlerini devirmesini sadece yıllar süren seçkin eğitimi engelliyor gibi görünüyordu.

Gravely nefes almakta zorlanıyordu, neredeyse soluk soluğaydı. "Artık önemi yok. Vasiyeti ellerimle yaktım ve annen olacaklardan habersiz arabasını nehre doğru sürdü."

"Biliyordu." Kelimeler tam anlamındaydı. *Göreceksin*, demişti annem. Bev'e her şeyi düzelterceğini söylemişti ve bence bunu kastediyordu. Sanırım o inatçı boynunu büküp babasının teklif ettiği mirası talep edecek ve bize daha iyi bir gelecek satın alacaktı.

Ama Eden'da hayaller uzun sürmezdi. Sis yükselmiş, tekerlekler yoldan çıkmış ve Memur Mayhew bana o Happy Meal menüsünü aldığı anda, geleceğim elden gitmişti.

Bu taş gözlü piç tarafından çalınmıştı.

Bir öfke dalgasıyla ayağa fırladım.

"Sen..."

"Yeter." Baine'in sesi soğuk, biraz sıkılmış gibiydi. "Geçmiş geçmişte kaldı ve hiçbir şeyi kanıtlayamazsın, değil mi?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Sahip olduğum tek kanıt, annemin ölmüş bir adamın makbuzunda yazılı duran numarası ve ailenin fotoğraf albümündeki fotoğrafıydı. Gerisi külden, dumandan ve söylentilerden ibaretti.

"Haydi, gelecekte konuşalım," diye devam etti Baine. "Sanırım mahkemelerin Jasper'ın velayetini amcasına vereceğini varsaymak güvenli, özellikle de kız kardeşinin... davranışları göz önüne alındığında." Bana, duman kokusu yayan, kelepçeli ve soluk soluğa kalmış olan bana baktı.

"Görmüyor olabilirsin ama sana orta parmak gösterdiğimi bilmeni isterim."

Baine etkilenmemişti. "Ve Bay Gravely'nin onu Stonewood'a göndermeye meyilli olacağını sanmıyorum. Sonuçta, kendisine aile şirketine bir pozisyon teklif edildi. Neden kabul etmesin ki?"

"Çünkü astımı var, seni lanet olası *gulyabani*." Lacey'nin babası fabrikada çalışıyordu ve bana her günün sonunda arabasının kaputunun ince bir kurum tabakasıyla kaplandığını söylemişti. Tek gereken uzun bir vardiya, bozuk bir inhalatör ve sisli bir gecede motele geri dönmek üzere yapılan bir yürüyüşü.

Panik beni boğmuş, sesimi yalvarış tonuna sokmuştu. “Bir yıl bile dayanamaz.”

Gravely hızla gözlerini kırıştırdı. Baine tekrar o nazik, çıldırtıcı omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırıp indirdi.

Dudaklarımı ıslattım ve sohbet eder gibi, “Seni öldüreceğim,” dedim.

“Kundakçılıktan hapse gireceğini düşününce, zor.”

Beni kışkırtıyor, tüm hayatımı altüst etmeye çalışırken boş mavi gözlerle beni izliyordu ve ben bundan bıkmıştım. “Tanrım, bizi rahat bırak. Senin yüzünden artık Arthur için çalışmıyorum zaten!”

Baine sahte deriye yaslandı. “Biliyorum.”

“Ve ne yaparsam yapayım, *ayaklarına kapansam bile—*” aklıma Arthur’un onu en son gördüğüm şekilde, dizlerinin üzerinde, gözleri kapalı, eski bir tövbekâr gibi duran görüntüsü gelince duraksadım. Yutkundum. “Bana anahtarları vermezdi.”

Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. “Vermez miydi?”

“Vermezdi.” Arthur beni istiyor olabilirdi ama istediğini elde etmek yerine yumruğunu bir pencereye geçirmeyi tercih edişine şahit olmuştum. Tereddüt etmez, boyun eğmezdi. Tekrar yutkundum ve gözlerimi Baine’in gözlerine diktim. “Sana yardım edemem.”

“Biliyorum.” Hâlâ mükemmel bir şekilde sakindi.

“Bitti mi peki?”

Bana küçümseyici bir tavırla hafifçe gülümsedi. “Hayır.”

“Nedenmiş o? Burada tam olarak ne yapıyoruz?”

Baine bileğini çevirip tekrar saatine baktı. “Bekliyoruz.”

İçimde bir tedirginlik dalgası dolaştı. Onu görmezden geldim. “Hayır, siz bekliyorsunuz. Ben gidiyorum.”

Ben masanın etrafından bile dolanamadan, birisi kapıyı saygıyla tıklattı. “Bayan Baine?”

“Memur Mayhew?”

“Bir ziyaretçi geldi.” Mayhew, bu yapımda sadece bir uşak olarak kaldığı için rahatlamış gibiydi.

Baine, “Sonunda. Onu içeri al,” derken bana gülümsedi.

Anahtarların metalik şingirtısı, alçak bir ses. Sonra kapı açıldı ve Arthur Starling, Muhlenberg Bölge İslahevindeki Konferans Odası C'ye girdi.

Arthur'u Starling Malikânesi'nin arazisi dışında hiç görmemiştim ve pek beğendiğimi söyleyemezdim. Sanki boyutları sıradan odalarla uyuşmuyormuş gibi garip ve aşırı uzun görünüyordu. Yüzü eğik güneş ışığı ve eski kehribar rengi ampuller için yaratılmıştı; tepedeki floresanların altında yağmur damlalarıyla delinmiş eski bir kemik gibi soluk ve yumrulu görünüyordu. Du-dağı yeni patlamıştı ve bir kaşı şeklini kaybetmiş, hızla şişiyordu.

Bakışları odanın içinde çılgınca döndü, ta ki bir pusula iğnesinin titrek kesinliğiyle bende sabitlenene kadar. Tanrım; Baine'in ve Gravely'nin gözünün önünde bana böyle bakmamalıydı ve ben de ona bakmamalıydım. İkimiz de beceriksiz birer iskambil oyuncusuyduk ve ellerimizi masadaki herkese gösteriyorduk.

Seni kahrolası aptal, diye iç geçirdim.

Arthur gözünü bile kırpmadı; bakışları yüzümden yanık gömleğime ve omuzlarımın acı veren açısına kaydı. Çenesi kasıldı. "Neden elleri kelepçeli?" dedi çatlak bir sesle.

Elizabeth Baine ona ilk göz ağrısıymış gibi şefkatli bir hoşgörüyle gülümsedi. "Anahtarlar, Memur Bey?"

Mayhew kemerinden bir anahtar çıkardı ve duraksadı. "Bunu tavsiye etmiyorum, bayan. Bu, annesinin kendini boğduğu gün küçük çaplı bir hırsızlık yapmıştı."

Ona dişlerimi sıkarak baktım. "Kendini boğmadı. Ve belki de bana bir çocuk menüsünden fazlasını getirseydin cebini karıştırmazdım, cimri orospu ço..."

Arthur, Şirret'inkine inanılmaz benzeyen bir sesle sözümü kesti ve anahtarı Mayhew'un elinden kaptı. Konferans odasını iki büyük adımda geçip arkamda diz çöktü. Sırtımda sıcaklığını hissedebiliyordum ama sadece o kadardı; ellerim şişirilmiş plastik eldivenler gibi kocaman ve hissizdi.

Metalik bir tıkırtı geldi ve kollarım öne düştü, omuzlarım yuvalarında gıcırdadı, avuçlarım nabız gibi atmaya başladı. Etlerim

parlak, nahoş bir pembeliğe bürünmüştü ve bileğimdeki şişlikler mora dönüşüyordu.

Döndüm ve Arthur'la burun buruna geldik; o kadar yakınımdaydı ki kirpiklerim neredeyse boğazına değecekti. Şah damarını bölen keskin çizgiler buruşmuş, parlak pembeye dönüşmüştü. Yarayayı temizliyor muydu, yoksa iltihaplanmasına izin mi veriyordu acaba?

Güçlkle yutkunarak tısladım: "Jasper'ın o notları almasına izin mi verdin? Çünkü verdiysen, boğazını tekrar keserim."

"Hayır. Görünüşe göre suç eğilimi kanında var." Arthur'un sesi alçaktı; dudakları neredeyse kıpırdamıyordu. "İyi mi?"

"Sanırım öyle." Alnımı göğsüne yaslamak için pervasız bir dürtüyle mücadele ederken, bitkin gözyaşlarına boğuldum. Bunun yerine yanağımın içini ısırdım. "Olay olduğunda orada değilmiş."

Arthur'un sesi daha da alçaldı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Elini kaldırıp yanağımdaki kandan ve külden oluşmuş mat kabuğa doğru uzattı, parmakları tenimin hemen üzerinde geziniyordu. Yanağıma daha sert ısırdım. "Hayır."

"Benim suçum. Ben çok— onları durdurmaya çok çabaladım— bu kez iki kişiydiler ve onlardan biri..."

Buna dayanamıyordum. Acısına, onu savaştan savaşa sürükleyen, bedenin kanla ve morluklarla bezeyen suçluluk duygusuna dayanamıyordum.

Yanağıma eline bastırdım. "Senin suçun değildi. Hiçbir zaman olmadı, tamam mı?"

Tıkandı.

Bir adım geri çekildim. "Burada ne işin var? Aklından ne geçiyor? Bu insanların ne istediğini biliyorsun..."

"Gelebildiğine sevindim, Arthur." Baine sesini aramıza nazik bir bomba gibi fırlattı.

Arthur'un eli yana düştü. Sırtı dikleşti. "Elbette," dedi; sesi kıştan hatırladığım umursamaz alaycılığına kavuşmuştu. Gravely onu hasta bir memnuniyet ifadesiyle izliyordu ama Arthur gözlerini Baine'den ayırmıyordu.

“Yardımın için teşekkür ederim, Opal. Gidebilirsin.” Baine beni, sanki bir iş toplantısında veya mülakatındaymışız gibi, içten bir baş selamıyla uğurladı.

Yanındaki boş koltuğu işaret etti ve Arthur’a bakarak gülümsedi. “Otur. Konuşalım.”

Ayaklarımı yere bastırarak Arthur’un etrafımdan geçmesini engelledim. “Sana söyleyecek hiçbir şeyi yok.”

Baine, Memur Mayhew’a bakmadan başını salladı. “Lütfen onu dışarı çıkar.”

Mayhew, o aptal şapkasını Baine’e doğru eğip bana yöneldi. O haşlanmış balık gibi ellere ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum ama öğrenmeye hazırdım, ta ki Arthur bezgin bir sesle, “Opal. Git,” diyene kadar.

“Aman Tanrım, benden gitmemi istemeyi *keser misin?*”

Ama Mayhew’un arkasında iki üniformalı adam daha belirdi ve Arthur’a dik dik bakmakla meşgul olmasaydım, iltifat kabul edeceğim bir tedirginlikle bana yaklaşıyorlardı. Dirseklerimi kavradılar ve beni ondan uzaklaştırdılar. Küfürler yağdırarak bacağımı savurdum; tenis ayakkabılarım ağır botların üzerinden kaydığı gitti –eklemlerim yumruğumu doğru düzgün sıkamayacağım kadar şişmişti. Konferans Odası C’de gördüğüm son şey, Arthur’un çökmüş omuzlarıyla boş koltuğa oturduğu ve Elizabeth Baine’in de gülümsediğiydi.

YİRMİ BEŞ

Otopark, sokak lambalarının sarı halkaları dışında karanlık ve güveler ile mayıs sinekleri dışında boştu. Bir de girişin yakınında, beyaz çizgilerin üzerine hayranlık uyandıran bir aldırmazlıkla park edilmiş tanıdık bir kamyonet ve çok da uzak olmayan bir noktada bir Volvo vardı. İki kadın arabanın kaputuna yaslanmış duruyordu, omuzları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. İslahevinin kapısı arkamdan çarpıldığında başlarını kaldırıp baktılar.

Charlotte bana adımla seslendi. Bev koşmaya başlamıştı bile. Bev'in o ana kadar hiçbir durumda koştuğunu görmemiştim sanırım –ofisinde yangın çıktığında bile dışarı koşarak çıkmadığına yemin edebilirdim– ama şimdi, bana doğru koşuyordu.

Önümde kolları yarı havada, garip bir pozisyonda durdu. “İyi misin, mankafa?” dedi sertçe.

İnançtan ziyade alışkanlıktan başımı salladım. Sonra kollarımı ona doladım ve yüzümü, omzunun kolsuz bluzunun yakasıyla birleştiği sıcak kaslara bastırdım. Bev, muazzam bir tiksintiyle, “Aman Tanrım,” dese de kollarını bana doladı ve omzundaki nemli sümük lekesini fark etse bile hiçbir şey söylemedi.

Biri bana böyle sarılmayalı tam on bir yıl bilmem kaç gün oldu, dedim içimden. Ama bu bir yalandı. Hayatımda hiçbir zaman biri bana *bu kadar* güven veren ve kararlı bir tavırla, ihtiyaç duyduğum kadar uzun sarılmamıştı; annemin sarılışları onun istediği süreyle sınırlıydı.

Yıllardır iki kişinin yasını tuttuğumu –biri sahip olduğum annem, diğeri de sahip olmayı dilediğim annemdi– ve ikisinin de başımı soktuğum çatıyı sağlayan kişiler olmadığını fark ettim.

"Bev, çok üzgünüm. Benim suçum, motel –böyle bir şey yapacaklarını düşünmemiştim..."

Saçlarıma doğru, "Hey, kapa çeneni," diye mırıldandı. Çenemi kapattım.

Bev, sanki güvenilmez bir arabanın kaputuymuşum gibi, uzaklaşırken sırtıma iki kez vurdu ve omuzuyla gözlerini ovaladı.

Sonra beni Volvo'ya götürdü. "Hadi, Charlotte'a gidelim de duş al."

"Gidemem."

"Tatlım," dedi kaba diyemeyeceğim bir tavırla, "yanmış lastik gibi kokuyorsun."

"Bak, Jasper'ın nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum çünkü o lanet telefonuna yanıt vermiyor ama onu bulmam gerek ve Arthur'u da oraya aldı..."

Bev gözlerini kıstı. "Birkaç dakika önce koşarak gelen o koca sırik mı?" Başımı salladım. "Senin için ne ifade ediyor?"

"O benim..." diye başladım ama doğru sözcüğü bulamadım. İyelik sıfatı havada asılı kaldı.

Bev, "Onu siktir et," derken Charlotte, "Seninle birlikte bekleyeceğiz," dedi.

Charlotte arka koltuktan bir hırka ve bir paket fıstık ezmeli kraker çıkardı; tıpkı gerçek bir kütüphaneci gibi. Hırkayı omuzlarıma telaşla örttü ve önünde OKUYAN BAŞARIR! yazan bir tişörtle yüzümdeki isi sildi. Tampona yaslanıp beceriksiz hamlelerle krakerleri yemeye ve ıslahevinin kapısını izlemeye başladım. Bev ve Charlotte bir çift çörten veya koruyucu melek gibi iki yanıma yerleşti.

Biraz sessizlikten sonra, "Yani, siz ikiniz..." dedim.

Charlotte, "Seni ilgilendirmez," derken aynı anda Bev, "evet, birkaç yıldır," dedi. Başımın üzerinde gözlerinin buluştuğunu, bir çift alaycı gülümsemenin çarpıştığını hissettim.

"Ben de kütüphaneden talep ettiklerimi iyilik meleği olduğun için motele kadar getirdiğini sanıyordum." Dilimi şaklattım. "Ama ev sahibime abayı yakmışsın meğer."

"Başlarda ona rağmen geliyordum," diye itiraf etti Charlotte. "Ama sonra kendi taleplerini de istemeye başladı ve böylece ko-

nuşmaya başladık...” Charlotte sesini bir fısıltıya dönüşene kadar kıstı. “Şiir sevdiğini biliyor muydun? Gerçekten bayat şeyleri seviyorsun; *Romantikler* gibi.”

Bev, duygular kovabileceği sineklermiş gibi ellerini salladı. “Sadece seni etkilemeye çalışıyordum, söyledim ya.”

“Eminim öyledir, tatlım,” dedi Charlotte imalı bir tonda. Ev sahibimin kıpkırmızı kesilmesine şahitlik etmek baş döndürücü bir deneyimdi.

Bev’e bakarak gözlerimi şüpheyle kıstım. “Emin misin, Charlotte? Yani, Viyana sosislerini doğrudan kutudan yiyor sonuçta. Bir hayvan gibi.” Bev başımın yan tarafına hafif bir tokat attı. “Sadece daha iyisini bulabileceğini söylüyorum.”

“Belki de,” dedi Charlotte, imalı bir tonda. Sonra gözleri, o yumuşak ve ciddi bakışları Bev’inkilerle buluştu; onları öpüşürken yakalamış gibi hissettim. “Ama belki de daha iyisini istemiyordumdur.”

Bev’in bana orta parmak göstermesi ve “Yallah, evlat,” demesi iyi bir şeydi, yoksa yine ağlamaya başlayabilirdim.

Sonra bekleyişimize, ampullere çarpan böceklerin donuk vızıltısı ve kraker ambalajının hışırtısı dışında, sessizce devam ettik. Kafamda garip bir durgunluk, çığlık atan bir ağzın üzerine bastırılmış bir yastık gibi boğuk bir gerginlik vardı.

Cam kapının diğer tarafında uzun ve dar bir silüet hareket etti. Kapı tamamen açılmadan oraya yöneldim.

Arthur incinmiş görünmüyordu ama hareketlerinde bir tuhaflık vardı. Hep boynuna doğru çektiği omuzları gevşek, adımları geniş ve rahattı; sanki çok ağır bir nesneyi yere bırakalı çok olmamıştı. Otoparkın diğer tarafındayken göz göze geldik ve gülümseyince oluşan o beyaz hilali seçmeyi başardım. Eğer beni rahatlatmaya çalışıyorsa, işe yaramamıştı. Vücudumu bir ürperti aldı.

Sokak lambasının altında durdu ve elleri ceplerinde, yakın zamanda bir el bombasının pimini çekmiş bir adamın o tuhaf gülümsemesiyle beklemeye başladı. Sol yanağındaki çukur daha önce hiç görmediğim kadar derindi. Ona kaşlarımı çatarak baktım.

Arthur fazlasıyla sakindi. Tozlu, kül rengi bir tutam saçı kulağımın arkasına sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi,

rahat bir sahiplenmeyle sıkıştırdı. Parmakları elmacık kemiğimde bembeyaz, sıcak bir fosforlu çizgi bırakmıyormuş gibi. “Güzel hırka,” dedi ve omuzlarını tutup onu sertçe sarsmamak için kendimi zor tuttum.

“Seni uyuşturdu mu? İyi misin?”

Cevaben rahat bir tavırla omuz silkmekle yetindi. İçimden o omuzlarını sarsarak dişlerini dökmek geliyordu. “Orada ne oldu? Şimdi ne yapacaklar?”

“Hiçbir şey.” Sesinde, tüylerimi diken diken eden sakın bir keskinlik vardı. “Ne sana ne de Jasper’a. Bir daha asla.”

“Arthur.” Adını söylediğimde gözlerinde beliren fiziksel acıya benzer o minik pırıltıyı görebilecek kadar yakındım ona. “Onlara ne verdin?”

Bir kez daha gülümsedi; başparmağımı gamzesinin siyah kıvrımına koymamak için kendimi zor tutuyordum. “Endişelenme.”

“Endişelenmeyeyim mi? *Nasıl?*”

Boğuk bir zil sesi lafımı kesti. Hızla Bev’e ve Charlotte’a doğru döndüm. “Bu benim telefonum mu?”

Charlotte’un elinde ekranımın parıltısıyla soluk mavi ışıklar saçan plastik bir poşet vardı. “Resepsiyonistle konuştuk.”

Koşup poşeti açtım ve arayana bile bakmadan ekranı yukarı kaydırdım. “Hangi *cehennemdesin* sen?”

“Ooo, sakın, asıl *sen* nerelerdesin?” Jasper’ın sesini duyunca, bacaklarım o akşam ikinci kez hareket etmeyi kesmişti. Volvo’ya yaslandım, sırtım sıcak metalden aşağı kayarken boğazım gözyaşlarıyla tılandı.

“Tanrım, Jasper.” Sesim tiz ve titrekti. “Telefonuna neden yanıt vermedin?” İç çekişi hoparlörden gelen bir rüzgâr esintisi gibiydi. “Bir saatliğine sessize aldım ve herkesin kalp krizi ge...”

Sonra aynı anda, birbirimizin cümlelerini çiğneyerek konuşmaya başladık. “Dinle, söylediğim için çok özür—”

“Moteli gerçekten yaktın mı? Çünkü...”

“Bunu kim söyledi? *Elbette* yakmadım, Tanrım, Bev beni öldü...”

“O iyi mi? Yoksa...”

“Evet, Bev iyi. Yanımda. Sen neredesin?”

“Kütüphanedeyim.”

“Neden–neyse, boş ver.” Dikkatlice nefes aldım ve bacaklarımı ağırlığımı taşımaya zorladım. “Orada kal, seni almaya geliyorum.” Ağlamak, ona korkunç sıfatlarla hitap etmek veya dumanı görünce çok geç kaldığımı anlamamanın nasıl bir his olduğunu anlatmak gibi pişman olacağım bir şey yapmadan telefonu kapattım.

Bev ve Charlotte bir ağızdan sorular yağdırmaya başladı ama yanıt veremedim hafif, metalik bir şingirti duydum. Arthur kolunu uzatmış bana bakıyordu ve parmaklarının ucundan bir anahtarlık sallanıyordu. Solmuş Chevy logosunu, çalışmayan minik plastik el fenerini gördüm.

Anahtarlara uzandım ama sonra aniden durdum. Kafamda temkinle tuttuğum, borçları ve iyilikleri bir bir not ettiğim bir muhasebe defterim vardı ama artık birbirimize ne borçlu olduğumuzun hesabını yapamaz olmuştum. Hayatımı önce mahvetmiş, sonra düzeltmeye çalışmıştı; ben onu kurtarmış ve sonra ondan kaçmıştım. O geceye kadar zavalıca ama katlanılabilir bir denge kurmuştuk. Ta ki gözaltı merkezine gelip benim adıma korkunç bir pazarlık yapana –ne tür bir anlaşma yaptığını bilmesem de ama bir şeytani gördüğümde gözünden tanırdım– ve bana kamyonetini vermeyi teklif edene kadar. Yine.

Bedeli öğrenmek adına gözlerine baktım. Bana sabit bakışlarla baktı; hiçbir şey istemiyor, karşılığında her şeyi teklif ediyordu.

Anahtarları aldım.

Charlotte arkamı dönmeden önce omzuma dokundu. “Seninle Jasper’ı aldıktan sonra konuşmamız gerek. Gravelylerin belgelerinin arasında bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey buldum...”

“Biliyorum,” diye sözünü kestim nazikçe. “Herkes biliyormuş, görünüşe göre.”

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. “Emin değilim, Opal. Bunu Frankfort’taki avukat arkadaşşıma götürmem gerek ama gerçekten...”

Ama Tarih Derneği için endişelenecek vaktim yoktu. Charlotte’u yanağından bir kez öptüm, Bev’e selam niyetine tuhaf bir jest yaptım ve kamyonete yöneldim.

Arthur beni hemen arkamdan takip ediyordu. Sürücü koltuğuna oturunca, açık pencereye doğru eğildi. “Onu Eden’den çıkar. Bu gece, mümkünse.” O ürkütücü sersemlik kaybolunca sesi her zamanki düz ve kısık tonuna dönmüştü.

O önsezi geri geldi ve midem kasıldı.

“Çıkaracağım.”

“İyi şanslar. O...” Arthur’un ağzı çarpık bir şekilde kıvrıldı. “Sana çok benziyor.”

“Evet, bir mankafa.”

“Azimli, diyelim.”

Çenemle yan koltuğu gösterdim. “Geliyor musun?”

Başını hafifçe salladı. “Eve dönmem gerek.” Arthur arka cebinden bir cüzdan çıkardı ve üzerimden uzanarak cüzdanı bardak tutucuya attı. Direksiyonu sıkıca kavradı. “Opal, onunla git. Eden’den ayrıl.” Bana baktı ve âdemelması titreşti. “Lütfen.”

Uzun bir saniye boyunca onu inceledim.

“Biliyorsun, değil mi?”

“Neyi biliyor muyum?”

“Soy ismimi.”

Bir an duraksadı ve sonra şiddetle başını salladı. “Önceden bilseydim, seni asla eve almazdım. Ne kadar azimli olursan ol.”

Yumuşak bir sesle, “Bilmediğine sevindim,” dedim. Gerçek hissimdi bu. Starling Malikânesi’ndeki o aylar –Tanrı yardımcım olsun– hayatımın en mutlu aylarıydı.

Arthur yutkundu. “Git, Opal. Ve geri dönme.”

Gözümü kırpmadan, hatta saçımı kulağımın arkasına bile sıkıştırmadan, o kapkara gözlerine baktım. “Tamam,” dedim sonra, “gideceğim.”

Ve yüzündeki çaresiz rahatlamadan, parmaklarını direksiyondan çekip yanağıma koyarak ettiği o geçici, korkunç vedadan bana inandığını anladım.

Jasper beni görmeden ben onu gördüm. Kütüphanenin dışında, başını telefonuna doğru eğmiş, bekliyordu; saçları taranmış ve dikkatlice ayrılmıştı. Üzerinde pantolon ve muhtemelen Lo-

gan'dan ödünç aldığı düğmeli bir gömlek vardı; gömleğin yakası dik, pantolonun paçaları sıkıydı. Ablası olarak ona gülümsemenin Tanrı'nın verdiği bir görev olduğunu bilsem de içimden gülmek gelmiyordu. Gözlerimin arkasında garip bir ağrı vardı; sanki paha biçilemez bir şeyin yitip gittiğini izliyor gibiydim

Çok hızlı park ettim ve farları kapatmadım; tuğlaların önündeki Jasper, farların ışığında siyah beyaz bir televizyon programındaki bir suçlu gibi görünüyordu. Gözlerini kısarak ışığa doğru baktı ve bana orta parmak gösterdi. Ağrı biraz azaldı.

Sırt çantasını kucağına alıp yolcu koltuğuna oturdu; onu tepeden turnağa süzdüm ve kendimi gerçekten burada, sapasağlam ve zarar görmemiş olduğuna ikna ettim. Dumanın o yakıcılığını hâlâ genzimde hissediyor, kapımızın olduğu yerdeki deliği hâlâ görebiliyordum.

“Selam,” dedi Jasper nazikçe ve ben ona bakmak yerine gaza abandım.

İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemedik. Jasper camını açtı ve rüzgârın saçlarını dağıtmasına izin vererek garip bir nostalji ifadesiyle dünyanın yanından akıp gidişini izlemeye başladı. Sanki gördüklerini zihninde fotoğraflayıp bir albüme yapıştırıyor, bugünü geçmişe dönüştürüyordu. Bitpazarı tezgâhlarının üzerine gerilmiş, mavi ve yıpranmış brandalar. Dollar General otoparkındaki düz kenarlı şapkalar takmış oğlan grubu. Geceleri elektrik santralinin sarı parıltısı.

Garden of Eden'in önünden geçerken, gözlerimi yolun beyaz şeridinden ayırmamama rağmen itfaiye aracının ışıklarının bulutları şimşek gibi aydınlattığını görebiliyorduk.

Jasper bir küfür salladı. “Nasıl oldu?”

İlk tepkim yalan söylemek oldu –motel tüzüklere uygun değildi gibi bir şey değil– ama söylediğim yalanın onu buradan kaçırmasını istiyordum. Bu yüzden dikkatlice, “Birini üzdüm,” dedim.

Gergin bir duraksamadan sonra sordu: “O muydu?”

“Kim?”

“Çünkü eğer öyleyse, onu terk ettiğin için sana kızgınsa ya da çaldığım şeyleri yok etmeye çalışıyorsa ya da her neyse, cesedi saklamana yardım ederim.”

Kimi kastettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı; gereğinden güçlü bir sesle, “Hayır!” diye haykırdım. “O asla, asla—onun hakkında anlatılanların hiçbirisi doğru değil—o,” —nazik, aptal, fazla hırslı, kendi inatçı onurunun kurbanı—”iyi biri,” diye tamamladım cümlem.

“Anlıyorum,” dedi Jasper. Sesi o kadar yumuşaktı ki boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

“O Baine denen kadındı.” diyebilecek kadar kendime gelmem için bir kilometre daha geçti. Eh, yalan değildi. “Benden bir şey istiyordu. İstedğini vermedim.”

“Tanrım.” Sesindeki şaşkınlığı duydum ve ona hak verdim. Ne zamandan beri onun dışında herhangi bir şey veya herhangi biri mücadele etmişim ki?

“Dur—yoksa aldığım notlar için mi? Çünkü ben gerçekten...”

“Hayır,” diye temin ettim onu.

Bunun doğru olduğuna bahse girebilirdim. Notları almışlardı ama onlara bence gerçekten ihtiyaçları yoktu. Baine’in sadece Arthur Starling’in gelip beni kurtarmasını istediği için moteli ateşe verdiğini, suçu üzerime attığını ve büyük amcam Jasper’ın tüm geleceğini tehdit ederken beni kelepçeli olarak orada tuttuğunu düşünüyordum. Kurtarmıştı da.

Odaya girip bana sanki değerli, hatta hayati bir şeymişim gibi, listesinde adımdan başka hiçbir şey yokmuş gibi baktığı anı hatırlayınca, içimde bir sıcaklık dalgası daha kabardı. Islahevini geçerken, sıska bir gölge görmeyi beklemekten kendimi alamadım ama park yeri boştu. Acaba Charlotte onu bırakmış mıydı, yoksa yürümüş müydü? Acaba eski tren köprüsünden geçmiş, o eski, bayat suçluluk duygusunu tazelemek için biraz oyalanmış mıydı?

Islahevini geçtikten hemen sonra sağa dönüp motoru kapattım. Sürücü mahalli, eski neonların uğultusu ve cırcır böceklerinin uzaktan gelen cıvıltıları dışında sessizdi.

Jasper boğazını temizledi. “Aslında Logan’da yedim, o yüzden tokum.” Waffle House’un pencerelerinden gelen ışık yüzünü ürkütücü, elektriksi bir altın rengine çevirmişti.

“Biz waffle için burada değiliz, dostum.” Başımı kısa bir süre direksiyona yasladım ve kendime bunun en iyisi için olduğumu,

bunun için çok uzun ve sıkı çalıştığımı hatırlattım. Sonra telefonumu cebimden çıkarıp Stonewood Academy'nin web sitesini açtım.

Telefonu ona uzattım. "Doğum günün için bir broşür ve bir kabul mektubu hazırlamıştım ama yangın..."

Jasper'ın yüzünde mimik oynamadı. "Bu ne?"

"Yeni okulun."

Jasper sayfayı aşağı kaydırды, iki kez dokundu. "Özel bir lise mi? Yatılı okul mu?"

"Her şey ödendi. Öğrenim ücreti, oda, yemek, her şey."

"Sen nasıl–dur, buna yanıt verme. Ben–yüzümün bu web sitesinde ne işi var?"

"Ben–ne?" Telefonu geri alıp slayt gösterisindeki resimlere göz attım. İşte: Jasper'ın motel duvarına yaslanmış, elleri ceplerinde, kapüşonunu takmış fotoğrafıydı bu. Ama resmi gri tonlamalı yapmışlar ve resmin üzerine sans serif font eklemişlerdi. *Nereden geldiğinin bir önemi yok–önemli olan bundan sonra nereye gideceğin.*

"Tamam, bu..." Ne olduğunu bilmiyordum. Garip miydi, komik miydi, tatlı mıydı, yoksa tuhaf mıydı? Jasper'ın yüzündeki ifade bunların hiçbirini olmadığını; her şeyi muazzam bir ölçekte batırdığımı ima ediyordu.

Konunun etrafından dolaşmaya çalışarak atıldım. "Yarıyıl Ağustos'ta başlıyor, biraz uzakta ama..."

"Yani ben çoktan kaydoldum. Beni kaydettirdin."

Dudaklarımı ıslattım. "Evet?"

"Çünkü beni mutlu edeceğini düşündün," –telefonunu geri aldı– "Stonewood Akademisi. Muhteşemliğin Büyüdüğü Yer." Ekrana dokundu. "Tanrım, Eden'dan daha çok beyaz içeren bir yeri nereden buldun?"

"Ben bulmadım – aslında öyle..."

"Bu, Charlotte'un müdüre tekrar bağırması gibi. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama sonraki birkaç hafta cehennem gibiydi."

Kendimi, yanlış tarihte, yanlış kişiye, "Sürpriz!" diye bağırıp dışarı fırlamış biri gibi hissediyordum: gardını kaldırmış, utanmış, hatta biraz öfkeli.

Titrek bir nefes aldım. “Bak, bunların hepsini daha sonra konuşabiliriz... Şu anda önemli olan, buradan hemen gitmen gerektiği. Bu gece, mesela. Ama öncesinde sana söylemem gereken bir şey var.” Küçük, canlandırıcı bir nefes aldım. “Annemiz Yaşlı Leon Gravel-y’nin kızıydı. Yani... sen ve ben birer Gravel-y’yiz. Teknik olarak.”

Ardından gelen sessizlik o kadar derindi ki kulak zarlarım patlayacak gibi oldu. Jasper’ın nöronlarının ateşlendiğini neredeyse duyabiliyordum. Dikkatlice, “Yani... Bunu onlar mı ödedi? Söylemeye çalıştığın bu mu?”

“Ne? *Tabii ki* hayır, o akbabalar bizi zerre umursamıyor!”

“Tamam, o zaman neden...”

“Bu lanet. Adına ne dersen de. Bu, Gravel-ylerin peşine düşüyorlar, her zaman...”

“Opal?” Jasper dikkatlice nefes aldı. “Biliyorum. Bunların hepsini zaten biliyorum.”

“Sen, ne?”

“Bir süredir biliyordum. Sana söylemediğim için üzgünüm ama duymaya hazır olduğundan emin değildim.”

Jasper duraksadı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Aslında, bir daha söyleyecek bir şey bulabileceğimi de sanmıyordum.

“Tamam,” dedi. “Tamam. Peki, öncelikle teşekkür ederim. Özel bir liseyi nasıl ödediğini bilmiyorum ama bu... sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum.” Bunu içtenlikle söylüyordu—çocuğuna ev yapımı Noel hediyesi için teşekkür eden bir ebeveyn kadar içtendi. Kötü bir önsezi havayı yoğunlaştırdı.

“İkincisi, üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama,” –telefonu bana geri uzattı ve cansız parmaklarımı kılıfın etrafına doladı–“gitmiyorum.” Hayatı boyunca hiçbir şey hakkında bu kadar emin konuşmamıştı.

“O lanet olası elektrik santralinde çalıştığını düşünüyorsan şunu bir düşün...”

“Çünkü bu sonbaharda University of Luisville’e başlıyorum.” Jasper duraksadı; söylediklerini anlayabilmem için bana zaman tanıyor gibiydi. “Hem burs hem de mali yardım aldım ve danışman kredi alabileceğimi söylüyor, bu yüzden hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.”

Bu konuşmanın orijinal metninde, bunun benim repliğim olduğundan emindim. Ona Eden'dan çıkış kapısını gösteren, ona geleceğinin anahtarlarını veren ben olmalıydım. "Sen n altı yaşındasın."

Jasper biraz utangaç, biraz gururlu bir tavırla gülümsedi. "Yaş sınırı yok. Her şey test puanları, krediler ve benzeri şeylere dayanıyor. Charlotte başvuruda ve SAT'ta bana yardım etti,"—eski dostum Charlotte tam bir haindi demek— "Logan'ın annesi de devlet yardımı için gerekli evrak işlerinde yardımcı oldu, Bayan Gutiérrez de bugün beni kütüphaneye bıraktı. Danışmanımınla yeni görüştüm. Derslerimi seçtim bile."

Sesindeki coşku biraz zayıflamış, sesi çocuksulaşmıştı. "Sana söylemem gerektiğini biliyorum ama bunun bir sürpriz olmasını istedim." Gömleğinin manşetindeki düğmeyle oynuyor, düğmeyi ilige sokup çıkarıyordu. "İlk olarak birkaç işe başvurudum. Yanıt bile alamadım. Sanırım kesin bir şey elde edene kadar beklemek istedim. Ve sana bunu başarabileceğimi göstermek istedim. Artık benimle ilgilenmek zorunda olmadığını." Bana baktı; aniden dönüp kolumu yanaklarıma sürtmem gerekti. Gömleğimin kokusu gözlerimin daha da kötü yanmasına neden olmuştu.

"Opal, hey, sorun değil. Seni sonsuza dek terk etmeyeceğim. Her şeyi planladım: İşletme bölümünde okuyacağım, mezun olur olmaz bir işe gireceğim. Sonra da seninle ilgilenme sırası bana gelecek." Elini ısırp ısırmayacağımdan emin değilmiş gibi çekinerek omzuma koydu.

Bunu istemediğimi söyleyemezdim. Arkamdan gizlice iş çevirmeye nasıl cesaret ederdi? Bunları benden önce Logan'a anlatmaya nasıl cüret edebilirdi? Nasıl olur da bana ihtiyacı olmadığına inanırdı? Bunun yerine, "Senin iş dünyasını sevdiğini bilmiyordum." Demekle yetindim.

Saçma bir şey demişim, bunu söylemem saflıkmış gibi hafifçe güldü. "Sanırım öğreneceğim."

"Sen filmleri seviyorsun. Sinemayı. Sanatı."

Omuzunu kaldırdı. "Ee?"

"Yani, yazdıkların gerçekten iyi. Üzerinde çok çalıştın. Neden..."

"Annemin neye benzediğini hatırlamıyorum. Bunu biliyor muydun?" Bunu, rakibinin altından halıyı düzgünce çeken bir adam gibi, vurgulamadan söylemişti. "Yüzünü hayal etmeye çalıştığımda, kafamda her şey bulanıklaşıyor ve gözümün önüne sadece sen geliyorsun." Ön cama doğru yöneldi; gözleri lokantanın ampul gibi kehribar ışıklarına sabitlenmişti ve sesi alçaktı. "Opal, baskıcısın, her zaman en iyisini bildiğini düşünüyorsun ve erkekler konusunda korkunç bir zevkin var. Ama sana ne borçlu olduğumu bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

Kaburgalarımın iyileştiğini düşünmüştüm ama yanılmış olmalıydım çünkü göğsümde korkunç bir ağrı vardı. Kemiklerim de tebeşir gibi, eski bir alçı gibi, hemen ufalanıverecekti sanki.

Bekledim, çektiğim acının arasında nefes almaya çalıştım ve sonunda, "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Jasper. Duyuyor musun?" dedim.

"Evet, tabii."

Bunu anlaması; aramızda dengelenmiş bir terazinin, hiçbir borcun olmadığını bilmesi, büyük amcamıza hiç benzemediğimi, akrabalığımı yalnızca belirli koşullar altında sunacak biri olmadığını bilmesi benim için aniden hayati bir önem kazanmıştı. Onu sevdiğimi ve sevginin her hesabı kapattığını bilmeliydi. "Hayır, ciddiylim. Sana bakmak zorunda olduğum için baktığımı düşünüyorsun ama öyle değildi. Seni devlet korumasına verebilirdim—belki de senin iyiliğin için öyle yapmalıydım." Jasper itiraz etmeye başlayınca sözünü kestim. "Ama yapmadım çünkü istemedim. Her gece yatağında uyuduğunu hatırlıyor musun?"

Yüzünden, çocukluk alışkanlıklarından bahsedilmesi ona zarar vermiş gibi, ergenliğe has bir acı geçti. "Çünkü kâbus görüyordum," diye mırıldandı.

"Hayır, mankafa çünkü *ben* kâbus görüyordum." Yutkundum. "Çünkü *biz* görüyorduk sanırım."

Doğruydu. Her gece ya evi ya nehri görüyordum; bazen de ikisini birden: akan suyla dolan odalar, bayat beyaz köpüğe dönüşen merdivenler, kırık pencerelerden içeri akan siyah su. Uyuyabilme-

min tek yolu, Jasper'ın omurgasının benimkine değmesi idi, nefesi radyatörün uğultusunun üstünde ılık çalardı.

Şimdi kaburgalarını kavrayan oydu, acı çekiyormuş gibi eğilmişti. Sesimi yumuşattım. "Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten." Ayrıca sinirliydim, üzgündüm ve şimdiden yalnızdım; onsuz dünyamı düşünemiyordum ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. "O okula kesinlikle gitmelisin. Ama lütfen işletme bölümünde okuma. Sinema veya sanat tarihi veya lanet olası yorumlamalı dans bölümünde uzmanlaş. Forumlarındaki ineklerle birlikte tuhaf sanat eserleri yap. Beni korkut, tamam mı?"

"Tamam." Kararsız görünüyordu.

"Hayır, bana söz ver. Sana bir hediye vermek istiyordum, hatırladın mı?" Telefonumu ona doğru salladım, Stonewood web sitesi hâlâ slayt gösterisinde dönüyordu: eski tuğlalara tırmanan sarmaşıklar, yüksek sarı atkuyruklu kızlar, kemerli pencereleri olan kütüphaneler; Jasper, bir tadilatın kasvetli "öncesi" resmi gibi duruyordu. "Ama bunun berbat bir hediye olduğu anlaşıldı. O yüzden bunun yerine sana bunu vereyim.

"Ama..."

"Bak, gerçekten uzun bir gün geçirdim, bu yüzden çeneni kapat ve serçe parmağınla benim için hayallerinden vazgeçmeyeceğine yemin et, tamam mı?" Serçe parmağımı uzattım. Jasper yüzünde çaresiz bir yarım gülümseme ve gözlerinde bir soruyla parmağıma baktı: *Gerçekten mi?* Bir kez başımı salladım. Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Baş döndürücü geleceğine sarhoş gibi bakıyor, mutlu görünüyordu.

Serçe parmağımı benimkine yapıştırdı.

Gözyaşlarına boğulmadan parmağımı çektim ve Arthur'un cüzdanını bardak tutucusundan aldım. İçinde gerçekten üzücü miktarda para vardı, banknotlar doğrudan bankadan alınmış kadar canlı ve yeşildi. Jasper'ın sırt çantasının fermuarını açtım ve parayı üst gözüne tıktırdım. "Git kendine Louisville'e bir Greyhound bileti al. Kampüs açılana kadar bir otelde kalman gerekecek ama paran biterse sana daha fazla para veririm..."

“Dur. Şimdi mi demek istiyorsun? Yani, hemen şimdi mi?”

“İşler gittikçe sarpa sarıyor.” Sesim tamamen duygusuz, sanki bir gazete haberi okuyormuşum gibi dümdüzdü. “Starling Malikânesi’nin altında ne varsa, giderek daha da kötüleşiyor ve güçleniyor. Ve Elizabeth Baine muhtemelen onu serbest bırakmaya sadece bir asma kilit mesafesinde. Bugün, senin motelde olduğunu düşündüğümde...” Birkaç kez yutkunmak için duraksadım. “Evet. Hemen şimdi.”

Jasper sırt çantasını kucağına çekti, bir eli çoktan kapıya uzanmıştı. “Bu doğruysa...benimle gelmen gerekmez mi?”

Ter ve dumanın kaşındırıcı gri bir tabakaya dönüştüğü köprücük kemiğimi kaşdım. “Muhtemelen, evet.”

“Ama kalıyorsun.”

“Evet.”

“Onun yüzünden mi?”

“Hayır.” *Evet.*

“Ama bunu yapmak zorunda olmadığını anlıyorsun, değil mi? Biz yıllarca aynı rüyaları gördük ama bunların biz seçmediğimiz sürece hiçbir anlamı yok. Seçim yapabilirsin.”

“Evet, biliyorum.” Biliyordum da. Jasper’ın seçimini vücudunun her hevesli hareketinde, omuzlarının *hadi, hadi, hadi* der gibi öne doğru eğilmesinde görebiliyordum. Gizlice ne hayal ederse etsin, asla burada kalmayacaktı. Ve ben dışımdan ne söylersem söyleyeyim, asla gitmeyecektim. “Seçimimi yaptım.”

Jasper’ın kendiyle savaştığını, bileklerimizi birbirine kelepçeleyip beni arkasından otobüse sürükleyip sürüklememeye karar vermeye çalıştığını hissedebiliyordum. Onu pek de nazıkçe olmayan bir tavırla ittim. “Gider misin lütfen? Sen benim *babam* değilsin.”

Gözlerini devirdi ve tekrar serçe parmağını uzattı. “Çok aptalca ve iğrenç bir şekilde ölmeyeceğine yemin et.”

Elini sıktım. “Her şey yoluna girecek,” dedim çünkü onu seviyordum.

Onu tıpkı küçükken yaptığım gibi, kendime doğru çekip alnından öptüm ve bana utançtan fiziksel olarak alev almama nezaketini gösterdi, sonra da gitti.

Gişeye doğru yürümesini, kasanın üzerindeki soyulmuş Greyhound tabelasını ve formika tezgâhın üzerinden iki yirmilik kaydırışını izledim. Kasiyerin, Jasper ile otuz saniyeden fazla konuşan herkes gibi, derece derece yumuşadığını, sonunda Jasper'ın ona ettiği iltifatın karşılığı olduğunu düşündüğüm bir kupa sıcak çikolata uzattığını gördüm. Bir koltuğa oturduğunu, pencereden dışarı baktığını gördüm. Camın sarı parıltısından beni görüp görmediğini bilmiyordum ama çenesiyle çevre yolunu işaret ettiğini çevirdiğini fark ettim. *Git.*

Gittim. Çevre yoluna döndükten sonra gösterge panelindeki bronz parıltıyı gördüm ve Arthur'dan çaldığım meteliği geride bıraktığını fark ettim. Şans için.

Camlar açıldı, hız sınırının biraz üzerinde gidiyordum ve rüzgâr yanaklarımdan gözyaşlarımı savuruyordu. Ne moteli, kül ve cam yığınlarını, yatak çerçevelerinin kırılmış demirden kemiklerini düşünüyordum ne de Elizabeth Baine'i, Don Gravely'i veya aralarında ve uçurumda duran uzun Starling sırasını. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Başka bir yalan; tam olarak nereye gittiğimi biliyordum.

Nehri geçip sokak lambalarının söndüğü ve ormanın vahşileştiği, tek ışığın ağaçların arasından bir pencerenin benim için hafif, kehribar bir ışık saçtığı yere gidiyordum.

YİRMİ ALTI

Vakit çok geç olmuştu ama Arthur Starling uyumuyordu. Kısa bir süreliğine denese de başardığı tek şey, vücudunda aynı anda zonklayan her bir çürüğü hissederek kanepede on dakika boyunca kaskatı uzanmak olmuştu. Ev endişeyle uluyordu.

Sis o kadar hızlı yoğunlaşmıştı ki Canavar daha kılıcı eline alamadan kapıdan süzülüp gitmişti. Mücadele umutsuz ve çirkindi ama kolunu keskin pullarla kaplı boğazına doladığında sona ermişti. Dövmeleri tıslamış ve yanmış, Canavar'ı büyük buhar damlalarına dönüştürerek dağıtmıştı.

Sonra soluk soluğa ve kanlar içinde dikilirken, ikinci Canavar ortaya çıkmış, yanından hızla geçip güney duvarından gizlice dışarı kaçmıştı. Elleri o kadar çok titriyordu ki kamyonetin anahtarını kontağa ama üçüncü denemede takabilmişti.

Ama o hayattaydı. Kardeşi de.

Zaten uyuyamayacak meşguldü. Yapılacak çok şey vardı –tamamlanacak hazırlıklar, dağıtılacak patlayıcılar, yazılacak bir vasiyet, kısa süre sonra onlarla ilgilenecek kimsenin kalmayacağını bilinciyle, nafile sulanacak çiçekler– ama zamanı çok kısıtlıydı.

Birkaç günü, hatta bir haftası kaldığını düşünüyordu. Gravelly'nin önüne koyduğu tüm o zavallı formları imzalamıştı ama Starling diyarının sınırında bekleyen o canavarsı makinelerini bir araya getirmesi zaman alacaktı. Baine'e üç anahtar vermişti –Baine ona öyle profesyonel bir memnuniyetle gülümsüyordu ki bir anlığına birini, Opal'in Canavar'ı devirirken yaptığı gibi, gözüne sokuvermeyi hayal etmişti– ama dördüncüsü elindeydi.

Dördüncüyü, sis tekrar yükselir yükselmez kendisi için talep edecekti. Sadece havanın ağırlığından, kuyruksokumundaki karcıncalanmadan kaynaklanan, bunun uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Arthur kederli hissetmesi gerektiğini düşünüyordu ama tek hissettiği, çok uzun bir yarışın son kilometresine giren bir atletin hissedebileceği türden, çok güçlü bir rahatlamaydı. Kalemi Gravely'nin evraklarına değdiği anda başlamıştı; görünmez bir teraziye dengelemenin verdiği huzurla dolmuştu. Çok yakında, Opal güvende olacaktı.

Zaten durumun simetrisini seviyordu: Starling Malikânesi'nin ilk Muhafız'ı bir daha asla görülmemek üzere Yeraltı'nda kaybolmuştu ve sonuncusu da öyle olacaktı. Ev onun yasını tutabilirdi ama uzun sürmezdi bu. Gravely'nin makineleri yakında gelip onu bir çukura itecek, Ev orada yeryüzünde ve hiçbir zihinde iz bırakmadan çürürken, geriye sadece yaz başındaki hafif morsalkım kokusu kalacaktı. Bir süre sonra, hakkındaki hikâyeler bile unutulup gidecekti.

Madenden çaldığı plastik poşeti boşaltmayı bitirdi ve avuçlarındaki, pembe kristal taneciklerini silkeledi. Etrafındaki duvarlar titreyince, taşa nazıkçe dokundu. "Biliyorum. Ama kimsenin beni takip etmesine izin veremem." Birinin buna kalkışacağını hayal etmek korkunç bir kibir gibi görünüyordu ama konferans odasına girdiğinde kadının ona nasıl bakması gerektiğini –dişleri meydanında, o pis yüzündeki gözleri pırıl pırıl– hatırlayınca, daha fazla çalmış olmayı dilemekten kendini alamadı.

Tüm katları tek tek çıktı, bodrum kapısından ve sonra da kütüphanenin önünden geçerek çatı katındaki küçük odasına geri döndü. Lambayı yaktı ve yumuşak ışıktaki oturup, uyuyamayacağını bilse de uyumasının gerekli olup olmadığını sorguladı. Pencereden içeri giren zengin, hoş kokulu bir esinti, duvara iğnelenmiş çizimleri uçuşturdu. İçlerinden biri gevşeyip yere düştü.

Arthur kâğıda doğru eğildi ve o kül rengi çizgiyi görünce duraksadı. Sertçe güldü ve ilk kez bu tuhaf coşkusunu bir acı dalgası gölgeledi. "Vazgeç," dedi. "Bu kez geri gelmeyecek."

Tam da bu anda, sanki Ev'in kendisi ayarlamış gibi, kapıya inen bir yumruğun uzaktan yankılanan sesini duydu.

Birisi Starling topraklarına girdiğinde, Arthur bunu bilirdi. Bu Muhafızlığın bir gereği idi; Muhafızlık toprağın, evin ve bedeninin, birbirinden tam olarak ayrılamayacak şekilde bütünleşip kaynaşması demekti. Ama bu kez bahçe kapıları açıldığında oluşan hava akımını, yabancı bir kalp atışının hafif tik taklarını hissetmemişti.

Belki de Ev bunu ondan saklamıştı, belki de buraya o kadar çok gelmiş, burada o kadar çok terlemiş, kanamış ve nefes almıştı ki toprak artık onu bir davetsiz misafir değil olarak değil, kendisinin bir parçası olarak karşılıyordu.

Arthur merdivenlerde iki kez sendeledi. Kapının önünde soluk soluğa, umutsuz, çaresiz, açgözlülükle ve onun yanındayken hep hissettiği o derin rahatsızlık içinde dikildi.

Kapıyı tekrar çaldı. Açmaması gerektiğinin, bunun her şeyi daha da zorlaştıracığının farkındaydı.

Açtı.

Opal eşikte durmuş, yüzüne onu ilk kez bahçe kapılarının önünde bulduğunda takındığı aynı temkinli, yorgun ifadeyle bakıyordu. İçinde onu her bir detayını hafızasına kazımak için onu neredeyse ağlatacak kadar derin bir dürtü uyandı: kurnaz parıltılar saçan gümüş rengi gözlerini, çarpık ön dişlerini, ay beyazlığındaki tenine yayılmış keskin karalıktaki çillerinin, takımyıldızların negatifine benzeyen görünüşünü. İki bileği de şişkin kırmızı halkalarla çevrilmişti ve sağ elinin iki eklemi yarılmıştı.

Arthur o ele uzanmamalıydı. Onu avucunun içine alıp başparmağını eklemlerindeki kabukların üzerinde gezdirmemeli, Elizabeth Baine'in patlamış dudağını düşünerek garip, sahiplenici bir gurur hissetmemeliydi. Hele eklemlerini dudaklarına götürmeyi aklından bile geçirmemeliydi.

Hızlı bir nefes sesi duydu. Opal'in gözleri karanlık ve kararsızdı. "Ayık mısın?"

"Evet." Bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Jasper eve girdiği günden beri bedenine alkolün tek bir damlası bile girmemişti ama kendini ağırlıksız, kendinden kopmuş hissediyordu

ve evin ışıkları ucuz viskiyle ilişkilendirdiği ateşli, parçalanmış bir görünüme sahipti. Etrafını saran Ev âdeta canlanmış, nabızı çıplak ayaklarının altında atan bir varlığa dönüşmüştü.

Opal ikna olmuş görünmüyordu. Bakışları hâlâ elinde tuttuğu eline kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü. Çenesi kalktı. “Beni yine kovacak mısın?” Bu sorunun kulağa bir meydan okuma, bir düello daveti gibi gelmesi gerekiyordu ama sesinde Arthur’un nedenini anlayamadığı bir sertlik vardı.

“Aslında kovmalıyım,” dedi dürüstçe ama eli hâlâ elindeydi. Kendisine hayatında dileklere veya isteklere yer olmadığını, çocuksu arzularına boyun eğdiği her seferinde bunun korkunç bir bedeli olduğunu kesin bir dille yeniden hatırlattı. İhtiyacı olan şeye sahipti ve bu kadarı yeterliydi.

Sadece bazen –Tanrı yardımcısı olsun– daha fazlasını istiyordu işte.

Opal’i bir titreme aldı. İzini kollarında ve sonra da yüzünde takip edebiliyordu. Bakışlarını kaçırmadan önceki o kısacık anda, maskesiz hâlini yakalayabilmişti. Hissettiği dehşeti, arzuyu ve acı hayal kırıklığını, kısaca *böyle olmayabilirdi*, diye düşünen birine özel o yalnızlığı gördü. Ona karşı koymak için iradesini güçlendirmeye başlamıştı bile; tıpkı kollarını bedenine dolayıp soğuktan korunmaya çalışan bir kız çocuğu gibi.

Arthur buna tahammül edemediğini fark etti. O ana kadarki hayatı, Opal’in hayatındaki bir yaradan ibaretti. Opal yaralarla yaşamakta iyi olabilirdi –hayatını bir meydan okuma eylemine, karanlıkta bir kahkahaya, kanlı dişlerini çekinmeden sergilediği bir gülümsemeye dönüştürmüştü– ama o, kızın yaralarına bir yenisini daha eklemeyecekti.

Kapıyı ardına kadar açıp onu içeri çekti.

Buraya gelmemeliydim ama geldim. İçeri girmemeliydim ama girdim.

Ev o gece sessiz ve daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı. Ne pervazlarında mum ya da lamba vardı ne tavandaki titrek lam-

balar yanıyordu. Pencerelelerden içeri süzülen ay ışığı bile, kaçırılmış bir çift göz gibi, kısık ve bulanıktı.

Arthur yanımdan uzanıp kapıyı kapatınca, içeri son bir parfüm kokusu doldu. Evdeki asmalar çiçek açmıştı; o geceye yoğunluk ve tatlılık katan cömert çiçek şelalelerini basamakları tırmanırken görmüştüm. Morsalkımların en çok nehir kıyılarını sevdiğini düşünürdüm ama belki de Starling Malikânesi kendi kurallarını koyuyordu.

Arthur kapıyı sürgüledikten sonra geri çekilmedi. Hiç konuşmadan birbirimize bakıyor, aramızdaki her şeyin –itirafların ve suçlamaların, yalanların ve ihanetlerin– karanlığa karışmasına izin verdik ta ki geriye sadece bir sonraki adım kalana kadar.

İhtiyacım olan bu değildi. İkinci, daha tehlikeli şeyler içeren, on bir yıl önce yaktığımı düşündüğüm o listedeki bir şeydi. Bu istediğim bir şeydi ve bunu bilmek beni ormanda, ağaçların arasında fazla hızlı koşan, narin vücutlu bir hayvan gibi pervasız ve ham hissettiriyordu. Soğuk değildi ama titriyordum.

Arthur o gece ikinci kez saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ama sonra eli çene hattıma gitti. Bir adım daha yaklaştı ve aramızdaki hava incelerek ısındı.

“Seni öpebilir miyim, Opal?” Soru nazik ve ölçülüydü; gözle riye tam tersi.

Seks konusunda hiçbir zaman utangaç olmamıştım. Benim için her zaman kolay, sadece karşılıklı bir ihtiyaç alışverişinden ibaret gördüğüm bir şeydi ama o anda bedenimi titrek bir kırılganlık ele geçirmişti. Konuşamadım. Hafifçe başımı sallamayı başardım.

Daha önceki gibi hissetmeyi bekledim; anca kendi kendine koyduğu o pürüzü sınırların içinde gerçekleşebilecek, pervasız bir çarpışma. Ama bu kez farklıydı. Bu kez Arthur beni korkunç, dayanılmaz bir şefkatle öpüyordu; sanki şekerden ya da ince kristalden yapılmışım, sanki dünyadaki tüm zamanlar onunmuş gibi. İyi geliyordu. Tehlikeli geliyordu. Birdenbire daha az şefkatli olmasını, beni dudaklarım aralık ve kalbim mükemmel bir bütün hâlindeyken bırakmasını istedim.

Artık daha da çok titriyor, zar zor nefes alabiliyordum. Arthur'un göğsü göğsüme değince tüm vücuduma bir ürperti yayıldı; göğüs kemiğimin arkasında hassas bir cihaz taşıyordum sanki.

Arthur anında geri çekildi. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Sesim kısık ve acınasıydı.

"Sen—durmak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedim daha da acınası bir sesle.

Arthur duraksayıp beni incelemeye başladı. Gözlerine bakamıyordum. Başparmağını alt dudağıma değdirdi, hâlâ o kadar nazikti ki içimden ağlamak geliyordu. "Jasper'ın eğitim ücretini neden ödediğimi sormuştun."

"Geri dönmemi istemediğin için."

"Yalan söyledim." Artık fısıldıyordu; nefesi benimde hayalet gibi gezindi. "Bunu geri *dönmek zorunda kalmaman* için yaptım. Böylece, geri dönersen, bunun tek nedeni böyle istemen olacaktı." Sonra, sanki kelimeler kendi kafamın içinden geliyormuş gibi, daha da yumuşak bir sesle, "Ne istiyorsun, Opal?" diye sordu.

"Ben..." Gerçek şu ki onu istiyordum ve onu istemekten korkuyordum ve korktuğum için utanıyordum. Gerçek şu ki ben bir korkak, bir yalancı ve tıpkı annem gibi, soğukkanlı piçin tekiydim ve sonunda kendimi kurtarmak için onun boğulmasına izin verecektim. Çok geç olmadan, o benim gerçekte ne tür bir insan olduğumu öğrenmeden hemen kaçıp gitmeliydim.

Ama hareket edemedim.

Gözlerimi kapattım. Belki de istemek ve ihtiyaç duymak arasında derece dışında bir fark yoktu, belki de bir şeyi yeterince uzun süre ve yeterince şiddetle arzularsak, bu bir isteğe dönüşürdü. "Bunu," diye fısıldadım. "Bunu istiyorum."

Arthur'un eli enseme doğru kaydı ve avucuyla beni nazikçe yere sabitledi. "Her şey yolunda." Başını, nefesinin akışını dudaklarımda hissedebileceğim kadar eğdi. "Seni yakaladım, Opal."

Ve giderek eğildiğimi, elinin ağırlığıyla gömüldüğümü hissettim. Uzuvarım yavaş ve hantaldı. Artık titremiyordum.

Beni kapıya yaslamasına izin verdim. Bana dokunmasına izin verdim; elleri hem sert hem de saygılıydı. Çenesini çeneme daya-

dı; konuşurken de ses tonu sert, sözleri tatlıydı. Bir kez daha, “Her şey yolunda,” dedi ve “bırak da,” diye ekledikten sonra, çatlamış bir sesle, “*siktir et, Opal.*”

Beni yere yatırmasına izin verdim, çıplak kürek kemiklerimin altındaki halı inanılmaz derecede yumuşaktı. Beni arzum nefesimi kesene, düşünmeme engel olana kadar yavaşça yere bastırmasına izin verdim.

Arthur duraksadı, vücudu gerilmişti. “Sen emin...” diye başladı ama ben aniden, tamamen emin olmuş ve beklemekten yorulmuşum.

“*Tanrım,*” dedim ve onu iterek üzerine çıktım ve içime girene kadar sürtündüm; saçları yerde karmaşık, kara bir haleydi. İfade-si keskin, ham ve neredeyse çaresizdi; bu, bir ziyafet sofrasında, sofra adabına sadece parmak uçlarıyla tutunan, açlıktan midesi sırtına yapışmış bir adamın yüzüydü.

O parmaklara teker teker bastırdığımı hayal ettim. Ona gü-lümsedim ve nefesinin kesilmesinden bunun gerçeğim olduğunu anladım; çarpık, kötü ve tıpkı onun kadar aç.

Havada kararsızca asılı kalan ellerini yakaladım ve uyluklarımdan yukarı kaydardım. Parmaklarını, canımı acıtacak kadar sertçe kalçalarımın bastırdım; ertesi gün başparmaklarının belli belirsiz mavi hayaletlerini göreceğim ve ellerinin beni ona aitmişim gibi tuttuğunu hatırlayacağım kadar sertçe hem de.

Artık ne tereddüt vardı ne şüphe. Artık ikimizden ve aramızdaki o ikimizi de yutacak kadar büyümüş acil, hayvani açlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra beni tutmasına izin verdim; bedenlerimizin geometrisi doğal, açıklanamayacak kadar tanıdık geldi. Dört duvar ve üzerindeki bir çatı gibi, dünyanın geri kalanından bağımsız, sadece bana ait bir alandı sanki. Kendime kelimeyi düşünme izni vermedim ama içimden bir maden kuyusundan gelen bir haykırış gibi, yeraltından kopan ve kirişleri sallayacak kadar şiddetli, durmaksızın süren bir yankı gibi geçti.

Arthur, parmak eklemiyle gözümün köşesinden şakağıma uzanan gözyaşı damlasını etti. Hiçbir şey söylemeden.

“Acaba...” Daha önce kimsede yatıya kalmak istememiştim ve bundan pek hoşlanmıyordum. Göbeğimi açıp en zayıf noktayı göstermek gibi hissettiriyordu. “Sadece, motel artık yok ve ben nereye gideceğimi gerçekten...”

Arthur’un yüzünden bir karanlık geçti ve dayanılmaz bir saniye boyunca beni tekrar kovacağını düşündüm ama sonra dudaklarını köprücük kemiğimin omzumla birleştiği noktaya bastırdı.

Beni yukarı çıkardı.

Arthur hayatını savaşa, Canavarlara, kendi acı sonuna hazırlanarak geçirmişti ama buna hazır değildi. Opal’in gözlerindeki o savunmasız bakışa, üzerine çıktığında hissettirdiklerine ya da boşaldığında içindeki son barikat yıkılmış ve onu savunmasız kalmış gibi ağlayışına hazır değildi. Onu yatağında görmeye, omuzlarının beyaz tepelerinin yorganının kenarından taşmasına hazır değildi. Bakışlarını kaçırса da ardıl görüntüleri göz kapaklarının arkasında, bir çift soluk yarım ay gibi belirliyordu.

Opal, bir çocuk gibi kolayca ve derin bir uykuya daldı. Arthur bunun güvende hissetmenin bir sonucundan ziyade fiziksel yorgunluğun bir işareti olduğunu düşünse de bunun tadını çıkarmaya karar vermişti. Uyuyakalma dürtüsüne şiddetle direniyor, bir menteşenin gıcirtısını, bir anahtarın kilitte sürtünmesini kolluyordu. Yuvarlak pencerede oturmuş, bakışlarını aşağıdaki zemine sabitlemiş olan Baast da ona eşlik ediyordu.

Gece yarısından sonraki karanlık saatlerin birinde, Opal gerildi. Ellerini yumruk yaparak dudaklarını birbirine bastırmıştı; sanki çaresizce bir şeyi içeride veya dışarıda tutmaya çalışıyormuş gibi. Birdenbire titremeye başladı ve bu titreme her bir uzvuna yayıldı, ta ki Arthur’a çarpana kadar. Arthur, sanki üşüyormuş da ısıtmak istermiş gibi, bir kolunu karnının üzerine koyarak daha da sıkı sarıldı.

Opal’in gözleri bir solukta açıldı. Sonra, daha önce hiç kol görmemiş gibi Arthur’un koluna bakarak gözlerini kırptırdı.

Arthur kendini biraz aptal hissederek kolunu gevşetti. “Kâbus mu?”

"Evet."

Sesi çığlık atmış gibi boğuktu. "Yine nehir."

Suçluluk duygusu midesine oturdu, bir yumruk kadar tanıdık-
tı. Opal'in ona dördüncü anahtarı nasıl bulacağını söylerkenki o
donuk, soğuk ve kendisiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan her
şeyi barındıran sesini hatırlayınca kendisiyle tekrar konuşmuş ol-
ması ona bir mucize gibi geldi. "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle.
"Şimdi bunun bir önemi olmadığını biliyorum, hiçbir şeyi düzel-
temeyeceğini de. Ama üzgünüm."

Opal başını kaldırıp baktı, yüzü çarpılmıştı. "*Sendin*," dedi.
Arthur onun tam uyanmadığından şüphelendi.

"Evet. Bendim. Canavar'ın anneni almasına izin veren..."

"Hayır, yani, nehir kıyısındaki sendin." Opal uyanamamış gibi
görünmüyordu. Gözleri parlak gümüş rengindeydi ve ürkütücü
bir berraklıkla parlıyordu. "Beni tutan sendin."

Arthur bunu hatırlayabileceğini hiç düşünmemişti. Onu ne-
hirden çıkardığında yarı boğulmuştu ve vücudunun dörtte üçü
donmuştu; teni hastalıklı, benekli bir maviye bürünmüş, saçları-
nın uçlarında kristal gibi bir don tabakası oluşmuştu. O da üşü-
yordu ama başı henüz batmamıştı, paltosu kalın yündendi ve ay-
rıca hâlâ biraz sarhoştı.

Arthur, aralarında ufak bir boşluk kalana kadar geri çekildi.
"911'i aradım ama oraya varmalarının ne kadar süreceğini bilmi-
yordum ve teninin rengi..."

Opal dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, ona açıklanamayan
bir aciliyetle bakıyordu. "Beni kıyıda mı buldun? Yoksa sen- ben
hâlâ..." Göğsü çok hızlı inip kalkıyordu.

Arthur onun ne yanıt istediğinden emin değildi, bu yüzden ger-
çeği söyledi. "Gördüğüm tek şey arabaydı. Henüz o kadar derinde
değildi, bu yüzden içeri daldım. Camın açıktı, emniyet kemerin takı-
lı değildi ama yüzerek dışarı çıkmaya da çalışmıyordun. Bir şeye ta-
kılmış olmalıydın çünkü seni dışarı çektim ve o şekilde kurtuldun."

O geceye mide bulandırıcı bir bulanıklık hâkimdi -boynuzları
ve olanca korkunçluğuyla sisin içinden yükselen Canavar, kendi
ayaklarının donmuş zemine çarpışı, lastiklerin çığlığı, bir kızın

suyun altında mavi görünen yüzü– ama kızın bileğinin elinde yarattığı hissi, bir şeyin koptuğu ve yüzeye kaydığı anı hatırlıyordu.

Opal’in gözleri kocamandı, hızla doldu. “Sıkışmamıştım. Tutunuyordum–” Gözyaşları düşmeyi reddediyor, kirpiklerinde birikiyordu. “Ben bıraktığımı sanıyordum,” diye fısıldadı ve sonra gözyaşları dehşet verici bir sel gibi çağladı. Arthur tam olarak neden ağladığından veya bunun kendi hatası olup olmadığından emin değildi ama çekinerek omzuna dokundu ve Opal yüzünü göğsüne gömdü.

O ağlarken kıpırdamadan, neredeyse nefes almamaya çalışarak durdu; tıpkı Baast’ı ısırılmadan Baast’ı okşamaya çalışırken yaptığı gibi. Bir süre sonra, Opal nedense, “Mektubu okudum. Üzgünüm,” deyiverdi.

Arthur, hangi mektubu kastettiğini bilmece de ısırılma ihtimaline karşı, “Önemli değil,” demekle yetindi.

“Annenden gelen mektubu. Çaldım. Geri koymaya çalıştım ama sonra Jasper ikinci yarısını buldu...”

Arthur zaten hareketsizdi ama artık kendini üzerine beton dökülmüş gibi hissediyordu. Mektubun herhangi bir yarısını, ne kadar sarhoş veya ahlaksız olursa olsun, diğer notlarının arasında dikkatsizce bırakmış olması kesinlikle mümkün değildi. Bu da Ev’in meseleyi kendi metaforik ellerine aldığı anlamına geliyordu.

Arthur, bir an tüm duyularına sakız tıktırdığını ya da üçüncü kattaki tüm pencereleri kırdığını hayal etti ve sonra buna vakti olmadığını hatırladı.

Boğazını temizlemek ve zayıf bir, “Ah,” sesi çıkarmakla yetindi.

Opal, yüzünü göğsünden ayırmıştı. “Özür dilerim. Yanlış olduğunu biliyorum.” Duraksadı. “Ama güzeldi.” Tekrar durdu sanki bir sonraki kelimeleri kendi içindeki sert bir yerden çekiyordu. “Beni çok kıskandırdı.”

“Neden?”

Taze bir gözyaşı parıltısı, gözlerini birer ayna parçasına dönüştürdü. “Çünkü–en azından veda etmiş. En azından senin için doğru olanı yapmaya çalışmış.” ama sesinde kıskançlık değil, sadece keder vardı.

Arthur, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

Opal nefes verdi. "Kahrolası bir karmaşa. Daisy Dukes giyen bir doğal afet." Gülümsedi ve –Tanrım, Arthur ağzının köşesindeki o keskin kıvrımı, asla tam olarak körelmeyen o kenarı özleyecekti. "Bilmiyorum. Sanırım o da deniyordu."

Sonra bir süre hiçbir şey söylemediler. Arthur sırtüstü uzandı ve Opal hemen kolunun kıvrımına yerleşti, kolu göğüs kemiğinin çukurundaydı. Nefes alırken yükselip alçaldığını hissediyordu. Opal'le kendisini aralarında sadece birkaç yıl ve birkaç kilometre olan iki çocuk olarak hayal etti. İkisi de yalnızdı, ikisi de onları istemeyen bir yere bağlıydı. İkisi de ebeveynlerinin geride bıraktığı şeylerin ağırlığı altında bükülmüştü: küçük bir kardeş, bir ev, asla bitmeyen bir savaş.

"Arthur... neden kaldın? Sana kalmak zorunda olmadığını söylemişti."

Saçları karanlıkta gümüş gibiydi. Bir bukleyi parmağına doladı. "Neden Jasper'ı devlete teslim edip kaçmadın?"

"Belki yaparım. Yani, kaçarım."

"Hayır, kaçmayacaksın." Jasper haklıydı. "Ben de kaçmayacağım." Ve belki de onları gerçekten ve korkunç derecede benzer kılan şey buydu; bu kaçmayı reddetme, tırnaklarını toprağa geçirerek burada kalmak için diretme çılgınlığı. Diğer Gravelylerden hiçbiri bu riski göze almamıştı ama Opal alıyordu.

Opal hafifçe inledi ve Arthur parmaklarının bir yumruk hâline geldiğini, buklelerini çektiğini fark etti. Opal başını ona doğru kaldırdı ve bu kez dudakları dudaklarına değdiğinde irkilmedi.

Bu kez Arthur Opal'in üzerine çıktı ve gözlerindeki karanlık açgözlülüğe baktı. Bu kez Opal bileklerini avuçlarının altına kaydırıp ve fısıldadı: *bırakma*. Bırakmadı; bükülüp bağırduğunda, hatta dişlerini boğazına dayadığında bile. İçindeki titremeyi, kendi iştahlarından duyduğu korkuyu hissedebiliyor ve ona birçok şey söylemek istiyordu; korkulacak hiçbir şey olmadığını, onunla ilgileneneceğini, onu tutacağını ve asla, asla bırakmayacağını. Ama asla iyi bir yalancı olmamıştı. Bu yüzden ismi dışında hiçbir şey söylemedi.

Bu kez göğsüne yaslanıp uykuya daldığında, bunun güven göstergesi olduğunu hissetti. Bu kez Arthur da Opal'e katıldı.

Sonra bir rüya gördü ve bu kez bunların kendisine mi yoksa Ev'e mi ait olduğundan emin olamadı. Küçük, sıradan sahnelerden oluşan bir seriydi: lavaboda yan yana duran bir çift kupa, köşede bilmediği bir şarkıyı mırıldanan bir ses, yastığına gelincik yaprakları gibi dökülen saçlar. Yalnız olmayan bir hayat, perili olmayan bir ev.

Arthur göğsünde keskin bir ağrıyla uyandı çünkü bunların hiçbirine asla sahip olamayacağını biliyordu.

Çünkü sis yükseliyordu ve zamanı dolmuştu.

YİRMİ YEDİ

Rüya görmüyordum; hatırlıyordum.

Suyu, dehşeti, kucağıma düşen eldiven kutusunu, nehir kıyısını, tırnaklarımın altındaki çamuru, soğuğu hatırlıyordum. Etrafımdaki kolların hissini hatırlıyordum ama bu kez zihnime daha da fazlası üşüşmüştü: sırtıma bastırılmış bir göğüs kafesi ve bir çocuğun çaresiz sesinin tekrar tekrar, “Kahretsin, kahretsin, özür dilerim,” deyişi. Farların parıltısı ve çocuk gittiğinde sırtımda oluşan ani ürperti.

Sonra hemşireler bana bunun şok olduğunu söylemişlerdi ve ben de onlara inanmıştım. On bir yıl boyunca o anının –birinin bana sarıldığı, benimle ilgilendiği, beni ısıttığı o anların– çocukça bir fantezi olduğunu düşünmüştüm. Ta ki Arthur’un kollarının tanıdık şekli içinde uykuya dalana ve daha fazlasını öğrenene kadar.

Şiddetli bir gümbürtüyle uyandım. Önce bunu rüyamda duyduğumu düşündüm ama sesin kemiklerimde yankılandığını, kulaklarımda çınladığını hissedebiliyordum. Zemini bile titretmişti.

O anda, hiç düşünmeden, bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeden ona doğru uzandım –ama yoktu. Onun tarafı hâlâ ılıktı ve bedeninin yarattığı engebelerle kaplıydı ama Arthur gitmişti.

Yerinde soğuk bir gümüş parlıyordu; dikkatlice yanıma konmuş Starling kılıcıydı bu.

Bu ani farkındalıkla irkildim ve kılıç yataktan kaydı. Şirret tısladı; başımı kaldırdığımda pencerenin pervazına yayılmış, kulaklarını kafatasına bastırılmış, yere baktığını fark ettim. Çarşafların içinden ona uzanmaya çalıştım ve bir rüya gibi saniye boyunca Starling Malikânesi’nin havaya uçtuğunu ve altımdakilerin bulut-

ların kapitone pamuklu tepeleri olduğunu düşündüm. Ama bunlar bulut değildi, elbette; sisti. Bir gecede ikinci kez.

İlk tepkim utanç verici bir rahatlamaıydı çünkü sis yükseliyorsa Arthur benden kaçmamış demektir. Görevini yapmaya, Canavarları geldikleri cehenneme geri göndermeye gitmişti. Ama neden kılıcını geride bırakmıştı ki?

Pencereden uzaklaştım. Gözüme adım çarptı; açık kahverengi bir klasörün arkasına düzgünce yazılmıştı. İçeride, hiçbir anlam veremediğim çift aralıklı bir belge yığını vardı. Kelimeler sayfadan ayrılıp ve tehditkâr spiraller oluşturmaya başlamıştı: *vasiyetname zeyilleri, üzerindeki engeller, vasi, tek mirasçı*. Adım belgelerde tekrar tekrar geçiyordu; Starling kelimesi de öyle. Bunların birlikte var olduklarını, birbirine bağlanmış iki farklı isim olduğunu fark etmem çok uzun sürdü: *Kalan mülkümü, Starling Malikânesi'ni ve tüm varlıkları Bayan Opal Starling'e bırakıyorum*.

İmzalanmış, noter tasdikli, tapuya eklenmiş bir vasiyetnameydi bu.

Zihnimin bir yerinden artık evsiz olmadığım düşüncesi geçti. Starling Malikânesi; her çivisi ve kiremidi, öğleden sonra ışığında asılı duran her bir altın rengi zerresiyle bana aitti. Dudaklarımı sessizce hareket ettirerek denedim: *ev*.

Ama hayalini kurduğum ev bu değildi.

Üşüdüğümde beni ısıtan, bana bir palto ve bir kamyonet veren çocuktur. Bana istemediğim bir vasiyet ve artık ihtiyaç duymadığı bir kılıç bırakan adamdır. Çünkü artık Canavarlarla savaşmayacaktır. Onlarla arkadaş olacak ve onları Yeraltı'na kadar takip edecektir. Tıpkı ona söylediğim gibi.

Bunu beni içeri almadan çok önce, hatta belki de Baine ve Gravelly ile anlaşmasını yapmadan önce planlamış olmalıydı. Planı burada kalmak değildi. Minik, kederli bir yanımla aramızda olanların onun için bir önemi olup olmadığını, kalmak isteyip istemediğini ya da sis yükselene kadarki zamanı değerlendirmeye bakıp bakmadığını merak etse de neredeyse tüm benliğim ona küfretmekle ve şifonyerini karıştırmakla meşguldü.

Gömleğini üzerime geçirip kollarını sıvarken kaçabileceğim aklıma geldi. Tapuyu alıp bahçe kapılarından yürüyerek çıkıp gidebilirdim. Otobüsle Louisville'e gidebilir ve belki birkaç ay içinde Muhlenberg County'de kaybolan bir adamla ilgili bir manşet görebilirdim. Araziyi elektrik şirketine satabilir ve hâlâ talaş ve taze boya kokan yeni bir daire alabilirimdim. Ben buydum, değil mi? Hayatta kalmaya bakan, insanı yarı yolda bırakan bir pragmatist.

Ama ben gerçekten bu olsaydım, ikinci bir Greyhound bileti alır ve burayı saatler önce Jasper'la birlikte terk ederdim. Geçtiğimiz Şubat ayında o kehribar pencerenin hemen önünden geçer ve Tractor Supply'da çalışmaya devam ederdim. Annemin elini bırakıp kendimi kurtarırdım. Ama o gece ben kendimi kurtarmamıştım; beni Arthur kurtarmıştı.

Şimdi de Yeraltı'na gitmişti ve onu kurtarma sırası bendeydi.

Starling Malikânesi'nin dikkatini hissedebiliyordum; içeri yönelen bir bakış gibi, havayı ağırlaştırmıştı. Pencere çerçevelerinde takırdıyor, borular duvarlarda uluyordu. Zeminde ev gizli bir yara almış da inatla ayakta kalmaya çalışıyormuş gibi bir titreme vardı.

"Ne yapmam gerektiğini söyle bana," dedim.

Ev yanıt vermedi ama ay ışığının başıboş bir huzmesi pencereden içeri süzüldü ve kılıcın gümüş ağzını yaladı. Kılıç vahşi bir göz kırpışla parlayınca ve Jasper'ın tiksinti dolu sesini hatırladım: *bir tür kan yemini.*

Kabzası soğuk, ağır ve tanıdıktı. Kılıcı sol elimle kavradım ve keskin tarafını Starling Malikânesi'nin bende açtığı ilk yaraya yasladım. Benden ne istediğini o zaman anlamalıydım. Arthur beni ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, kendimi burada, açgözlülükle etrafıma kapanan ve nabızı kulaklarımda güm güm atan bu evde bulacağımı bilmeliydim.

Gözlerimi kapattım, bir küfür savurdum ve kılıcı avucumun içinde kaydurdum.

İstediğimden daha derin kesmişti; cildimin katmanlarını yarak ilerledi ve başparmağımın tabanındaki ıslak kası derinlemesine ısırdı. Kan avucumu doldurdu ve parmaklarımın arasından dö-

küldü. Şurup gibi bir akıntı hâlinde yere damlamaya, ayaklarımın dibinde birikmeye başladı.

Midemin bulanması ve kendimi aptal gibi hissetmem dışında hiçbir şey olmuyor gibi görünüyordu.

Belki de kanım bir şekilde kirlenmişti. Belki de ev içimdeki Gravely'nin, atalarımdan miras aldığım tüm günahların tadını alabiliyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi; soy ismimin ne olduğunu bilmesem de Opal Gravely olmadığımı biliyordum. Annem ismini bir deri gibi çıkarıp ikimizi de hiç kimse ya da herhangi biri olmamız için yetiştirmişti. Seçtiğim isimden başka bir ismim yoktu.

Elimi yumruk yapıp sertçe sıktım. Kanım bir, iki saniye öylece durdu ve bir anda, bir hayvan yalayıp yutmuş gibi ahşaba nüfuz ederek yok oldu.

O anda bir yerden aşağı düştüğümü ve deliryuma girdiğimi hissettim. Bedenimin sınırları inceliyor ve geçirgenleşiyordu. Kanımın ahşabın damarlarını takip ettiğinin, tahtaların arasından kaydığının, görünmeyen çivi uçlarından damladığının bilincindeydim. Kirişlerin içinden, duvarların arkasından geçişini, evin gizli atardamarlarından pompalanarak borulardan, tellerden, fare deliklerinden ve susamış sarmaşıklardan oluşan damar haritası boyunca ilerleyişini izledim. Temellere ve daha da derinlere, sıcak ve ıslak toprağa doğru akıp gidişine şahit oldum. Kanım, küçük kör yaratıklarla kaynayan, ana kökler ve çit direkleriyle delinmiş toprağın ta kendisi hâline geldi.

Bir anlığına veya belki bir mevsimliğine, ben Starling Malikânesi'ydim. İmkânsız bir mimari, on neslin rüyalarından ve kâbuslarından inşa edilmiş bir şeydim. Kemiklerime sarılmış sarmaşık kökleri, tenimin altına gömülmüş tabutlar vardı. İç geçirdim ve perdeler dalgalandı. Yumruğumu sıktım ve kirişler inledi.

Aşama aşama kendimi, o kızı, o saf insanı hatırladım. Önce sol elim geldi çünkü acıyordu. Sonra yere dayanmış, çürümüş ve acıyan dizlerim, sonra omuzlarım, akciğerlerim ve kırılğan, ölümlü nabzım. Zihnim en son geldi, Ev'den ayrılmaya hiç gönlü yoktu. Gözlerimi açtığımda, bir şeyden kesinlikle emindim: Arthur Starling yanılmıştı.

Starling Malikânesi'nin son Muhafız'ı O değildi.

Arthur Starling, Yeraltı'na inen taş basamaklardan aşağı koşarken, aniden sağır edici bir sessizlik hissetti. On iki yıldır duyuları kendi sınırlarının ötesine uzanıyordu. Çiysin tadını, pencere pervazlarındaki tozun ağırlığını ve sığırcıkların gökyüzünde yaptığı şekilleri biliyordu. Ama artık kulaklarında duyduğu kendi kalp atışlarının paniği dışında her şeyi unutmuştu.

“Hayır!” diye haykırdı. Ve sonra birkaç kez, “Lanet olsun sana!” diye. Ama artık Ev'in yeni bir Muhafız'ı vardı ve ona aldırış etmiyordu. Bu olamazdı; önceki Muhafız hayattayken hiç yeni bir Muhafız olmamıştı ama Ev, Yeraltı'na inmenin neredeyse ölümle eşdeğer bir şey olduğuna karar vermiş olmalıydı.

Ve sonra gereken tek şey biraz kan, çok fazla bağırsak ve kılıcın kendisiydi.

Arthur, Starling Malikânesi'nin altında onu bekleyen her neyse onunla yüzleşmek için onu her zaman yanında götürmeyi planlamıştı –Eleanor'un son ve en iyi mirası, sonunda işini bitirecekti–ama Opal'i hesaba katmamıştı. Yatağında bütün kırılganlığı ve güveniyle tek başına yatan, şahdamarı o ölümcül Gravely kanıyla atan kızı.

Onu bırakmak yeterince zordu; onu savunmasız bırakmaksa imkânsızdı.

Bu yüzden Arthur, tuzak kapısından eli boş inmişti. Sis içinden çıkardığı dişleri ve pençeleri bir araya getirip var olurken, mahzende durmakla yetinmişti. Kıpırdamadan beklemişti, ta ki tamamen oluşmuş bir Canavar, siyah kurşun delikleri gibi gözlerle ona bakana kadar. Sonra her iki elini de silahsız, bomboş avuçları yukarı bakacak şekilde açıp Canavar'a doğru uzatmıştı. Kitinli, mide bulandırıcı yaratık daha da yaklaşmıştı ve Arthur, başını arkaya atarak, boğazı açıkta, diz çökmüştü.

“Lütfen.” *Lütfen*, demişti hayatı boyunca savaştığı, anne ve babasını çimenlerde kanlı birer ceset dönüştüren şeye.

Canavar korkunç başını eğmiş ve eline soğuk, demirden bir şey bırakmıştı.

Arthur tereddüt etmedi. Dördüncü kilidi açtı ve içinden bunun en iyi seçenek olduğunu söyleyerek eşikten içeri adımını attı. O Yeraltı'na inerken Opal güvende ve uykuda kalacaktı ve uyan-
dığında sadece bir ev olan bir Ev'e, sadece kötü rüyalarından ibaret Canavarlara uyanacaktı. Muhtemelen minnettar olacaktı. (Min-
net hissetmeyecekti, biliyordu.)

Ama Ev onu çok erken uyandırmıştı ve o da kılıcı almıştı; bunu bilmesi gerekirdi. Bir Canavar'ı parmaklarının arasındaki bir anahtarla deviren biri, hiçbir kavgadan kaçmazdı.

Ama Arthur geri dönebilse bile –ve kapının bir daha açılma-
yacağından emin olmuştu– bunu yapmazdı. Onca yılın idmanı, alıştırmaları, tüm o mürekkep lekeli iğneler onu buraya, her şeyin sonuna getirmişti ve geriye kalan tek yön aşağısıydı. Canavarlar yükselirken ve düşmanları kapıda beklerken ona sadece paslı bir kılıç ve on iki yıldır nefret ettiği Evi bırakacaktı.

Arthur alnını geçidin nemli taş duvarına dayadı ve fazlasıyla gecikmiş bir özrü dilemeye çalıştı. “Asla senin hatan değildi.” Ağ-
zının içi tozla kaplıydı ve sesi kalın, gırtlaktan çıkıyordu. Evin te-
melleri inledi. “Onlar için elinden gelenin en iyisini yaptın, bunu her zaman biliyordum.” İsteksizce, anne ve babasının cesetlerini bulduktan sonra eve ilk kez geri döndüğü zamanı hatırladı. Bütün aynaları kaplamış yas siyahı bezleri, merdivenlerin kederli inleme-
lerini. Bunu umursamayacak kadar öfkeli, kederini göremeyecek kadar bencildi.

Alnını taşa daha sert bastırdı, ta ki etinde minik çukurlar olu-
şana kadar. Sesi paslı bir kilitte oynayan paslı bir anahtarinki gi-
biydi. “Onun için daha iyisini yap.”

Arthur Starling son inişini yaparken, çok yukarısında Cana-
varlar yükseliyordu.

YİRMİ SEKİZ

O nları hissedebiliyordum, tıpkı sineklerin çarşaflarınızın üzerinde hafif adımlarla yürüdüğünü hissettiğiniz gibi. Bu kez birden fazla Canavar vardı ve Ev'den çıkmışlardı bile. Bastığı yeri çürüten toynakları, buhar ve nefretten oluşmuş pençeleri hissedebiliyordum. Benden önceki her Muhafızlarda olduğu gibi, içimde beni dışarı fırlayıp onlarla savaşmaya iten rahatsız edici bir dürtü hissettiysem de bunu bir kenara ittim. Arthur tüm hayatını bu çirkin, nankör kasabayı koruyarak geçirmişti; bu gece, sıralarını beklemek zorundaydılar.

Arthur'un vasiyetini masasının üzerine bırakıp sağ elimde beceriksizce tuttuğum kılıçla merdivenlerden aşağı koştum. Önümdeki lambalar, sanki görünmez bir dizi uşak anahtarları çevirmiş gibi aydınlandı ve Ev, mutfığa çıkınam için kendini ayarladı.

Burada bir şeyler fazlasıyla yanlış gitmişti. Dolaplar yamulmuş, kapılar aralık, tezgâhtaki tabaklar paramparçaydı. Zemindeki eğim daha da artmış, fayanslarda Şirret'i bütünüyle yutacak kadar büyük çatlaklar oluşmuştu. Çatlaklardan buhar gibi yükselen sis, tavanda toplanıyor ve koridor boyunca kıvrılarak uzanıyordu.

Kilerdeki kapağın ardına kadar açık olduğunu fark ettim; üzerindeki kilit yarı açıktı. Önceden yaşadığım bir sahneyi canlandırıyormuşum gibi garip bir hisle kendimi aşağı attım ama bu kez kılıç benim elimdeydi. Bu kez aptalca bir seçim yapmış birinin peşinden koşan ve çok geç kalmadığımı uman bendim.

Hava aşağıda 4 Temmuz'dan sonraki o gırtlığınızdaki barut tadının hâlâ geçmediği sabahlar gibi sıcak ve keskindi. Toz gözlerimi yakıyor, cildimde terli gri bir tabaka oluşturuyordu. Son

basamağa basıyorum ve bir taş ve sıva yığınınına takılıp sendeledim. Bodrum, fotoğrafı sosyal bilgiler ders kitaplarında kullanılan bombalanmış bir binaya benziyordu: üstteki girişler çatlamış, garip açılarda sallanıyordu ve duvarlar tehlikeli bir şekilde içe doğru eğilmişti. Zemin kömür karasıydı; aklıma beni yataktan sıçratan o derinlerden gelen patlama geldi.

“Arthur, seni *pislik*.” Düşünün; o kadar aptalsınız ve o kadar gereksiz bir asalet sahibisiniz ki birinin size yardım etmesi riskini göze almaktansa kendi bodrumunuzu havaya uçurmayı yeğliyorsunuz.

Planı beklediği etkinin sadece yarısını yaratabilmişti. Molozların üzerinden tırmanıp kapının önündeki girişi ittim. Tüm duvar çökecek, Evin altında nasıl bir cehennem yatıyorsa oraya düşürecek gibi oldu ama kapı hâlâ sapasağlam ayaktaıdı.

Ve hâlâ kilitliydi. Arthur dördüncü anahtarı bulup Yeraltı'na indiyse –hep istediği ve hep istediğini bildiğim gibi–kapıyı arkasından kapatmış olmalııdı.

Uyandığım, ona uzandığım ama yanımda soğuk gümüşten başka bir şey görmediğim andan beri korkuyordum. Rahatsızlık verebilecek duyguları görmezden gelmekte oldukça iyiydim, bu nedenle bu korku kafamın arkasında donuk bir uğultudan başka bir şey değildi – o ana kadar. Artık gürültü yükselmeye, içimi delip geçmeye başlamıştı. Ya gerçekten buysa? Ya Arthur çoktan gittiyse, izini süremeyeceğim bir yerde kaybolduysa? Kendimi bu büyük, lanetli, rüya gören evde tek başıma, hayatını bir evle bir yuva arasındaki korkunç mesafeyi keşfederek geçirmeye mahkûm, yalnız bir Starling olarak hayal etmeye başlamıştım.

Bir taş arandım ve yerden kaptığım gibi menteşelere yapıştırdım; işe yaramayacağını bilerek. Ama denemekten vazgeçemeyecek kadar öfkeliydim. Darbe, menteşelerde tek bir çizik bile bırakmadı. Sonra kendi kanımı denedim; kanlı avucumu tahtaya vurdum. Kapı sakinliğini korumaya devan etti.

Aniden içimde bir yabancı saçımdan bir bukleyi çekiştirmiş gibi, nahoş bir his yükseldi. Bahçe kapımda bir anahtar döndü. Kilitler gıcırdadı, menteşeler haykırdı ama uzun süre direneme-

diler. Çok geçmeden, yolda yankılanan çizme seslerini duydum ve topraklarıma burada olmaması gereken birinin girdiğine ilişkin mide bulandırıcı bir kesinlik hissettim.

Eden’da doğup büyüyen hiç kimse, şafaktan önce Starling arazisine ayak basmazdı; özellikle de sisin her yeri kapladığı, ayın kaybolduğu bir gecede – yani bu ziyaretçinin kim olduğunu biliyordum. Dolayısıyla Arthur’un anlaşmasının kesin şartlarını da. Elizabeth Baine’e Starling Malikânesi’nin anahtarlarını vermiş, atalarının korumak için savaştığı her sırrı ona sunmuştu –benim için. Arthur’u bir bulsam, önce duvara yaslayıp gırtlığına yapışacak, hemen ardından da kanlı kanlı öpecektim.

Baine’in ilerlediğini, diğerlerinin de onu takip ettiğini hissedebiliyordum. Topraklarım o çizmelerin her darbesinde irkiliyordu; garaj yolu kendi etrafında döndü, uzadı ve ormanda hiçbiri Ev’e çıkmayan bir sürü patikaya bölündü. Ağaçlar birer âşık gibi birbirilerine eğilip sarıldı, dikenler dikenli tellerin yeşil kıvrımlarına dönüştü. Bahçe kapılarındaki demirden Canavarlar metal dudaklarını yaladı, ormandaki gerçek Canavarlar başlarını kaldırdı.

İçimde karanlık bir heves uyandı –bırak burada davetsiz misafirlerin başına ne geldiğini öğrensinler, kemikleri ormanımda çürüsün– ama sonra bir aydınlanma yaşadım: yer üstünde hâlâ Canavarlar varsa, o zaman bu kapıdan geçmenin bir yolu olmalıydı. Arthur yapabiliyorsa, ben neden yapamayayım ki?

Mutfaktaydım ve arka kapıya doğru koşarken çığlıklar başladı.

Evden çıkarken iki kere düştüm. Zemin dalgalanıyor, ayakları-
mın altında sulara gömülen bir geminin güvertesi gibi inliyor ve çatırdıyordu. Acaba her şey mi batacak, bodrum bir ağız gibi açılıp evi yutacak mıydı?

Sokak kapısını açtığımda benekli beyaz bir yaratık ayak bilek-
lerimin yanından hızla geçti. Şirret, ağaçların arasında kayboldu. En azından birimiz ne zaman kaçması gerektiğini hâlâ biliyordu.

Çığlıkları takip ederek ön basamaklardan aşağı indim ve çimenlerin üzerinde yürümeye başladım. Canavarları sadece göz ucuyla görüyordum: pullu bedenleri kıvrılırken oluşan bir pırıl-

tı, yere çarpan yarık bir toynak, çatallı bir kuyruktan yankılanan şakırtı. Ağaçların arasında tek bir yaprağı yerinden oynatmadan, tek bir dalı kırmadan hareket eden hayaletimsi beyaz yaratıklardı. Önündekileri bahçe kapılarına doğru kovalıyor, bana bizzat şeytanın yönettiği vahşi avlarla ilgili o eski hikâyeleri hatırlatan mide bulandırıcı bir açlıkla toprağın üzerine dökülüyorlardı.

Ayaklarım yolun çıplak toprağıyla buluştu. Başımın üstündeki yaşlı çınar ağacı, yamrı yumru ve kapkaraydı. Koyu renkli giysilerinin içinde birkaç kişi karşıdan bana doğru geliyordu ama endişeye mahal yoktu çünkü aniden aramızda bir Canavar belirdi.

Arkasında bir sis bulutu bırakarak ağaçların arasından çıktı. Neredeyse geyiğe benziyordu ama omurgası çok uzundu ve boynuzları kökünden sökülmüş bir ağaç kadar dallı budaklıydı. Belki onlara alışmış ya da aklımı kaçırmıştım ama gördüğüm ilk Canavar kadar korkunç görünmüyordu. Bunda bir zarafet vardı, bana Arthur'un çizimlerini rahatsız edici bir şekilde hatırlatan zarif bir dehşet vardı.

Adamlardan biri en önde yürüyordu. Canavar'ı göremiyordu ama hissediyor olmalıydı. Antik, hayvani bir içgüdünün etkisiyle yüzü solmuş, ter damlalarıyla kaplanmıştı; gözleri fıldır fıldır etrafta dönüyordu. Bağırarak onu uyarmak istedim ama çok geçti: Canavar, ölü toprağı saban gibi yararak dörtnala üzerine koşuyordu.

Saldırmadı. Sadece bir tepenin etrafında dağılan bir bulut gibi, adamın içinden geçti. Bir an için kurtulduğunu düşündüm. Sonra kof bir kemik çatırtısı duydum. Çığlıklar yeniden başladı.

Arkasındakiler karınca gibi dağılmıştı; bazıları ona doğru koşuyor, bazıları ondan kaçıyor, bazıları telsizlere konuşuyor ve statik patlamalardan oluşan yanıtlar alıyorlardı – biri hariç. Yıldızların ışığında şık küt saçları, bir saatin altın parıltısını seçebiliyordum. Elizabeth Baine, tereddüt etmeden, yavaşlamadan Starling Malikânesi'ne doğru ilerlemeye devam ediyordu. Anahtarlarımın elinde yarattığı ağırlığı hissedebiliyordum.

Düşmüş adamın yanından ona bakmadan geçti ve bileğini tutup yüksek perdeden, çocuksu bir tavırla sızlandı. Sonra beni, belki de kılıcımın parıltısını fark etti ve gülümsemesi karanlıkta Chesire

kedisininki gibi uzadıkça uzadı. Şaşkın ya da endişeli görünmüyordu. O anda bile, etrafındaki adamlar bir bir düşerken ve toprak önünde yükselirken bile, kendisiyle arzuları arasına gerçekten hiçbir şeyin duramayacağına inanıyordu. Dünyada isteklerini ihtiyaçlarından ayırma zahmetine girmeden dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim ve içimde tuhaf bir kıskançlık filizlendi.

Baine yürümeye, gülümsemeye devam etti. Yüzünde bir sorun vardı. Gözlerinin ve ağzının etrafında kümelenmiş koyu oyuklar vardı; hafifçe sızdırıyor, parlıyordu.

Başka bir çığlık havayı yardı, bunu boğuk bir atış ve sessizlik izledi. Arkasına bakmadı bile. Ama bakmış olsa bile, arkasında dolaşan diğer Canavar'ı görmeyecekti.

Nefret doluydu. Güzeldi. Tilkiye benzeyen bir çenesi ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Çok fazla pençesi olan yanlış sayıda bacağı vardı. Kara, kapkara gözlerini Baine'e dilmişti. Ağaçların arasından geçerken yaprakların kıvrılıp öldüğünü, kabukların yumuşayıp kurtlandığını, gövdelerin soluk mantar katmanlarıyla bezenildiğini gördüm.

Kulak zarını patlatacak kadar keskin bir çatırtı, sessizliği yardı Yaşlı çınar, hüznünlü bir sesle nazikçe ve büyük bir zarafetle düşmeye başladı.

Baine ne duraksamış ne de irkilmişti. Yüzünde o lanet gülümsemeyle ölecekti.

Burada gurur duymadığım, tereddüt ettiğim bir an oldu. Tekrar Ev olduğum, Baine'in bazen pencerelerime çarpan o koyu benekli kuşlardan biri gibi bana doğru uçmasını izlediğim an. Bu kırılğan, aptal yaratıklara karşı hafif bir acımadan başka bir şey hissetmiyordum. Ama sonra bir insan olduğumu, bir başkasının ezilerek ölmesini izlemek üzere olduğumu hatırladım ve bacaklarım harekete geçti.

Omzum Baine'in karnına çarptı ve ciğerlerindeki havayı boşaltarak onu aksiyon filmlerindeki abartılı sahnelerde görebileceğiniz bir hamleyle yere fırlattı. Çınar kaldırıma düşmüş bir karpuz gibi kof bir gümlemeyle yere çarptı. Gövde bizi ıskaladı ama dalları kambur sırtıma çarpmış, gömleğin kumaşını yırtmış ve cildimi berelemiştir.

Sessizlik. Çömeldiğim yerden kalkmadan önce bir, iki nefes aldım. Baine dik durmaya çalışıyordu; pahalı saçları dağılmış ve yanaklarındaki beyaz kabarcıklar şişmeye başlamıştı. Yakından bakınca, o siyah oyukların düzinelerce küçük, kanlı yara olduğunu fark ettim. Dudakları bir şeftalinin sulu, ıslak çekirdeğine benziyordu.

“Sen nasıl – neyse, önemli değil, beni d-durduramazsın.” Baine’in şakağından karanlık bir şey sızıyordu ve gözleri baktığı noktaya tam odaklanamıyordu. Zayıf ve fani görünüyordu; ondan artık hiç korkmadığımı fark ettim.

Ancak, şimdi tepemizde yükselen bir dalga gibi beliren Canavar’dan korkuyordum. Kapkara, çılgın gözlerini bana dikmişti.

Ayağa kalktım, içgüdüsel olarak kılıcı kaldırdım. Kılıcı indirmek, elimi gevşetmek ve yumuşak beyaz çınar yapraklarının altına düşmesini sağlamak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekti.

Canavarlarla Dost Ol. Çok basit, çok anormal. Arthur’un kılıcını geride bırakıp, en eski düşmanlarına silahsız yaklaşmasının neye mal olduğunu düşündüm.

Benim için daha da kolaydı. Eleanor’un kitaplarını o kadar sık okumuştum ki onun kâbusları bana eski dostlarımmış gibi geliyordu. Bazen, kötü günlerde, Canavarların beni kendilerinden biri gibi, keskin dişli başka bir şey olarak karşılayacağını ve sonsuza dek Yeraltı’nda uyumama izin vereceğini hayal ediyordum.

“Lütfen.” Bunu söylerken sesim titriyor, kısılıyordu. “Lütfen. Sana zarar vermek istemiyorum.”

Canavar beni izliyordu. Tüm çaresiz içgüdülerim, vücudumdaki her hücre bana kaçmamı, bir silaha uzanmamı, kendimle bana bakan kâbus arasına herhangi bir şey koymamı söylüyordu.

Bunun yerine, kanlı sol elimi avucu yukarı bakacak şekilde, Canavar birinin karavanının arkasında tanıştığım garip bir köpekmiş gibi, ona doğru uzattım. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Gravely kanı, dedim içimden. Bu benim soy ismim değil.

Tenimde algılanması zor bir ürperti, hafif bir baskı hissettim. Gözlerimi açtığımda avucumun temizlenmiş, yaranın kansız ve beyaz olduğunu gördüm. Canavar uzun, gümüş rengi dilini dudaklarında gezdiriyordu.

Midem bulanıyor olabilirdi. Gülüyor da olabilirdim. “Aşağı inmem gerek. Yeraltı’na.” Bir parçam kendimin dışında duruyor, sahneyi sanki Jasper’a anlattığım hayalet hikâyelerinden biriyymiş gibi izliyordu. Kendi görüntüm zihnimde bulanıklaştı, küçük Nora Lee ile birleşti.

Etrafta dalgalı bir vızıltı yükseldi ve çılgın bir an için Canavar’ın bana mırıldandığını düşündüm. Ama bu, ağaçların arasından koşarak çıkıp Canavar’ın ön ayaklarına dolanan Şirret’ti. Canavar’la göz göze geldim ve hafifçe değiştiklerini gördüm. Hâlâ aynı zifiri karalıkta olsalar da bakışlarında bir yumuşama, acı veren bir hüznün sezdim. Aynı gözlerin bir çiçek tarlasından bana baktığı bir görüntü geldi aklıma.

“Hayır,” diye fısıldadım ve Şirret kehribar rengi gözleriyle bana soğuk bir bakış atarak yanağını sis rengindeki kürke sürttü. Daha önce sadece bir canlıya bu kadar şefkatli davrandığını fark ettim.

Hiç düşünmeden Canavar’a doğru uzandım, tıpkı boş yatağın üzerinden Arthur’a uzandığım gibi. Bir an için işe yarayacağını düşündüm. Bana anahtarı vereceğini ve beni aşağı götüreceğini düşündüm –ama ona dokunamadan geri çekildi ve o hüznü, vahşi gözleriyle bana baktı. Sonra gitti, yolun ötesinde kayboldu ve Yeraltı’na giden tek yolumu da beraberinde götürdü.

Şirret bana uzun, suçlayıcı bir bakış attı ve peşinden koşmaya başladı. Korku tekrar yükselmeye, kulaklarımı, ağzımı doldurmaya, beni boğmaya başladı. O Canavar’da Arthur’dan bir şeyler vardı –ne olduğunu Tanrı bilir– bu da çoktan gittiği anlamına geliyordu. Nora Lee gibi, o da en eski meşe ağacının en uzun köklerinden daha derinde, toprağın altındaydı.

Ama o ilk değildi, değil mi? Tavşan ona aşağı inen yolu anlatmıştı. Başka bir versiyonda, Eleanor Starling’e bunu söyleyen Nathaniel Boone’du. Hikâyeler tesadüf olamayacak kadar yakın noktalarda birbirini yansıtıyordu; düzinelerce farklı şekilde anlatılan tek bir tarih söz konusuydu. Ama hepsi aynı fikirdeydi: Starling Malikânesi’nden çok önce, Eleanor’dan ve anahtarlarından çok önce, Yeraltı’na giden başka bir yol vardı.

Soğuk parmaklar ayak bileğimi kavradı. Baine tek dirseğinin üzerinde doğrulmuştu; kan gömleğinin kolalı yakasını yumuşatmıştı. “A-açıklık. Nerede?”

En azından birkaç haydudu geri çekilmişti ama diğerleri ağaçların arasından hızla geçip hâlâ Eve doğru gidiyordu. “Elbette adamlarım önünde sonunda bulacaktır ama bize yardım edersen...” Göz bebekleri uyumsuz, yanlışı büyüklükteydi. Ağzının etrafındaki yaralardan biri dişlerine kadar uzanıyordu; kemiğin ıslak beyazını görebiliyordum.

Elini tekmeledim. “Buradan defolup gitmelisin. Adamlarını çağır ve git.”

Baine o kibar kahkahalarından birini atmaya çalıştı ama sesi akortsuz, çok yüksek çıktı. “Ne, şimdi mi? Bu kadar yaklaşmış-ken?” Rahatsız edici bir an için bana annemi hatırlattı: istekleri her şeyden daha ağır basan, bitmek bilmeyen bir iştahı olan bir kadındı Baine de. “Kapılardan geçtim. O lanet kuşların arasından geçtim,” –bir düzine keskin sarı gaganın tekrar tekrar etine saplandığını hayal ettim– “ve şimdi duracağımı mı düşünüyorsun?”

“O eve girersen, pek hoş vakit geçirmeyeceğine seni temin ederim.” Blöf gibi geliyordu ama gerçek buydu. Arkamdaki Ev’in tüyle-ri diken diken bir bekçi köpeği kadar canlı bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Patlama onu gizli bir uçurumdan itmiş, tüm yapıyı gerçeklikten biraz daha uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Artık bir evden çok bir ev fikrinden ibaretti ve bir ev, bazı insanları barındırmak ve geri kalanını dışarıda tutmaya yarardı. Baine kapıdan zorla girerse, karşılaşacağı sefaletten başka bir şey olmayacaktı.

Beni dinlemiyordu. Uyumsuz bakışlarıyla yeri tarıyor, çok sık göz kırpmıyordu. Gözleri bir anahtar halkasının pırıltısını yakalayınca ona doğru atıldı ve elinden almaya çalışabileceğimi, hâlâ istediğim her şeyin kendisinin elinde olduğunu düşünüyormuş gibi göğsüne bastırdı.

İçimde zedelenmiş, kin dolu bir acıma duygusu dolaşıyordu. Birdenbire burada durup bu vahşi, kof yaratıkla konuşmaktan yorulmuştum. “Sen git onlara yapış,” dedim nezaketten uzak bir sesle. “Benim onlara ihtiyacım yok.”

Ağzını başka bir teklif, tehdit veya rüşvet için açtığında, ben çoktan yanından ayrılmış, bahçe kapılarına doğru koşmaya başlamıştım.

Starling topraklarından ayrılmak canımı yakıyordu. Sınırlarından çıkmak, kendimi dikenli bir alandan kurtarıırken derimin ve kanımın birazını geride bırakmak gibiydi.

Kapılar benim için ardına kadar açıldı ve metale dolanmış seğiren, sızlanan figürleri görmezden gelerek dışarı adım attım. Göz ucuyla, kenarları ay ışığında kaygan ve kırmızı görünen demirden hayvanların neşeyle oynadığını gördüm.

Kapının diğer tarafında kendimi daha küçük, eskiden olduğumdan da az hissediyordum.

Arthur'un kamyoneti bıraktığım yerde duruyordu ama artık önünde bir çift siyah minibüs ve yarım düzine insan vardı. Kendimi sorulara ve suçlamalara hazırlamaya, neden yalınayak gezdiğimi ve ellerimin neden kanlı olduğunu açıklayacak bir yalan bulmak için çırpınıyordum – ama bana sadece donuk gözlerle bakmakla yetindiler. İçlerinden biri arkadaşına şiddetli jestlerle, “Beni kov, kov hadi. Geri dönmeyeceğim,” diyordu. İçlerinden biri arka tampona yığılmış, başını ellerinin arasına almış, sessizce ağlıyordu.

Sürücü koltuğuna oturdum ve kontak anahtarını üçüncü çevirişimde motor çalıştı. Nereye gittiğimi, nehrin ne kadar yükseldiğini veya sisler yükseldiğinde eski madenleri bulup bulamayacağımı düşünmemeye çalışıyordum.

Köprü, sisin içinden kara bir göğüs kafesi gibi yükseliyor, direkler nehrin karşısındaki elektrik santralinin parıltısında birer gölge gibi görünüyordu. Direksiyona yapışmış eklemlerim keskin ve kansızdı. Lastiklerin tıkırtısından ve engebelerle titreşmeye başlamasından yolun değiştiğini anladım ve bakışlarımı köprünün diğer ucuna sabitledim.

Ama köprünün diğer ucu kapatılmıştı. Yolun karşısında kötü açılarla park edilmiş araçlar vardı; cam kırıkları her şeyin üzerine sim gibi yayılmıştı. Yanıp sönen bir çakar, sisi kırmızı ve maviyle dolduruyordu. Işıkların arasından eski bir Pontiac'ın keskin hat-

larını ve bir kovboy şapkasının silüetini seçebiliyordum. Anlaşılan Memur Mayhew'un aptal çakarlarını bir şekilde gerçek polislerden geri aldığı almıştı.

Frene o kadar sert bastım ki lastik gıcırdadı. Kovboy şapkası kalktı, bana doğru eğildi ve aniden onu geçemeyeceğimi kesin olarak anladım. Mayhew beni kelepçelemek için hiçbir zaman bir bahaneye ihtiyaç duymamıştı ve şimdi kötü bir kazanın olduğu yerde kanlar içindeydim; üstelik birkaç saat önce motel yangınından paçayı sıyırmıştım. Bu durumda, bana kişisel bir kin beslemeyen birinin bile muhtemelen bana soracağı birkaç soru olurdu.

Ama madenler nehrin Mayhew'un durduğu kıyısında, Gravely arazisindeydi. Çürümüş tahtaları, japonsarmaşıklarının sonsuz yeşil kalplerini hayal edebiliyordum. Hemen virajın ardında, yoldan aşağı inen bir yokuşun sonundaydılar.

Ya da nehirden yukarı çıkan.

Kapı kolu terleyen avuçlarımın altında kaydı. Tabanlarımda eski demiryolunun traverslerini hissedebiliyordum. Işığı sisle boğulmuş bir el feneri bana doğru döndü, ardından bir haykırış koptu. "Kim o? Sen misin, kızım?"

Bacaklarımın gövdemden çok uzakta, gövdeme bakımı ihmal edilmiş bir kuklanın sarkmış uzuvları gibi zayıf bağlarla tutunduğunu hissediyordum. Beni köprünün tam kenarına taşıdılar. O gece sis o kadar yoğun ve katmanlıydı ki nehri bile göremiyordum; kenardan kıvrılan ayak parmaklarımın ötesi yoktu. Ama duyabiliyordum: kazadan beri kafamda duyduğum sirenlerin o tatlı şarkısı, nehrin beni aşağı çağıran sonsuz akışı beynimde çağlıyordu.

Kendime, yılın bu zamanında o kadar soğuk olmayacağını söyledim. Vücudum nasıl korkulacağını öğrenmeden önce, annemin, Jasper'ın ve benim dokunulmaz, dokunulamaz, talihsiz olmaktan ziyade talihsizliğin bize yetişemeyeceği kadar hızlı olduğumuzu düşündüğüm zamanlarda, bunu hep yaptığımı. Sonra Bay Cole'ün bana öğrettiği gibi, yavaşça ondan geriye doğru saydım.

İşe yaramadı. Bacaklarım kaskatı ve hareketsizdi. Kalbim boğazımda çarpıyordu. Mayhew'un çizmelerinin titrediğini hissediyor, tenimde el fenerinin hastalıklı mavi parıltısını görüyordum.

Bunu yapamazdım. Yapmayacaktım. Batmakla ilgili çok fazla kâbus görmüş, karada kalmak için çok fazla mücadele etmiştim.

Ama Arthur batmış ve onu arkamdan somurtkan bir Evridiki gibi sürüklediğim sürece geri döneceğini hayal edemeyecek kadar iyi tanıyordum. Çenesinin sertliğini ve dudaklarının yumuşak darbelerini, onu harekete geçiren korkunç suçluluk duygusunu ve bunun geride bıraktığı yaraları biliyordum. Onun hayatım boyunca kovaladığım ve özlediğim, aradığım, beklediğim ve umut ettiğim şey olduğunu; evim olduğunu biliyordum.

Sisin içine adım attım ve beni yumuşak ve yavaş bir şekilde aşağı taşımasına izin verdim. Nehre kolayca, neredeyse nazikçe, sanki su kollarını açmış, beni bekliyormuş gibi kaydım.

YİRMİ DOKUZ

Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamıştım ve on bir yıldır derin bir suda yüzmemiştim. Bev, Bowling Green’de halka açık bir havuz olduğunu ama 64’te ayrımcılığı kaldırmak yerine çimentoyla doldurduklarını, bu nedenle çoğu çocuğun sadece çenelerini suyun üstünde tutmaya yetecek kadar köpekleme yüzebildiğini söylemişti.

O gece o kadarını bile yapmadım. Akıntının beni güneye doğru sürüklemesine izin verdim; ara sıra ayak parmaklarım otlara ve taşlara sürtünüyor, ağzım suyun metalik tadıyla doluyordu. Başımı sudan üçüncü çıkarışımda, şehrin madenlerin altındaki kıyısının uzantısını gördüm. Karanlıkta nasıl tanıdığımı bilmesem de tanımıştım; belki bir söğüt yapraklı meşenin kendine has eğiminden, belki de kıyının kıvrımından. Anlaşılan çocuklukta çıkardığınız haritalar asla solmuyor, sadece tekrar ihtiyaç duyana kadar katlanıp kaldırılıyordu.

Hızla kıyıya yöneldim ve emekleyerek karaya çıktım. Tırnaklarımın altındaki tortuyu görünce midem ağzıma geldi ve kendime on beş yaşında olmadığımı, arkamda batan kırmızı bir Corvette olmadığını hatırlatıp beş derin nefes aldıktan sonra anca sakinleştim. Ayağa kalktım; bacaklarım âdeta eklemsiz, kırılğan bir çift kibrit çöpüne dönüşmüştü.

Yukarıdaki köprüden gelen sesler suya çarpıyor ve nehrin aşığına yankılanıyordu. *Nerede* ve *İsa* kelimelerini seçebildim. Bir ışık huzmesi sisin içinden geçerek bedenimin suyun dibine battığı yeri işaret etti. Polis Memuru Mayhew’un başını kederli ve dindar bir havayla salladığını neredeyse görebiliyordum. *Tıpkı annesi gibi.*

Belki de haklıydı. Annem sonuna kadar çırpınmış, savaşmış ve umut etmişti; ben de öyle yapacaktım.

Kıyıya tırmandım, ıslak toprak ayaklarımın altında kayıyordu. Karanlık çalı öbeklerinin altında şaft girişini göremeyince, kof bir ses çıkana kadar yumruğumu yere vurdum. İnini kazan bir hayvan gibi sarmaşıkları kopardım, uzun japonsarmaşığı dizilerini kırdım. sarmaşıkları düzensiz aralıklarla söktüm, ta ki havayı ıslak, taze bir koku kaplayana ve avuç içlerim özsü ile yapış yapış olana kadar. Işığın kırmızı-mavi parıltısında artık üzerinde uğursuz bir şekilde ÖFKE yazan eski ahşap tabelanın paslı kalıntılarını seçtim. Tahtaları o kadar çürümüştü ki kararıp şişmişti ve sis boşluklardan sızıp nehre doğru sızıyordu. Bunu gördüğümde neredeyse rahatlardım çünkü bu haklı olduğum ve Yeraltı'na giden başka bir yol olduğu anlamına geliyordu.

Tahta ellerimde ufalandı, kol evlerimden aşağı yoğun toprak ve tespih böcekleri döküldü. Madenden gelen hava bayattı ve pis kokuyordu; kliması ve pencereleri yaz boyunca kapalı kalmış bir motel odası gibi. Açtığım delikten sadece zifiri bir siyahlık, neredeyse katı gibi görünen kusursuz karanlık görünüyordu.

Son tahtaları tekmeledim ve maden kuyusuna adımımı attım. Ne fenerim ne haritam ne de krokim vardı; sadece bir elimi nemli taş duvara koyup ilerliyor, yapmaması gereken bir şeye kalkışmış ve buna pişman olmuş bir çocuk gibi hissediyordum.

Zemin rahatsız edici derecede yumuşaktı; ayak parmaklarım alüvyonlu toprağa ve mantar yığınlarına gömülüyor, ardından aniden keskin kaya tepeleri, sonra da nemli kireç taşı geliyordu. Kaval kemiğimi düşmüş bir tahtaya sertçe çarptım ve el yordamıyla üzerinden tırmandım. Bazı yerlerde duvarlar içe doğru çökmüştü, bu nedenle sırtımla tavanı sıyrarak üzerinden sürünmek zorunda kalıyordum. Yüzüme vuran hava serin ve pisti. Bazen bir tünel bölündüğünde duvar elimin altında kayboluyordu ama asla uzun süre duraksamıyor, her seferinde beni aşağı götürecek yönü seçiyordum.

Daha derinlere indim. Daha da derinlere. Üzerimde biriken ağırlığı hayal etmeye çalıştım: toprak ve ağaç kökleri, asfaltlanmış otoparklar, Koca Jack'in büyük metal kemikleri.

Tünel daraldı ve keresteler daha şekilsiz, daha aralıklı şekilde uzanmaya başladı. Çok geçmeden şaft omuzlarımın geçebileceği kadar daralmış, toprağa kabaca oyulmuş bir fare deliğinden fark-sız hâle gelmişti. Charlotte'un kütüphanede bana dinletti hikâye-yi, o yaşlı kadının sesinin ailesine yavaşça nüfuz eden bir zehire benzeyen bir korkuyla titrediğini hatırladım. Taşlara sürtmekten soyulmuş ve zonklayan avucumun altında kazma ve matkapların umutsuz yaralarını, kendilerini aşmış, deliliğe sürüklenen adam-ların tırnaklarının izlerini hissedebiliyordum.

Büyük sütunlu evleri ve pazar akşamı yemekleriyle Gravelyleri; onları hayranlıkla izleyen, onlara kızan ve onlara güvenen, burayı tek bir dakika bile düşünmeyen koca bir kasabayla çevrili o aileyi düşündüm. Bu maden bir beden gibi, bir şiltenin altına sıkıştırıl-mış bir günah gibi, altlarında gömülüydü. Aniden Eden'daki her talihsizliği, her kötü rüyayı, sokaklarda dolaşan her Canavar'ı hak ettiğine ilişkin kötü bir hisse kapıldım.

Önümde ışık görüyordum. Son saatlerini yaşayan bir ışık çu-buğu gibi, belli belirsiz bir fosfor parlaklığıydı. Karanlıkta bu kadar uzun süre kalmış biri olarak ona güvenmiyordum ama gözlerimi kapattığımda kayboluyor ve açtığımda geri geliyordu.

Işık daha da parlıyor, şaft daha da daralıyordu. Hava boğazım-da pıhtılaşıyor, kalın ve ıslak ve taşlardan aralıksız bir hücum gibi bir ses yükseliyordu. Pürüzsüz ve içi boş bir şeye bastım; o şey bir yumurta gibi çatladı. Ürkütücü loşlukta bir göz çukuru, yarım bir sırtış, omurlardan ve parmak kemiklerinden oluşan bir karma-şayı seçebildim. Korkunç derecede küçük görünüyorlardı. İçimde diyemeyeceğim kadar uzak bir yanımda, Lacey'e Willy Floyd'un şeytani bir ritüelde kurban edilmediğinin kanıtı olarak bir fotoğraf çekip mesaj atma konusunda histerik bir istek uyandı.

Willy'nin kemiklerinin üzerinden atlayıp yan tarafa geçtim, son virajı döndüm, iyice büzüşerek son çatlaktan geçtim ve bir açık alana doğru sendeledim. Dizlerim taşa çarptı ve bir diş veya pençe darbesi, dünyanın altındaki bu cehennemde yaşayan her neyse ondan bir saldırı bekleyerek kollarımı yukarı kaldırdım.

Ama burası cehennem değildi. Her iki yönde de karanlığa doğru uzanan uzun bir mağaraydı. Karşı duvara oyulmuş kemerli bir kapı ve karanlığa doğru yükselen bir dizi merdiven vardı. Basamaklar beni çekiyordu, garip bir şekilde tanıdıktı ve her nasılsa kilitli bir kapıya ve moloz dolu bir bodruma, uzun bir savaştan sonra yaşlı bir asker gibi çöken bir eve çıktıklarını biliyordum.

Ve merdivenlerle benim aramda, mağaranın ortasından aşağı doğru soluk bir kurdele gibi akan bir nehir vardı.

Bunu tahmin etmeliydim, dedim içimden. Starling Malikâne-si'ne giden yolu çevreleyen çınarlardan, duvarlarını delen sarmaşıklardan anlamalıydim. Bu bitkiler dere kenarlarını ve bataklıkları, alçak oyukları ve asla tam olarak kurumayan vadileri tercih ederdi. Kökleri buraya kadar ulaşmış, mağaranın tavanından geçerek beyaz parmaklarını bu yeraltı nehrinde gezdiriyor, suyunu buradan kana kana içiyordu.

Akıntı hızlı ama garip bir şekilde de yapışkan ve bulanıktı. Su, Mud Nehri'nin büyük fırtınalardan sonra elektrik şirketinin suyunun kaynatmadan kullanılmaması yönünde uyarılar göndermesini gerektiren hastalıklı gri rengindeydi. Nehrin yüzeyinde ince bir sis tabakası vardı. Soluk, düşsel ışığında akıntının altında kalmış iki şekli seçebiliyordum.

Bunlar iki cesetti. Gözleri kapalıydı. Uzuvarları akıntıda süzülüyordu.

Bunlardan biri orta yaşlı, biraz çirkin, üzerinde Gatlinburg'daki Old Time Photo Booth'tan alınmış bir kostüm gibi görünen uzun, renksiz bir elbise olan bir kadın. Ama öyle olmadığını biliyordum çünkü onu tanıyordum. Ağzı ham bir elma kadar sert ve küçük, yüzü aşırı uzun, kolları mürekkeple lekelenmişti. Jasper'ın dizüstü bilgisayarında, Wiki sayfasından kopyalayıp yapıştırdığım bir fotoğrafı vardı.

Eleanor Starling artık sadece toprak olmalıydı –belki birkaç azı dişi ve ayak tarak kemiği, bir çene kemiği dışında– ama cildi suyun altında sanki sadece uyuyormuş gibi pürüzsüz ve esnekti.

Diğer kişi, elbette, Arthur Starling'ti. Su, sivri bir taşmış gibi, onun üzerinden daha sert aktığı için yüz hatlarını seçmek daha

zordu. Su neredeyse kaynıyor gibi duruyor, akıntının altında döv-
meleri sanki nehir cildine kazıdığı işaretleri beğenmiyormuş ve on-
ları yıkayıp çıkarmak istiyormuş gibi çiğ ve kabarık görünüyordu.

Düşünmeden nehre doğru ilerledim. Su tam olarak cildimle
aynı sıcaklıktaydı bu nedenle bacaklarımdan –sırasıyla ayak bi-
leklerimden, kaval kemiğimden, dizlerimden ve uyluklarımdan–
yukarı doğru yükseldiğini görebilsem de pek hissedemiyordum.
Arthur’un yakasına uzandım, çenemi suyun hemen üzerine sabit-
ledim ve sertçe çektim.

Hareket etmedi. Sanki ceplerini taşlarla doldurmuş, nehir ya-
tağına sıkıca sarılmış gibiydi. Sonra Eleanor’u kaldırmayı dene-
dim; neden olmasındı ki, artık deneyemeyeceğim hiçbir şey yoktu.
Ona dokunduğum anda, bedeninin binlerce yıl sonra ışığa maruz
kalan mumyalardan biri gibi paramparça olmasını bekledim ama
tıpkı Arthur gibi hissettiriyordu; yumuşak ve canlıydı ama nehir
yatağına yapışmıştı.

Çılgınca, “Hayır!” diye haykırdım ve yumruğumu nehre vur-
dum. Su yüzüme çarptı, ağzıma sızdı. Tadı olması gerektiği gibi
değildi. Tatlı, zengin ve metalikti; bal ve kan gibi. Refleks olarak
yutkundum ve nehir suyu boğazımda yağlı bir his bıraktı.

İçimi hastalıklı bir uyuşukluk kapladı. Ten kadar sıcak suya
uzanıp uyuma isteği duydum. Dorothy’yi, Rip Van Winkle’ı ve
peri halkalarında uyuyakalan tüm o aptalları düşünerek buna di-
rendim.

Ama sonra eski hikâyeleri düşündüm. Yeraltı dünyasının beş
nehrini düşündüm: kayıtsızlık, keder, feryat, öfke, ateş. Uzun za-
man önce Ovidius’un sayfa boşluklarında bulduğum o el yazısı
notu düşündüm: *Altıncı nehir?*

Yeraltına gitmenin tek yolu bir nehri geçmek; peri diyarına git-
menin tek yolu ise uykuya dalmaktı. Henüz Yeraltı’nda değildim
ama oraya nasıl gideceğimi biliyordum.

Suyu avuçlarıma aldım ve bir avuç dolusu gümüş rengi suyu
kana kana içtim.

Uyku üzerime karşı konulamaz bir gelgit dalgası gibi kapandı.
Sırt üstü uzandım ve saçlarımin kafa derimden kalkıp yüzümün

etrafında kanlı bir hale gibi süzüldüğünü hissettim. Gözlerimi kapatıp ağzımı açtım ve nehir içeri girdi. Ağzımı dolduruyor, dişlerimin arasından kayıyor, ılık şurup gibi ciğerlerime doğru akıyordu.

Elim Arthur'un elini buldu. Nehrin tabanına, yanına uzandım ve uykuya daldım.

Uyandım. (Hâlâ uyuyordum.)

Starling Malikânesi'nin önünde duruyordum, gökyüzü şist renginde, hava sıcak ve durgundu. (Hâlâ nehir yatağında yatıyordum. Altımda alüvyonlar, boğazımda su vardı.)

Arthur da buradaydı. Burada olmadığını, olamayacağını biliyordum –bilincimin bir yerlerinde, parmaklarını hâlâ parmaklarımın altında hissedebiliyorum– ama burada, Yeraltı'nda uyanıktı.

Sırtı bana dönük, yolun biraz yukarısında duruyordu. Görebildiğim tek şey silueti olsa da onu uzun saçlarının dolaşıklığından, çenesinin duruşundan, topuklarının toprağa gömülüştünden ve omuzlarının dikleşmesinden tanıyordum. Yönünü seçmiş ve değiştirmemeye kararlı birine benziyordu.

Arthur ile Ev arasında durup, kara, çukur gözleriyle onu izleyen Canavarlar da oradaydı. Burada daha sağlam, daha gerçek ve gerçekte olduklarından daha da korkunçtular. Artık sisten değil, etten oluşuyorlardı –süt beyaz tenlerinin altında hareket eden sinirleri, her bir eklemlerindeki kemik yumrularını, uzun otları düzleştiren pençelerini görebiliyordum. Hiçbiri hareket etmiyor ama hepsi de ayaklarının dibinde duran adamı izliyordu.

“Arthur!”

Tıpkı daha önce Canavar'la dövüştüğü o korkunç geceki gibiydi. Hareket etmiyordu ama üzerine yeni ve korkunç bir sessizlik çökmüştü. Başını bana doğru çevirdiğinde doğal görünmüyordu, kriz geçirtecek kadar yavaştı; âdeta bir omzunun üzerinden bakan bir heykel gibiydi. Dudakları hareket ediyordu; şeklinden bir şaşkınlık nidası olduğunu anladım. İsmimin ilk hecesi de olabilirdi. Bunun önemli olmadığına karar verdim.

Karanlık yolda sendeleyerek ona doğru koştum. Beni garip bir şekilde, tek eliyle göğsüne bastırdı çünkü diğer elinde bir kılıç var-

dı. Eski ve yıpranmıştı, üzerine çok hafif parlayan garip gümüş şekiller işlenmişti: yukarıdaki dünyada terk ettiğim Starling kılıcının aynısıydı.

Arthur geri çekildi, eli omzuma sıkıca kenetlenmişti. “Burada ne işin var? Nasıl – oysa emindim ki...”

“Kapa çeneni! Kapa!” Tüm dehşetim, paniğim ve acım, gece ona uzandığımdan ve soğuk çarşaflardan başka bir şey bulamadığımdan beri hissettiğim her şey yüzeye çıkmıştı. Canavarların bize saldırmaya hazırlandığı ürkütücü bir rüyanın içinde olduğumuzu biliyordum ama o kadar öfkeliydim ki kafatasımda ikinci bir nabız atıyormuş gibi hissediyordum. Konuşamıyordum bu nedenle kaburgalarının birleştiği noktaya sert bir yumruk atmakla yetindim.

“Ah...”

“Sen bunu hak ettin! Beni orada tek başıma bıraktın, biz–tam da belki birinin umurunda olduğunu düşündüğüm sırada...”

“Öylesin, bu nedenle...”

“Beni bu nedenle mi bıraktın? Bir kılıçla ve lanet bir vasiyet-nameyle?”

“Deniyordum ben – böyle olmasını...”

Ama açıklama yapmasını ya da benden özür dilemesini istemiyordum çünkü öfkem yatışmamıştı. Çünkü sinirlenmeyi bir saniye bile bırakırsam ağlamaya başlayacaktım. “Eh, istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim. Benim istediğim sendin, seni *piç kuru-su*, seni *kahrolası aptal* ve peşinden buralara gelmemi istemiyorsan belki de gitmemeliydin.”

Açıklamaya çalışmayı bırakıp beni öptü. Sert başladı –dudakların ve dişlerin bereleyici çarpışması, ağzımızda sıcak metale benzeyen kanın ve öfkenin tadı– ama sonra eli omzumdan enseme kaydı, başparmağıyla çenemi tuttu. Dudaklarımdaki dudakları yumuşadı.

Geri çekildiğinde sesi kısıktı. “Peşimden gelmeni istememiştim.” Alnını ağır bir şekilde alnıma yasladı ve bir sonraki kelimeleri tenime doğru üfledi. “Tanrıya şükür ki geldin.”

Gömleğine yapışmış ellerimin birer yumruk hâlini aldığını fark ettim. Pek de üzülmeden yumruk attığım yere bastırdım. “Nere-

deyiz?” Canavarlara baktım, hâlâ hareketsizdiler ve bizi hâlâ farelerin yuvasından dışarı fırlamasını bekleyen yırtıcı kuşlar gibi bekliyorlardı.

“Bilmiyorum.” Arthur’un vücudu Canavarlara doğru eğildi. “Nereden geldiklerini öğrenirsem, yani arı kovanına çomak sokarsam, her şeyi bitirebileceğimi düşündüm. Başka bir dünya bulacağımı düşündüm...” Bakışları Canavarların arkasında beliren Starling Malikânesi’nin tanıdık silüetine kaydı.

Bakışlarını takip ettim ve pencerelerden birinde küçük ve soluk bir şey gördüm. Bir yüzdü bu. Bir kızdı.

Zayıf ve kırılgan görünümlüydü; soluk cildi neredeyse saydamdı ve keskin omuzları küçük, kara bir kuşun katlanmış kanatlarına benziyordu. Üzerinde yüksek yakalı eski moda bir elbise vardı ve ifadesizce bize bakıyordu.

Arthur’un bileğini bulup bir kez sıktım. Kızı gördüğü anı hissetmişim çünkü vücudundan bir ürperti geçmişti.

“Eve doğru gidersen ne olur?” diye sordum.

“Saldırırlar.” Arthur çenesiyle Canavarlardan birini, çok fazla dişi olan tüylü bir şeyi işaret ediyordu. Bacaklarından birini göğsünün beyaz tüylerine doğru kıvırmıştı. Bu renksiz yerde kanı ür-kütücü bir kırmızıydı.

“Ah,” dedim. Penceredeki kıza sertçe baktım ve sesimi yükselterek bir tahminde bulundum. “Nora Lee?”

Kız hiç kıpırdamadı. Ama haklı olduğumu biliyordum – *Yeraltı*’nın sayfalarında o küçük, köşeli yüzü görmüş, kendimi üzerimde o modası geçmiş, eski elbiseyle her şeyden aşağı ve uzağa kaçarken hayal etmişim.

Gözlerimi dikip ona bakmayı sürdürdüm; ta ki görüşüm bulanıklaşana kadar. Starling Malikânesi’ndeki portreden bana dik dik bakan yüzle, nehirde uyurken gördüğüm yüzle birleşti. Onların hikâyelerinin, çatlak bir aynada yansıyan tek bir kız gibi, birbirlerinin çarpık yansımaları olduğunu zaten biliyordum. İsminin harfleri kafamda dans ediyor, zarifçe yeni pozisyonlara doğru kayıyordu.

“Eleanor?” Bu kez bağırmamıştım ama buna gerek de yoktu. Kız pencereden geri çekildi ve gözleri benimkilerle buluştu.

OTUZ

A dını söyleyene kadar, Eleanor Starling'in yüzü tamamen ifade-siz, gözleri boş bir sayfanın ortasına konmuş iki sert noktadan farksızdı. Bir araya toplanmış Canavarlara dehşet veya şaşkınlık duymadan bakıyordu. Acaba hâlâ bir şeyler hissedebiliyor muydu, yoksa bu yer onu bir bireyden ziyade soluk bir çizime mi indirgemişti?

Ama gerçek adını duyunca, pencereden bir yumruk yemiş gibi tepki vermişti. Gözleri büyüdü. Dudakları, camın ardından sözcüğü tadabiliyormuş gibi aralandı. Bana dikkatle, neredeyse açlıkla baktı, sonra aniden döndü. Evin gölgelerini arasında kayboldu.

“Arthur, sanırım...” diye başladım ama bir ses lafımı böldü. Köşeye sıkışmış bir kedinin veya uzaktaki bir çakalinki gibi yüksek, titrek bir ulumaydı bu.

Sonra başka bir Canavar ulumaya başladı, sonra da bir diğeri. Grup bir anda hareketlendi. Bir toynak yere çarptı. Artık kayıtsız değildiler.

Hıçkırıkla homurtu arasında bir yerde bir ses çıkardım. “Onlarla arkadaş falan olduğunu sanıyordum.”

“Anlaşılan işe yaramamış.” Arthur'un sesi donuktu ama kılıcını tekrar kaldırmıştı; bir dirseği yukarıdaydı, bıçağı ön koluna yaslamıştı. “Eve git, Opal.”

Bakışlarımı gittikçe yaklaşan Canavarlardan yüzündeki sert çizgiye çevirdim. “Buradan çıkmanın yolunun bu olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa yine piçlik mi ediyorsun?”

Ağzının yarısı neşesizce kıvrıldı. “Evet.” Çizgi düzleşti. “Lütfen, Opal. Bu kez, sadece bu kezliğine, sana gitmemi söylediğimde gitsen?”

Ona hak verdiğimi itiraf etmek zorundaydım. Bence burayı yok etmenin veya buradan kaçmanın bir yolu varsa, Eleanor Starling bunu biliyordu. Kısa ve sert bir nefes aldım. “Tamam. Tamam. Ama sen–sakın...”Gerekenden büyük bir gayretle yutkundum. “Bu şeylerle savaşırken kendini öldürmene izin vermeyeceğim. O kılıcın *gerçek* olduğunu bile...”

Arthur kılıcı Canavarlardan birine doğru geniş açıyla savurarak bir uyarıda bulundu ve kılıç tıslayarak geri çekildi. “Yeterince *gerçek*.”

“Tamam! Her neyse! Ama senin için geri döneceğim ve öldüy-sen seni öldüreceğim.”

Yüzünde o küçük, acı gülümsemesi belirince, ona bir kez daha vurdum. “Şaka yapmıyorum. Kalmaya yemin edersen giderim.”

Belki nedeni son kelimedeki sesimin çatallaşmasıydı. Belki de sadece gitmemi istiyordu. Ama gözlerimin içine baktı ve bir kez başını salladı; üstelik bir reverans ya da yemin ediyormuş gibi bir tavırla.

Yeterli olmamıştı; Canavarlar üzerimize hücum etmeden önce anlayabildiğimiz tek şey buydu. Ortalık yangın yeri-ydi –dudaklar uzun, sedef gibi parlayan köpek dişlerinin üzerine çekiliyor, kaslar geriliyor, pençeler uzanıyordu– ama Arthur Starling de boş değildi. Kılıç havada ıslıklar eşliğinde kavisler çizerek deliyor, kesiyor, biçiyordu; havada o kadar hızlı hareket ediyordu ki arkasında gümüş-ten bir iz bırakıyordu. Hareketlerinde ne güzellik ne zarafet vardı. Arthur bir balet gibi görünmüyordu. Çiçek yetiştirmek istediği hâl-de eline kılıç verilmiş bir çocuk gibi, uzun zaman önce umudunu yitirmiş ama yine de savaşmaya devam eden bir adam gibi görünüyordu. Savaşa gitmiş bir Starling Malikânesi Muhafız’ı gibi.

Arthur iki adım öne çıktı ve bir adım sola geçti. Hızlı ve vah-şi hareketlerle biçti ve kılıcı parçalanmış kemikten çekip çıkardı. Canavarlar ondan biraz uzaklaştı ve işte oradaydı; Ev’e giden bir yol çıkmıştı ortaya.

Tereddüt etmedim. Kollarımı göğsüme sıkıca bastırdım, başımı eğdim ve koşmaya başladım.

Ayaklarım taşa bastı. Starling Malikânesi’nin basamaklarından yukarı uçarcasına çıktım ve kapıya sertçe vurdum. Kilitliydi.

Ama şüphesiz, içinde bulunduğumuz dünyanın hangi altüst versiyonunda olursak olalım, Starling Malikânesi bana sırtını dönmezdi. Aylardır onu alın terimle, zamanımla, sevgimle ve kanımla besliyordum. Tapusunda adım yazıyordu ve kılıcı elime geçmişti bir kere; ben Muhafız'dım.

Avucumu zedelenmiş ahşaba bastırdım ve yumuşak bir sesle, "Lütfen," dedim. Tüm isteklerimi, tüm aptalca umutlarımı bu kelimeye yüklemiştim.

Etrafımdaki uzayın yumuşadığını hissettim; sanki bir rüyadaymışım ve aniden rüya gördüğümü fark etmişim gibi bir gerçekdışılık söz konusuydu. Dünya benim için bükülüyordu.

Kilit tıkırdadı. Kapı açıldı. Bir kez daha dönüp Arthur'a baktım –benim cesur, aptal şövalyem, mükemmel lanet olası şapşallım hâlâ savaşıyordu; bedeni hırlayan, açgözlü Canavar dalgasının altında bir görünüp bir kayboluyordu– ve Starling Malikânesi'ne girdim.

Bu bildiğimden farklı bir Starling Malikânesi'ydi. Döşemeler dümdüz, duvar kâğıtları elektrik düğmeleri veya prizler tarafından bozulmamıştı. Bütün mobilyalar cilalıydı, döşeme tahtaları pırıl pırıldı. Sanki boyacılar işlerini bitireli bir saat bile olmamıştı. Güzel olmasına rağmen, kendimi göğsümde garip bir sızıyla örümcek ağlarını ve lekeleri ararken buldum. Ev'in bu hâli bir ev gibi, henüz rüya görmeyi öğrenmemiş ölü bir yapı gibi geliyordu.

Eleanor koridorda değildi ama ayaklarım nereye gideceklerini biliyordu. Basamaklardan üst kata, sonra bir üst kata ve sonra da en üst kata çıktım ve şimdi Arthur'a ait olsa da ezelden beri onun olmayan tavan arasına vardım.

Oda, Arthur içinde değilken kasvetli ve çıplak görünüyordu. Ne duvara yapıştırılmış resimler vardı ne de sıcak lambalar yanıyordu. Üzerinde Eleanor'un ayak bileklerini çaprazlamış ve ellerini kavuşturmuş olarak oturduğu dar bir demir yatak vardı. Arkasında, Eleanor'un üzerine korumacı bir tavırla eğilmiş, odaya sığabilmek için bedeninin sınırlarını zorladığı her hâlimden belli olan bir Canavar vardı. Bu Canavar'ın kısa, kıvrık boynuzları bir

keçininkine benziyordu ama vücudu neredeyse bir kedi kadar kıvrımlıydı. Sırtı seğirse de bana saldırmak için hiçbir hareket yapmamıştı; sadece izlemekle yetiniyordu.

“Merhaba,” dedim; kendimi çok garip hissediyordum çünkü hem yetişkin bir kadın hem de bir kız, hem insan hem de kurgusal karakter, hem kurban hem de kötü karakter olan birine ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Kötü bir seçim yapmıştım anlaşılan çünkü Eleanor yanıt vermedi. Gözünü bile kırpmadı; sadece o kapkara gözleriyle bana bakmakla yetindi.

“Ben Opal.” Gravely veya Starling soy isimlerinin onu memnun edip etmeyeceğinden emin olamadığımdan, devamını getirmedi.

Eleanor hâlâ beni izliyordu. Aniden bu perili Gotik yetimhane performansından, Arthur aşağıda yaralanırken kibarca beklemekten çok sıkıldım. “Bak, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama şey, arkadaşlarını geri çekmeni istiyorum.” Rahatsız bir tavırla, parmağımı arkasında kıvrılmış beklemeye devam eden Canavar’a uzattım. “Aşağıdaki adam senin düşmanın değil.”

“Değil mi?” Beynimin mantıklı bir kısmı sesinden ürktü. Çok alçak, çok kesin, çok bilgiliydi; küçük bir kızın ağzından çıkan bir yetişkinin sesiydi bu. “Zavallı Canavarlarıma savaş açmaya gelmedi mi?”

“Hayır. Yani, belki, evet ama bunu yapmak zorunda. Orada ne yaptıklarını biliyor musun? İnsanları öldürüyorlar. Onlar—anem...” Nehrin göğsümdeki ağırlığı, suyun ciğerlerimdeki soğukluğu bedenimi bir kez daha yokladı.

Eleanor’un yüzünden garip, şüphe uyandıran bir ifade geçti. Bu bana Jasper’ın, Şirret’i pireli olduğunu bilmesine rağmen 12 numaralı odaya soktuğunu hatırlatmıştı. Eleanor’un ilk kez gerçek bir çocuk gibi görünmüştü. “Bu onların doğasında var.” Neredeyse somurtuyordu.

Kollarımı kavuşturup Jasper’la konuşurken kullandığım tonu takındım. “Onlar ne, Eleanor? Yeraltı ne? Burası—biz başka bir dünyada mıyız?” Bunları söylerken kendimi aptal gibi hissediyor-

dum ama aynı zamanda bir asırdan uzun bir zaman önce yok olmuş bir evin hayaletinin içindeydim.

Eleanor dönüp gri örtüsünün dikişini okşadı. “Önceden ben de öyle düşünürdüm.”

Yanına gidip onu sertçe sarstım istiyordum ama Canavar’ının sönmüş bir kömüre benzeyen gözü üzerimdeydi. Ben de onun bana gelmesini bekledim.

Eleanor Canavar’ın kafasının arkasını neredeyse sevgiyle okşadı. “Önceden Canavarların başka bir yerden–Cehennemden geldiğini düşündüm önce, sonra Cennet’ten, sonra tarih, sonra mitoloji–ama artık daha doğrusunu biliyorum. Artık sadece benden geldiklerini biliyorum.”

“Ne?” dedim, kalbimin çoğunu üç kat aşağıdaki çimenlerde bıraktığım düşünülüşünde, takdire şayan bulduğum bir sabırla. “Bu da ne demek?”

Eleanor başını eğdi, sesi artık daha soğuktu. “Yeraltı dünyasındaki kız kardeşleri gibi, bu nehrin de bir ismi olsaydı, Phantasos ya da belki Hypnos olurdu ve Morpheus’a ait olurdu.”

Ben zihnimde söylediklerini anlayabilmek umuduyla Edith Hamilton’ın anılarını ve *Metamorfozlar*’ın yıpranmış nüshasını karıştırırken, yumuşak bir sesle, “Bu rüyaların nehri,” diye ekledi.

“Rüyalar” sözcüğü, bana bir taş gibi çarptı. Sanki beklediğim oymuş gibi, arkasında hiç dalgalanma yaratmadan zihnime oturuverdi.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum ama yanıtı biliyordum zaten. “Bu, suyun rüyalarımıza şekil verdiği anlamına geliyor, ne kadar iğrenç olursa olsun. Yani buradaki tek Canavarlar, bizim yarattıklarımız.” Eleanor bir kez daha Canavar’ına baktı, küçük eli beyaz tüylerinin arasında kayboldu. Bakışları neredeyse şefkatliydi; çocuğuna bakan bir anne ya da en sevdiği rüyasına bakan bir kadın gibi.

İçimde bir tiksinti ve öfke dalgası yükseldi. “Bunları sen mi yaptın? Sen – *neden*?”

Başını kırılğan boynunun üzerinde ürkütücü bir hızla döndü. Gözleri acımasız şeritlerden ibaretti. “Umurunda bile değil.” Bu kulağa yıllardır kullanıla kullanıla keskinleşmiş, eski bir şikâyet

gibi geliyordu. “Şimdiye kadar kimse umursamadı, hâlâ da kimse-
nin umurunda değil. Hiçbiriniz gerçeği bilmiyorsunuz ve sen de
bunu tercih ediyorsun.”

Kelimeler kafatasımda rahatsız edici bir yankı uyandırdı. Dilim
kurumuştı; iki kez yutkunmaya çalıştıktan sonra, “Öyleyse anlat
bana.” diyebildim.

“Dinlemeyeceksin ki.” Sesi hâlâ kısık ve vahşiydi ama acımasız
bakışlarının derinliklerinden yeni bir duygu yükseliyordu: müz-
min ve dermanı olmayan bir açlık, gömmeye çalıştığı ama başara-
madığı bir istekti bu.

Burada gıcırdamayan zeminde ilerledim ve yatağın yanına diz
çöktüm. “Anlat bana, Eleanor. Dinleyeceğim.”

Karşı koysa da en sonunda açlık kazandı.

Bu benim hikâyem.

Bu hikâyeyi daha önce kimse dinlemedi ve dinleseler bile inan-
madılar, inansalar bile umursamadılar. Eminim sen de öyle yapa-
caksın ama yine de anlatacağım çünkü bunu anlatacağım birile-
riyle karşılaşmamın üzerinden uzun zaman geçti.

Hikâyem, herkesinki gibi annemin hikâyesiyle başlıyor: bir
zamanlar âşık olduğunu düşünen zengin bir genç kadın varmış.
Ama nikâh defteri imzalanır imzalanmaz ya da nokta atışıyla, tüm
hesapları kocasının adına geçirilir geçirilmez, genç adam ortadan
kaybolmuş. Onu olması gerekenden de yalnız ve her tür alaya kar-
şı savunmasız bırakarak.

1851 baharında doğdum. Annem bana kendi adını vermiş ve
soy ismimizi hiç yüksek sesle söylememiş.

Annem genç yaşta öldü –doktorlar kanserden öldüğünü söy-
lese de onu öldüren bence acıydı– ve mahkeme hayatıma hayat-
taki tek akrabamın yanında devam etmem gerektiğine hükmetti.
Trenle Bowling Green’e gittim, oradan tekneyle Eden’a geçtim.
Babam beni daha önce hiç görmemişti, bu nedenle yolcular ram-
padan inerken kıyıda bekliyordu. Yanından geçen her genç ka-
dına, “*Eleanor Gravely?*” diye soruyordu. Kendi ismimin yüksek
sesle söylendiğini ilk kez duymuştum.

Babam annemin parasıyla yolunu bulmuştu. İki küçük kardeşiyle, yani amcalarımla birlikte kendi şirketlerini, Gravely Brothers Coal & Power'ı kurmuşlardı ve artık birkaç yüz dönüm arazileri, bir düzine adamları, Avrupa'dan getirttiği beş siyah ötücü kuşları ve tepede büyük beyaz bir evleri vardı. İlk başta o evde katlanılabilir bir hayat sürebileceğimi düşünmüştüm –günlerimi dikiş dikerek, kitap okuyarak, kuşlara yeni şarkılar öğreterek geçirebilirdim– ama amcalarım ve babam kötü, çok kötü adamlardı.

(Daha fazlasını öğrenmek istiyorsun. Her bir zavallı, iğrenç, sıradan ayrıntıyı istiyorsun. Ama “kötü” sözcüğünün altında taşın altındaki kurtçuklar gibi saklanan günahların neler olduğunu hayal etmen zor değil. Yaraların ne kadar can yaktığı ve kimlerce açıldığı, şekillerinden çok daha önemlidir her zaman.)

Kötü adamlardı ve savaş şiddetlendikçe ve kömür tükendikçe daha da kötüleştiler. Kendi kârlarını yiyip bitirdikten sonra, annemin kasasına derinlemesine daldılar. Daha çok içmeye, daha az uyumaya başlamışlardı. Sofralarında yediğim her lokma, kuş kafesine koyduğum her bayat ekmek kabuğu gözlerine batar olmuştu ve bunlar için cezalandırılıyordum.

Babam en kötüsüydü, sırf en büyükleri olduğu ve eziyet konusunda diğerlerinden altı yıl fazla deneyimi olduğu için. Mümkün olduğunca uzun saatler boyunca uyumaya, kendimi dişler, kan, bıçaklar ve arseniklerle dolu rüyaların kollarına bırakmaya başladım rüyalarına sardım. Amcam babamın boğulduğunu söylemek üzere odama geldiğinde de uyuyordum.

Bunu ben yapmamıştım. Kasabanın yarısı benden şüphelenirken –içimden *keşke haklı olsalardı*, diyordum; seni temin ederim ki bunu hak etmişti– ama Eden'in diğer yarısı madencileri suçluyordu. Sis o gece yükselmişti ve dağıldığında babam ölmüş, Eden'da hiç köle kalmamıştı

Babam için yas tutmadım tabii ki. John Amcam mezarın başında yanımda dururken, kolumun arkasını o kadar vahşi bir şiddetle bükmişti ki ertesi sabah orası morlu yeşilli bir çürükle kaplanmıştı ama ben onun için tek bir damla gözyaşı dökmeyi bile reddettim. Belki de o soğuk, tuhaf Gravely kızı hakkındaki söylentiler

o zaman başladı. *Dıyduğuma göre onu o öldürmüş*, diye fısıldadılar. *Sadece bir kez gülümsemiş; o da babasının tabutunun kapağına ilk kürek toprak çarptığında.*

Gülümsemişsem bile kendimi hemen toparladım. Ortada bir vasiyetname olmadığı için babamın kalan servetini miras aldım ki bu servet aslında anneme aitti ve bana ait olmalıydı. Ama henüz reşit olmadığım için, velayetimin bir kötü adamdan diğerine geçmesi dışında, şartlarım pek değişmedi.

John Gravely, ikinci büyük ve ikinci en kötü kardeşti. En azından ondan daha uzun yaşayabileceğimi düşünüyordum ama yavaş yavaş beni eskiden olduğundan daha yakın mesafeden takip ettiğini fark ettim. Beni, çözülmesi gereken zor bir denkleymişim gibi inceleyordu. İki kez doğum günümün ne zaman olduğunu sordu ve her yanıtladığımda parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıklattı.

O gece parmaklarımla saydım ve yirmi üç gün içinde on sekiz yaşıma gireceğimi fark ettim. İşte o tarihte param benim olacaktı ve amcalarımın elinde birkaç bozuk maden, pis bir kuş kafesi ve artık kendilerine ait olmayan zengin bir yeğen dışında hiçbir şey kalmayacaktı. Ben, tilkilerin inindeki bir ötücü kuştum ve tilkiler çok açtı.

Beni zehirleyeceğini ya da boğacağını düşündüm. Ya da her şeyi ona ve kardeşine devredene kadar beni kilit altında tutacak veya bir akıl hastanesine gönderecekti. Doktorlara rüşvet vermesine bile gerek kalmayacaktı; o zamana kadar çökecektim zaten. Dudaklarımı kabuk bağlayana kadar çiğniyordum. Saçıma tarak sürmüyordum. Artık küçük kara kuşlara şarkı söylemiyor, onlarla sadece boğuk, çılgın fısıltılarla konuşuyordum. Uyuyor ve uyuyordum çünkü kâbuslara katlanmak, gerçekliğe katlanmaktan daha kolaydı.

John Amcam beni zehirlemedi ya da kilitlemedi. Farklı bir çözüm buldu; bunu öngöremediğim için kendime küfrettim. Sonuçta, babamın annemle tanıştığında aklına gelen çözümle aynıydı. O fakir ve kötü bir adamdı ve annem zengin ve zayıf bir kadındı; bundan daha kolay veya daha belirgin ne olabilirdi?

Ama on yedi yaşında olmama rağmen, toplumun kurallarına karşı hâlâ çocukça, aptalca bir inancım vardı herhâlde. Evet, kötü adamlardı. Evet, madenlerden gelen ağlamaları duymuştum ve

amcalarımın gece geç saatlerde kulübelerden döndüklerini görmüştüm. Ama bu farklıydı, buna *izin veriliyordu*. Genç, görgülü bir beyaz kadındım ve hâlâ aşamayacakları bazı sınırlar olduğuna inanıyordum.

Bu yüzden John Amcam bir sabah beni kahvaltıya çağırdığında ve artık ona Amca dememem gerektiğini söylediğinde, anlamadım. Sol elimi tutup ikinci en küçük parmağıma ucuz bir teneke yüzük taktığında da anlamamıştım. Üzerimde bir ağırlık, bir tuhaflık vardı; sanki uyuyordum. Neler olup bittiğini, anca Gravely kardeşlerin en genci ve en az zalimi olan Robert Amcama bakıp da yüzündeki hafif iğrenme ifadesini görünce anladım.

Nişanımız üç ayrı gazetede duyuruldu. Adım her birinde farklıydı. Eleanor Grand, Eleanor Gallows, Eleanor Gaunt. Belki de amcalarım bu sayede insanların adımı yanlış duyduklarına kendilerini inandırmalarının daha kolay olacağını düşünmüşlerdi. *O kız kesinlikle Gravely değildi*, diyebilirlerdi kendi kendilerine. *Sokakta* bulunmuş bir çocuktan, bir kimsesizden, aramıza aldığımız bir yabancından başkası olamazdı.

Çünkü yaptıkları buydu, elbette. Büyük beyaz evimi basıp John Amcamı sokağa sürüklemediler. Onu lanetlemediler, cezalandırmadılar ya da kilisedeki ilk sıradaki yerini bile geri almadılar. Sadece kendilerine farklı bir hikâyeye anlattılar; daha önce duydukları için inanması daha kolay bir hikâyeye: Bir zamanlar iyi bir adamı mahveden kötü bir kadın vardı. Bir zamanlar bir köyü lanetleyen bir cadı vardı. Bir zamanlar herkesin nefret ettiği garip, çirkin bir kız vardı çünkü ondan nefret etmek güvenliydi.

Birinin duruma itiraz etmesini bekledim durdum ama komşunun hizmetçisinin bana acıyarak bakması ve Robert Amcamın yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturması dışında hiçbir şey olmadı. Diğer herkes benden sıcak bir kömüre değen eller gibi uzaklaştı. Kötülüğü görmezlikten geldiler ve böylece ona ortak oldular. Amcalarımın günahının kasabaya akşam karanlığı gibi çökmesini izledim ve sonunda kimsenin beni kurtarmayacağını anladım.

Bu yüzden, düğün sabahı babamın kuş kafesini Gravely Malikânesi'nin arkasındaki ormana götürdüm ve kapısını açtım. Bir sürü

parlak tüy ve zeki siyah göz, birkaç delici kanat sesi; sonunda hepsi gitmişti. Vahşi doğada hayatta kalıp kalamayacaklarını bilmiyordum ama onları amcalarımla yalnız bırakamayacak kadar çok sevmiştim.

Pürüzsüz ve ağır iki taş seçtim ve onları eteğimin cebine koydum. Sonra nehir kıyısına doğru yürümeye başladım.

Kayıkçıyla tanışmamış olsaydım bunu yapardım. Sonra onu yaban tavşanı olarak adlandırdım çünkü insanlara sinsî, kaçamak tavırlarla yaklaşıyordu. Beni durdurdu, beni dinledi ve sonra bana daha da büyük bir hediye verdi: bana babamın nasıl öldüğünü anlattı. Bana Cehennemin gerçek olduğunu, şeytanlarının da gerçek olduğunu söyledi.

Sonuç olarak, o gün nehre girmedim. Tepedeki büyük beyaz eve geri döndüm ve beni beyaz dantel ve kurdelelerle süslemelerine izin verdim. Robert Amcamın beni boş kilisenin koridorunda yürütmesine izin verdim. Kendimi kelimeleri söylemeye zorlamasam da yeni kocamın nemli ve incecik dudaklarıyla beni öpmesine izin verdim.

Günün geri kalanını hatırlamıyorum ama ışığın değiştiğini hatırlıyorum: öğle ışığından alacakaranlığa, alacakaranlıktan karanlığa, karanlıktan geceye. John Amcam yemek masasından kalktı ve elini uzattı; sanki tutacak ve onu katledilecek bir dişi domuz gibi yatağına kadar takip edecekmişim gibi.

Kaçtım. Peşime düştü.

Beni kendi madenine kadar takip etti ve karanlığın kenarında duraksadı. Arkamdan seslendiğini, beni ikna etmeye çalıştığını, yalvardığını, küfrettiğini, emrettiğini duydum ama durmadım. Daha da aşağılara indim.

Nehri buldum. Kayıkçının bana söylediği gibi, en ufak yudumu içtim ve Yeraltı Diyarı'na düştüm. Kâbuslarımdaki yaratıklar; o dişlerden, pençelerde, öfkeden ve adaletten oluşan yaratıklar karşımdaydı. Bana beni bekliyorlarmış gibi bakıyorlardı. Sevinçle, dehşetle, korkunç bir sevgiyle ağladım. Onlara amcamdan bahsettim, parmağımdaki yüzüğü gösterdim ve karanlığa doğru koştular. Geri döndüklerinde ağızları ıslak ve kırmızıydı. Gelinliğimin çamurlu eteğiyle ağızlarını temizledim. Sonra huzur içinde uyudum.

Nehrin dibinde uyandım. Kıyıya sürünerek gittim; kusuyor, öksürüyordum. Madenlere geri dönmekten çok korkuyordum –ya hepsi güzel bir rüyaysa? Ya amcam hâlâ hayattaysa ve beni çağırıyorsa?– ama kayıkçı bana başka bir çıkış yolu olduğunu söylemişti. Kasabanın kuzey tarafındaki bir çukura doğru kıvrılan doğal bir mağaraydı bu. Gravely arazisinde olduğunu sonradan öğrendim.

Yüzeye tırmanmak zordu. Güneşi tekrar gördüğümde avuçlarım yara bere içindeydi ve elbisem paramparçaydı. Alacakaranlıkta sürünerek dışarı çıktım ve ıslak çimenlere uzandım. Üstümdeki gökyüzünden beş kuş geçti. O saatte bütün kuşlar siyahtır ama onların benim kuşlarım olduğuna karar verdim. Babam onlara sığircık derdi; onları sadece kafesteki şeyleri izlemeyi sevdiği için satın almıştı. Ama artık özgürdüler ve ben de öyleydim.

Beni bulduklarında güldüğümü söylüyorlar. Hatırlamıyorum. Duruşmaların çoğunu da hatırlamıyorum. Hepsi bana bir dizi mistik, kendi başkalaşımına yol açan bir dizi ritüel gibi gelmişti. İsimless küçük bir kızken, artık zengin bir duldum. Tuzağa düşürülmüştüm ama artık kurtulmuştum.

Dünyanın herhangi bir yerine gidebilirdim, biliyor musun? Eden'dan kaçabilir ve annemden çalınan servetle yaşayabilirdim; ta ki yukarıdaki nehrin sesini ve aşağıdaki nehrin tadını unutana kadar. Ama kaldım. Tanrı yardımcım olsun, kaldım.

Amcamın dul eşi olarak Gravely arazisinde bir hissem vardı. Robert Amcamın daha değerli olan kısmını, yani madenleri ve büyük evi, alıp kaçmasına izin verdim ama nehrin kuzey yakasındaki araziye elimde tuttum. Önce tapuyu evlilik soy ismimle çıkardılar ama görünce midem bulandı, bu yüzden yırtıp başka bir tane yazdırdım. *Kızlık soy ismimle*, dedim. *Eleanor Starling*. İsim ağzımda temiz bir tat bıraktı.

Tapu imzalanır imzalanmaz bir mimar tuttum. Anlarsın ya, hiç evim olmamıştı. Annemle birlikte kiralık odalarla hanlar arasında mekik dokumuş, dedikodulardan kaçıp babamın bize bıraktığı azıcık şeyle hayatta kalmaya çalışmıştık ve tepedeki beyaz ev terk edemediğim tek yerdi. Bu nedenle hayalini kurduğum her şeyi

yaptırdım kendime; oturma odaları, balo salonları, kütüphaneler, salonlar, sadece benim açabileceğim kapılarla dolu koridorlar.

Elbette bir evden daha fazlasıydı. Bir labirentti, Yeraltı'na giden yol kalbinden geçiyordu ve her tarafı yüksek taş duvarlarla çevriliydi. Birinin oraya giden yolu bulmasından mı yoksa bir şeyin oradan dışarı çıkmasından mı daha çok korkuyordum, bilmiyorum. Tek bildiğim her gece dişleri amcamın kanıyla lekeli Canavarları rüyamda gördüğüm ve sık sık uykumda çıkardığım seslerle uyandığımdı. Güldüğümü mü yoksa çığlık attığımı asla anlayamazdım.

Orada mutlu olacağımı düşünürdüm. Artık kendime ait bir soy ismim, kendime ait bir evim ve her ikisini de yaşadığım sürece elimde tutabilecek kadar param vardı. Ama aslında kendi evimde dolaşan bir hayaletten başka bir şey değildim. Bazen o gece boğulup boğulmadığımı düşünürdüm; yanıtı asla öğrenemedim.

Sorun yalnızlıktı sanırım. Kasaba halkı benden nefret ediyordu ve bu nefret, utancın getirdiği yoğunlukla artıyordu. Tek arkadaşım sığircıklarımdı, bazen çınar ağaçlarından havalanırken büyük kara bulutlar oluşturacak kadar üreyip çoğalıyorlardı. Bazen tavan arası penceresinden sürünün kalkıp inmesini, gökyüzünde koyu bir kurdele gibi kıvranmasını izler ve yerin altında sıkışıp kalmış zavallı Canavarlarımı düşünürdüm.

Yeraltı'na geri dönüp onlarla karşılaşmaktan çok korkuyordum ama onları terk edemeyecek kadar da çok seviyordum. Bu nedenle onları incelemeye karar verdim. Zaman ve para gibi iki ayrıcalığım vardı ve ikisini de Yeraltı'na vakfettim. Tarih, coğrafya, mitoloji, Canavarlar, folklor ve masallar üzerine kitaplar sipariş ettim. Kendi kendime Latince öğrendim ve Cherokee hece yazısını çözdüm. Tılsımlar ve korumalar yaptım, dört adet anahtar ve sadece mitlerin ve mistisizmin yönlendirebildiği bir kılıç dövdüm. Kütüphanemde Yeraltı'na veya Canavarlara tam olarak benzeyen hiçbir şey yoktu ama her iblis veya canavar masalında, gecenin karanlığında bekleyen dişlerle ilgili her hikâyede gölgelerini gördüm.

Yine de kökenleri konusunda kafam karışıkta. Nereden gelmişlerdi? Varlıklarından haberdar olmadan önce onları nasıl hayal

edebilmişim? Çok daha sonraları, onların sadece rüyamda gördüğüm için var olduğunu, bütün çalışmalarımın kendi kuyruğunu yutan bir yilandan ibaret olduğunu anlayacaktım.

Akşamları çizmeye başladım; karanlık, çirkin rüyalar gören bir kızın karanlık, çirkin taslaklarını çiziyordum. Hikâyemi biraz yumuşatarak kaleme aldım çünkü kimsenin hikâyemin sert gerçekleriyle ilgilenmediğini biliyordum. Yayımlamaya karar verdiğimi hatırlamasam da nüshaları bir zarfa koyup kuzeye postaladığımı hatırlıyorum. Belki de yaptığım işten biraz gurur duyuyordum. Belki de seçtiğim isminin basılı olarak ölümsüzleştirilmesini, bana verilen ismi tahtadaki yanlış bir işaret gibi silmek istiyordum. Belki de sadece insanların gerçeği bilmesini istiyordum; onu bir çocuk kitabı sansalar bile.

Ama kimse, dişleri çekilmiş olmasına rağmen, hikâyemi istemiyordu. Editörümünden aldığım son mektupta, depolarda yer açmak için kitaplarımı tekrar hamura dönüştürdüklerine ilişkin bir bildirimdi.

Şaşırmamıştım. Çalışmalarım her zamanki gibi devam etti, sadece akşamları çizmeyi bıraktım.

Yıllar geçtikçe huzursuz ve garip birine dönüştüm. Canavarlar günün herhangi bir saatinde beni almaya gelebilirmiş gibi, kılıcı odadan odaya taşımaya başladım.

Sonra bir akşam, biri kapımı çaldı. Bu Canavar bir takım elbise ve geniş bir gülümseme kuşanmıştı ama onu tuzağına düşmeyecek kadar iyi tanıyordum: Gravely kardeşlerin en küçüğü, et ve kanımdan geriye kalan son kişi, sonunda beni almaya gelmişti.

Robert Amcam, Gravely Brothers Coal & Power'ın mülkümdeki maden haklarını talep etme zamanının geldiğini söyledi. Serveti ve araziyi ben almıştım ama şirket kömüre sahipti.

Artık korkak, küçük bir kız değildim. Ona, toprağıma el sürebilmesi için cesedimi çiğnemesi gerektiğini söyledim.

Ve amcam –Gravelylerin en nazik olanı, kuşlar için bana fazladan kırıntı veren, korkmayı neredeyse unuttuğum kişi– bana gülmüseddi. Sonra bana sadece dostça bir içki ve doğru kişiyle sıkı bir tokalaşma karşılığında neler yapabileceğini anlattı.

Şerife kardeşlerini soğukkanlılıkla öldürdüğümü gördüğünü söyleyebilirdi. Vaize, şeytani büyüler uygulayan bir cadı olduğumu söyleyebilirdi. Yargıca deli olduğumu ve hapse atılmam gerektiğini söyleyebilirdi.

Hepsi ona inanırdı. Bunu hayal edebiliyor musun? Her kaprisinize boyun eğen, anlatmayı seçtiğiniz her hikâyenin, sadece anlattığınız için gerçeğe dönüştüğü bir dünyayı? Ayaklarımın altındaki zeminin inceldiğini, duvarların nemli kâğıt gibi zayıfladığını hissettim.

Benim olduğuna inandığım her şey, uğruna acı çektiğim ve kan döktüğüm her şey benden alınacaktı. Adım, evim, param, güvenliğim; her şeyim.

Kimse beni dinlemeyecekti. Kimse beni kurtarmayacaktı. Lanetlenmişim, kesinlikle.

Ama onu da kendimle birlikte Cehenneme götürecektim. Amcama son bir şans verdim. Ona gidebileceğini ve bir daha asla bundan bahsetmeyeceğine yemin edebileceğini ya da kardeşleri gibi ölebileceğini söyledim. Gülümsemesi titredi ama sadece bir an için. Avcıların, dişlerin kendi boğazlarına geçtiğini hayal etmeleri zordur. Doğru içgüdülere sahip değiller.

O gider gitmez hemen art arda üç şey yaptım. Önce *Yeraltı*'na küçük bir ek taslağı hazırladım ve yeni bir baskı yayınlanması durumunda eklemesi için editörüme gönderdim. İkinci olarak, kayıkçıya bir mektup yazdım. Eden'da, bundan sonra olacakları hak etmeyen tek kişi oydu.

Üçüncü olarak, anahtarı çınarın köklerinden çıkardım. Yıllar önce, belki de *Yeraltı*'na geri dönmenin korkunç cazibesinden kaçınmak için gömmüştüm oraya. Ama sonunda açlık her zaman kazanır.

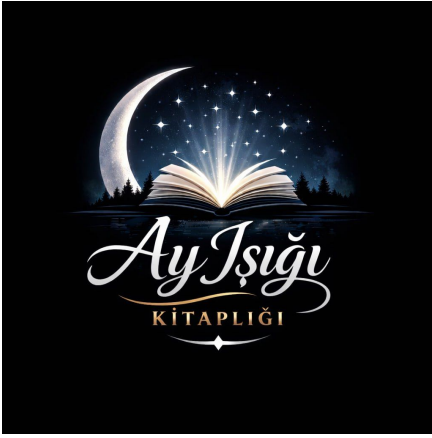
Her şeyin derinliklerindeki nehre geri döndüm. İçtim, içtim, içtim, böylece uyuyacak ve asla uyanmayacaktım.

Canavarlarım beni bekliyordu. Hafifçe değişmişlerdi; anılarımdan çok kitabımdaki çocuksu çizimlere benziyorlardı. Onların benim kendi yaratımlarım olduğunu, kendi umutsuz kâbuslarımdan doğduklarını işte o zaman anladım. Artık onlardan korkma-

dığımı, aksine onları bir annenin çocuklarını ne kadar korkunç olursa olsun sevdiği gibi sevdiğimi fark ettim.

Bazen yukarıdaki dünyada koşmalarına izin verdim. Sislerin sudan yükseldiğini hissettiğimde, o lanet evin ve bekçilerinin savunmasında bir çatlak hissettiğimde. Babamı ve amcalarımı, bana karşı işledikleri günahları ve göze göz diş diş bir mücadeleye girmek yerine, diğer yanağını da çeviren kasabayı düşündüğümde.

Starling Malikânesi'nin benim evim olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Benim evim burası; asla yalnız olmadığım, kimse'nin bana zarar veremeyeceği, gerçeğin hayal ettiğim şey olduğu bu yer ve her zaman öyle olacak.

OTUZ BİR

Eleanor Starling hikâyesini anlattı, ben de onu dinledim ve bitirdiğinde, *işte bu kadar*, dedim uyuşmuş zihnimle. Starling Malikânesi'nin bahçe kapılarında elimi kestiğimden beri, çok öncesinden beri, Starling Malikânesi'ni ilk gördüğüm geceden beri peşinde olduğum hikâye buydu. Zamanla bulanıklaşan detayları, her anlatıcının kendince dönüştürmesine rağmen hâlâ okunabilen parçalarını bulmuştum. Artık hepsini görebiliyordum; gerçeklerle yalanlar birbiriyle çakışıyordu. Saygın birer iş adamı, köle sahibi ve avcı olan Gravely kardeşler. İyi ve kötü insanlarla dolu, iyi bir küçük kasaba ve kötü küçük bir kasaba olan Eden. Korkmuş bir kız, bir katil ve sonunda hepimizi lanetlemeye devam eden bir hayalet olan Eleanor.

Bu ilk, en gerçek hikâyeyi bulmanın yapbozun son parçasını yerleştirmeye benzer bir şeyler hissettireceğini düşünmüştüm. Kendimi tatmin olmuş, muzaffer, belki de biraz gururlu hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi önümde kötü kalpli, yalnız küçük bir kız oturuyordu ve o sert, suçlayıcı bakışları üzerimdeyken, hissettiğim sadece üzüntüydü.

“Üzgünüm,” dedim, çok zayıf bir tepki olduğunu bilerek.

Eleanor'un bakışları sabitliğini korudu. “Onlar da öyleydi.”

“Kim?”

“Herkes!” Bu ani öfke patlamasıyla biraz geri çekildim. “Komşumuzun hizmetçisi, her salı yumurta ve süt getiren kadın, bizi evlendiren papaz ve kâğıtları imzalayan yargıç. Parmağımdaki teneke yüzüğe bakınca hepsi çok üzüldü, peki, bunun bana ne faydası oldu?”

“Bildiklerinden emin misin?” Bunu sormamalıydım ama içimdeki bir parça hâlâ umutsuz, mide bulandırıcı bir inkâr hâlindeydi. “Onun senin–senin...”

Eleanor’un dudakları, daha önce hiçbir çocuğun takınmadığı soğuk bir küçümseme ifadesiyle kıvrıldı. “Elbette biliyorlardı. Babam nehir teknesinde beni ismimle karşılamıştı. İlçenin yarısı adımı öğrenme zahmetine katlanmaktansa bana ‘Gravely kızı’ diye hitap etmeyi tercih etti. Ama John Amcam onlardan kendi işlerine bakmalarını istediğinde –hayatıma kömür şirketiyle, hayır kurumlarına yaptığı cömert bağışlarla ve tepedeki büyük beyaz eviyle değer biçtiklerinde– tereddüt etmediler.”

Ağzımı açtım, kapattım ve tekrar, “Üzgünüm,” dedim.

Eleanor beni tepeden tırnağa, hiçbir söküğü, deliği gözden kaçırmadan süzdü. “Sen burada büyüdün, değil mi? Bunu biliyor olmalısın.”

Biliyordum da. Kendi halkının sırtlarını sana bir sayfa çevirir gibi kolayca çevirmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Soğuk omuzlar ve yan bakışlara ilişkin her şeyi, altıncı sınıfta doğum günü davetiyesi almayan tek kız olmanın ne demek olduğunu biliyordum. İnsanların kardeşimle sanki dillerini bilmiyormuş gibi yüksek sesle ve yavaş konuştuklarını, herkesin hırsız olanın ben olduğumu bilmesine rağmen marketlerde onu takip ettiklerini biliyordum. Artık sıradan bir seks günahı işleyen ve bundan dolayı pişman olmayı reddetmek gibi çok daha büyük bir günah yüzünden reddedilen annemi biliyordum.

Tavan arası pencerelerinden görebildiğim gökyüzü çemberi artık zifiri siyahtı. Yukarıdaki dünyada, bulunduğum yerden kesintisiz bir ışık kaynağı olan elektrik santralini görebilirdiniz ama burada imkânsızdı bu.

Alnımı yuvarlak pencereye yaslayıp aşağı baktım. Canavarlar eskisinden daha büyük ve daha parlaktı; uzuvları uyluk kemiği kadar uzamış ve incelmışti. Kaynaşıyor, dönüyor, güzel, canavarımsı bir et kütlesi gibi kıvranıyorlardı. Bir şeyin etrafında toplanmışlardı ama ne olduğunu göremediğim gibi hatırlayamadım da.

Onları yukarıdaki dünyada serbestçe koşarken hayal ettim. Belki de Memur Mayhew'u ilçe yolundan aşağı doğru kovalıyorlardı. Belki de Don Gravely'yi büyük evinden bir istiridyenin etini kabuğundan ayırır gibi koparıyorlardı. Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyorlardı.

"Burada benimle kalabilirsin, biliyorsun." Eleanor'un sesi omzumun üzerinden sıcak bir el gibi kaydı. "Buraya birkaç kişinin daha yolu düşmüştü –madenlerde çok derinlere inen kayıp çocuklar, garip hikâyelerin peşinden giden define avcıları– ama uzun süre dayanamadılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rüyaları zayıf, biçimlenmemiş şeylerdi, benim Yeraltımda hayatta kalamayacak kadar yumuşaktı." Sesindeki omuz silkme tonunu alabiliyordum. "Ama sen–sen açsın ve karanlığı seviyorsun. Benim gibisin."

"Ben senin gibi değilim." Her kelimenin bir tokmak darbesi kadar sert ve keskin yankılandığı bu şiddetli bir inkâr kulağa hoş gelse de tabii ki onun gibiydim. Her zaman iyi bir yalancıydım.

Çocukken *Yeraltı*'nı her okuyuşumda, Nora Lee'nin yüzünün keskin beyaz köşelerini gördüğüm her sayfada hissetmişim gerçeği. Gözleri, kâğıda açılmış bir çift delik gibi, düzensiz siyah mürekkeple çizilmişti ama ben onun doğrudan bana baktığını ve o sinsî küçük gülümsemesini hayal etmişim.

Geceleri rüyamda nehirler, kapılar ve sonunda güvende ve tok bir karınla uyuyabileceğim benim olmayan, karanlık ve sessiz evler görüyordum. Sabahları asla gerçekten kaçamayacağım, hiçbir Canavar'ı *Yeraltı*'na kadar takip edemeyeceğim için ağlıyordum çünkü o zaman Jasper'ın hazır yulaf ezmesini kim mikrodalgada ısıtacak? Soğuk gecelerde uyku tulumunun fermuarını sonuna kadar kim çekecek ve Bev'in hafif kahvaltısından ona sıcak çikolata paketleri çalacaktı?

Hem Bev'in kendisi, Charlotte ve Şirret, bana ihtiyaç duyan ya da benim ihtiyaç duyduğum şeyler, her biri ayaklarıma sıkıca sarılmıştı. Sonra Starling Malikânesi geldi, görkemli, harap ve güzeldi, sonra...

Arthur.

İsmi kulaklarımda bir kilise çanı gibi, yüksek ve keskin perdeden çınladı. Aniden, onun da benimle birlikte Yeraltı'nda olduğunu, onu Canavarlarla savaşıırken bıraktığımı hatırladım. Canavarlara bir kez daha baktım ve bu kez bir kılıcın saplanışını, koyu saçların anlık savruluşunu yakaladım. Arthur buradan oyuncak bir asker gibi görünüyordu; görev için çok küçük ve kırılgandı ama kaçamıyordu.

Elimi kapıya doğru uzatarak pencereden geri çekildim ama kapı orada değildi. Duvarlar sanki bu şekilde inşa edilmiş, sanki bu odaya girip çıkmanın hiçbir zaman bir yolu olmamış gibi, pürüzsüz beyazdı.

Kesik, aşırı gürültülü iki nefes. Yavaşça dar demir yatağa ve bacaklarını bileklerinden düzgünce çaprazlamış bir şekilde oturan kıza doğru döndüm.

“Bırak beni.” Bunu sakın ve otoriter bir sesle, banyo kapısını kilitlemiş bir çocukla konuşur gibi söylemiştim. Eleanor'un göz kapakları aşağı indi, alayla ağırlaştı.

“Neden? Karanlıktan hâlâ korkan küçük bir çocuğu kurtarabilmek için mi?”

“Evet.”

“Ona ihtiyacın yok.” Parmaklarını sertçe şıklattı; sanki Arthur bir oyuncak ya da ödölmüş gibi.

“Hayır.” Sesim hâlâ sakın, çok sakindi. “Ama ben onu istiyorum.” İki kelime zihnimde ayırt edilemezliğini yitirmiş, tek bir parlak açlığa dönüşmüştü.

Eleanor beni bir sakatlık ya da bir yara, asla tam olarak iyileşmemiş eski bir yara arayan bir avcının bakışlarıyla süzdü. “Seni de terk edecek, biliyorsun,” diyor ve elimde olmadan irkildim. Başını öne doğru itti, acıyı kokluyordu. “Herkes öyle yaptı, değil mi? Bir gün o da aynısını yapacak ve sen yine tek başına kalacaksın.”

Kendi kâbuslarında yüzerek geçirdiği bir asır onu bu konuda uzmanlaştırmıştı. Sesinde kâhinlere özgü o ağırlık, göğüs kafesi kadar işleyen bir kesinlik vardı. Ama ben yalnız kalmayacaktım, değil mi? Öyle olsa bile bile Jasper, Bev, Charlotte ve Şirret yanımda olurdu.

Eleanor'a baktım; başım *Highlights*'taki farkları bulma oyunlarından birini oynuyormuşum gibi eğikti. Ama artık aramızdaki farkları görmek zor değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Eleanor'un hiçbir zaman bir evi olmamıştı; bense önce annemin kırmızı Corvette'inin arka koltuğunda, sonra 12 numaralı odada ve sonra da Ev'in kendisindeydim; temennilerden ve sevgiden oluşan bir dizi evim olmuştu. Eleanor her zaman yalnızdı; ben hiçbir zaman yalnız kalmamıştım.

İçimde rahatsız edici, sıcak ve karıncalandıran bir duygu dolaştı. Acımaya benziyordu ama bu kadar net gördüğün birine acımak zordu. "Eleanor. Burada kalmayacağım. Sen de kalmamalısın. Uzun, çok uzun zamandır buradasın..."

"Hayır." Sesi ona bıçak ya da silah doğrultmuşum gibi tiz ve yüksekti. "Burası benim evim ve Gravely, çocukları ve çocuklarının çocukları ölene kadar, mezar taşları okunamayacak kadar aşınana kadar burada kalacağım." Canavar arkasından homurdandı, çenesi uzadı ve pençeleriyle döşeme tahtalarını parçalamaya başladı; damarlarımda dolaşan Gravely kanının, o asla istemediğim mirasın kokusunu alıp alamayacağını merak ettim. "Eden'i bile yeryüzünden temizleyeceğim; her evi ve her ismiyle. Beni gömmeye çalıştılar ama sonunda ben hepsini gömeceğim."

Bu bir lanetti; ne kırabileceğiniz ne de kaçabileceğini, benimse asla tam olarak inanmadığım türden bir lanet. "Hayır," dedim. Sesim kulağa pek ikna edici gelmemişti.

"Evet," dedi Eleanor. "Nehir uzun zamandır daha yüksek ve azgın, bunu biliyor muydun? Sis artık daha kalın ve sık sık yükseliyor."

Mezar taşlarının ortasındaki Arthur'u düşündüm. Jasper, bana Muhafızların eskisi kadar uzun süre dayanamadıklarını söylemişti. "Neden?"

"Canavarlar bana yüzeye inşa ettikleri, tüm bozulmuş sularını sakladıkları kara gölden bahsetmişlerdi."

"Şu-kül havuzundan mı bahsediyorsun?" Beynimin büküldüğünü, dünyaların birleştiğini hissetti. "İnsanlar sızdığını söylüyor ama elektrik şirketi..."

“Elbette sızdırıyor.” Eleanor’un sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. “Buradaki toprak gözenekli, mağaralar ve mezarlarla dolu. Ta nehre, bana kadar sızıyor ve biz de onunla ziyafet çekiyoruz.” Enerji santralinin atıkları özel bir ziyafetmiş gibi dudaklarını yaladı. “Ve şimdi, bu gece—Muhafız gitmişken ve kapılar açılmışken...”

Eleanor uzaklaştı ama önümde bir vizyon açıldı: Canavarlar Eden sokaklarında serbestçe koşuyordu. Yangınlar, seller, felaketler ve mevsim dışı ölümler etrafı kasıp kavuruyordu. O kadar korkunç bir saldırıydı ki kasaba terk edilmiş, yıkılmış, hanımeli ve japonsarmaşığı öbeklerine teslim olmuştu. Çok geçmeden geriye sadece sis kalacak, boş sokaklarda sessiz ayaklarıyla dolanacaktı.

Oda karardı. Pencereleer gece karanlığıyla değil, camların önünden sonsuz bir sürü hâlinde hızla geçen kuşların şık obsidiyen gövdeleriyle örtülmüştü. Eleanor beni izliyor, hafifçe gülümseyordu.

Çenemin dışarı çıktığını, parmaklarımın yumruklara dönüştüğünü hissediyordum. “Hayır,” dedim tekrar ama bu kez bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum. Altımda döşeme tahtaları dalgalandı. Kuşlar pencerelerden geri çekildi.

Eleanor’un yüzünde küçük bir şok dalgası dolaştı ve bir an sonra kayboldu; yerini hemen kötü niyet aldı. Canavar’ı yükseldi, odayı kapladı, dudakları uzun köpeğin dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrıldı. Aklımda o cümle yankılandı: *Buradaki tek Canavarlar, bizim yarattıklarımız.*

O Canavar sadece küçük bir kızın rüyasıydı. Etrafımızdaki duvarlar, pencereler, gökyüzü de öyle. Benim de rüyalarım vardı, hayatımın yarısını onları unutmaya çalışarak geçirmiş olsam bile. Onları görmezden gelmiş, onlara kötü davranmış, onları yok etmek için elimden geleni yapmışım ama devam etmişlerdi. Şimdi bile onları tenimin hemen altında, açlıkla hissedebiliyordum.

Gerçekten kolaydı. Tek yapmam gereken istemektir.

Gözlerimi kapatıp açtım; oda değişmişti.

Odada duvara yaslanmış, örtüleri buruşmuş iki adet çift kişilik yatak vardı. Midi bir plastik bir kahve makinesinin yanın-

da seksenlerin sonlarından kalma bir mikrodalga fırın duruyordu. Tavan su lekeleriyle, ezbere bildiğim koyu kahverengi çiçeklerden oluşan o haritayla kaplıydı.

Garden of Eden'in 12 numaralı odasının hatırladığım, artık sadece rüyalarımda görebileceğim o son hâlindeydik.

Eleanor ayaklanmıştı; sesli sesli nefes alıp veriyor, etrafa sert bakışlar atıyordu. Yanlış bir çağda canlanmış bir Viktorya dönemi portresi gibiydi; odada yersiz duruyordu. Dudaklarını kıvırdı ve hınçla tükürdü.

Geri çekildim ama hedefi ben değildim. Motelin ince halısına nişan almıştı. Tükürük düştüğü yerde tısladı. Bir duman kıvrımı yükseldi, onu ince mavi bir alev izledi. Sonra ateş zeminde anormal bir hızla yayıldı; duvarlara tırmanıyor, yaramaz bir çocuk gibi yataktan yatağa atlıyordu.

Yine olmadı, dedim içimden. Gözlerimi kapattım ama göz kapaklarıma vuran alevlerin parıltısından, cayır cayır yanan tek yuvamın sıcaklığından başka bir şeye odaklanamıyordum.

El yordamıyla kapıyı buldum ve loş otoparka düştüm.

Kalabalıktı. Bazılarını tanıyor bazılarını tanımıyordum; hepsi nehrin sesi veya sokak lambalarının parıltısı kadar tanıdıktı. Postacı. Meksika lokantasındaki aşçı. Bev ve Charlotte. Altıncı sınıfta beni öğretmene şikâyet eden kız. Don Gravely, Bay Cole, Memur Mayhew, Ashley Caldwell, Arthur. *Jasper*.

Hiçbiri hareket etmiyordu. Hiçbiri konuşmuyordu. Beni nemli, meraksız gözlerle izliyorlardı. Öksürüklerin arasında ağzımdan *dumandan boğuluyorum, lütfen ve yardım edin* gibi kelimeler döküldü. Elbette birileri 911'i arayacak, bir hortum bulacak veya en azından elini uzatıp bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecekti, yalan olsa bile.

Bunu tahmin etmeliydim. Bu kasaba, sezon dışı avlanma, yasadışı çöplükler, aç köpekler, yüzünde beş parmağın izi olan çocuklar, hatta kendi zehirli geçmişleri gibi kendilerine olan inançlarını tehdit eden, onlara sorun yaratan veya onları rahatsız eden her şeyden uzak duran, ahlak timsali bir yerdi. Neden bir istisna olacağımı düşünmüştüm ki?

Otoparktaki insanlar ürkütücü bir şekilde bana sırtlarını döndü ve uzaklaştı. Jasper bile.

Dikkatimin dağıldığını hissettim. Öksürmeyi kestim. Jasper bana somurabilir veya küfredebilir, hatta son paket iyi ramenî çalabilir, mesajlarımı görmezden gelebilir veya arkamdan birtakım işler çevirebilirdi ama bana sırt çevirmezdi. Bu sadece bir kâbus-tu. Daha iyi rüyalarım vardı. Gözlerimi kapatıp zihnimi başka bir şeye, bir fanteziye dönüşecek kadar parlak ve altın rengi bir anıya yönlendirdim.

Mud Nehri'nin kıyısında duruyordum. Güneş alçalıyor, suya parlak kıvılcımlar saçıyordu. Hava kırlangıçların havada süzüleceği, ateş böcekleri ağaçların altındaki alçak yerlerde parlayacağı kadar karanlıktı. Haziran sonu ya da temmuz başıydı sanki; zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınız ve yetişmeniz gereken bir yer olmadığından bunun bir öneminin olmadığı, yazın her tarafınızı diğer mevsimlerin varlığından şüphe etmeye başlayacağınız kadar zengin bir bereketle sardığı zamanlardı.

Eleanor yanımda duruyordu. Çamura bulanmış küçük ayakları çıplaktı. Artık bana dik dik bakmıyordu; çaresiz, kırgın bir sevgiyle dolu bakışlarını nehre çevirmişti; sanki nasıl yapacağını bilse, göğsünden sevgiyi söküp atmaya can atıyordu sanki. Elime doğru uzattığı elini refleksiyle tuttum çünkü küçük ve soğuktu çünkü bana Jasper'la otobüs beklediğimiz zamanları hatırlatmıştı. Başparmağımı eklemlerine sürttüm.

Eleanor, sanki kimsenin bu kadar aptal olabileceğine inanamıyormuş gibi küçük bir tiksinti nidasından sonra beni nehre çekti.

Yılın bu zamanında su tükürük kadar sıcak olmalıydı ama öyle değildi. Acı veren, yıpratıcı bir soğuktu bu; kasları krampa sürükleyecek, kalpleri durduracak türden bir soğuk. Kenetlenmiş ellerimizi birbirinden ayırmaya çalıştım ama Eleanor doğal olamayacak kadar güçlüydü. Tırnakları bileğimde mavi hilaller yaratıyor, beni daha da derinlere çekiyordu; boğuluyordum ve bu kez elini bırakmak istediğim hâlde bunu başaramıyordum. Bu kez beni yüzeye çekip bana sarılacak kimse yoktu.

Bu görüntüyü kenarından yakaladım ve sarıldım ona. Arthur, sıcak ve canlıydı. Arthur beni tutarken ‘ev’ kelimesi göğüs boşluğunda başıboş bir kurşun gibi sekti.

Artık boğulmuyordum. Gözlerimi açtım ve kendimi Starling Malikânesi’nin rahat oturma odasında buldum; kanepesi yumuşak, duvarları pastel duvar kâğıdıyla ve Muhafızların portreleriyle kaplı olan o odada. Ama odada henüz bunların hiçbirisi yoktu. Yeni cilalanmış zemin ve sıvası taze duvarlar pırıl pırıl parlıyordu. Duvardaki tek portre, Eleanor’un kendisiydi.

“Gerçekten mi, Opal? Burası mı?” Gerçek Eleanor güldü. “Burası benim evim.”

Ona döndüm; kötü küçük kahkahasından ve soğuk küçük gözlerinden bıkmıştım artık. “Hayır, değil. Yani, belki eskiden öyleydi ama artık değil.” Ağzı, yumuşak çocuk yüzünde, bir hurmanın çekirdeği gibi büzüldü ve küçüldü, ben de sözlerime devam ettim. “Bu evi geride bıraktın ve orası başka birinin oldu, hem de pek çok kez ve hepsi de onu senin kadar sevdi. Muhtemelen senden de çok.”

Küçük hurma çekirdeği hareket etti. “Hayır, sevmediler.”

“Sevdiler. Hem biliyor musun, o da onları sevdi. İçinde yaşadığın zamanlar sadece bir evdi, diğer ölü şeylerle dolu büyük, ölü bir şeydi ama yıllar içinde uyandı. Ya da belki uykuya daldı, hangisi olduğunu bilmiyorum.” Suyu uzanan, rüya nehrinden kana kana içen o uzun fildişi kökleri düşündüm. Evin her yerini saran, derisinin altında damarlar gibi uzanan sarmaşıkları. Ölü şeyler rüya görmezdi ama Ev görüyordu ve bu nedenle artık ölü değildi. Yüz elli yılını suyu içerek ve evlerin görebileceği türden rüyalar –şöminelerde ateşler, lavabolarda tabaklar, pencerelerde ışıklar– görek geçirmiş ve ne zaman boş kalsa başka bir aç, evsiz kişiyi yanına çağırıp onları güvende tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ta ki artık bunlar elinden gelmemeye başlayana kadar.

Evi her zaman bir deniz feneri gibi düşünmüştüm ama daha çok bir denizkızına benziyordu; ölümün kaçınılmazlığı üzerinde tüneyen güzel bir varlık, geceyi bölen tatlı ve ölümcül bir sestti o.

Ama duvarda daha fazla portre, bahçesinde daha fazla ilgilenilecek mezar olmayacağına yemin ettim. Bu işi o anda, orada biti-

receğime yemin ettim. Starling Malikânesi'nin son Muhafız'ı ben olacaktım.

Eleanor bir duvara yaslanmış, evinin değişimini, hareketlerini engelleyebilecekmiş gibi kollarını ileri uzatmıştı. Ona acıdığımı hissettim. “Ev, daha onu görmeden önce bana rüyalar gönderdi. Bana ihtiyacı vardı, benim de ona.” Ağaçların arasından bir deniz feneri gibi parlayan pencereyi düşündüm. Kapının diğer tarafında, Arthur'un öfkeli ve yalnız yüzünü. Eğik düşen ışıktaki kıvılcımlar saçan toz zerrecikleri. Kanımın döşeme tahtalarına sızışını.

Oturma odası değişerek yukarıdaki dünyada bildiğim odaya dönüştü. Duvar kâğıdı soldu ve sıva çatladı. Zemin cilası donuklaştı ve çıplak tahta çiziklerle, lekelerle doldu. Dar Viktorya dönemi mobilyaların yerini bel vermiş bir kanepeler aldı ve duvarlar uyumsuz portrelerle doldu. Atmosfer değişti, yıllarca süren uzun gün batımları, derin kış akşamları, yağmurlu öğleden sonraları, acı gece yarıları, on yıllarca süren çabalar, açlık, sevişme ve iyi bir kitaba kapılıp soğuttuğunuz kahvelerle doldu. Arthur'a ve sonra bana kadar uzanan bütün nesiller boyunca uzanan yaşamla.

“Starling Malikânesi başlangıçta senin olabilir, Eleanor ama artık benim.” Bunu olabildiğince nazik bir şekilde söyledimse de Eleanor sert bir tokat yemiş gibi irkildi.

Ama bana küçük, keskin dişlerini gösterdi ve “Al o zaman. Umurumda değil,” demekle yetindi. Gözleri korkunç bir ışıkla parlıyordu. “Zaten her şeyini kaybettin.” Sonra benden kaçıp Ev'in derinliklerinde kayboldu ve ben de peşine düştüm.

Acele etmeme gerek yoktu. Eleanor'un küçük ayaklarının merdivenlerdeki şapırtısını, kapıların arkasından çarpıldığını duyabiliyordum ama artık burası benim Evimdi. Beni istediğim yere götürecekti ve hiçbir kilit bana karşı koyamayacaktı. Onu tavan arasında, yatağında, yanında Canavar'ıyla birlikte tünemiş hâlde buldum. Canavar artık sıska bir sokak kedisi gibi küçük ve kırılıgandı, Eleanor'un dirseğinin altından beni izliyordu.

“Ne demek istedin?” diye sordum. Sesim sakın, çok sakindi.

Gözlerinde o çılgın, muzaffer, korkunç parıltı yanıp sönüyordu hâlâ. “Yani bitti. Yani o kara göl –kül havuzu mu demiştin?– kesinlikle olması gerektiği gibi inşa edilmedi. Sadece ufak bir talihsizlikle tuzla buz olabileceği kadar fazla çatlak ve yarık var üzerinde.”

Bev kaç kez aynı şikâyetle bulunmuştu? Duyabileceği şekilde. “kömür ışıkları açık tutuyor,” denmesi, telefonundan Martin County’nin fotoğraflarını göstererek çıldırması için yeterliydi. Toprak gri bir çamura dönüşmüş, evler arsenik ve cıva lekeleriyle kaplanmış, Big Sandy miller boyunca balıkların hayalet gibi beyaz karınlarıyla bezenmişti.

Ev etrafımda sallandı. Dikkatlice nefes aldım. “Eleanor, beni dinle. Eğer o şey nehre dökülürse...”

“O zaman hak ettiklerini alacaklar.”

“Kim alacak, lanet olsun?” Artık nefes alışına dikkat etmiyordum. Borular duvarlarda sızlandı, perdeler dalgalandı. “Gravely Power değil, orası kesin. Ceza ödeyip tesisi iki hafta içinde yeniden açacaklar.”

Eleanor ilk kez emin değilmiş gibi göründü. Yatağın üzerine, yanına oturdum, şilte altımda çöktü. “Neden Eden’da kaldın, Eleanor?”

Acaba yanıt verecek miydi, yoksa kinini sonuna kadar diri mi tutacaktı? “Hakkım vardı,” dedi sonunda. Dudaklarını sertçe çiğniyordu. “Buralı değildim ama aslında hiçbir yerli değildim ve o kadar sonra bir yerli olmayı hak ettiğimi düşünüyordum. Sığırcıklarım gibi—onlar da buralı değildi ve kimse onları pek sevmemişti ama kaldılar. Ben neden kalamazdım ki?”

Tanıdık bir hikâyeydi bu, kendi kendime defalarca söylediğim bir melodiydi: kendisini sevmeyen bir yeri seven küçük bir kız, kendisine hiç ev verilmemişken bir yuva kuran bir çocuk. Boğazımı temizledim. “Onlar hâlâ burada; sığırcıkların yani. Sayıları binlere ulaştı. Tüm kasabayı cehenneme çeviriyorlar.”

Eleanor’un ağzının bir yerinde doğal olmayan bir bükülme meydana geldi; gerçek bir gülümsemeye en çok yaklaştığı yer burası olmalıydı. Hızla düzeldi. “Gravelyler de hâlâ burada.”

Boğazımı temizledim. “Evet.”

Sesi alçaldı ve acılaştı. “Ve hâlâ zenginler, hâlâ etrafındaki sefaletin üzerine basarak yükseliyorlar.

“Evet.” Bir anlık duraksamadan sonra ekledim: “Aslında annem bir Gravely idi.” Eleanor odaya girdiğimden beri ilk kez bana baktı ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi geri çekildi. “Sen de öyleydin, ta ki farklı bir karar verene kadar. Annem de öyle yaptı. Sanırım ben de.” Annem bana birçok şey hakkında yalan söylemişti ama bu aynı zamanda bir armağan olan tek yalandı: çürümüş geçmişini kesip atmış ve bana sadece doğrulardan –şimdilerden ve yarınlardan– oluşan bir hayat vermişti. İsimsiz ve evsiz büyüme izin vermişti ve bu sayede kendi soy ismimi seçip kendi evimi kurabilecektim.

Ama Eleanor hâlâ kendi korkunç geçmişine derinden bağlıydı. Tam da oradan zehirleniyor, gazap duyuyor, cezalandırıyor ve zehirliyordu ama hiçbiri yetmiyordu. Şimdi bile bana bebek dişlerini boğazıma geçirecekmiş gibi bakıyordu. Sesimin çok alçak ve yumuşak çıkmasına izin verdim. “Sana zarar veren adamlar çoktan öldü.”

“Yani onların torunlarının cezasız kalmasına izin mi vermiyorum? Babalarının ve büyükbabalarının günahlarının bedelinden kurtulsunlar mı?”

“Yani, *hayır*, siktir et onları.” Don Gravely’yi, üzerime diktiği o ölü, çakıl gibi gözlerini düşündüm. Onların soyundan geldiğimi, benim de bir Gravely olduğumu fark ettiğimde çok geçti. “Sadece bunu yaşayanlara bırakabileceğini düşünüyorum. Ne dersin?”

Eleanor’un minik çenesi inatla eğrildi. “Benim bildiklerimi bilmiyorlar. Hikâyeyi çarpıttılar, bilerek unuttular. Hiçbiri gerçeği bilmiyor...”

“*Yeraltı*’nı bu yüzden yazdın, değil mi?”

“Ben–” Burun delikleri genişledi. Çenesinde gerçek bir çocukta titreme olarak adlandırılabilen bir hareket yakaladım. “Görmelerini istedim. Bilmelerini. Düşündüm ki belki eğer–” Titreme kayboldu. Gözleri kısıldı. “Başlığı nereden biliyordun?”

Bacaklarımı yatağa çektim ve ona doğru döndüm; artık pijama partisinde çok geç saatlere kadar uyanık kalmış iki çocuk gibi oturuyorduk. “Çünkü kitabını okudum. Herkes okudu. Kitabın

ünlü oldu.” Gözleri kocaman olmuş, fildişi halkalarla çevrilmişti. “Evinin önünde üzerinde adının yazılı olduğu bir plaket bile var. Seçtiğin adının.”

Sıvı gözlerini parlattı ve düşmeyi reddederek alt kirpiklerinde birikti. “Ama kimse inanmadı, değil mi? Bunun sadece saçma bir hikâye olduğunu düşündüler. Anlamadılar.”

“Çoğu insan muhtemelen anlamamıştır,” diye katıldım sakince. Sonra E. Starling’in Wiki sayfasını, yanlış biyografisinin altındaki ilgili eserlerin uzun listesini düşündüm. Bir kızın acısı nesiller boyunca güzel, korkunç, rahatsız edici sanata dönüşmüştü. “Ama bazıları inandı. Ben inandım.”

Gözyaşları artık o kadar yoğunlaşmıştı ki göz bebekleri yüzünde kocaman iki siyah leke hâlini almıştı. Elimi şiltenin üzerinde kaydurdum ve ona tam olarak dokunmadan, başımı ona doğrudan ve net bir şekilde bakabileceğim açıyı yakalayana kadar eğdim. “Onlara anlatacağım, Eleanor. Gravelylerin, Starlinglerin ve senin hakkındaki her şeyi. Yani, bir süredir Starling Malikânesi hakkında insanların anlattığı tüm hikâyeleri, tüm yalanları ve yarı yalanları topluyorum –arkadaşım Charlotte buranın tarihini yazıyor ya da yazıyordu, bana yardım edecektir– tüm bunları nasıl anlamlandıracağımızı bilemiyordum...” Mississippi’nin o haritasını; artık yer yüzünden silinmiş olan tüm o nehirleri bir araya getiren o sayfayı gözümün önüne getirdim. Çok iyi bir harita sayılmazdı ama tamamen gerçektir. Belki de gerçek her zaman bu şekilde karmaşıktı.

Hafifçe nefes aldım. “Ama yemin ederim ki deneyeceğim. Gerçeği anlatacağım.” Çok daha sonraları, bir ara, rüyalar nehrinde ölü bir kadınla konuşurken yakalanmadığım bir zamanda, tüm yalanlarımın, entrikalarımın ve hilelerimin beni buralara getirmesini; gerçeği söylemeye söz vermemi ve bunu kelimenin tam anlamıyla kastettiğimi sağlamasını komik bulacaktım.

“Sana inanmayacaklar.” Eleanor’un sesi alçak ve keskindi ama hâlâ kocaman görünen ıslak gözleri, arzuyla doluydu.

“Belki.” Bunlara kendimin bile inanıp inanmadığını bilemiyordum ve tüm bunları yaşıyordum. Bunu bir çocuk kitabı olarak yazmasına şaşmamalıydı. “Ama bazıları inanacak.”

“Umursamayacaklar ki.” İlk gözyaşı tepeye ulaştı ve yanağında parlak bir çizgi bırakarak düştü.

“Belki. Ama bazıları umursayacak.” Ona daha da yaklaştım ve sonunda elimi elinin üzerine koydum. Elini çekmedi. “Bu senin için yeterli olmaz mı? Yorulmadın mı?”

Gözyaşları artık birbiri ardınca yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Bunu *hak ediyorlar*. Hepsini.” Sesi kalınlaşmıştı ve titriyordu.

“Evet, belki.” Bir anlığına kendime Eden’in hak ettiği şeyi tüm ağırlığıyla hissetme iznini verdim. Gravely kardeşleri, küçük bir kızı bir kuş gibi kafese kapatarak kâr elde etmek adına ona karşı her türlü günahı işleyişlerini, karanlıkta şakırdayan zincir sesleri eşliğinde ilk madenleri kazan adamları ve bunları görmezden gelen Tanrı korkusu olan iyi insanları, artık paslı kahverengi akan nehri, havaya kül pompalayan elektrik santralini ve neşeli, korkunç zenci kâhyasıyla kasabaya gülümseyen büyük beyaz sütunlu evi düşündüm. Eleanor’un öfkesi kafamda büyüdü, büyüdü, ta ki günahların tüm takımyıldızında sadece tek bir beyaz-ateşli kıvılcım hâlini alana dek.

Elini sıktım. “Onlara yaptığın her şeyi ve muhtemelen daha kötüsünü da hak ediyorlar.” Alnındaki düz perçemleri düzelttim. Cildi soğuk ve nemliydi. “Ama sen daha iyisini hak ediyorsun, Eleanor.”

Başı göğüs kemiğime soğuk bir taş gibi oturdu ve hıçkırmaya başladı. Küçük hıçkırıklar eşliğinde avucumu sırtında gezdirdim. Kötü bir rüyadan ya da uzun bir günden sonra, kaburgalarının kırılğan kafesinde tuttuğu şeylerin ağırlığıyla ezilen Jasper gibi gördüm onu.

“Çok geç,” diye ağlıyordu. “Ben zaten – göl zaten her yerden çıkıyordu...”

“Her şey yolunda,” dedim; hiçbir şeyin yolunda olmamasına, yanaklarından sicim gibi sessizce süzülen yaşlara rağmen. Zavallı, bozulmuş, günahkâr Eden’ım, kendi zehirli sularında boğuluyordu. Bu, Eski Ahit tarzında bir adaletti ama ne merhamet içeriyordu ne de gelecek.

Eleanor'u yatağa yatırdım ve yorganı çenesine kadar çektim. Artık daha insansı görünüyordu; Nora Lee'den çok Eleanor Starling'e benziyordu.

Eli örtünün altından fırladı, sert ve küçük parmakları bileğime yapıştı. "Nehre inmesine izin vermedim. Denedim ama Canavarlar onu uzaklaştırdı."

Konuşabilmem için yutkunmam gerekti. "Nerede?"

"Bir delik, dediler. Eski bir mezar. Orada yaşayan hiçbir şey yokmuş zaten."

"Tamam. Güzel." Gözlerimi kapattım ve olabildiğince içtenlikle düşündüğüm şeyi kastetmesini umdum. "Artık uyuyabilirsin, Eleanor. Her şey bitti."

"Artık nasıl yapacağımı bilmiyorum sanırım." Artık ağzının iki yanında da çizgiler belirmiş, saçlarında birkaç gri tel belirmişti. Canavar'ı yarı saydam bir sisten ibaretti.

Sanki hâlâ o küçük ve vahşi çocukmuş gibi alnındaki saçlara tekrar dokundum. Sonra ona şarkı söylemeye başladım.

Mavi ay hakkındaki o hüzünlü eski vals gibi başladı ama notaların dolaştığını, tonun değiştiğini fark ettim. Birkaç yıl önce çıkan, yaz sonunun istediğimizden daha hızlı geldiğini anlatan o Prine şarkısına dönüştü. Hiçbir zaman kelimeleri tam olarak doğru söyleyemesem de dokunaklı ve hüzünlü nakaratı hâlâ kafamda dönüyordu.

"Eve git," dedi şarkı ve Eleanor'un göz kapakları ağırlaştı. "Hayır, yalnız kalmak zorunda değilsin, sadece eve git."

Tam olarak ne zaman uykuya daldığını biliyordum çünkü oda değişti. Alacakaranlık bir yaz akşamıydı artık. Duvarlar kömür ve gümüşün yüzlerce tonunda çizimlerle doldu. Ağır bir masanın üzerinde bir vazo dolusu gelincik belirdi; taçyaprakları delinmiş parmaklar kadar kırmızıydı. Yorgan altımda yumuşarken, ayaklarımın altındaki döşeme tahtaları ısındı.

Eleanor Starling gitmişti ve bu oda artık onun değildi. Artık bu oda Arthur'a, Yeraltı da bana aitti.

OTUZ İKİ

Starling Malikânesi tüm kerestelerini ve taşlarını gevşeten bir iç geçirince, ben de ona eşlik ettim. Evi yeniden canlıymış gibi hissedebiliyordum; kemikleri kirişlerden, damarları bakır borulardan oluşan, devasa bir cüsseydi. Ayakta dururken dengemi korumakta zorlanıyordum; hissetmem gerekenden daha yaşlı ve yorgun hissediyordum.

Beyaz bir şey yataktan fırlayıp ayak bileklerimin etrafından dolaşmıştı. Eleanor'un Canavar'ı bu hâliyle Şirret'e şüphe uyandıracak kadar benziyordu; Şirret'in kürkü sis renginde ve gözleri eski bir kafatasının yuvalarına gibi olsaydı tabii.

Ona, "Var olman gerektiğinden emin değilim," dedim sohbet eder gibi.

Beni ısırıverdi.

Hiçbir merdivenden inmem gerekmedi, bu iyiydi çünkü bunu başarabileceğimden emin değildim. Sadece tavan arası kapısını açtım ve birkaç kat aşağıda, Evin eşiğinde durdum. Başparmağımı teşekkür niyetine kapı tokmağına sürttüm ve halı ayaklarımın altında mutlu bir hayvan gibi dalgalandı. Canavar bacaklarımın arasından sıyrılıp ön basamaklardan aşağı atıldı, kuyruğu havadaydı. Arthur'un bitkinlikten sendelediğini, belki de rahatlayarak gülümsediğini görmeyi umarak peşinden koştum...

Ama hâlâ savaşıyordu. Kımıl kımıl Canavarlar her taraftaydı; eskisi kadar iri ve korkunçtular ve beyaz birer akbaba gibi daireler çiziyorlardı. Ayaklarının altındaki zemin şimdi çiy kaplıydı, sanki ben Ev'deyken tüm mevsimler değişmişti.

Ama Arthur daha yaşlı görünmüyordu. Daha da gençleşmişti; onu uyanık dünyada gördüğümünden de gençti. Saçları neredeyse

düzgün kesilmişti ve cildi ürkütücü derecede pürüzsüz görünüyordu: ne dövmeler kalmıştı ne de yara izleri. Üzerinde uzun yün paltosu vardı ama omuzları içini henüz tam olarak doldurmuyordu. Yüzü yumuşak, hafifçe yuvarlaktı ve henüz acının gölgeleri düşmemişti üzerine. Sadece bir çocuktı ve ağlıyordu.

O anda ayaklarının etrafındaki cesetleri gördüm. Yan yana yatan bir erkekle bir kadın vardı, kaburgaları birer kral keleşi kozası gibi patlamış. Kaskı ve üniformaları üzerinde, yüzleri dantel gibi buzlarla kaplanmış bir dizi insan. Bir çift yanmış ceset. Yıllardır Canavarların, her kazanın, her açıklanamayan yangının, her ani hastalığın ve talihsizliğin kurbanı olmuş, Arthur'un kurtaramadığı herkes buradaydı.

İçlerinden birinin kızıl saçları vardı, benimkinden daha uzun-
du. Yüzü diğer tarafa dönüktü ama annemi kulağının kıvrımından, boynunun açıkta kalan kısmından tanıdım.

Annemin yanında yatan bir ceset daha vardı; kendimi tanımam daha uzun sürmüştü. Belki de Arthur beni o gece nehirden çıkarmasaydı dönüşeceğim şeydi: bedenim solmuş ve şişmiş, giysilerim çamurla ağırlaşmıştı. Saçlarıma nehir sazları dolanmıştı.

O hâlde burası Arthur'un Yeraltı olmalıydı; her şey için çok geç kaldığı, çok zayıf olduğu, her tarafı durduramadığı düşmanlarla çevrili, sonsuza dek bir hiçlik uğruna için tek başına savaşmaya mahkûm olduğu bir dünya. Canavarların Eleanor ile birlikte ortadan kaybolacağını düşünmüştüm ama tabii ki kaybolmamışlardı. Artık bize aittiler; çirkin porselen takımlar gibi nesilden nesile aktarılan birer dehşetti hepsi de.

Arthur'un adını haykırdım ama beni duymadı. Bakışlarını Canavarlara sabitlemiş, yüzü keder ve öfkeyle buruşmuş, kılıcını durmadan kaldırıp indiriyordu.

Durmayacaktı. Uyumayacaktı. Her zaman, sonsuza kadar burada, kendi kâbusunda sıkışmış olarak kalacaktı.

Ama ben buna izin vermeyecektim çünkü ona ihtiyacım vardı. Bir yalancı, bir hırsız ve bir dolandırıcı olabilirdim ama ihtiyacım olan şey için Cehennemde yalınayak yürümekten çekinmezdim.

Hiddetli, saldırgan, salyalı Canavar kalabalığına doğru bir adım attım ve adını tekrar haykırdım.

Arthur Starling yaptığı şey dışında herhangi bir şey yapabilmek için ya çılgınca uyumak ya da uyanmak istiyordu. Vücudu artık makaralardan ve tellerden oluşan bir sistemden, kalkıp inen, süpüren ve kesen uzuvlardan ibaretti. Elindeki kılıç inanılmaz derecede ağırdı ama onu bırakamıyor gibi görünüyordu.

Nedenini bilmiyordu. Sevdiği herkes yerde, kocaman açılmış gözlerini bir an bile kırpmadan yatarken savaşmaya neden devam ediyordu ki? Annesinin ağzı açıktı ve dişlerinin arasına mezar toprağı dolmuştu; babasıysa hâlâ annesinin elini tutuyordu, gözlükleri buzla kaplanmıştı. Arthur diğerlerine, özellikle de saçları yanan bir kibrit alevine benzeyene bakmamaya çalışıyordu ama bazen karşısına çıkıyorlardı işte. Ayaklarının altındaki cesetleri katılmış ve donmuştu.

Canavarlar hâlâ geliyordu. Arthur hâlâ savaşıyordu.

Ve sonra, çok uzun bir süre sonra, kendi adını duydu. Bunun üzerine bir an duraksadı çünkü dünyada adını bilen veya ona seslenmeye zahmet edecek kimsenin kalmadığını düşünüyordu.

İsmi bir kez daha yankılandı. Ses, gürültüyle açılıp kapanan dişlerin ve çok eklemlili uzuvların karmaşasından sıyrılıp yavaşça üzerine yerleşti; tıpkı omuzlarına sarılan bir battaniye gibi. Tanıdığı bir sestti bu; Ev'in her odasında, her bir iyi rüyasında ve kâbuslarının yarısında küfredip şarkı söyleyen sestti.

Etrafındaki Canavarlar nedense hareketsiz duruyorlardı. Hafifçe geri çekilmiş, çırpınan avlarının etrafında toplanmış, ölmesini bekleyen bir kurt sürüsü gibi, onu izliyorlardı. Arthur'un tüyleri, onu diğerlerine dönüştürecek olan o son öldürücü darbeyi beklerken ürperdi.

Ama Canavarlar iki yana ayrıldı. Aralarında ince bir boşluk belirdi ve oradan bir figür geçti.

Yavaşça, kolayca geliyordu; ne etrafındaki testere gibi dişleri ve pençeleri ne de önünde, yerde yumurta gibi kırılmış cesetleri

görebiliyordu sanki. Üzerine düşen ışık garip bir şekilde sıcak bir altın sarısıydı; etrafındaki acı kışa hiç uymuyordu.

Bu görüntü, Arthur'un sersemlemiş zihninde Sanat Tarihi dersinde inceledikleri eserlerden biri olan *Proserpine*'u canlandırdı. Tablodaki persefonların çoğu, Plüton tarafından Cehenne-me sürüklenirken, solgun ve perişan hâlde resmedilmişti ama bu farklıydı. Yeraltı'nda tek başına durmuş, bir elinde tuttuğu narla, karanlığın içinden güneşin ta kendisi gibi parlıyordu. Belki de farklı olan o hüznü ve vahşi ifadesiydi. Ya da de saçının rengiydi; yanan bir kömür kadar, kan kadar, yabani gelincikler kadar sıcak, kıpkırmızı saçlarıydı.

Opal Canavarların arasından ilerledi ve Arthur'un birkaç santim önünde durdu. Arthur pişmanlık dolu bir sesle, "Sen öldün," dedi.

Opal ona keskin, çarpık gülümsemesiyle baktı. "Ölmedim."

Arthur'un soluklarının ritmi bozulmuştu; ciğerleri hızla dolup boşalıyordu. İçinde yükselen boğulmuş kızın cesedine bakma isteğini güçlükle bastırdı çünkü onu ayaklarının dibinde ölü yatarken görürse düşecek ve bir daha kalkamayacaktı.

Bunun yerine kızın hayaletine hitap etti. "Sen gerçek değilsin. Sen bir rüyasın."

"Değilim." Yüzünden hafif bir şüphe geçti. "Ya da belki ikimiz de öyleyiz. Bilmiyorum, burada her şey garip." Opal öne doğru bir adım atıp elini Arthur'unkinin üzerine koydu. Opal'in teni, her zamankinin aksine, onunkinden daha sıcaktı; gerçek ve somuttu. Opal kanlı anlı karşısında duruyordu. "Hatırladın mı Arthur? Beni kurtarmak için buraya geldin, kahrolasica bir aptal gibi ve ben de daha büyük bir aptallık edip peşine düştüm. Üstelik iyiyim, ikimiz de iyiyiz."

Arthur ani ve net bir şekilde hatırladı: Canavar başını eğmiş, avucuna ağır bir anahtar koymuştu. Yeraltı'na açılan kapı gıcırdayarak açılmış, mahzeni sise boğmuştu. Sonra bir kibrit çakıp fırlatmış, kapıyı arkasından çekip kapatmıştı. Sonra merdivenler, nehir ve tenini yakan su. Opal kollarına koşmuş, Opal ona yumruk atmış, Opal ona hayatta kalacağına ilişkin söz verdirmişti. Başını sallamakla yetindiğini çünkü konuşursa yalan söylediğini anlayacağından korktuğunu hatırlıyordu.

Ama Opal geri dönmüştü ve Arthur hâlâ hayattaydı. Uzun süre hayatta kalmayacağından emindi. “Gitmelisin,” dedi alelacele. “Burası tehlikeli, kötü...”

“Değil.” Bu bir yalan olmalıydı ama Arthur Opal’in bu kelimeleri telaffuz edişinden biraz gerçeklik payı olduğunu hissetmişti. Hava eskisinden daha sıcaktı ve Canavarlar biraz daha küçük, biraz daha az korkunçtu. Ağaçlardan kuş cıvıltıları ağaçlardan yükseliyordu, sanki şafağa az vardı.

Opal, başparmağını eklemlerinin üzerinde gezdirerek elini ısıttı. “Burayı böyle yapan biziz. Bu sadece rüyalarımızın bize yansması.”

Arthur bir an sessizce durdu, düşündü. Sonra sertçe ve çılgınca güldü. “O kaçmalısın, hâlâ vaktin varken.” Elini çekti, Opal karşı koymadı. “Ben sadece kâbus görüyorum.”

Opal’in gülümsemesi alay ve sevgiyle parladı. “Hayır.” Nedense ayaklarını işaret etti.

Arthur aşağı bakmak istemiyordu ama Opal hâlâ yüzünde o alaycı, sıcak ifadeyle onu izliyordu ve o anda onu orada tutmak için neredeyse her şeyi yapabileceğini fark etti. Aşağı baktı.

Ne ceset vardı ne de mezar taşı. Donmuş, ölü ve karışık otlardan başka bir şeyin olmadığı zemin, artık küçük, endişeli bir yeşil aladan ibaretti. Bir karahindibanın tırtıklı yaprağına basmış, bir menekşenin bükük boynunu kaldırıp çimlerin arasında boy vermesine bile şahit olmuştu. Yeraltı’nda çiçekler açıyordu.

“Ben– Ben–” Arthur ne olmadığından veya ne yapmadığından emin değildi ama daha bunu çözmeden Opal yanına yaklaştı.

Bu kez elini kılıcı tutan elinin üzerine koydu ve parmaklarını kabzadan ayırdı. Hareketleri nazik ve sabırlıydı. “Uzun zaman yalnız kaldın, seninle ilgisi bile olmayan bir savaşı yürüttün. O sana verilmişti ve sen onu başkasına vermemek için elinden geleni yaptın. Hem de en iyi şekilde. Gerçekten.” Bu da bir yalandı elbette ama Arthur kendine buna inanmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal etme iznini verdi. “Ama artık bitti. Eleanor gitti. Savaş bitti. Artık kendi rüyalarını görmenin zamanı geldi.”

Arthur, kılıçtan kurtulunca ellerinin boşaldığını, tüm ağırlığını kaybettiğini hissetti. Bir insanın normalde nasıl durduğunu, kollarıyla ne yaptığını unutmuştu sanki. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi dürüstçe.

Opal daha da yaklaştı, göğüsleri neredeyse birbirine değiyordu. Parmak ucunda yükselerek çenesini çenesine yasladı ve “Sorun değil,” dedi. “Seni yakaladım, Arthur.”

Çimenlerin üzerine diz çöktü –bahar gelmiş gibi yeryüzünü yeşil bir dalga gibi kaplamışlardı artık– ve onu da yanına çekti. Savaşın izleriyle kaplanmış, çirkin kılıcı aralarına koydu ve yan dönüp kıvrıldı. Arthur da onun yanına uzandı. Bedenleri kılıcın gümüş ünleminin etrafında bir çift parantezdi artık; yüzleri öpüşebilecek kadar yakındı.

Arthur Opal’in o tehlikeli gri, hilal kadar keskin ve parlak gözlerine baktı, Opal de onunkilere ve nefesleri kendi ritmini buldu. Opal hiçbir şey söylemedi ama Arthur onun bir şey söylemesine gerek olmadığını anlamıştı. Kafasında çoktan çılgın hikâyeler, ‘birbiri ardınca akan rüyalar belirmeye başlamıştı bile: çiçeklerin arasındaki Starling Malikânesi, ardına kadar açılmış kapılar, tavan arasında unutulmuş, paslanmış ve hareketsiz kılıç, hiçbir şey uğruna ölmemeye, yaşamak için her şeyi feda etmeye hazır, sonsuz bir alacakaranlıkta birbirlerine doğru kıvrılmış duran Opal ve kendisi.

Etraflarındaki çimenler uzadı. Çiçekler mevsimsiz açtı, kaplan zambakları peygamber çiçeklerine nazikçe çarptı, yoncaların kızıl düğümleri, kenevir tohumlarının etrafını sardı. Esintide zarifçe süzülüp Opal’in omuzlarına, saçlarına, çenesinin sert çizgisine sürtünüyorlardı. Arthur etraflarında hareket eden şeyler olduğunu düşündü –belki de Canavarlardı bunlar ama vücutları zarif ve güzeldi, üstelik bastıkları yerde artık hayat bitmiyor, çiçekler bitiyordu– ama umurunda değildi.

Opal’in gözlerinin yavaşça kapanmasını izledi. Ne kadar yorğun olduğunu, ne kadar zamandır yorulmadığını hatırladı.

Arthur Starling uyudu ve güzel rüyalar gördü.

SON SÖZ

Bu Starling Malikânesi'nin hikâyesidir.

Elbette o ev hakkında pek çok hikâye var. Çoğunu duymuşsunuzdur. Deli dulla ve zavallı kocasıyla ilgili olanı. Cehenneme giren madencilerle ve labirentin merkezindeki Canavarlarla ilgili olanı. Hatta üç kötü adamla ve onlara hak ettikleri cezayı veren küçük kızla ilgili olanı bile duymuşsunuzdur ama kimse bunu anlatmıyor, henüz. (Bunu da anlatacaklar, yemin ederim ki anlatacaklar. Birçok sözümünden caydım ama bundan asla caymam.)

Benim favorim bu versiyonu çünkü sadece bu mutlu sonla bitiyor.

Genellikle birinin elektrik santralinden veya önceki yaz çıkan yangından bahsetmesiyle başlar. *O haziran gecesini hatırlıyor musun*, derler. *Önce motel yanmıştı, sonra da baraj çökmüştü.*

Başka biri eski tren köprüsündeki enkazdan veya hastanede bedeninde garip yaralarla yatan bir yabancından veya köpeklerinin tüyleri diken diken, havlamaya bile cesaret edemeden sisin içine bakmasından bahsedebilir.

Talihsizlik olsa gerek, der biri ve her zaman olduğu gibi, herkes onu başıyla onaylar.

Ancak Eden'in talihsizliği o gece sona ermiş gibi görünüyordu. Elbette hemen ardından kötü bir dönem yaşanmış ve herkes işsizlik endişesi yaşamıştı. Kül havuzu taşıp elektrik santralini sular altında bırakmış ve Nashville'e kadarki tüm yerleşim birimlerini elektriksiz bırakmıştı. Söylenenlere göre bu bölge, Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan ülkeyi kesen kara bir çizgi hâlinde görülebiliyordu.

Ama FEMA imdada çabucak yetişmiş ve başka bir kaynaktan elektrik sağlanmıştı. Bir veya iki hafta boyunca tüm bölge, plastik giysileri içinde yeraltı suyundan numune toplayan hükümet yetkilileriyle dolup taşmıştı ama test sonuçları geldiğinde durumun beklendiği kadar kötü olmadığını söylemişlerdi. Sızıntının çoğu yokuş aşağı akmış ve alçak bir noktada birikmişti. İnsanlar, *Koca Jack hâlâ sıkı çalışıyor*, demişti.

Şehir dışından gelenler bölge hastanesinden taburcu edilmiş ve şık arabalarına binip kuzeye doğru uzaklaşmışlardı. İfadeleri tekinsiz ama garip bir şekilde boştu, sanki nelerden uzaklaştıklarını bilmeseler de yavaşlamaya cesaret edemiyorlardı.

Sis o yaz bir iki kez daha yükselse de uzun sürmedi ve arkasında yeni çürümeler ve trajediler bırakmadan yok oldu. İnsanlar, sarmaşık gibi tatlı koktuğunu ve arkasında çiçekler bıraktığını söylüyordu. Riverside Road'dan bir kadın, mutfak kapısını açtığında sinekliğine yapışmış bir gümüş güveyle karşılaştığını söylemişti. Güvenin fotoğrafını çekmiş ve soran herkese, sormayan birkaç kişiye göstermişti. Herkes ekranın üzerine eğilip hayvanın büyüklüğüne, karanlık bir gecede ormanda parlayan bir fosforlu mantara benzeyen solgun yeşiline görev bilincinden gelen bir ilgiyle baktı.

Don Gravely, temmuz ayında *The Courier-Journal*'a kapsamlı bir röportaj verdi ve herkese genişleme planlarının devam ettiğini, santrali eskisinden de güçlü ve büyük bir şekilde yeniden inşa edileceklerinin teminatını verdi. Ama aynı sayıda Gravely Power'a karşı açılan bir dava ve yeni keşfedilen bir vasiyetname hakkında bir yazı da yayımlandı. Eyaletin doğu yakasından gelen kütüphaneci kadın, Leon Gravely'nin kendi el yazısıyla kaleme aldığı vasiyeti bir İncil'in içine, Luka 15.32'nin arasına sıkıştırılmış hâlde bulmuştu. Anlaşılan Yaşlı Leon şirketi ve aile servetini kardeşine değil, o işe yaramaz kızına bırakmıştı. Kızı çoktan gitmişti, o uğursuz gecelerden birinde boğulmuştu ama çocukları hâlâ hayattaydı.

Ama kimse onları bulamamıştı. Oğlanın –ismi neydi? Jason mıydı? Yoksa Jackson mı?– Louisville'de olduğu söyleniyordu ama ablası ortalıkta yoktu. Garden of Eden Motel'i işleten kadın, bütün kasabayı dolaşıp her kapıyı çaldı ve yeterince uzun süre

kıpırdamadan duran herkese seslendi ama o geceden beri Opal'i gören olmamıştı. Polis memuru, Garden of Eden Motel'in eski sahibine olabildiğince nazik bir şekilde, böyle kızların asla iyi sonları olmayacağını söyledi ve Garden of Eden'in eski sahibi de onu bunu tekrar, daha yüksek sesle söylemeye davet etti. Polis memuru daveti reddetti.

Bazılarına göre motel sahibi Starlinglerin evine gidip kapıyı çalmış, Opal'e seslenmiş ama yanıt alamamıştı. En sonunda yolda yığılmış market poşetlerini tekmelemiş, kesilmiş sütü yola dökmüş ve gitmişti.

Haftalardır kimse market poşetlerini almamıştı ve mağaza müdürü sonunda eve teslimatı kesti. Söylentiye göre, Starlinglerin çocuğu, kasabanın yangınla ve selle boğuştuğu gece ortadan kaybolmuş ya da ölmüştü. Kimse bundan emin olmasa da ağaçların arasında titrek ışıklar görülmediği doğrudur.

Ev bütün yaz boyunca hareketsiz ve boş kaldı. Çimler tozla kaplanmış, çimenler devasa kümeler hâlinde kontrolsüzce uzamıştı. Duvarların üzerinden kır çiçekleri, yabani güller ve böğürtlenler sarkıyordu.

Tapu ve mülkiyet hakları konusunda birtakım söylentiler vardı. Don Gravely bölge ölçüm şefine zorbalıkla iş yaptırmaya çalışsa da şef Don'a verdiği maaşla Starling arazisine adımını bile atmayacağını ve Don'un artık onu rüşvetle satın alabilecek kadar parası olmadığını söylemişti ki bu kesinlikle doğrudur. Fabrikanın kapanması ve kütüphanecinin davanın peşine düşmesi nedeniyle, mahkeme ailenin tüm hesaplarına bloke koymuştu ve Don artık masraflara yetişemiyordu. Postacı, zarfların plastik penceresinden görebildiği kadarıyla Don'un evine pembe kâğıttan birkaç fatura gönderildiğini söylemişti. İnsanlar bir emlakçının o kocaman, yepyeni evin ön bahçesine tabelasını asmasının an meselesi olduğunu düşünüyordu.

Ama sonbaharın başlarında sıradan insanlar bile Starling mülkünde neler olup bittiğini merak etmeye başlamıştı. Evin yaprakların dökülmesiyle dalların arasından seçilebilen bölümleri, pek de hoş görünmüyordu. Duvarlar garip bir şekilde, içe doğru eğil-

mişti ve bu, Starling Malikânesi'nin sadece sarmaşıklar sayesinde ayakta kalabildiğini gösteriyordu. Bölge müdürü, halk sağlığına ilişkin tehlikeler ve el koyma hakkına ilişkin bir şeyler mırıldanmaya başladı. Kasabadaki yaşlılar ona acele etmemesini, o vakitlerde her zaman yeni bir Starling'in ortaya çıktığını söylediler.

Kimse ortaya çıkmadı. Ama eylül sonunda bir gece, yazın sonunda kasabayı terk etmeye hazırlandığı ve ormanda ara sıra kuru bir esintinin yankılandığı sırada, Starling Malikânesi'nde bir ışık görüldü. Ağaçların arasında yüksek, yuvarlak bir pencere, cilalı kehribar gibi parlıyordu.

Bir süre sonra sokak kapısı açıldı ve iki kişi dışarı çıktı. Çok uzun bir uykudan uyanmış ve hâlâ rüyada olup olmadıklarından emin değillermiş gibi, eylül göğüne baktılar. Bir kedi, arsızca ayak bileklerine dolanıyordu ve çift el eleydi.

Bundan sonrasını size kimse anlatmayacak ama ben anlatacağım.

Biri –uzun boylu, kambur, saçları dağınık ve yüzü hasta bir akbabaya benzeyen adam– büyük, harap eve baktı ve *Üzgünüm*, dedi. Sonra ekledi: *her zaman bir yuva istemiştin, biliyorum*.

Diğeri –kıızıl saçlı ve çarpık bir gülümsemesi olan bir kız– *Evet*, dedi, *sonunda bir yuva buldum*.

Adam yine üzgün olduğunu söyledi. (Bunu sık sık söyler.)

Kız sertçe ama iyi niyetle adamı dürttü ama elini bırakmadı. *Evden bahsetmiyordum, aptal*, dedi. Bunu söylerken çirkin adama bakıyordu.

Adamın çenesinde gamze olabilecek ufak bir çukur belirdi. Eğilip kediyi okşadı ve kedi onu ısırdı.

Çoğunlukla kendi hâllerinde yaşayıp gidiyorlar. Bahçe kapıları arada sırada açılıyor ve belirli kişiler içeri girip çıkıyor. Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış iki orta yaşlı kadın. Parlak siyah bukleleri olan ve sırt çantası pahalı kameralar ve süslü lenslerle dolu bir çocuk. Bir sürü avukat ve müteahhit, ardından birkaç kamyonet dolusu kereste ve taş, tebeşir gibi alçıpan levhalar, torbalar dolusu beton.

İnsanlar, bu çiftin evin tüm tapularını ve haklarını elinde bulundurduğunu söylüyor. *Parayı bol buldular herhâlde*, diyorlar

ama bu değirmenin suyunun nereden geldiğini bilemiyorlardı. Tek bildikleri, Starling Malikânesi'nin çürüyüp gitmeyeceğiydi. Kimse buna üzülüp üzülmeydiğini bilmiyordu.

Ev korkunç bir şeydi, elbette ama tanıdık bir korkunçluktu ve dedikodusu yapılacak yeni Starlingler olması güzeldi. *Orada bütün gün ne yapıyorlar, hiç anlamıyorum doğrusu*, diyorlardı iyiliği ima etmeyen bir tonla. Bir sürü teori, varsayım, müstehcen fikir ve çılgın söylenti dolaşıyordu. Teorilerin birkaçı (ve tüm müstehcen fikirler) kesinlikle doğru olsa da hiçbirisi gerçeği tam olarak yansıtmıyordu.

Çoğu nedense çiftin bir kitap yazdığını düşünüyordu. Kuaför bunun bir aşk romanı olduğunu duymuştu, yaşlı ölçümcüyse bir korku romanı olmasını umuyordu. Tarih Derneği'nin bir üyesi, bunun kasabanın tarihi olduğunu iddia ediyordu –söylediğine göre kurucu üyelerinden biri bunu dipnotlar ve bir bibliyografya şeklinde doğrulamıştı– ama bu iddia, kibrin gereği olarak reddediliyordu.

Yazdıkları her ne ise, resimli olmalıydı. Birkaç kişi genç adamı Mud Nehri kıyısında, uzun bacaklarına dayalı bir eskiz defterine hafif griler, keskin beyazlar ve kadife siyahının yüzlerce tonuyla çizimler yaparken görmüştü. Kasabalılar bunun üzerine, *O zaman bu bir çocuk kitabı olmalı*, dedilerse de böyle resimlerin olduğu tek bir çocuk kitabı biliyorlardı.

Tractor Supply'ın yeni müdürü Lacey, kızıl saçlı kızla mesajlaştığını iddia ediyordu (itiraf etmek gerekir ki genç Gravely kızına biraz benziyordu ama kimse Opal'in suç işlemediği sürece gülümsediğini hatırlamıyordu). Lacey, ne üzerinde çalıştıklarını sorduğunda Opal'in, bir hikâye, yanıtını verdiğini söylemişti.

ne tür bir hikâye?

gerçek bir hikâye

Lacey Opal'in kasıtlı olarak ayrıntı vermediğini düşünse de onun için her zaman en iyisini uman iyi kalpli bir insandı, bu nedenle onunla düşüncelerini ve dualarını paylaştı. Opal ona yanıt yazmaz oldu, sonunda dedikodular bayatladı ve insanlar Starling Malikânesi hakkında konuşmayı neredeyse tamamen kesti.

İlkbaharda cınarlar tomurcuklanır ve hanımeli çiçeklenir, dolayısıyla artık evi yoldan bile göremezsiniz. Sadece ferforje kapılar, uzun, kırmızı bir kurdeleye benzeyen garaj yolu, belki hanımeli ve yeşil çalılarla bölünmüş bir kireçtaşı parçası.

Ama rüyalar hâlâ var. Aslında korkmalısınız, sonuçta bu ev hakkında birtakım hikâyeler anlatılıyor ve siz hepsini biliyorsunuz ama rüyada tereddüt etmezsiniz.

Rüyanızda, evinizdesiniz.

KAYNAKÇA

Bond, Gemma, *Witches, Devils, and Haints: Kentucky's Haunted History*, Lexington, KY: University Press of Kentucky, 2015.

Boone, Calliope, Charlotte Tucker'ın 14 Temmuz 2016 tarihinde gerçekleştirdiği ve Muhlenberg Bölgesi Tarih Derneği Arşivi tarafından yazıya geçirilmiş ve kaydedilmiş Röportaj 13A adlı görüşme.

Hagerman, Eileen Michelle, "Water, Workers, and Wealth: How 'Old Gravely's' Coal Barge Stripped Kentucky's Green River Valley." *The Register of the Kentucky Historical Society* 115, no. 2 (2017): 183-221. <http://www.jstor.org/stable/44981141>.

Higgins, Lyle, Charlotte Tucker'ın 4 Temmuz 2018 tarihinde gerçekleştirdiği ve Muhlenberg Bölgesi Tarih Derneği Arşivi tarafından yazıya geçirilmiş ve kaydedilmiş Röportaj 19A adlı görüşme.

Joseph, A., *Problems in Paradise: An Environmental History of Kentucky*, Chicago: The University of Chicago Press, 2002.

Murray, Robert K. ve Roger W. Brucker, *Trapped!: The Story of Willy Floyd*, Lexington: University Press of Kentucky, 1999.

Olwen, T. ve C. Olwen. "E. Starling: Recluse or Revenant?" 24 Nisan 2017, *Bluegrass Mysteries*, podcast (Sezon 2, Bölüm 1).

Rothert, Otto Arthur, *A History of Muhlenberg County: With More than 200 Illustrations and a Complete Index*, birinci baskı, Louisville, Kentucky: John P. Morton, 1913.

Simmons, Bitsy, Charlotte Tucker'ın 10 Ekim 2015 tarihinde gerçekleştirdiği ve Muhlenberg Bölgesi Tarih Derneği Arşivi tarafından yazıya geçirilmiş ve kaydedilmiş Röportaj 12B adlı görüşme.

Starling çifti. *Starling Malikânesi Record of Incidents*, Opal ve Arthur Starling'in özel koleksiyonu.

Winter, E. *The Beasts We Could Not Bury: Sin and the Southern Gothic*, Chapel Hill, NC: University of North Carolina Press, 2003.

TEŞEKKÜR

Bu *Starling Malikânesi'nin* hikâyesidir.

Çoğu ev gibi, varoluşuna bir rüya olarak başladı. O zamanlar hâlâ Kentucky'de yaşıyordum ama taşınma hazırlıkları içindeydim: emlak sitelerinde geziniyor, eski bebek giysilerini koliliyor, bizimle gelmeleri için arkadaşlarımla beyinlerini yıkamaya çalışıyordum. Yuvamdan daha önce, aslında pek çok kez ayrılmıştım ve bu nedenle gördüğüm rüyanın yabancıları değildim; kalmanın bir yolunu bulmuştum.

Rüyalar düzinelerce insanın zamanı, yeteneği, emeği, sevgisi, sabrı ve katıksız iradesi olmadan evlere (veya kitaplara) dönüşmez. Adil olmayansa, bu insanlar işlerini iyi yaparlarsa, misafirler geldiğinde çoğunlukla görünmez olmalarıdır.

Bu kitabın taslaklarını görüp de onları yakmamakla kalmayıp, inşa etmeye başlamak için mükemmel yeri bulan temsilcim Kate McKean'e ve inşaat sırasında içeri girip yüksek sesle gerçekten dört yatak odasına ihtiyacımız olup olmadığını soran editörüm Miriam Weinberg'e (ihtiyacımız yoktu) minnettarım. İlk taslaklardan birini incelediği ve Dr. Natalie Aviles'a bizi bir araya getirdiği için Dr. Rose Buckelew'a teşekkürü borç bilirim. Tüm delikleri kapattıkları ve nazıkçe iki mutfak lavabosunu yan yana koymak isteyip istemediğimi sordukları için prodüksiyon ekibine –Terry McGarry, Dakota Griffin, Rafal Gibek, Steven Bucsek, Lauren Hougen ve Sam Dauer– teşekkürlerimi sunarım. Birer pazarlama ve tanıtım dehası olan ve hepinizin burada olmasının tek sebebi olan Isa Caban, Sarah Reidy ve Giselle Gonzalez'e, burayı görülmeye değer bir yer hâline getiren kapak sanatçısı Micaela Al-

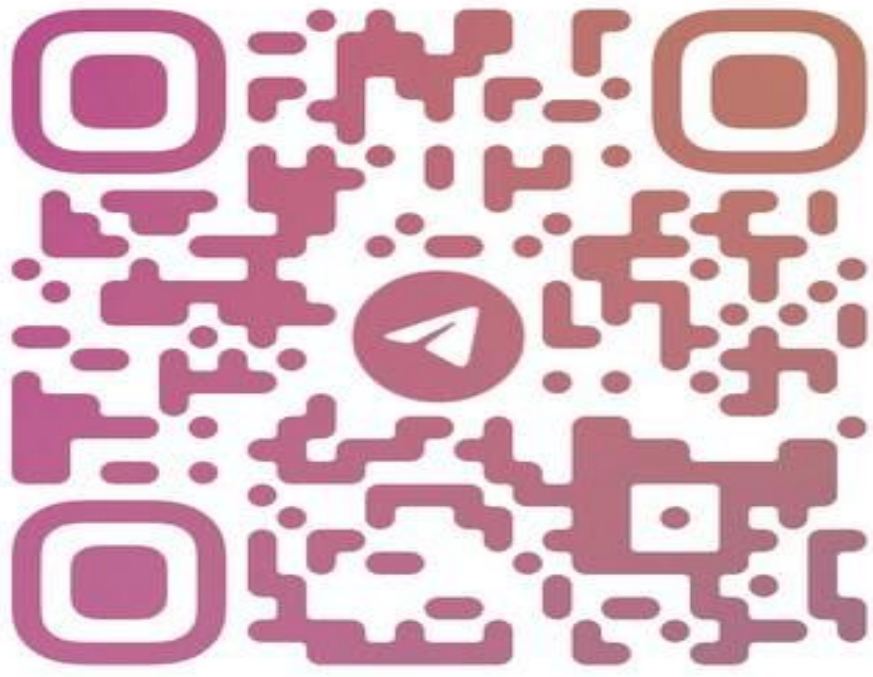
caino'ya, tasarımcı Peter Lutjen'e ve çalışmalarını duvarlara asma nezaketini gösteren efsanevi Rovina Cai'ye kucak dolusu teşekkürler. Editör asistanı Tessa Villanueva'ya ayrıca teşekkür etmek isterim; kendisi olmasa kime teşekkür edeceğimi bilemezdim.

Bazen kitabın nasıl gittiğini sorsalar da dostlarıma –Taye ve Camille, Sarah ve Alli, Corrie ve José– ve bunu hiç sormayan güzel bebeklerine de minnettarım. Ale-8 teslimat bölgesinin dışına taşınmış olmama rağmen benimle iletişime devam eden Kentuckyli yazarlar Gwenda, Christopher, Lee, Olivia, Sam, Ashley, Z, Alex, Caroline ve Ellie'ye de teşekkürü borç bilirim. Ayrıca bir kıyamet tarikatı gibi görünse de aslında bir Discord sunucusu olan sığınağa.

Ailem olmadan bu kitabı –ve hiçbir kitabı– yazamazdım. Bana on altı yaşındayken büyükbabamın alet çantasını veren ve on yedi yaşındayken beni Prine'ı izlemeye götüren babama ve benimle birlikte “Güzel ve Çirkin”in her versiyonunu okuyan anneme minnettim sonsuz. Yuvadan uzaklaştığımın farkındayım ama her gün aynada ikinizi de görüyorum.

Bana onlara duyduğum kadar ihtiyaç duymayan erkek kardeşlerime; Canavarların önünde cesurca duracak olan Finn'e ve onlarla arkadaş olacak olan Felix'e minnettarım.

Bir de evimin direği, temeli ve dört duvarı olan Nick'e. Tanıştığımız günden beri bana yuvamı aratmadın aşkım.

@AYISIGIKITAP